கழக வெளியீடு : கூருடு

ஓம்

தமிழர் மதம்

பல்லவபுரம்
பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியர்
மறைத்திரு சுவாமி வேதாசலம்
என்னும்
மறைமலையடிகள்
இயற்றியது

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
1/140, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1.
1974

மறைமலையடிகள் (1875—1950)

© 1965 Official Trustee of Madras

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,

Branches :

Tirunelveli-6 Madurai-1 Coimbatore-1
Kumbakonam & Trichirappalli-2

Ed 1 (Author) Aug 1941
Reprints :
(Kazhagam) May 1958; April 1965; July 1974

Y73(P31)
N74

TAMIZHAR MATHAM
(THE TAMILIAN CREED)

Appar Achakam, Madras-1. (-/8)

பதிப்புரை

தமிழரென்னும் குலத்தார் தனிப்பெரும் மாண்பினை இயல்பாகப் படைத்துள்ள எழிலினர். தமிழ்மொழியும் இயல்பாகவே தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. தூய தமிழ்ப் பண்பாடாம் நாகரிகமும் விழுமிய தனிப்பண் பமைந்ததே. வரலாற்றுக் காலத்துக்குப் பல ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டு களுக்கு முன்னுள்ளனவே இவையனைத்தும். ஏறத்தாழ ஏழாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்துள்ள செய்திகள் ஆசிரியர் மறைத்திரு. மறைமலையடிகளாரால் இந்நூலின்கண் செவ்விதாக ஆராய்ந்து நுவலப் பட்டுள்ளன.

தொன்றுதொட்டு இன்றுகாறும் விழுமிய தமிழ் வேளாண் சான்றோர் ஒருகுல நாட்டமும், ஒரு தெய்வ வழிபாடும், ஒற்றுமையும், உயிரினும் சிறப்பாகத் தனித்தமிழ் ஓம்பலும், ஒருவன் ஒருத்தியோடு வாழும் உண்மைக் காதல் வாழ்க்கையும், ஊக்கமும் உழைப்பும், ஆக்கமும் அறிவும், ஆற்றலும் அன்பும் போற்றி யொழுகலும், ஈவும் இரக்கமும், முறையும் நிறையும், வடுவஞ்சுதலும் வாய்மொழிதலும், நடுநிலைபிறழாமையும், தாழவுரைத்தலும், முப்பொருளுண்மையும், தப்பினறி யொழுகலும் பிறவும் கடைப்பிடியாக மேற்கொண்டொழுகி வருகின்றனர். இவ்வுண்மைகள் இச்சீரிய நூலகத்து உயிர்நாடிபோன்று யாண்டும் மிளிரக் காணலாம்.

பெயரளவில் இந்நூல் "தமிழர் மதம்" எனக் காணப்படினும், இது தமிழர் வரலாறு, தமிழ்நாட்டு வரலாறு, தமிழின் வரலாறு, தமிழ் நூல்களின் வரலாறு, தமிழ்ப் பெருமக்கள் பனிமலை தொட்டு இனிய குமரிக்கோடுவரை வாழ்ந்துவந்த தொன்மைச் சிறப்பு வரலாறு, இடையே ஆரியர் வந்து புகுந்து கலந்து சீர்கேடெய்திய சிறுமை முறைகள், அவற்றைத் தனித்தமிழ்ச்சான்றோராகிய புத்தமுனிவரும் மகாவீரரும் களைந்தெறிந்து பண்டைத் தமிழ்க் கோட்பாட்டினைத் தொன்மைபோல் விளைவித்த நன்மை, மதம் என்னும் சொல்லாய்வு, ஒளி வழிபாட்டின் அடையாளமாகப் பகலவன் வழிபாடு தோன்றியமை, தீ வழிபாட்டின் அடையாளமாகச் சிவலிங்க வழிபாடு தோன்றியமை, சேயோன் என்னும் பெயரும் சிவன் என்னும் பெயரும் சிவப்பு என்னும் நிறமடியாகத் தோன்றியமை, திருக்கோவில்கள் தோன்றிய வரன்முறை கள், தமிழ்ச்சான்றோர் காதற்களவுமணம் நிகழ்த்திய காலம், திருமணச் சடங்குகளோடு கூடிய கற்பு மணம் நிகழ்த்தியகாலம், அவையனைத்தும் தமிழ் மந்திரங்களைக் கொண்டே நடந்து வந்தமை, கொலைபுலை நீத்துச்

சைவராக விளங்கும் தொன்றுதொட்டு வரும் மாண்பு நம் தென்னாட்டகத்தன்றி உலகின்கண் வேறெங்கும் காணப்படாமை, தொன்மையில் சைவம் ஒன்றாகவே இருந்தமை, பின் அம்மையைத் தனியே வைத்து வழிபடுங் குழுவினர் பிரிந்து சைவம் வைணவம் என இரண்டு பட்டமை, பின்னர் ஆரியர் கொண்டுவந்து புகுத்திய பொய்புனைந்துநிறைந்த புராணக் கதைப் புரட்டுக்களால் எல்லையின்றி விரிந்த பிறப்பு இறப்புகட்கு உட்பட்ட சிறுதெய்வவழிபாடுகள், இவற்றைத் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் அன்றுதொட்டு இன்றுகாறும் மெய்ம்மைகாட்டி எதிர்த்து வருகின்றமை, இப்பொழுது நடந்துவரும் அயன்மொழிச் சடங்குகளும், அயன்மொழிகளும் அறவேயொழிக்கப்படவேண்டிய இன்றியமையாமை. இப்பொழுது மேற்கொள்ளவேண்டிய சீர்திருத்தங்கள், திருக்கோவில்களில் நடக்க வேண்டிய தமிழ் வழிபாட்டு முறைகள், அதனால் விளையும் எல்லையில்லாப் பயனும் இன்பங்களும் ஆகிய சிறந்த ஒழுகலாற்று நூலாக இது திகழ்கின்றது.

இந்நூலினை நம் தமிழகமாந்தர் அனைவரும் கற்று உண்மை வழியொழுகின் நாடும், மொழியும், நன்னெறியும் செம்மையுற்றுத் திகழும். உண்மைவரலாறு புலப்படாமையின் வீண் பிணக்கும் அதுகாரணமாக ஒற்றுமையின்மையும், இல்லாத உயர்வு தாழ்வினைக் கற்பித்துக் கொண்டு முன்னேற்றத்திற்கு இடையூறாக நிற்றலும், எல்லாவற்றிலும் சிறந்த தெய்வவழிபாட்டினைக் கைவிட்டு மெய்ப்பயன் இழத்தலும் பிறவும் நிகழ்கின்றன. அவையனைத்தும் இந்நூலானகன்று அமைதி நிலவுமென்ப துறுதி. இது கல்லூரி மாணவர்களுக்குப் பாடமாக அமையின் மாணவர்கள் எல்லாவகையானும் சிறந்து விளங்கி நாட்டின் தலைமணிகளாகத் திகழ்வர். கல்வித்துறை முதன்மையர் இதனைக் குறிக்கொண்டு வேண்டுவன செய்வார்களென நம்புகின்றோம்.

இந்நூல் அடிகளாரால் ஒரு பதிப்பு வெளிந்துள்ளது. அம் முதற் பதிப்புப் படிகளனைத்தும் விற்றுப்போயின. எனவே, ௧௯௫0, செப்டம்பர்த் திங்கள் கூஆம் நாள் அடிகளார் எழுதிவைத்துள்ள விருப்ப ஆவணத்தின்படி வாரமுறையிற் கழகவழி இப்பொழுது இஃது இரண்டாம் பதிப்பாக அச்சிடப்பெற்று வெளிவருகின்றது. இதனை மாணவரும், ஆசிரியரும், தமிழ்ப் பெருமக்களும் வாங்கியும் வாங்குவித்தும், கற்றும் கற்பித்தும் பயன் எய்துவார்களாக.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

		பக்கம்
	தமிழ் முகவுரை	7
	English Preface	11
௧.	தமிழர் இன்னாரென்பது	௧
௨.	ஆரியர் இன்னாரென்பது	௪
௩.	தமிழரின் உருவ அமைப்பு	௬
௪.	திராவிட ஆரியர்	௭
௫.	மநு ஒரு திராவிட மன்னன்	௮
௬.	திராவிட ஆரிய வகுப்பு	௯
௭.	ஆரியருட் சாதிவகுப்பு இல்லை	௧௦
௮.	திராவிட ஆரியரில் நாற்சாதி	௧௨
௯.	தென்னாடு போந்த திராவிட ஆரியர்	௧௪
௧௦.	மதம் இன்னதென்பது	௧௮
௧௧.	தமிழர் கொள்கை	௨௨
௧௨.	கொல்லா அறம்	௨௭
௧௩.	காதலன்பு	௩௧
௧௪.	பன் மனைவியர் மணம்	௪௬
௧௫.	பின்முறை மணம்	௫௬
௧௬.	புதல்வர்ப் பேறு	௫௮
௧௭.	மறுமை வாழ்க்கை	௬௪
௧௮.	கடவுளே தாய் தந்தை	௭௪
௧௯.	ஒளிவடிவே கடவுள் வடிவு	௧௧௦
௨௦.	ஒளிவடிவு சிவமும் உமையும்	௧௧௩
௨௧.	சைவ வைணவம்	௧௨௫
௨௨.	தமிழர்தம் திருக்கோயில்கள்	௧௪௦
௨௩.	திருக்கோயிற் றெய்வங்கள்	௧௪௮

		பக்கம்
௨௪.	திருவிழாக்கள்	௧௮௫
௨௫.	கார்த்திகை விளக்குவிழா	௧௯௪
௨௬.	தீபாவளி	௧௯௬
௨௭.	திருவாதிரைத் திருநாள்	௧௯௭
௨௮.	திருமணச் சடங்கு	௧௯௯
௨௯.	திருமணச்சடங்கை நடத்தும் முறை	௧௭௯
௩0.	திருமண வேள்விச் சடங்கு	௧௮௪
௩௧.	பிணச்சடங்கு	௨0௧
௩௨.	ஊழ்வினை	௨0௩
௩௩.	தவவொழுக்கம்	௨௨௪
௩௪.	தவப்பயிற்சி	௨௩௨
௩௫.	சீர்திருத்தக் குறிப்புகள்	௨௩௮

மறைமலையடிகள்

முகவுரை

சென்னைமாநகரில் அனைத்திந்திய தமிழர் மத மாநாடு கூட்டுதற்கு முனைந்த அதன் அமைச்சர், யாமே அதற்கு அவைத்தலைவராய் அமர்ந்து அதனை நடத்துதல் வேண்டுமென எம்மை வற்புறுத்து வேண்டிக் கொண்டதுடன், அதனை நடத்தும் எமதுழைப்பிற்காக இருநூறு ரூபாயும் எமக்கு நன்கொடையாக அன்புடன் விடுத்துதவினர். அதனை ஏற்று, அவரது வேண்டுகோளுக்கும் இணங்கி அதனை நடத்த ஒப்புக் கொண்டேம்.

பின்னர்ச் சிலநாளில், அம் மாநாட்டில் யாம் நிகழ்த்தும் தலைமை யுரையினை முழுதும் எழுதி அச்சிட்டு வெளியிட்டால், தமிழ்மக்கட்கும் பிறர்க்கும் அது பெரிதும் பயன்படும் எனத் தெரிவித்து, அதனை எழுது மாறு வற்புறுத்தி அவர் எம்மை மிகவும் வேண்டினர். அதன்மேல், அதனை எழுதுதற்கு இசைந்து, எழுதிமுடித்தபின் அதனை அச்சிடுஞ் செலவுக்கு என் செய்வதென்று அவரை வினாவினேம். அதற்கவர், அச்சுச் செலவைத் தாமே கொடுப்பதாகவும், அச் செலவுத் தொகையை அச்சிட்டபின் புத்தகப் படிகளாகத் தாம் பெற்றுக் கொள்வதாகவுங் கூறினர். அவரது சொல்லை நம்பி, எம்முடைய நூல்களில் அரை குறையாய் அச்சிட்டு முடிக்கப்படாமலிருக்கும் நூல்களின் வேலையையும் நிறுத்திவைத்துத், தமிழர் மதம் என்னும் இந்நூலை விரைந்தெழுதி முடிக்கும் முயற்சியிலேயே இறங்கி விட்டேம். இறங்கி இதனைப் பாதிக்குமேல் எழுதிவிட்டபின், இந்நூலை அச்சிடுஞ் செலவுக்கு வேண்டுந்தொகை திரட்டமுடியாமையால், இதன் அச்சுச்செலவுத் தொகையைத் தாம் தரல் இயலாதென்று அமைச்சர் தெரிவித்துவிட்டார். இதனால் முதலில் எமதுள்ளஞ் சிறிது கலங்கினாலும், இதுகாறும் எம்முடைய தமிழ்த்தொண்டு சிவத்தொண்டுகளுக்குப் பொருளுதவி செய்துவரும் எல்லாம்வல்ல சிவபெருமான் இதற்கும் உதவிசெய்து எப்படியும் இதனை வெளியிடுவிப்பான் என்னும் எண்ணம் எமதுள்ளத்தில் முனைந்தெழவே, இதனை எங்ஙனமாயினும் எழுதிமுடித்து அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தல் வேண்டுமென உறுதிகொண்டு, திருவள்ளுவர் ஆண்டு

கக௯௬, சித்திரைத் திங்கள், உ௪ ஆம் நாள் எழுதத் துவங்கிய இந்நூலைத், திருவள்ளுவர் ஆண்டு கக௭0, ஆனித் திங்கள் உ௬ ஆம் நாள் எழுதி முடித்தோம். ஆகவே. இதனை எழுதிமுடிப்பதற்கு ஓராண்டும் இரண்டு திங்களும் இரண்டு நாளும் ஆயின. இந்நூலை எழுதிவெளியிடுதற்கு எமக்குண்டான வாழ்க்கைச் செலவு ரூ. க௫00 ஆகும்; இந்நூலின் அச்சுச் செலவு, காகிதச்செலவு, கட்டிடச் செலவெல்லாம் ரூ. எ௫0 ஆகும்; ஆக இந்நூற் செலவு மொத்தம் இரண்டாயிரத்து இருநூற்றைம்பது ரூபாயாகும். இந்த ரூ. உஉ௫0-உம் முன்பணமாகச் செலவழித்தால் அல்லாமல் இந்நூல் வெளிவருவதற்கு வேறு வழியில்லை. இப்பெருந் தொகையை முன்னதாகச் செலவழித்தலால் முதலும் வட்டியுங் கரைந்து விடுகின்றன; பிறகு இத்தொகையைக் காண்டலும் இயலாது. இந்நூலின் ஆயிரம் படிகளில் தொளாயிரம் படிகளே விற்பனையாகும்; எஞ்சிய நூறும் பலவழிகளில் வீண்செலவாய்ப்போம்; இத்தொளாயிரம் படிகளும் விற்கச் சிறிதேறக்குறையப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாகும். இதன் படிகளை அவ்வப்போது விற்றெடுக்குஞ் சிறு சிறு தொகைகளோ உடனுக்குடன் செலவாய்ப்போதலால், இதற்கென்று முன்பணமாகச செலவழித்த தொகையையும் வட்டியையுந் திரும்பப் பெறுதலும் இயலாது.

இங்ஙனமே, எம்முடைய நூல்களை வெளியிடுதற்குச் செலவழிந்த தொகை சிறிதேறக்குறைய ஐம்பதினாயிர ரூபாயாகும். இத்தொகை முழுமையாய்க் கையில் இப்போதிருந்தால், எமக்குத் திங்கடோறும் இருநூறு ரூபாய்க்குக் குறையாமல் வருமானங் கிடைக்கும். ஆனால், தமிழுலகம் அதனால் யாது பயன்பெறும்? அதனை நினைந்தே எமக்குண்டாம் பெரும்பொருட் செலவையும் பேருழைப்பையும் ஒரு சிறிதுங் கருதாமல் எமது தொண்டினை நாற்பத்தைந்தாண்டுகளுக்கு மேலாகச் சிவபிரான் றிருவருளுதவி ஒன்றேகொண்டு எம்மாவியன்ற மட்டுந் தனித்தமிழில் தொடர்பாக நடத்திவருகின்றேம்.

இந்நூல், தமிழையுந் தமிழர்தம் மதத்தையும் பற்றி யாம் நாற்பத்தைந்தாண்டுகளுக்கு மேலாக ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சியின் முடிபுகளை மிகச் சுருங்காமலும் மிகவிரியாமலும் நன்கு விளக்க வேண்டுமளவுக்கு விளக்கிச் செல்வதாகும். இதன்கட் காணப்படும் பொருள்களிற் பெரும்பாலன பலர்க்குப் புதுமையாகக் காணப்படலாம். அதற்குக் காரணம், நந்தமிழ்மக்களிற் பெரும்பாலார் கல்வியறிவு வாயாதவர்களாயும்,

கல்வியறிவு வாய்த்த சிறுபாலாரும் பழந்தமிழ் நூல்களை ஆராய்ச்சிக் கண்கொண்டு ஆழ்ந்து நுணுகிப்பாராதவராய் வடநூற் பொய் வழக்குகளைத் தழீஇப் பொய்க்கொள்கைகளில் மனம் அழுந்தப் பதிந்தவராயும் இருப்பதேயாகும். தமிழ்ப்பழமக்களின் கொள்கைகளில் யாம் எடுத்து விளக்குதற்குப் புகுந்த ஒவ்வொன்றிற்குந், தொல்காப்பியம் முதலான மிகப் பழைய தமிழ் நூல்களிலிருந்தும், அங்ஙனமே மிகப் பழைய இருக்கு வேதம் முதலான வடநூல்களிலிருந்தும், பண்டைத் தமிழர்தங் கொள்கைகளின் உண்மையை உரம்பெற நாட்டும் இஞ்ஞான்றை ஆங்கில அரும்பெறல் நூல்களிலிருந்தும் வலிய சான்றுகள் எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றேமாதலால், யாம் இதன்கண் விளக்கியிருக்கும் பொருள்கள் அத்தனையும் மிகப்பழைய உண்மைப்பொருள்களே யல்லால், முன் இல்லாது புதியவாய் முளைத்த பொருள்கள் அல்லவென்றுணர்தல்வேண்டும். பிறவியிலேயே கண்குருடாகிப் பகலவன் ஒளியைக் காணாத ஒருவன், கதுமென இறைவனருளாற் குருடு நீங்கிப் பகலவனது பேரொளிவிளக்கத்தைக் கண்டு புதிய இக்காட்சி மெய்யோ பொய்யோவெனக் கருதி மருளுமாப்போலவே, பழந்தமிழ்ச் சான்றோரின் மெய்க்கொள்கைகளாகிய பெருஞ்சுடரொளி விளக்கத்தைக் காணமாட்டாமல் அகக்கண் குருடுபட்ட இஞ்ஞான்றைத் தமிழர் பெரும்பாலார், இந்நூலால் அக்குருடு நீங்கி அம் மாப்பெருங் காட்சியைக் காணுங்கால் இது மெய்யோ பொய்யோ என மருளுதல் இயல்பன்றோ? ஆயினும், அவர் இந்நூலை ஒருகாலன்றிப் பலகாலும் உற்றுநோக்கிப் பயில்வராயின், அம் மருட்சி நீங்கி ஈறில்இன்பம் எய்துவரென்பது திண்ணம். அதுநிற்க.

சென்ற ஆண்டு ஐப்பசித்திங்கள், ௪ ஆம்நாள் ௫ ஆம்நாள் சென்னை மாநகரிற் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் அனைத்திந்திய தமிழர் மத மாநாடு கூடிற்று. பெருந்திரளான அன்பர்கள் கல்லூரியின் மேன்மண்டபத்திலும் அதன் கீழும் நிறைந்திருந்தனர். யாம்முன்னமே ஒப்புக்கொண்டபடி, தக்கார் பலர் வேண்ட அம் மாநாட்டின் பேரவைக்குத் தலைவராய் அமர்ந்து, 'தமிழர் மதம்' என்னும் இத் தலைமையுரையின் முதற் பகுதியை முதலிற் படிக்கச்செய்தேம். அம்முதற்பகுதி முடிந்ததும், அவையிலுள்ளார் பலருங் கடவுளைப்பற்றிய தமிழரின் கொள்கையைச் சொற்பொழிவாகவே நிகழ்த்துதல் வேண்டும் என எம்மைப் பெரிதும் வேண்டினர். அதற்கிசைந்து தமிழரின் கடவுட் கொள்கை இன்னதென்பதை ஒன்றரைமணிநேரம் வரையில் எம்மாலியன்றமட்டும்

நன்கினிது விளக்கிப் பேசினேம். அவையிலிருந்தார் அனைவரும் அதனைக் கருத்தொருங்கி அமைதியுடன் கேட்டு 'இத்தகைய அரிய சொற்பொழிவு அமெரிக்கா முதலான அறிஞர் சிறந்த இடங்களிற் செய்யப்பட்டிருக்கு மானால் இதன்மேன்மை உலகம் முழுவதுங் கொண்டாடப்பட்டிருக்கும்', என வியந்து பாராட்டி மகிழ்ந்தனர். கடவுள் நம்பிக்கை யில்லாதார் சிலரும் எம்பாற் போந்து, 'கடவுள் அறிவுச்சுடர் என்னும் இக்கொள்கை எங்கட்கும் ஏற்றதொன்றேயாகும்' எனக் கூறி மகிழ்ந்தனர். எங்ஙன மாயினும், எமது சிற்றறிவால் அளந்துரைத்த சிற்றுரை, அளக்கலாகாப் பேரொளிவடிவினனான இறைவன்றன் அளப்பரிய மாட்சியினை அன்பர் கட்கு ஒரு சிறிதாயினும் விளங்கவைத்து அவரை மகிழ்வித்ததே யாம் பெற்ற பேறெனக் கருதி இறைவன்றிருவடிக்கு எமது புல்லிய வணக்கத் தைச் செலுத்தி, இந்நூலைத் தமிழுணர்ந்தார் எல்லார்க்கும் பயன்படும் படி அவர் எல்லாரிடையும் உய்க்கின்றேம்.

பல்லாவரம்,
பொதுநிலைக் கழகநிலையம்,
திருவள்ளுவர் ஆண்டு ௧௯௭0,
ஆனி, ௧௨.

மறைமலையடிகள்

ENGLISH PREFACE TO THE TAMILIAN CREED

"Wilfred Scawen Blunt says that Huxley had long suspected a common origin of the Egyptians and the Dravidians of India perhaps a long belt of brown - skinned men from India to Spain in very early days.

"This 'belt' of Huxley's, of dark-white and brown-skinned men, this race of brunet-brown-folk, spread even farther than India; they reached to the shores of the Pacific, and they were everywhere the original possessors of the Neolithic culture and the beginners of what we call civilization. It is possible that these Brunet peoples are, so to speak the *basic* peoples of our modern world."—H. G. Wells in his 'Outline of History' p. 138.

What had been suspected by the genius of Prof. Huxley and accepted by Mr. H. G. Wells, has recently come off an undoubted fact established by the archaeological evidence which the excavations conducted at Harappa and Mohenjo-daro in the Punjab have afforded us. For Sir John Marshall, Director General of Archaeology in India, has conclusively shown in his epoch-making work "Mohanjo-daro and the Indus Civilisation" that the pre-Aryan people, the originators of the Indus Civilisation, could be none other than the forefathers of the Dravidian People who at present occupy Southern India and that their culture bears a close resemblance to the culture of the Sumerians and the Egyptians as the result of the commercial intercourse they had had with the latter five thousand years ago. In exposing the error into which some of the oriental scholars had fallen when they came to speak of the pre-Aryan inhabitants of India, Sir John Marshall observes :

"They (the orientalists) pictured the pre-Aryans as little more than untutored savages (whom it would have been grotse-

que to credit with any reasoned scheme of religion or philosophy). Now that our knowledge of them has been revolutionized and we are constrained to recognize them as no less highly civilized—in some respects, indeed, more highly civilized—than the contemporary Sumerians or Egyptians, it behoves us to re-draw the picture afresh and revise existing misconceptions regarding their religion as well as their material culture" And in another place of his remarkable work he says: "The Indus Civilisation was Pre-Aryan and the Indus language or languages must have been Pre-Aryan also. Possibly, one or other of them (if, as seems likely, there were more than one) was Dravidic. This, for three reasons, seems a most likely, conjecture—first, because Dravidic speaking people were the precursors of the Aryans over most of Northern India and were the only people likely to have been in possession of a culture as advanced as the Indus culture; secondly, because on the other side of the Krithar Range and at no great distance from the Indus Valley, the Brahu is of Baluchistan have preserved among themselves an island of Dravidic speech which may well be a relic of Pre-Arayan times, when Dravidic was perhaps the common language of these parts; thirdly, because the Dravidic languages being agglutinative it is not unreasonable to look for a possible connection between them and the agglutinative language of Sumer in the Indus Valley, which as we know, had many other close ties with Sumer."

So much precaution and reservation with which the above statement made by Sir John Marshall as regards the high antiquity of the Dravidian people, their language and culture, may seem unnecessary to those who possess an intimate knowledge of ancient Tamil literature, some of the extant works of which such as Tholkappiam, Paripadal, Purananooru and others date from 3500 B. C. to the first century A. D. and bear witness to the high level of civilization which the Tamils reached in pre-Aryan times. Certainly there could have been at that remote

period none but one Dravidian language spoken not only all over India but even beyond its frontiers, and that language could have been no other than Tamil which still lives among twenty million people in all its literary glory and usefulness. Except Tamil no other Dravidian language possesses such vast, antique, varied, original, valuable literature, the literatures of the other few cultivated Dravidian tongues such as Kanarese, Telugu and Malayalam being not more than seven or eight hundred years old at most and even these consist of works either translated from Sanscrit or written in imitation of some Sanscrit works. It is an admitted fact that that language alone which possesses grammar and literature that forms the only criterion to estimate the height of civilization to which the People who owned them had attained. If in India of Pre-Aryan times, there had existed no literary work that could be brought forward from any of the existing Dravidian languages except Tamil, then it is as certain as two and two makes four, that that language did not exist at that time or if it could be assumed that it did exist, it was not cultivated by a civilized people in any way. For the life of a civilized nation cannot get on without the cultivation of its language and the production of a varied literature. If Sir John Marshall had had a first hand knowledge of the Tholkappiam and some other ancient classics of Tamil, he would have easily shown in corroboration of what he stated as regards the pre-Aryan antiquity of one of the Dravidian languages, that Tamil, alone, and not any other as he vaguely affirmed, must have been the language spoken and cultivated by the pre-Aryan inhabitants of the Indus Valley. Still, he has benefited the historians of the antique past by producing solid and substantial evidence in proof of the Tamilian civilization which was contemporaneous with the civilizations of the Egyptians, the Babylonians, the Sumerians and other ancient nations of the West. Fortunately, we are now in a position strong and unshakable to correlate with the above archaeological

evidence, the proofs afforded by the ancient and genuine literary works of the Tamil language.

And this I believe has been amply done in the following Tamil treatise which is but an expansion of my Presidential Address partly read and partly delivered in "The All-India Tamil Religious Conference" held in Madras on the 19th and 20th October, 1940. For the benefit of the English-knowing people I give below a succinct account of the contents of this book as far as the limit of this short preface permits.

The first section is devoted to showing who the real Tamilians were and are, since different peoples belonging to different races mingle together in modern times and almost all of them in the South speak Tamil as the common tongue. This state of things could not have existed in the remote past when the mixture of races was rare, except when one raided into the other for food and comfort and settled amongst them. But, as time went on, the Aryans, the Scythians, the Mongolians, the Turks and others entered Northern India through passes in the north-west and the north-east and after hard and continuous struggles with the indigenous Tamils, settled themselves all over the north rather peacefully. This state of different racial inrush into the north led in course of time to a large intermixture of the foreign blood with the Tamil. Still, in every ethnical type the Dravidian, properly speaking the Tamilian element alone, predominates markedly all over the north. Though the Tamilian stock has thus underwent considerable change in Northern India, the stock in the South has remained pure and intact, as has been shown by Prof. Rapson in his 'Ancient India.' So we may safely affirm that the people, living at present from Madras to Cape Comorin except those who speak at home tongues different from Tamil, can be no other than the lineal descendants of the original and highly civilized Tamils of pre-Aryan times. Dr. G. A. Grierson justly observes: "With this we may dismiss the theory

which assigns a trans-Himalayan origin to the Dravidians. Taking them as we find them now, it may safely be said that their present geographical distribution, the marked uniformity of physical characters among the more primitive members of the group, their animistic religion, their distinctive languages, their stone monuments, and their retention of a primitive system of totemism justify us in regarding them as the earliest inhabitants of India of whom we have any knowledge."*

Then, the second section takes up the question whether there is any pure and real Aryan element in the present population of India and concludes that no such element can be said to exist so as to be easily detected in it, although a type approaching the Aryan is traced all along the river Indus, in Kashmir and in Rajaputana. The fact, however, seems to be the Aryan branch of people who migrated from Bactria into India driven, of course, by scarcity of food and change of climate, could not have been so numerous as some orientalists suppose but must have been a few thousands only as shown by Ragozin† and even these few merged in course of time in the vast ocean of the Tamilian people to a degree that their physical and mental characteristics become in later ages quite indistinguishable from the latter. Therefore it has been shown in this section that the existence of a separate Aryan race in India is a mere fiction and nothing more.

The third section enters into a discussion of the colour and physical features which the Tamilians possess in common with the other Indian people. As has been shown by Dr. Caldwell, colour is not a safe guide in judging of the racial characteristics of the Tamils as well as all other Indian people. Even among those who are generally black, there are great variations in colour ranging from pitch black to a bright pale black. The labouring classes

---

* The Indian Empire, Vol. I. p. 299.

† Vedic India. pp. 313, 314.

who work under scorching solar rays become black or dimly brown even if they were born of pure yellow colour ; where as the middle classes and the rich who carry on their business within doors are of either bright yellow tint or of rich brown, even here one may notice great and fine gradations. In the same way form and shape, size and height, differ widely not only among the Tamils but even among all other classes of the Indian people, With all such differences there might be seen at a glan.. perceptible general characteristic running through them all wh marks of the Tamils from all other people who have come in. India at different peroids of time and settled. Many an acu' student of ethnic studies has noted in the eyes and features of th. Tamils a certain brightness and alertness due to a suffusion of superior intelligence which is naturally denied to others.

The fourth and fifth sections consider the origin of the Dravido-Aryans who came to call themselves 'Brahmins' from the time when the late Purushasookta hymn of the tenth mandala of the Rig Veda was composed. Though the Brahmins now a-days style themselves 'Aryans,' they liked it not to be called by that appellation at the time when they composed the code the Manusmriti. as is manifest from the contemptuous way in which they speak of the unmixed Aryans who then dwelt in Kashmir. From this it follows that the class of people who wished to call themselves invariably 'Brahmins' rather than the Aryans, or the Dravidians, appears evidently for this very reason, to have descended from a stock which was neither Aryan nor Dravidia. but was a mixture of the two.

Then, the inquiry into the true lineage of Manu the original law-giver to the Aryans is taken up and treated. That the first Manu—first because there had been many persons who bore that name in later times—was a Dravidian king who resided in Malabar the mountainous district of the Tamil country, has been fully shown

by Ragozin in his 'Vedic India.' As the name and person of Manu are always associated with the author of an original moral code, and as this Manu was a Dravidian king who taught the laws and moral principles not to the unmixed and uncivilized Aryans of Kashmir but to the more refined Dravido-Aryans of the middle country, it is concluded that the laws he gave were intended not for the Tamils who had laws and excellent moral principles all along, but were intended for the instruction and guidance of the Dravido-Aryans who were then becoming slowly Dravidianized in the north, and that the division of the Dravido-Aryans into four castes was made by him for the special purpose of studying and controlling the social and political affairs of their life.

Sections six, seven, eight, and nine pursue the subject of caste and show how it was instituted at first by Manu in imitation of the Tamilian social system which was based not upon the merit of birth but upon division of labour since each section of which is called even now by the name of the profession which it follows. Before the time of Manu the Aryans had no caste, but Manu introduced the four-fold classification among them simply for the sake of giving stability to their calling which were otherwise in a fluidic condition, on account of their long nomadic life which bred in them a disinclination for honest work and led them to live upon plunder and cattle-lifting. What was intended at first to confer social benefit to the Aryan settlers, was seized upon with avidity by the self-interested section of the Dravido-Aryans who had the sagacity enough to perceive the high rank to which the caste system would raise them, if it could be so hardened that it could not by any means be broken through with impunity. What was at first a pliant group became in course of time an impenetrable body like steel. For this deplorable state of Hindu community the vegetarian part of the Tamilians is chiefly responsible. I pointed out this fact thirty-

eight years ago in an article on Tholkappiam which appeared in the first volume of my magazine Jnanasagaram, but no oriental scholar took notice of it then. Recently, Dr. Slater who was Professor of Economics in the University of Madras had the shrewdness of mind to discern this important fact and state that the invention of caste and its rigid observance were the work of no other people than the Tamilians. Even at the present day, no other Hindu community, as far as my knowledge goes, pays so much care and attention to cleanliness of food and chastity of their women as the Tamils, especially the community of vegetarian Velalas. In northern India, caste is not so rigidly observed as in the south, since the Aryans had no caste, since those who instituted it were the ancient civilized Tamils only. The fact must be borne in mind that while in the north most of the Brahmins are out and out flesh eaters, those in the south and the Velalas are strict vegetarians. So great an importance came to be attached to clean food and women's chastity that these two have ever stood as the prime factors actively working at the bottom of the Tamil community to split it up into innumerable small groups that can never cohere with each other.

Now, either in the north or in the south no non-brahmin ventures to call himself a God except those of the priestly class who style themselves Brahmans or Gods. With this they are not content but choose to call all the non-brahmins by the name of 'Sudras' which term means in Sanscrit the children of the concubines or slaves. But, in point of fact, it is the Brahmins who do all sorts of menial work under the Tamilian landlords, and rich Tamil merchants and heads of the Mutts, while the poor Tamils are honest labourers in the fields, are artisans and weavers. Further, the Brahmins are, as pointed out before, not at all the Aryans nor the Tamilians but are the descendants who came from the mixture of the two. Besides calling themselves the Gods on earth and treating all others as Sudras,

or slaves, the Brahmins have adopted Sanscrit as their written language with the motive of establishing their supernatural claims in the treatises which they themselves created in it but attributed their origin to the Supreme Being itself. And in order to bring all the Tamilians under complete control, they kept them in gross ignorance of Sanscrit with the threat that the tongue of those who, in breach of the law, learn it would be cut off, into the ears of those who hear it molten lead would be poured and so on. Though the kings in the north and the south, belonging as they did and even now do to the Tamilian stock, were very hospitable to strangers and treated the Brahmins with respect and reverence, yet they never adopted the unjust laws fabricated by the Brahmins and passed off in the name of Manu the original Tamilian law-giver. Administration of justice seems to have been carried on not with any caste consideration as is laid down in the so-called Manusmriti, but with a broad out-look on the actions of man as they came to affect the welfare of the society to which he belonged. This broad-minded administration of ancient Indian kings accords well with the precepts of St. Thiruvalluvar's Sacred Kural rather than with the cruel and unnatural laws of the Manusmriti.

Now, seeing their failure to bring the kings under their baneful influence so as to make their code of laws the chief and infallible guide to their administrative functions, they sought to revive the sacrificial cult of the Vedas and the Brahmanas under the cloak of securing the Heavenly favour for the prosperity of kings; and in this they succeeded so well that the kings became in fact mere puppets in their hands and sacrifices lasting even hundreds of years came to be performed with the wealth of the monarchs. In these sacrifices hundreds and even thousands of innocent creatures such as goats, sheep, oxen, buffaloes, horses, and others had been slaughtered and intoxicating drinks prepared from Soma plants were freely indulged in. Such inhuman deeds

and inebraint revels done in the name of religion cannot but seem revolting and barbaric to the Tamilian mind nurtured in the teaching of its saints and sages who inculcated the virtue and duty of showing love and mercy towards all living beings, of respecting the sanctity of their life brought into existence not by the hand of man but by the hand of God, and of striving one's utmost to relieve their sufferings, and help them to live their life with ease and peace to the limit of time decreed by Providence. Eventually strong protests came to be raised against sacrifices performed by the Brahmins, and of those who thus protested two Tamilian sages named Kapila and Patanjali stood foremost to set free the people and the ruling chiefs from the trammels of specious Brahminic teachings and their expensive and inhuman rituals. They showed how the sin of killing and drinking brought on insensibility to tender feelings and made this earth a jungle of wild beasts, and how whereas the virtue of love and mercy and wisdom lead the fit souls to obtain redemption and enjoy heavenly bliss even while they live here. These teachings of love and mercy touched the hearts of all and spread so rapidly everywhere that the ritualistic cult of the Brahmins had begun to fall into disrepute; and the kings also who were wise and learned came forward to take an active part in propagating humanitarian principles and in laying bare the futility of Vedic learning and the evil of animal sacrifice, as is manifest from such Upanishads as Chandogya, Kaushitaki, Mundaka and others. These high spiritual teachings of some noble kings gave such a strong stimulus to an investigation among royal families of the distiny of man and lower beings that a long line of kings who succeeded them could not set their mind at rest without earnestly interesting themselves in the solution of religious and philosophical problems to a complete exclusion of all ritualistic studies and performances. The final stroke to Brahminism was, however, given by the princes Gautama Buddha and Mahavira who, renouncing even

their royal state and taking to a mendicant life, stood firmly for the cause of dumb creatures, and devoted their whole time and energy to putting a stop to animal sacrifices, and heartless observance of caste principles, and to the indiscriminate study of the Vedas and other Aryan works. Finding it no longer possible to live in the north with ease and influence, the Brahmins of the Dravido-Aryan stock migrated to the south hoping to exercise their priestly craft over the Tamils; and as expected they were accorded a hearty reception by the Tamil kings and chiefs, by landlords and people. Their complexion, their fine Personal appearance due, as in the case of modern Eurasian type, to the blending of the Dravidian and Aryan elements, impressed the asthetic sense of the southern people and enlisted their sympathy on behalf of the new-comers. Consequently the Brahmins were allowed to settle without any trouble all over the south; but they were not permitted to live near the habitations of the vegetarian velalas but to make their abode with the other low class Tamils who, like the Brahmins, were addicted to drinking and eating all kinds of animal flesh. Those of the Brahmins who were shrewd enough to discover how low they were considered inwardly by the Velala Tamils while they were outwardly treated with respect came by degrees to give up flesh-eating and there-by suceeded in raising themselves in the estimation of all the vegetarian and non-vegetarian Tamils. Whereas others who persisted in the habit of meat-eating, freely mixed with all sorts of low class Tamils so much so that their progeny in afterages were constrained to live in complete isolation discarded for a long time as outcast, before they too adopted the vegetarian mode of living and passed themselves under the name of Brahmins. The original Brahmin community, in proportion to its admixture with the non-vegetarin classes of the Tamils, underwent considerable changes not only in its physical characteristics but in its creeds, customs and manners also, that, in later times, its descendants

could not but live in innumerable separate groups so that each group never interdined with the other nor intermarried. To this spliting up of the Dravido-Aryan community were added many others converted from the various classes of the Tamils from the time of Ramanuja of the Vaishnava sect up to our own. In view of the high rank to which mere mention of the name 'Brahmin' raises one in this country, many a shrewd person of the Dravidian stock is daily assuming the title of a Brahmin, and is becoming an enthusiastic convert to Brahminism. In this state of unbridled racial commixture, is it not quite unsafe and unreasonable to call anyone an Aryan against all ethnological facts? And so the section nine closes with the conclusion that, except in the case of the scanty few who dwell in the north-west corner of India, in the veins of almost all the people of India it is the Dravidian blood that courses round from time immemorial up to the present.

Then the section ten takes to tracing the origin of the term 'madam' and the time when it came to signify religion in the Tamil country. Before the second century of the Christian era no word is met with in Tamil literature to denote religion. Even in the works of the second century it is the term 'Samayam' that comes to be used as the name of religion. The very first mention of the word 'madam' occurs in the Thiruvachakam of St. Manickavachakar who existed in the first half of the third century A. D. And it must be noted that both these terms 'madam' and 'samayam' are coined Tamil words though they are claimed now to belong to Sanscrit. Long anterior to the times of the Sankhya, the Yoga and other systems of philosophy, long before the rise of such humanitarian religions as Buddhism and Jainism, people do not seem to have engaged themselves either in religious speculations or in religious discussions. Neither did the Aryans whose whole mind was absorbed in performing animal sacrifices, nor the Tamils who were paying their worship to one Almight.y

God whose presence they felt in light and fire, stand in need of religious inquiries, as at that remote age there was no one who could call in question their beliefs and observances. It was only in after ages when some Tamilians of acute intelligence and tender feelings had begun to reflect upon the horrors of animal sacrifices and the waste of life, money and energy which they involved, that their virtue on the one side and their evil on the other came to be discussed with ardour and heat and systems of religious and philosophic thought sprang into existence. And this created the necessity of calling each system by a special name, and the Tamilian religion too came to be called either Saivism or Vaishnavism according as the worshippers of the Almighty God took him to be either a heat principle or cold principle. Since the birth-place of all the different systems of thought and belief had been only northern India, where, at the time, the Sanscrit language and its dialects were as it is now, asserting their dominance over the Dravidian tongues, especially in the educated circles, into all of which the Brahmins had insinuated themselves, and their influence, all these different cults and creeds came of necessity to be called by distinct Sanscrit names alone. It was in this way that all manner of dissensions arose among the people of northern India and these again were brought by the Brahmins and introduced into Southern India by the aid of Sanscrit in the three centuries preceding the Christian era and in their wake came the Jains and the Buddhists also in large numbers in the early centuries of the Christian era and spread religious disputations and hair-splitting philosophic discussions among the Tamils. Before this intrusion of the northern people all the cultured and civilized Tamils were as a body strict monotheists paying their worship only to Siva as the almighty God of the universe and therefore had no occasion to bring in any religious or philosophic discussion among them. But after the introduction of Brahminism, Buddhism, Jainism

and Sanscrit, they became torn by religious differences and widely differing cults bearing Sanscrit names rose successively in their midst until our own time. This conclusion can be easily confirmed even by a cursory glance into the Tamil lyrics and idylls produced in the pre-Christian times and by comparing them with the epics and didactic poems and religious and philosophic treatises written in post-Christian centuries.

Then, the eleventh section proceeds to inquire what were the elements that composed the Tamilian creed and how and why they came to occupy the minds of the ancient Tamils. First of all it is shown that their forefathers entertained a strong belief in the series of existences which all beings that are endowed with life, will, feeling and intelligence pass through, not of their own accord but in accord with the will and purpose of a Supreme power, and that they looked upon this present life not as a sudden outburst of a precarious will, but as a vital link between what preceded it and what will succeed it. The purpose of creation seems to aim at the unfoldment of all the faculties of the finite mind that lie dormant being enveloped in darkness and to enable it properly to enjoy the happiness and bliss which is in store for it in this world and in the worlds to come. To the degree the beings exercised their will and intelligence, they rise in the scale of embodying themselves in various organisms which too rise in refinement correspondingly. But this unfoldment of mental powers proceeds so slowly and so gradually that no being, however much it may desire quickly to attain perfection, can overstep the bounds set to it by the Supreme intelligence. The finite mind must seek to know not only the Supreme object of the Supreme mind but must also learn to keep its own will and desire in harmony with the Divine will and purpose. It is by not doing any injury to any fellow being and by not thwarting the beneficent purpose of God, that one can accelerate the attainment of perfect state and final redemption from sin and evil.

Then the section twelve takes up the clue afforded by the preceding section and deals with the doctrine of non-killing embraced whole-heartedly and followed unremittingly by the Tamils in its theory and practice. It is laid down in the Thol-kappiam that all lives are possessed of an instinctive desire to obtain pleasure all throughout their life here and hereafter. Man who is the apex of creation and who is given a wider scope for obtaining his own enjoyment without interfering with the enjoyment of other beings human or animal, must on no account except in an extreme case of self-defence, attempt to take away the life of any being under any other pretence. When one hardens his heart by not heeding the sufferings of other lives, he hinders the development of his own finer sensibilities without which every sweet thing becomes bitter to him or he deadens them so much as to lead the life of ferocious animals. Besides losing the higher and precious faculties of his mind man loses also the health of his body by killing harmless and useful animals and eating their flesh. As has been conclusively proved by Dr. A. Haig and Dr. J. H. Kellogg, animal food is saturated with uric acid poison and all who devour it, introduce into their blood a fruitful source of all Pernicious diseases. It is to the glory of the Tamil people that the cultured class among them had early discovered the virtue of non-killing and abstaining from flesh-food and conferred the benefit of their discovery even on such anciently civilized peoples as the Egyptians, the Greeks and the Romans with whom they held commercial relations. That this discovery of humane and vegetarian mode of living was first made by the agricultural class of people among the Tamils is borne out by the existence of a very large number of strict vegetarians counting many millions in southern India alone. As these Tamils have been and still are the worshippers of Siva alone their religion and their doctrine of vegetarian became so intimately bound up that the very term 'Saivism' besides signi-

fying the cult of Siva among the educated classes, is popularly used to mark out the vegetarian section specifically. From the many references made to these vegetarian Velalas in the old Tamil poem composed before and after the Christian era, we can safely affirm that their existence in the south and north of India goes back atleast to 5000 B. C. As the Egyptian religion and the Hebrew book of Genesis forbade the use of animal food, influenced of course by the Tamil merchants, precept and example, the date we have assigned to the high antiquity of the vegetarian Tamils will not seem improbable or extravagant. From the antique past up to the present no country except India can claim so many millions of pure vegetarians that this fact alone willl suffice to place this country as the only earliest home of vegetarianism.

Then, the thirteenth section treats of the lifelong union of the opposite sexes which was based in the early stages of the Tamilian society solely on pure love to the exclusion of all other considerations. Chastity of women formed so prominent a factor in the social life of the ancient Tamilians of higher classes that they permitted not any other consideration to interfere with the marriage union and mar its purity. The natural law of sexual union is expressly stated often and often in the very old Tamil work Tholkappiam that any other form of union, as it is at present arranged, seems to have been devised by an intrusive hand bent upon filling its own pocket. The pairs who at first chose each other out of pure love were afterwards openly wedded by their own elderly relations and the wedding ceremony was solemnized without courting the assistance of a priest.

It is further shown that the early Aryan settlers had no idea of celebrating the union of sexes by a ceremony such as we find among them, rather among their followers, in later ages when they came into close contact with the Tamils and learnt it. The marriage hymn which is found not in the nine early books of the

Rig Veda but only in its tenth book besides bearing indisputable evidence to its later introduction, shows what a mean and undignified view the Aryans took of their women's character by making them the wives of three Deva husbands previous to their marriage. From this and many other references made to their women's character, for instance to the incestuous passion of the woman *yami*, it is quite clear that the Aryans cared little for the chastity of their woman. For a fuller treatment of the institution of marriage, the difference that obtained in the observance of its rites between the ancient Tamils and the Aryan followers and the relative significance that came to be attached to them by the two people, the reader is referred to the sections twentyeight, twenty nine, and thirty.

Now, the sections fourteen and fifteen deal with the custom of the Tamils which allowed them to have a plurality of wives, even though the marriage of the first wife took place as the outcome of pure love. The reason for this polygamous custom seems to be twofold. First of all the ancient Tamils paid particular attention to preserving the health of their women as well as the health of their children. Sexual intercourse should not be indulged in too often to the detriment of women's health even if they are blessed with a robust constitution and have not given birth to any children. But, after they have begun to bring forth children, a sufficiently long interval, say three, four, or five years must be allowed them between one child-birth and another so that they may recoup their health and strength and become properly fit for sexual enjoyment and another child-bearing. Otherwise, not only is brought about the breakdown of their own health but the physical and mental capacities of their innocent children also deteriorate. But, who in fact is the root-cause of so much misery and affliction? Undoubtedly it is not the females; it is the males alone who, in ninetynine cases out of a hundred, lose self-control in their passionate moments, commit the crime

of sexual congress on their helpless wives against their will and put them to the inexpressible misery of child-bearing within an year they had given birth to a puny and pitiable child.* Dr. John Cowan has quoted many cases to prove how heartless has been many a male partner as to commit this crime on his innocent wife under the influence of a blind and unbridled sexual passion, thus overlooking the welfare of his own family completely. It is known that women generally lose the capacity for child-bearing beyond their fortieth or fortyfifth year, and become thereby unfit for sexual intercourse: And many, still, after giving birth to a child, feel a natural aversion to sexual congress. In all such cases the males conduct themselves either inconsiderately or seek to make clandestine love to women who belong to others or else they go to prostitutes. From this state of sexual diversions it is that adultery and its evil consequences spring up and eat away the health, strength, and moral fibre of humanity. But the forefathers of the Tamils seem to have early recognized these evils towards which the strong sexual appetite of their sons tended and sought to remedy it by marrying two or more wives to their sons either at the time of their first love-marriage or subsequent to it. In this way the parents themselves stood fore-most in creating facilities for their sons so that they might not go astray when their first wife was confined but might have recourse to their second wife until she too was in child-bed, when he might go to the third and return again to his first when the last was lying in. By this natural means they succeeded not only in keeping up the health and strength of their females and their progeny but also in saving their male descendants from committing criminal and sinful deeds and contracting dreadful venereal diseases. Prophet Muhammed too seems to have

---

* Read the chapter on 'Foeticide' in 'The Science of New Life' by Dr. John Cowan, M. D.

perceived in the strong sexual passion of the males a serious hindrance to a healthy moral life and peace of society and therefore had permitted them to marry from one to four wives as an effective check to their evil tendencies. European travellers who visited Muslim countries were struck with wonder at the absence of adultery among their people and have attributed its absence to the polygamous custom of the Muslims. They have also observed even in countries where monogamy prevails each male having in secret a number of females as concubines. These facts must clearly disclose what a high and wholesome object the Tamilian forefathers must have had in setting up the polygamous custom among their descendants and how nobly they stand as fearless bene-factors of their race inspired only by strong and undaunted moral courage.

Then, the section sixteen proceeds to show how far the Tamil parents of old held themselves responsible for the up-bringing of their children and at what limit they supposed that responsibility had ceased. It is expressly stated in the old Tamil classics that the duty of the parents lies in bringing up their children healthily and in righteous ways, in educating them in arts, crafts and sciences, in marrying and settling them in life so that they might lead their life independently of their parents' help and that with this fulfilment of duty their responsibility ceases. It is also plainly enjoined that no property except a valuable education should be bestowed by parents on their children, for all earthly possession are transitory while the light of learning constitutes an everlasting possession. In this view the ancients stood so steadfast that after setting apart a portion of their earnings for the maintenance of their family and the upbringing of their children, they employed a larger part of them for charitable purposes. It is mentioned in the old Tamil lexicons that rich persons lavished their wealth in doing thirty-two kinds of charitable deeds; and it is to their boundless generosity that

we now owe the existence of not only thousands of temples all over the south, of which many for the construction of their magnificent and artistic structure must have absorbed millions of pounds, but also innumerable rest-houses, feeding houses, hospitals, schools, religious institutions and others. With this the main subjects pertaining to the present life have closed and those pertaining to a life beyond are treated from the next section with a fulness their importance and inaccessibility to ordinary understanding demand.

Now, the seventeenth section opens the subject of future life, with the question why an instinctive longing for a continued existence of their souls after the dissolution of the mortal body is so strongly implanted in the hearts of all human beings whether cultured or uncultured. This and the following sections to the end of the twenty-first treat exhaustively what could be the genuine and well-grounded answer to it. Now the longing for a future life can find itself explained only in the imperfection every man feels every time that he faces a new problem that defies his powers of understanding, in the dissatisfaction he feels every moment after the excitement of a pleasurable feeling is over, accompained by a sharp painful experience. It is such finite experiences mixed up with ignorance and pain all throughout this mortal life, that impel man to seek for a future life in which he hopes to attain perfection of understanding and perfection of joy.

Whether this hope of his will prove fruitful or will turn out to be a mere dream depends upon whether or not the realization of an ever-flowing source of infinite joy and bliss attainable. Inner as the experience of a pleasurable feeling is, in order to excite it every sentient being stands in indispensable need of a contact with an outer object. For instance, the feeling of sweet taste cannot be kindled unless a sweet thing, say an orange fruit or sugar, be brought close to one's tongue and palate. Similarly,

for the enjoyment of each and every kind of pleasure, man necessarily needs the contact of objects that can severally excite one and all. Now and again he clearly perceives that no object of this earth is capable enough to kindle in him the kind of pleasure at once permanent and unaccompanied by pain. Then, if there should be an infinite being as the inexhaustible source of an infinite pleasure—the existence of such a being is necessarily presupposed in the conception of the very finite as its contrast and correlate—then the hope of effecting a union of his self with that Supreme Self would find itself completely realized. Strongly convinced therefore of the existence of such an infinite being, the acute intelligence and the highly developed instincts of the ancient Tamils anxiously set out to search for the principle in which it could reside in a way perceptible to the outer and inner vision of man. And in their quest of this source they finally succeeded in feeling it in the light and heat of the blazing fiery bodies. Light and heat are pure spiritual energies since the modern science has not proved them to be either matter or material energies. In the view of Tamil Saints and Sages, God is not a transcendent being but a being of supreme love who is ever near to his creation, to his created beings human and animal; he resides in and out of their substance and every thing lives, moves, and has its being in him, in him alone. Before the creation of hot and resplendent bodies such as the sun and stars—each star being a sun millions of times bigger than our own sun, how the universe was, whether it was bright or dark, is quite unimaginable; and so far as our knowledge goes no science of Astronomy has as yet succeeded in finding out the exact nature of that unimaginable state. Leaving out therefore, that fruitless inquiry, we must confine our attention to our luminary which gives out light and heat that pervade all throughout the universe that our vision and imagination can comprehend. There is not a needle-point of space which the brilliant rays of the sun have not

touched. This earth and all other planets that go around it are being illuminated only by its resplendent light. As it were all bodies are immersed in it or are floating in it. Now, what can be more intimate to man and other beings, animate and inanimate, than this light, this heat which not only bring forth and sustain all beings, but illumine the sight of all sentient beings and through it their understanding also? If there be no light, no heat, no materials for producing heat and light, as in the polar regions from which the sunlight is completely absent for two full months and in which nothing for making fire is procurable, will it be possible for us to get enlightenment of understanding even were it possible to eke out our bare and miserable existence under such inefficient conditions in nature? No, certainly not. It is, therefore, not unreasonable to hold with our forefathers that the light itself is God or the only true form of God, that the fire which is the source of light and heat is the only abode of God or God itself. This spiritual nature of light and heat and fiire is emphasized in the body of the work by referring to the wide-spread worship paid to the sun, moon and fire by such early civilized people as the Egyptians, the Babylonians, the Chaldeans, the Persians, the Mexicans and by other uncivilized tribes all over the world as fully pointed out by Dr. J. G. Frazer.

Now, this Intuitive perception of the existence of God in light and fire aided, of course, by an acute discriminative understanding helped the ancient Tamilians to detect in it the combination of two fundamental principles which are always at work not only in the creative and sustaining processes but also in the process of consuming the used-up materials. These two are the heat and the cold principles, of which the heat predominates over the cold in fire and the cold is not therefore easily discernible in it. Still, by holding a tumbler over the burning flame, you can clearly see drops of water collecting all around its brim and dripping from it. Besides this, if you carefully look into the

flame you can discover within it a light blue colour which the cold principle always assumes. It is from this inseparable union of heat and cold principles that energies of all kinds are generated and it is these energies that bring about the creation, the preservation and the destruction of both the animate and the inanimate bodies of the universe. Whether you call the two principles the positive and negative electricities, whether you call them red and blue, or male and female, whether you call them Siva and Uma, or father and mother, whether you call them a line and a circle when their actions manifest themselves in inanimate matter, in all these and elsewhere the law is the same without any deviation. The steam-power which works wonders in material bodies is a visible instance in which we easily recognize how the heat and cold principles work together to generate the energy required for moving heavy and massive bodies. And in the organic scales of life from the vegetable to the animal kingdom the same two principles work together for bringing forth more and more complex and intricate organisms for the use of lives as they climb more and more in the ladder of intelligence and intelligent capacity. And when we reach the high human level, in which the operation of the heat and cold principles has expressed itself in its maximum intensity; we comprehend in full the high divine purpose of a benevolent Providence in the disinterested love borne by the human father and mother towards their offspring. Disinterested love in the Divine Being has no limit set to it, since all lives from the very lowest to the very highest are nurtured by it, whereas in the human it moves only within a limited range. Except for this difference, the disinterested love borne by our Heavenly and earthly parents towards their children is the same in substance. We see every where all around us every creature endowed with organisms, the minute and complex structure of which defies the skill of human hand to produce even a meanest but vital copy of

it. Does it not bespeak the illimitable grace and unbounded love on the part of the benefactor to bestow unasked on all sentient beings such invaluable gifts as cannot be given by any but himself? Though such gifts lie beyond the scope of our earthly parents, yet what they give us with so much care, with so much love, with so much self-sacrifice must have been prompted only by the principle of universal love that dwells within every heart to make it like itself. For Divine nature is impressed on all Selves that have been brought into existence on this earth, and he who studies the nature and characteristics of his earthly parents will as a matter of course, be led to comprehend the nature and personality of God to a real and appreciable extent. If viewed correctly in this light, how much truth is imbedded in the saying of the Holy Bible: "God created man in his own image, in the image of God created by him, male and female created by them." (Genesis, Chapter 1, verse 27). As a painter imprints his inward thought-picture on the picture he begets outwardly, as a sculpture chisels a statue out of a marble block in accordance with an image formed antecedently in his mind, so too the Divine mind prints its thought-forms on the pliant matter and brings out of it bodies of innumerable kinds and shapes. As Plato said: "The pattern which works on earth is laid up in heaven." Vast as is the difference between the structure of one body and that of another, the two co-ordinate principles of male and female that underlie them all are invariably the same. Hence, God is a person of light which combines in itself the principles of male and female in their most subtle thought-form which operates as the original of all male and female forms that take shape in matter. This fact relating to the two prominent features both in the material and spiritual planes had forced themselves so much into the attention of all thinking minds among the people of bygone ages that you cannot find among them one single soul who did not worship a God and a Goddess side by side.

Now, coming to our own ancient Tamil people, we find much the same kind of conception about the Divine nature to prevail among them from the very remotest past. For, from the antediluvian compositions such as the Tholkappiam and some lyrics that have outlived the ravages of time, to the works of our own time all the wise men who came in close succession as their authors have praised and worshipped God as the father and mother intimately and inseparably united and the many verses quoted from them in the body of the work will corroborate the truth herein emphasized. But what is the vital point in this conception of God which the Tamil Saints and Sages cherished in their hearts and which distinguishes them from all other wisemen of other countries who too seem to have held the belief that in the Godhead there are both the paternal and maternal principles in intimate and inseparable union? yes; it is the knowledge possessed by the Tamils of the colour which the two principles assume that distinguishes them from all other people of all other countries. The Tamils tell us that the male principle of the Godhead glows with a red colour while the female glows with a blue. Whenever they pray to Lord Siva, they speak of Him as being of brilliant red, and of mother Uma they speak as being blue and as being also in intimate union with Siva. This knowledge of the two colours of the two Divine principles marks the high significance of the Tamilian conception of God, since without having colour no object, no person can present its form either to the perception of our eyes or to the perception of our mind. It must be borne in mind that nowhere can this notable conception of God be met with except in the Saiva religion of the Tamils. This point is stressed at great length in the body of the work and the reader is referred to it for further details.

Now, to many an unreflecting mind such an ascription of form and colour to the Deity may seem not only strange but also

degrading to the Supreme Being who is beyond the reach of five senses and human thought, who is untouched by the ills and impurities that are incident to the mortal frame of man. Those who take delight in this asserting that God is transcendent, do so simply out of fancy, while in reality God is a substance of substances that is ever accessible to reason and intuition and is not a mere zero so as to be completely incomprehensible even to the unclouded superior faculties of the human mind. Such a false conception of God, as pointed out by Professor William James,* has no bearing whatever on the life and destiny of finite souls and must, therefore, be abandoned as an empty, worthless and unprofitable speculation of some idle minds. If God be a substance-a substance indeed it is but purely spiritual, it must be known, like other substances, not necessarily to ordinary senses bereft of superior mental vision as in the case of low animal life, but it must be known to the pre-eminent intuitive perception of highly developed human beings. Further, it is quite unreasonable to hold with the transcendantalists that all forms are perishable, that they are tainted with ills and impurities. On the contrary, the fact must be brought home to our mind that all thought-forms as well as the forms of light and fire, are imperishable, that they always exist absolutely pure untouched by the ills and impurities the heritage of man's mortal clay. Throw out any amount of dirt and filth, dregs, and sediments and refuse, etc., into the fire and try to defile it but you cannot succeed. On the other hand, the fire will burn them up all to ashes, itself ever remaining pure and undefiled. So also God's thought-forms exist everlastingly the purest and uncontaminated by any impurities.

Then, the sections from twentytwo to twentyseven dwell upon the forms of worship the Tamils have been paying to God from ancient times. The conceived God in a concrete form, in

* In his "Varieties of Religious Experience."

the form of the human father and mother. The whole universe was taken by them to represent the person of God in which the portion suffused with golden light constituted the father as much as the portion of blue sky light constituted the mother; the three illuminating principles the sun, the moon and the fire were viewed as forming his three eyes; the evening clouds which look ruddy were imagined as his braided red locks; and other micro-cosmic members of his person represented other microcosmic aspects perceived by the senses and miniatured in the imagination so as to be easily pictured in the mind for their loving adoration. The Southern Tamils who loved the three lights chose to call their God "Mukkannan" (முக்கண்ணன்). or the triple-eyed God, that is, the God that possesses the three lights as his three eyes; while the northern Tamils who loved the red light of the evening sun fixed upon the term 'Siva' as benig an appropriate one by which to call the Almighty God of the universe.

Now, with this mere intangible microcosmic image of God formed in their mind the Tamils were not satisfied, since it was not accessible to the worship they loved to pay externally also. Intense love towards an object expresses itself in the acts of the loving person and urges him on to offer to it, as a token of that love, what he most values of his earthly possessions. It is for the sake of satisfying this inner urge that persons of a strong religious turn of mind set up before them a stone image, made like the image of God formed in their imagination, and pay their adoration by offering to it flowers, fruits, grains etc., in all love and reverence.

The earliest stone symbol worshipped six or seven thousand years ago by the Tamils was a coneshaped piece infixed into a circular stone and called 'Sivalinga' in later times. This symbol represents the union of both the heat principle which, as is manifest in the burning flame, always assumes a cone-shape, and the cold principle which, as is seen in the circling motion of the

deep running water, takes on a ring-shape almost. That the ancient Tamils used, than as now, such symbol stones all over India and in foreign countries where they colonized for commercial purposes, is evidenced not only by the large number of these symbol stones recently dug out from the buried cities of Harappa and Mohenjadaro in the Punjab, but also by the multitudinous temple in which this symbol is set up and worshipped even unto this day in Southern India and western countries.

And of this very old lithic symbol the under part which is circular in shape is a plain representation of the shape of the pit in which the fire was kindled, while the cone-shaped piece infixed into it stands for the form of the flame that blazes up from the pit. It was in this way that fire was kindled and directly worshipped as God by the ancient Tamils in pre-historic times and long after; and at the end of the service the burnt up ashes was taken out of the pit as the sacred remnant of the fire and smeared all over their body and forehead. But as time went on, their love for worshi. ping God in still more tangible forms grew up impelling them to substitute for the pit a ring stone and for the blazing fire a piece of stone shaped like it conically; after joining the two together they anointed it with oil, they put leaves and flowers on it, they offered to it what they usually drank and are, they sang and danced before it, they embraced it and in this wise they satisfied their passion for a tangible worship. It must be noticed too that this form of worship still continues to be paid in all the Siva and Vishnu temples all over India from Cape Comorin to the Himalayas.

Notwithstanding this plain and indisputable origin of Siva-linga or the symbol of Lord Siva, most of the European travellers and scholars and many a learned Indian too have mistaken this sacred symbol of God for a phallic emblem. No greater error can be committed than this misapprehension of the saying significance which the sacred symbol of Siva implies. The

smearing of the sacred ashes is so closely associated with the worship of Siva in the form of fire that you cannot explain the association if you take the *Sivalinga* merely as the symbol of the phallus or the generative organ. But when you relate the use of the sacred ashes to fire-worship, it finds itself fully and readily explained, since ashes is the only pure and sacred remnant left by fire at the end of its worship. Fire purifies everything with which it comes in contact and the pure white ashes must be considered therefore as the emblem of purity itself. That is why the very pious Saint Francis of Assisi too always carried the ashes in his hands and declared "Brother ash is very pure,' * And for more extended treatment of the significance of Sivalinga the reader is referred to the Tamil text.

Besides this stone symbol of fire, the Tamils also worshipped the Heavenly Parents as represented in stone in the human male form of Siva and the female form of Uma. Images of this twofold charactor have been unearthed form the ruins of Harappa and Mohenjadaro and Dr. E. Mackay correctly identifies them with Siva and Uma†. There can therefore be little doubt that temples dedicated to Siva built both on small scale and large, just as we find them now all over India, existed five or six thousand years ago, as is clear from mention made of them in the Tamil lyrics composed about 3500 B C.

As times advanced, conceptions of God's various function and of his various manifestations in various forms also multiplied that images representing them all came to be made successively and set up for worship in one and the same temple of Siva. Of such images those of Murukan and Ambalavanan constitute the earliest after the erection of Sivalinga and Umasiva. The form of Murukan represents God's eternally existing youthful

---

* Read F. E. Cooke's "Life of St. Francis of Assisi."

† The Indus Civilization, pp. 70—84.

personality; while the dancing posture of Lord Ambalavanan intimates the unceasing activity of God that sets the whole universe in everlasting motion. For further representations of God's functions and what they import the Tamil text must be looked into.

Besides the daily divine service performed in the temples of Lord Siva, there were also celebrated many festivals on days specially appointed for them in every year with the object of exhibiting the dealings of God with his pious and devoted servants. Of such sacred festivals, the worshipping of God in the great conflagration of fire called the festival of Karthikai, seems to have been celebrated more than two thousand years ago, since a full description of which is given in a Tamil poem composed at the beginning of the Christian era. That some other festivals also were held with great solemnity and magnificence in pre-Christian times is evidenced by Tamil classical poems and their commentaries produced before and after the beginning of the Christian era.

Now, the sections twentyeight, twentynine and thirty return to a searching inquiry of the matrimonial rite as already indicated. How did the marriage rite originate in the past, who were its originators the Aryans or the Tamils, what were the forms into which the rite divided itself between the two peoples, how was it conducted by them, how does the ancient wedding ceremony of the Tamils differ from its later form and observance, how have the modern Tamils to conduct it with necessary changes to suit the modern life requirements, what do the forms and principles of the ceremony signify—all these are treated exhaustively in these sections.

Then, the section thirtyone deals with the funeral rite observed by the Tamils in ancient and modern times and shows how it should be performed in future with the assistance of Tamil priests alone.

After that, the thirty second section enters into a full discussion of the habits of mind inherited by each individual soul as an inevitable result of the deeds done in its previous births. Habits of mind acquired in previous lives and brought into this present life by each individual soul are summarily called in Tamil *vinai or Karma* in Sanscrit. The Tamil people are by nature always reflective, and they could not therefore set their mind at rest with the satisfaction of their mere bodily wants. They went deeper into the problems that affect the human life as a whole, instead of limiting their thought to a transitory part of its existence. For every sentient being has a continuous existence, of which the present is a quick flying moment having no independent value and reality but for its intimate relation to what constituted its part and what would constitute its future. In an undertaking of a momentous kind you will not associate with you a man who seeks to take part in it, without getting an exact knowledge of his antecedents as well as his would-be conduct. In the management of one's vital affairs, no one will leave it in the hands of a stranger whose part history is so completely unknown as to render an inference of his future totally impossible. Nay, our very daily life is so closely interwoven with the kind of life we led in the previous days the kind of life we will lead in the days to come.

Most of all, the very law of motion which we observe to prevail all around us warrants our belief in the existence of a series of lives through which every individual soul passes. For everything in this vast universe moves in a circle. The sun, moon and stars and our own earth move in a circle. Only for a limited length of time can we catch sight of a moving body in proportion to its velocity and the position from which we view it. Sooner or later it may pass out of our view and may reappear and disappear again and again as the scenes and actors in a dramatic representation do. The sun vanishes

from our sight every evening and manifests itself every morning; yet we believe the same sun, and not a new sun quite different from the one we saw yesterday, has risen to our view. In like manner, every finite soul passes away every time its flimsy garment-like body wears out and reappears in a new body refreshed and recuperated. This state of things will continue until man learns the art of prolonging the life in a single body and with that conquering death he enters into an eternal union with the Supreme Being and becomes there the receptacle of its ineffable and everlasting bliss.

Now, this fact of soul's birth and rebirth was, as evidenced by the old Tamil classics, discovered at first only by the Tamilian sages and was communicated by them to the Aryans and others who came to them for instruction in the destiny of man. Nevertheless many a scholar of oriental learning wrongly thinks that the discovery of soul's rebirth was first made by the Aryans alone. But in the whole range of such Rig Vedic hymns as were brought by the Aryans there is not even a stray reference to the doctrine of rebirth to uphold their assertion. The minds of the Aryan settlers were so overwhelmed wlth the anxiety of meeting their needs for the present life that they could bestow no thought on the question relating either to their past lives or their future; this can be made plain to every one who would take trouble to glance at the Rig Vedic hymns of the Aryans. They were too much concerned with the present to extend their vision either to what had gone before or what would come on hereafter. But, not so were the ancient Tamils who were so highly advanced in civilization and in mental, moral and religious culture that every problem relating to the destiny of man engaged their serious attention and was solved by them in such a way that the reasonableness of its solution and the bearing of which solution on the practical life of man constitute the marvels of the Tamilian thought.

Then, the sections thirtythree and thirtyfour treat of the ascetic mode of living with which the latter part of the ancient Tamilians' life was occupied. It has been already pointed out that the Tamilian forefathers, even while they were rolling in riches and enjoying the pleasures of life to their hearts' content, never for an instant allowed themselves to lose sight of the momentous fact that their present happiness was due in a large measure to the virtuous deeds they did in their former births, and that, if their future lives also should be made enjoyable that could be achieved only by making the present life also virtuous in every respect so that it might contribute its moulding power to their future existence and render it progressively happy. Such constant application of their mind to a serious consideration of the indissoluble connection of their present state with their past and future states of life, naturally bred in them an aversion to implicating themselves continually in a material life which continually changes, and which, however carefully led, brings on painful experiences and cannot afford a permanent and unalloyed pleasure even to highly developed souls. And so, after making their life fruitful, and before old age was approaching to sap their vitality, they retired from the worldly life in time and set their mind and energy on freeing themselves from the whirlpool of births and deaths and putting an end to their gross and impure material existence. And in order to achieve this end, they thought recourse must be had to the perfect Being who alone being beyond births and deaths can redeem them from the clutches of mortal life and set them in the realm of light and imperishable enjoyment.

Now, what characterizes the ascetic life of the ancient Tamils is that they never forsook their wives and children like the Buddhist monks, but lived with them and devoted with them their whole time to the contemplation of God, to His Divine service, and to the service of humanity. So long as they were

serving their own purpose and the purpose of their kith and kin, their love was moving on the limited plane of self-interest; but now entering the ascetic life which aims at breaking down the barrier of self interest and merging it in the disinterested universal love of God, they looked upon all including their wives and children as their own kindred and made no difference whatever between their own and others. The olden day ascetic thought it a sin to leave his wife and children to mourn over his separation, instead of living with them and guiding them to follow in his footsteps the spiritual path which he pursued. This from of ascetic life led by the ancient Tamils is clearly mentioned in the *Tholkappiam* and for further details on this point the reader is referred to the Tamil text.

Before closing this subject, one more important point has to be brought to the notice of students who take interest in the study of antiquities. As pointed out before, the ascetic life was peculiar to the Tamils, the theory and practice of yoga being indispensably and closely bound up as much with the virtue of non-killing and abstaining completely from flesh-eating, and drinking, as with the loving worship of Siva, the almighty God of the universe. I need hardly say that this ascetic mode of life, being quite incompatible with the life of the Aryans who were addicted to flesh-eating and drinking, and worshipping deified heroes, could not have originated with them in the remote past, but must have been discovered and brought into use by the ancient Tamil sages as the essential means of holding communion with God and attaining salvation.

Then, the final thirtyfifth section advocates such of the reforms as are necessarily and immediately required to ameliorate the present condition of the Tamilians. The chief of all is that the Tamilians who now allow themselves to be called Sudras or slaves or sons of concubines must understand to what great

height their forefathers had risen in social, moral, intellectual, religious and linguistic cultures and to what a bottomless pit of ignorance and illiteracy their descendants have fallen at present and are being down-trodden by the very people who are fattening themselves on their wealth

In the next place they must realize that the glory of a nation consists in the cultivation they have bestowed and are bestowing on their language and literature and the extreme care with which they preserve their purity and independence. It must also be borne in mind that, if the few cultivated languages of the ancient world such as the Egyptian, the Sumerian, the Hebrew, the Sanscrit, the Greek, the Latin and so on, it is, Tamil alone that still lives by being spoken and written by more than twenty million people all over this globe. Because of this undying vitality, Tamil requires from her sons that care and vigilance which would keep it ever pure undefiled by extinct extraneous elements which, like parasites, seek to live upon living tongues.

Next to that, all Tamils must abandon worshipping the multitudinous gods and goddesses and deified heroes and return to the monotheistic belief of their ancestors and worship only the one almighty God Siva with the divine mother Uma.

Finally, the Tamils must take note British government is the only best government which has been directed by Providence to rule impartially over all the Indian peoples who are torn by endless caste distinctions, and irreconcilable racial and religious differences. Each section of the Indian people is dominated by its own self-interest to the detriment of every other section. No one of them, however enlightened, can occupy an important place in the government without seeking the interest of his own community and ignoring that of others. Therfore, in all responsible posts the British people alone must be appointed,

since they alone can do full and impartial justice to all the different classes and communities of the Indian people. No place of importance must be left to be occupied by any Hindu—here I except Muslims and Christians—for the Hindu administration ends, as we have recently seen, in the dire distress and dissatisfaction of the people. Moreover, government by the ruling class alone is less expensive, less troublesome and more profitable. Until the people are educated at least fifty percent, until they are made to realize the responsibiliy they bear to each other in the social and political situations, until they learn to consolidate their interests rising above baneful caste and racial claims, they must not be suffered to bear the burden of self-government or any government in which they cannot participate intelligently, earnestly and disinterestedly. With this I close this summary directing the reader to go through the following Tamil work for fuller information on the topics touched above.

Pallavaram,
The Sacred Order of Love,
15th October, 1941

VEDACHALAM.

வேண்டுகோள்

'தமிழர் மதம்' என்ற இந்நூலைப் படிப்பவர் ஒவ்வொருவரும் மறைத்திரு மறைமலையடிகள் எழுதிய 'முற்கால பிற்காலத் தமிழ்ப் புலவோர்', 'சாதி வேற்றுமையும் போலிச் சைவரும்', 'வேளாளர் நாகரிகம்', 'பழந் தமிழ்க் கொள்கையே சைவசமயம்', 'கடவுள் நிலைக்கு மாறான கொள்கைகள் சைவம் ஆகா', 'கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள்' ஆகிய நூல்களையுந் தவறாது கற்றுத் தெளிவு பெறுதல் வேண்டும்.

———

ஓம்

தமிழர் மதம்

—:0:—

க. தமிழர் இன்னாரென்பது

இந்நாளில் இவ்விந்திய தேயத்தின் வடக்கே இமய மலையிலிருந்து தெற்கே குமரி முனைவரையிலும், வடமேற்கே பஞ்சாபிலிருந்து வடகிழக்கே அசாம் வரையிலும், மேற்கே மலையாளக் கரையிலிருந்து கிழக்கே வங்காளக் குடாக் கடற்கரை வரையிலும் நிறைந்திருக்கும் பலவேறு வகையான மக்கட் கூட்டத்தாரில், தமிழ்மக்களுக்கே உரிய சமயக் கொள்கையினை ஆராய்ந்து முடிவு கட்டுதற் பொருட்டு இம் மாநாடு கூட்டப்பட்டிருக்கின்றமையின், தமிழரது மதத்தை நன்காராய்ந்து யான் எனது தலைமையுரையினை நிகழ்த்தல் வேண்டுமென்று இதன் அமைச்சர் கேட்டுக்கொண்டதற்கு இசைந்து 'தமிழர் மதத்தின் முன்னைநிலை பின்னைநிலை'களைப் பற்றி ஆராய்ந்து பேசுதற்குப் புகுகின்றேன்.

முதலில் தமிழர் என்பார் யாவரென்பதனைச் சிறிது ஆராய்ந்து பார்த்தல் வேண்டும். தமிழ்மொழி பேசுவோரே தமிழரெனின்; தமிழ்மொழிக்கு உரியரல்லாத மகமதியருங் கிறித்துவரும் வெள்ளைக்காரரும் மகாராட்டிரரும், தெலுங்கர் கன்னடர் மலையாளர் முதலியோரும், வேறு பிறரும் இஞ்ஞான்று இந்நாட்டில் தமிழ் மொழி பேசக் காண்கின்றோமாகலின், தமிழ் பேசுதல் ஒன்றே கொண்டு அவரெல்லாரையுந் தமிழர் எனக் கூறுதல் பொருந்துமோ? உரைமின்கள்! அது பொருந்தா

தாகலின், வேறு பொருத்தமான தக்க சான்றுகள் கொண்டு தான் தமிழர் இன்னாரென நாம் ஆராய்ந்து துணிதல்வேண்டும்.

மக்கட் கூட்டத்தாரைப் பல வகுப்பினராய்ப் பிரித்தறிதற்கு மேனாட்டாசிரியர்கள் சில திட்டமான அடையாளங்கள் கண்டு பிடித்திருக்கின்றனர். அவை: உடம்பின் உயரம், உடம்பின் நிறம், தலைமயிரின் வடிவம் நிறம், கண்களின் அமைப்பு நிறம், தலையின் அமைப்பு, மூக்கின் அமைப்பு முதலியனவாகும். இவ்வடையாளங்களிற் பெரும்பாலுங் காணப்படும் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைக் கொண்டும், அவ்வாற்றால் வெவ்வேறு குழுவினராகத் துணியப்பட்ட மக்கட் பகுப்பினர் பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்கு முனனே தொட்டுத் தமக்குள்ளே வழங்கிவந்த மொழிகளின் அமைப்பைக் கொண்டும் அவ்வாசிரியர்கள் நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து பார்த்ததில், தமிழர்களும் அவர்களோடு இனமான திராவிட மக்களும் பெரும்பாலுங் குள்ளமான வடிவினரென்றும்; கரிய நிறத்தினரென்றும், தழைத்த கூந்தலும் அதில் ஒரோவொருகாற் சுருண்டமயிரும் வாய்ந்தவரென்றும், கரிய விழியினரென்றும், நீண்ட மண்டை யோட்டினரென்றும், ஒரோவொருகால் அடியிற்குழிந்த அகன்ற மூக்கினரென்றும், என்றாலும் அதனால் தட்டையாகக் காணப்படாத முகத்தினரென்றுந் திட்டமாய் அறியலாயினர். இங்ஙனம் அறியப்பட்ட உறுப்படையாளங்கள் உடைய தமிழரும் அவர் இனத்தவருமே இப்போது இலங்கை முதல் இமயம் வரையிற் பரவியிருக்கும் மக்கட் கூட்டத்தாரிற் பெரும்பகுதியினராய்க் காணப்படுகின்றனரென [1]ரிசிலி என்னும் ஆசிரியர் முடித்துச் சொல்லியிருக்கின்றனர். அவரைப் பின்பற்றி ராப்சன்[2] என்னும் ஆசிரியரும் பின்வருமாறு வரைகின்றனர்:

"இந்திய மக்களின் பண்டைத் தொகுதியில் முதன்மையாய் இருந்தவர்கள் திராவிட வகுப்பினரே யாவர்; அவர், வழி நாட்களில் வந்து குடியேறிய ஆரியர், சித்தியர், மங்கோலியர்

---

1. Risley. 2. Rapson.

முதலான மற்றைக் குழுவினருடன் கலப்புற்று மிகவும் வேறுபா டுற்றனர்.

"இன்னும் ஆரியர்கள் வடமேற்கே யிருந்து வந்து குடியேறு மின்றுழித் தம்முடன் கொணர்ந்த ஐரோப்பிய ஆரிய மொழிகளை இத் தேயத்தில் நுழைத்தஞான்று, வடவிந்தியாவின் மேற்கே யுள்ள நாடுகளில் மெய்யாகவே வழங்கிவந்தவை திராவிட மொழிகளே யென்பதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை. வேதமொழியிலும், அதற்குப் பிற்பட்ட சமஸ்கிருத மொழியிலும், பிராகிருத மொழி களிலும், இன்னும் முற்பட்ட குடிமக்கள் மொழிகளிலும், அவற்றி லின்று தோன்றி இஞ்ஞான்று வழங்கும் மொழிகளிலும், எல்லாந் தமிழ்மொழிக்கேயுரிய குறியீடுகள் புகுந்திருத்தல் ஆராய்ந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆகவே, இந்திய ஆரியர்கள் வருதற்கு முன்னமே, திராவிடமொழிகளைப் பேசுவாரே தென்னிந்திய வட இந்திய நாடுகளில் முதன்மையாக நிறைந்திருந்தனர் என்று கருதுதற்குச் சிறந்த சான்றுகள் இருக்கின்றன,"[1] என்று ஆராய்ச்சிவல்ல ஆங்கில ஆசிரியர்கள் நடுநின்று கண்டு கூறும் மெய்யுரை

---

1. "This was assumed by Risley to be 'the original type of the population of India, now modified to a varying extent by the admixture of Aryan Scythian and Mongoloid elements '

"At the same time there can be little doubt that Dravidian languages were actually flourishing in the western regions of Northern India at the period when languages of the Indo European type were introduced by the Aryan invasions from the north-west Dravidian characteristics have been traced alike in Vedic and Classical Sanscrit in the Prakrits or early popular dialects, and in the modern Vernaculars derived from them."

"There is good ground, then, for supposing that before the coming of the Indo-Aryans, speakers of the Dravidian languages predominated both in Northern and in Southern India." **Prof. E. J. Rapson, in Ancient India of the Cambridge History of India. pp. 41-44.**

கொண்டு, ஆரியர் இவ்விந்திய நாட்டின் வடமேற்கே புகுந்து குடியேறுதற்கு முன்னமே இவ்விந்திய நாடு முற்றும் பரவியிருந்தவர்கள் தமிழ்மக்களும் அவர்க்கு இனமான ஏனைத் திராவிடமக்களுமே ஆவரென்பதும், அவர்கள் அஞ்ஞான்று பேசிய மொழி தமிழுந் தமிழுக்கு இனமான ஏனைத் திராவிட மொழிகளுமே ஆகுமென்பதுந் தெற்றெனவிளங்கா நிற்கின்றன.

இனிப், பஞ்சாபிலுள்ள 'அரப்பா' 'மொகிஞ்சதரோ' என்னும் இடங்களில் அழிந்துபட்ட நகர்களை அகழ்ந்து அவற்றினின்றும் எடுத்த கல்லுருக்கள், பொன், வெள்ளி, செம்புருக்கள், கட்டிடங்கள் முதலானவைகளைக் கருத்தாக ஆராய்ந்து பார்த்த [1]ஸர் ஜான மார்ஷல் எனனுந் துரை மகனார், இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே, அஃதாவது ஆரியர்கள் இவ்விந்திய நாட்டிற் குடிபுகு முன்னமே, நாகரிகத்தில் மிகச் சிறந்தாராய் விளங்கிய தமிழ்மக்களே அந்நகரங்களில் வாழ்ந்தவர்கள் எனனும் வரலாற்றினை எடுத்துக் காட்டி யிருக்கின்றனர். அவையும் பிறவும் யாம் ஆங்கிலத்திற் சைவசித்தாந்த வரலாற்றினை விரித்தெழுதிய நூலில் தக்க சான்றுகளுடன விளக்கிக் காட்டியிருக்கின்றேம். அவையெல்லாம் இங்கே எடுத்துச் சொல்வதற்கே நேரமில்லை.

எனவே, ஆரியர் வருதற்கு முன்னமே அஃதாவது ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு மேலாகவே, இவ்விந்திய நாடெங்கணும் பெருந் தொகையினராய்ப் பரவியிருந்தவர் நாகரிகத்திற் சிறந்த தமிழரும் அவரோடு இனப்பட்ட ஏனைத்திராவிடருமே யாவரெனபதும், அவர் வழங்கிய மொழி தமிழுந் தமிழோ டினமான ஏனைத் திராவிடமொழிகளுமேயா மென்பதும் நனகு பெறப்பட்ட உண்மை முடிபுகளாதல் கண்டுகொள்ளல் வேண்டும்.

உ. ஆரியர் இன்னரென்பது

அங்ஙனம் பண்டைநாளிலிருந்த தமிழ்மக்கள் இன்னரென்பது துணியப்பட்டாற்போல, வந்தேறுங் குடிகளான ஆரியர் இன்னு

1. Sir Jon Marshall.

ரென்பது துணியப்பட்டிருக்கிறதோ வெனின்; அதுவும் ஒருவாறு துணியப்பட்டே இருக்கின்றது. இந்திய ஆரியர் என்பார் பெரும்பாலும நீண்டுயர்ந்த யாக்கையினரென்றும், வெள்ளை நிறத்தினரென்றுங், கரிய அல்லது நீல விழியினரென்றும, முகத்தின் மேல் மிகுந்த மயிரினரென்றும், நீண்டமண்டையினரெனறும், ஒடுங்கி யுயர்ந்திருந்தாலும் தனிப்பட நீளாத மூக்கினரென்றும் மேனாட்டாசிரியர்கள் ஆராய்ந்தறிந்திருக்கின்றனர். இவவாரிய மாந்தர், காசுமீரத்திலும பஞ்சாபில் சிந்துநதி நெடுக அமபாலா வரையிலுளள இடங்களிலும், இராசபுதனத்திலுமே காணப்படுகின்றனரென்றும், அவர் வழங்கிய ஆரியமொழி, பாரசிகம், இலத்தீன, கிரேக்கம முதலான மேல்நாட்டு மொழிகளோடு இனமுடைய தென்றும் அவ்வாசிரியர்களே ஆராய்ந்து சொல்லியிருக்கின்றனர். ஆனாலுந், தனிப்பட்ட ஆரியக்குழுவினர் இவர் தாமென்று உறுதிப்படுத்திச் சொல்லுதற்கு இனறியமையாத சான்றுகள கிடைத்திலாமையின், இப்போதுளள இந்திய மக்களில் இவர்தாம் ஆரியரெனறு பிரித்துக் காட்டுதல் இயலவில்லை யென்றும் மேனாட்டாசிரியர்களே உண்மையை ஒளியாமற் சொல்லிவிட்டனர்.

இவ்விந்திய நாட்டுக்குப் புறம்பே குளிர்மிகுந்த மணல் வெளிகளிலும, அவற்றின் இடையிடையே அடர்ந்த புல் நிலங்களிலும ஆடுமாடு மேய்த்துக்கொண்டு மிடிப்பட்ட வாழ்க்கையினராய் அலைந்து திரிந்த ஆரியர் பெருந்தொகையினராய் இருத்தல் இயலாது; ஆகவே, அவரிலிருந்து பிரிந்து இவ்விந்திய நாட்டின வடக்கே போந்து குடியேறிய ஆரியர் மிகச் சிறு தொகையினராகவே அந்நாளில் இருந்தாராதல் வேண்டும். ஆதலினாற்றான் ஒரு பெருங்கடல நீரில் ஓடிமறைந்த ஒரு சிறறருவிநீர் போலவும், பகலவன ஒளியில் மறைந்த ஒரு சிறு விளக்கொளி போலவும் பெருந்தொகையினராய் இருந்து நாகரிக ஒளிமிக்கு நனகுயிர் வாழ்ந்த தமிழ்மக்களிடையே, மிடிப்பட்டு ஒளியினறி வந்து கலந்த ஆரியர், பெரும்பாலும் அவரின் வேறுபப பிரித்துத் தனிப்பட வைத்துக் காண்டற்கு இயலாமலே மறைந்து போயினர்.

௨. தமிழரின் உருவ அமைப்பு

மேலும், தமிழ்மக்கள் எல்லாருங் கரியநிறத்தினராயும், ஆரியரெல்லோரும் ஐரோபபியரைப்போல் வெளிய நிறத்தினராயும் எங்கும் நிறத்தால் வேறுபட்டேயிருந்தனராயின், அவரை அது கொண்டு வேறு பிரித்துக் காண்டல் இயலும். மற்றுக், கால்டுவெல் ஆசிரியர் காட்டியபடி, தமிழ்மக்களிலேயே கறுப்பில் வெளிறிய நிறம் உடையவரும, சிவந்தநிறம் வாய்ந்தவரும், பொன்னிறம் மிகுந்தவரும, பழுப்புநிறம பொருந்திபவருமாகப் பலவேறு நிறம் உடையவர் இடையிடையே காணப்படுகின்றனர். சென்னையைத் தலைநகராய்க் கொண்ட தொண்டைநாட்டிலும் மதுரையைத் தலைநகராய்க் கொண்ட பாண்டிநாட்டிலும் உள்ள தமிழ்மகள் பொதுவாய்க் கரிய நிறத்தினராகவே காணப் படுகின்றனர். ஆனாலும், பாண்டிநாட்டவர் உடம்பின் உயரத்தில், தொண்டை நாட்டவரைவிட நீண்டு காணப்படுகின்றனர். நடுப்பட்ட சோழநாட்டிலுள்ளவர்களோ மிக நீண்டும் மிகக் குறுகியும் இல்லாத நடுபபட்ட உயரமுள்ள உடம்பினராய், வெளிறியும் கறுபபு நிறமும பழுப்பு நிறமுஞ் சிவந்த நிறமும் சிவந்த பொனனிறமும் வாய்ந்தவர்களாய் இருககின்றனர். மலையாள நாட்டிற் புலையர்களைத் தவிர மற்றை வகுப்பினர் அனைவருங் கரிய நிறத்தினர் அல்லர். அவர்களிற் சிவந்த நிறத்தினரும் பழுப்பு நிறத்தினரும் பொன்னிறத்தினரும் மிகுதியாய்க் காணப்படுகின்றனர்.

இங்ஙனமே தெலுங்கர் கன்னடர் தோடர் முதலான மற்றைத் திராவிட மாந்தர்களும் பலவேறு நிறத்தினராய் இருக்கின் றனரேயல்லாமல், அவரெல்லாரும் முற்றுங் கறுப்புநிறமே வாய்ந் தவரல்லர். தமிழ்மக்களிற் பண்டை வகுபபினராகிய பறையர் பள்ளர் முதலியோர் பகல்முழுதும் வெயிலிலும் வேனலிலும் நின்று பயிர்த்தொழிலைச் செய்து வருதலாற் கரிய நிறத்தினராய் இருக்கின்றனரேயல்லாமல், உடம்பின அமைப்பு வகையில் அவர் கட்கும் மற்றை வகுப்பினரான தமிழர்கட்கும் ஏதொரு வேறு பாடுங் காணப்படவில்லை. அங்ஙனமே, தமிழர் மலையாளர் தெலுங்கர் கன்னடர் தோடர் முதலான திராவிடமாந்தரிலும் நிறவேறுபாடு

சிறிது சிறிதே காணப்படினும், உருவ வமைப்பில் வேறுபாடு சிறிதுங் காணப்படவில்லை. பறையரிலேயே உழுதொழிலின்றி, வேறு தொழில்களை நிழலிலிருந்து செய்வாரும், கல்விகற்று உயர்ந்த நிலைகளில் இருப்பாருஞ் சிவந்த நிறத்தினராய் அழகிய தோற்றம் வாய்ந்து ஏனை உயர்வகுப்பினரோடு ஒத்த வடிவினராயே நிகழாநிற்கின்றனர்.

௪ திராவிட ஆரியர்

ஆதலால், உடம்பின் நிறத்தைவிட உருவ வமைப்புகளிற் புலப்படக்காணும் வேறுபாடு கொண்டு மக்களின் பல வேறு பிரிவுகளைத் தேர்ந்தறிதலே பொருத்தமாகு மென்று தெரிதல் வேண்டும். காபிரிகளையும் அராபியரையும் மங்கோலியரையுஞ் சீனர்களையுங் கண்டவுடனேயே அவர் தம்மில் வேறுபட்ட அமைப்புடையராதலைத் தெற்றென அறியாதார் யார்? அதுபோல இப்போதுள்ள நம் இந்து மக்களில் இவர் ஆரியர், இவர் தமிழர் என்று புலப்படப் பிரித்துக் காண்டல் சிறிதேனும் இயலுமோ? இயலாதே. என்றாலும், சிதியருந் திராவிடருங் கலந்த கலப்பிற் றோன்றிய மக்களையும் மங்கோலியரும் திராவிடருங் கலந்த கலப்பிற்றோன்றிய மக்களையும் பிரித்துக் காண்டல் இஞ்ஞான்று எளிதாய் இருத்தல்போலவே, திராவிடரும் ஆரியருங் கலந்த கலப்பிற் பிறந்த மக்களையும் பிரித்தறிதல் இயல்வதாகவே யிருக்கின்றது. இங்ஙனமாக ஆரியதிராவிடக் கலவையிற் றோன்றிய மக்களையே ஆரியராகக் கருதி, அவர் உறையும் இடம்; சரசுவதி யாறு மணல்வெளியிற் சுவறி மறைந்துபோன இடமான 'விநசந' எனும் ஊரிலிருந்து 'அலகபாத்து' அல்லது பிரயாகை வரையிலுள்ள 'மத்யதேசமே' ஆகுமென்று மனுமிருதி (௨, ௨௧) கூறுவதாயிற்று.

இங்ஙனம் ஆரியதிராவிடக் கலவையிற் பிறந்த மக்களைத் தவிர, வேறு தனிப்பட்ட ஆரியர் என்பார் மநு குறித்த மத்திய தேசத்தில் இல்லையாகவும், அத் தேசத்திருந்த திராவிட

ஆரியரையே ஆரிய மக்களாகவும், அவர் உறைந்த இடத்தையே மத்திய தேசமாகவும் கொண்டு கூறிய மநு, தனிப்பட்ட ஆரிய மாந்தர் உறைந்த காசுமீரத்தையும் அதன்கண் உறைந்த ஆரியரையும் ஒப்புக்கொண்டு கூறுமையினை உற்றுநோக்குங்கால், அவர் காலத்தில், அங்கிருந்த ஆரியர் குதிரை எருமை ஆடு மாடு முதலான விலங்குகளை ஏராளமாயக் கொன்று அவற்றின் இறைச்சியைத் தின்றுவந்ததும் அல்லாமல் ஆறறிவுவாய்ந்த மக்களையுங் கொலை செய்து அவர்களின் ஊனையும் விழுங்கிவந்தமையும், அது மட்டுமோ, சோமப்பூண்டை நசுக்கிப் பிழிந்த கள்ளையுங் குடங்குடமாய்க் குடித்து, வரைதுறையின்றி மகளிரைப் புணர்ந்துஞ் சூதாடியுங் களியாட்டிற் காலங்கழித்து வந்தமையுங் கண்டு நாகரிக ஒழுக்கஞ் சிறிதும் இல்லா அத் தனி ஆரியரையும் அவர் உறைந்த காசுமீர தேயத்தையும் மநு ஒப்புக்கொண்டு கூற உள்ளம் ஒருப்படாமலே விட்டுவிட்டனர் என்பது புலனாகின்றது. வடமேற்கிலிருந்து வந்து இவ்விந்திய நாட்டுள் நுழைந்த ஆரியர் கொலை புலை கட்குடி வெறியாட்டு முதலிய இழிதொழில்களில் மிக்கவராய் இருந்தமை, அவர் அஞ்ஞான்று இந்திரன் வருணன் முதலான தந்தெய்வங்கண்மேற் பாடிய இருக்குவேதப் பாட்டுகளால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. இவற்றின் விரிவெல்லாம் எமது 'மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும்' என்னும் நூலிற் றக்க சான்றுகளுடன் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

ரு. மநு ஒரு திராவிட மன்னன்

மநு என்பவன் நாகரிக ஒழுக்கத்திற் சிறந்த ஒரு திராவிட மன்னன என்றும், இம் மாநிலத்தைக் கடல்நீர் கவரத் துவங்கிய காலத்தில் அம் மன்னன் மலையநாட்டில் ஓடிய கிருதமாலை ஆற்றங்கரையிற் றவஞ்செய்து கொண்டிருக்க ஒரு மீன்வடிவிற் றோன்றிய திருமால் அவனை அவ் வெள்ளத்திற்றப்புவித்தனனென்றும், அவ் வெள்ளம் வடிந்த பின் அம் மன்னன் பலமுகமாய்ச் சிதர்ந்தோடிப்போன குடிமக்களையெல்லாம் ஒருங்கு சேர்த்து, அவரை மீண்டும் நாடுநகரங்களில் நிலைநிறுத்தி அவர் ஒழுக வேண்டிய வாழ்க்கை முறைகளைக் கற்பித்தனனென்றும்,

அங்ஙனம் அவன் கற்பித்த அறநூலே 'மநு மிருதி' எனப் பெயர் பெறலாயிற்றென்றும் 'பாகவதம்' 'மற்ச புராணம்', 'அக்கினி புராணம்' முதலான நூல்கள் நுவலாநிற்கின்றன.[1]

இவ்வரலாற்றினை நுனித்தறியுங்கால், காசுமீரத்திற்றங்கிய ஆரியர் நாகரிக வாழ்க்கை சிறிதும் இலராகவே, அவரைத் திருத்துதல் ஒருவாற்றானும் இயலாமை கண்டு அவரை அறவே விட்டொழித்து இன்னுங் கிழக்கே கங்கையாறு பாயும் நடுநாடு வரையிற் போந்து வழிநெடுக நாகரிக வாழ்க்கையில் உயிர் வாழ்ந்த தமிழருடன் கலந்து, தமிழருடைய பழக்க வழக்கங்களிற் பழகிக் கொலை புலை கட்குடி சூது வெறியாட்டுகளைப் பையப்பைய விட்டுச் சீர்திருந்தி வந்த திராவிட ஆரியருடைய வாழ்க்கை முறைகளையே பின்னுஞ் சீர்திருத்தி அவர்க்கு அறிவு தெருட்டும் பொருட்டே மநுவென்னுந் தமிழ் மன்னன் மத்திய தேசத்தில் அல்லது நடுநாட்டில் உறைந்த திராவிட ஆரியரை நோக்கியே மநுமிருதி என்னும் அறநூலை வகுப்பானாயினனென்று ஆராய்ந்து உணர்தல் வேண்டும்.

௯. திராவிட ஆரிய வகுப்பு

ஆகவே, காசுமீரதேயத்தின்கண் வந்து குடியேறிய ஒரு சிறு தொகுதியினரான ஆரியரைத்தவிர, வேறு தனிப்பட்ட ஆரியர் இவ்விந்தியதேயத்தில் இலரென்பதும், காசுமீரம் இராசபுதனம் முதலான சில இடங்களிற்றங்கிய ஆரியரைத் தவிர இமயமலைக்கும் விந்தியமலைக்கும் இடையேயுள்ள நாட்டிற் குடிபுகுந்த ஆரியர் அனைவரும், அவர்க்கு முன்னமே அங்கெல்லாம் நாகரிகத்திற் சிறந்தாராய் வயங்கிய திராவிடர்களிற் கலந்து திராவிட ஆரியராயினரென்பதும், இங்ஙனந் திராவிட ஆரியக் கலவையிற்றோன்றிய மக்கள் ஆரியருடைய தீய பழக்க வழக்கங்களைப் பெரும்பாலுங் கைவிட்டுத் தமிழருடைய அருளொழுக்க முறைகளைச் சிறிது சிறிதாகக் கைக்கொண்டு ஒழுகத் துவங்

1. See Ragozins Vedic India pp. 841 - 346

இனமையின், தவவொழுக்கத்தின் மேம்பட்ட தமிழ்மன்னனாகிய மநுவென்பான், அவரைப் பார்ப்பனர், அரசர், வணிகர், தொழிலாளர் என நான்கு வகுபபினராகப் பிரித்து, அவரவர்க்குரிய ஒழுகலாறுகளை முறை செய்து நூல் இயற்றலாயினன் என்பதும் மனத்திற் பதித்தல் வேண்டும். இந்நால்வகைச் சாதி, வகுப்பு, திராவிட ஆரியர்க்காக வகுக்கப்பட்டதே யன்றி, அது தமிழ்மக்கட்கும் உரிபதாக வகுக்கப்பட்டது அன்று. ஏனென்றால், ஆரியர் இங்கு வருதற்கு முன்னமே, அந்தணரும், அரசரும் வேளாளரும் பதினெண்டொழிலாளரும் பண்டைத் தமிழ் மக்களுள் இருந்தமை, இப்போதிருபபவற்றுள் மிகப்பழைய நூலாகிய தொல்காப்பியத்தின் புறத்திணையியலிற் போந்த,

'அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்
ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கமும்
இருமூன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும்''

என்னுஞ் சூத்திரத்தாலும், அங்ஙனங் கூறப்பட்ட அந்தணர் முதலாயினார்க்குரிய உரிமைகளைக் கிளந்தெடுத்துரைக்கும்,

''நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே
ஆயுங் காலை அந்தணர்க் குரிய''

என்றற் றொடக்கத்தனவாக வரூஉம் மரபியற் சூத்திரங்களாலும் நன்குணரக்கிடக்கின்றது.

௭. ஆரியருட் சாதிவகுப்பு இல்லை

இவ்விந்தியநாட்டுள் வந்து குடியேறுதற்கு முன்னமே மேற்கிளந்த நால்வேறுவகைச் சாதிப்பகுப்பு ஆரியர்க்குள் இருந்ததாயின், அஃது இருக்குவேத முதல் ஒன்பது மண்டிலங்களில் அவராற் பாடப்பட்ட பதிகங்களிற் காணப்படுதல் வேண்டும்; ஆனால், அவைகளில் அது சிறிதுமே காணப்படவில்லை; அங்கே காணப்படுவதெல்லாம் ஆரியராகிய தமக்கும் ஆரியரல்லாத தஸ்யுக்களுக்கும் இயற்கையாய் உள்ள நிறவேறு

பாட்டால் உண்டான வேற்றுமையினைக் காழ்ப்புஏற மனத்திற் பதித்து ஆரியராமே தம்மைக் காத்து, ஆரியரல்லாத தஸ்யுக்களை அழித்துவிட வேண்டுமென அவர் தந்தெய்வமாகிய இந்திரனை வேண்டும் வேண்டுகோள் உரைகளேயாம்.

இனி, ஆரியர் கொணர்ந்த பாட்டுகளுடன், அவர்களைத் திருத்தும்பொருட்டுத் தமிழர் தாம வணங்கிய உருத்திரர்மேலும், உருத்திரர்க்கு இருப்பிடமான தீக்கடவுண்மேலும் பகலவன் மேலுந் தாம் பாடிய பாட்டுகளையும் ஒன்று சேர்த்து இருக்குவேத ஒன்பது மண்டிலங்களாக வகுத்துவைத்தபின், நெடுங்காலஞ் சென்று இருக்குவேதப் பத்தாம் மண்டிலமாகிய இறுதிப் பகுதி திரட்டிச் சேர்க்கப்பட்டது என ஆராய்ச்சிவல்ல ஆசிரியர் அனைவரும் ஒத்து ஒருமுகமாய் உரைக்கின்றனர். இங்ஙனம் நெடுங்காலத்திற்குப்பின் சேர்க்கப்பட்டதாகிய இருக்குவேதப் பத்தாம் மண்டிலத்தின் தொண்ணூறாம் பதிகத்தின் பன்னிரண்டாஞ் செய்யுளில் மட்டுமே,

"பிராமணர் விராட்புருடனுக்கு வாய்ஆவர்; அவனுடைய இரண்டு தோள்களிலிருந்தும் இராஜந்யர் உண்டாக்கப்பட்டனர்; அவன் தொடைகள் வைசியர் ஆயின; அவனுடைய அடிகளி லிருந்து சூத்திரர் தோற்றுவிக்கப் பட்டனர்"

என்று நாவ்வகைச் சாதிவகுப்பு நவிலப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே, ஆரியர் வருதற்கு முன்னமே தமிழர்க்குத் தொழில் வேற்றுமைபற்றி இயற்கையாயிருந்த அந்தணர், அரசர் வணிகர், பதினெண்டொழிலாளர் எனனும மக்கட் பாகுபாடே, மநுவினாலோ அல்லதவன் வழிவந்த வேறெவராலோ நாற்சாதியாக மாற்றப் பட்டு, இருக்குவேதப் பத்தாம் மண்டிலத்தின்கண் நுழைக்கப்பட லானமை தெற்றெனப் புலனாகின்றது. இனி, இருக்குவேதப் புருட சூத்தத்தில், தொழிலான் மட்டுமன்றிப் பிறப்பினாலும் பார்ப்பனர்க்கு ஏனையெல்லாச் சாதியாரினும் பார்க்க மிக்கதோர் உயர்வு சொல்லப்பட்டிருத்தலை உற்று நோக்குங்கால், அப் பதிகத்தைப படைத்து அதனுள் நுழைத்தவர் ஒரு திராவிட ஆரியப் பார்ப்பனரே யாவரென்பது துணியப் படுகின்றது.

ஏனென்றால், இஞ்ஞான்றும் ஆரியப் பழக்க வழக்கங்கள் மிகுந்துள்ள வடநாட்டில் உறையும் பார்ப்பனர்கள் ஊன் உணவு கொள்பவராய் இருத்தலின், அவர் தம்மினத்தவர் அல்லாத மற்றை வகுப்பினரை இழிவு படுத்தக் காணேம். அவர் ஒரே கூடத்திற் றம்மவர் அல்லாத மற்றை இனத்தவர் காண இருந்து அவர் காண உணவு கொள்ளுதலையும் யாம் வடநாடு சென்றஞான்று நேரே கண்டிருக்கின்றேம். மற்றுத் திராவிட ஆரியக் கலப்பிற் றோன்றிய பார்ப்பனரோ, ஏனை வகுப்பினர் அனைவரையும் 'அடிமைகள்' 'வைப்பாட்டி மக்கள்' எனப் பொருள்படுஞ் "சூத்திரர்" என்னும் இழிசொல்லால் மிக இழித்துப் பேசி, அவரைத் தொடுதலும் ஆகாது, தாம் உணவருந்துங்கால் அவர் தம்மைக் காண்டலும் ஆகாது என ஒரு பெருங் கட்டுப்பாடு வகுத்துக் கொண்டு தாமே இம் மாநிலத் தேவர்கள் எனத் தம்மைத் தாமே உயர்த்துச் சொல்லித் தமக்குப் பிறப்பினாலேயே பெரும் பெருமை தேடுபவரா யிருக்கின்றனர். இத்தன்மையினரான இத் தென்னாட்டுப் பார்ப்பனரன்றி வேறு எவர்தாந் தாம் இறைவனது முகத்தினின்று பிறந்தவர் என்று சிறிதும் அச்சமின்றி அதனை நெஞ்சழுத்தத்துடன் கூறத்துணிவர்? அதனையெண்ணிப் பார்க்குங்கால் தென்னாட்டுப் பார்ப்பனர் எவரோ அப் புருட சூத்தப் பதிகத்தைப் படைத்து இருக்குவேதப் பத்தாம் மண்டிலத்தில் நுழைத்துவிட்டாரென்பது திண்ணமாய்ப் பெறப்படுகின்றது.

௮. திராவிட ஆரியரில் நாற்சாதி

இன்னும், நடுநாட்டிலிருந்த திராவிட ஆரியர், இந்தியாவின் வடமேற்கே யிருந்த ஆரியரை இழித்துப் பேசி வந்தமையும் ஆரியர்க்குள் இல்லாத பார்ப்பனச் சாதி நடுநாட்டிலிருந்த இத் திராவிட ஆரியர்க்குள் பட்டுமே தோன்றி வளர்ந்தமையும் வடமொழிவல்ல ஆசிரியர் மாக்டானல் என்பவரால் நன்கெடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.[1] எனவே, திராவிட ஆரியக் கலப்பிற்

1. A. A. Macdonell in his History of Sanscrit Literature p. 160.

புதியராய்த் தோன்றிய பார்ப்பனரே தமக்குப் பிறப்பினாலேயே எவர்க்கும் இல்லா ஓர் உயர்வு தேடிக்கொள்ளுதற் பொருட்டும், அவ்வுயர்வு தாம் இறைவனது முகத்தினின்று தோன்றினமையால் உண்டாயதெனக் கட்டிச் சொன்னாலன்றித் தமிழ்ப் பொது மக்கள் அதனை ஒப்புக்கொள்ளாரெனக் கண்டு அவரை அவ்வாற்றால் ஏமாற்றித் தமதுயர்வினை நாட்டுதற் பொருட்டுமே அப் புருட சூத்தப் பதிகத்தை இயற்றி அதன்கண் நுழைத்தாராதல் வேண்டுமென்பது சிறிது ஆராய்ந்து பார்க்க வல்லார்க்கும் நன்கு விளங்காநிற்கும். அது விளங்கா நிற்கவே, வடக்கே நடுநாட்டிலிருந்து உண்டான பார்ப்பனர் திராவிட ஆரியக் கலப்பிற் றோன்றிய இருபிறப்பாளரேயன்றித் தனிப்பட்ட ஆரியர் அல்லரென்பதூஉம், அது பற்றியே அவர் தனிப்பட்ட ஆரியரை நாகரிகம் இல்லா 'மிலேச்சர்" என இகழ்வாராயின ரென்பதூஉந், தாமே போதரும் (மநு, உ, உக).

இனி, வடக்கே கங்கை யாற்றை யடுத்த நடுநாட்டிலிருந்த பார்ப்பனரே ஆரியர் அல்லாதபோது, விந்திய மலைக்குத் தெற்கேயுள்ள நாடுகளிலும், இத் தென்றமிழ நாட்டிலும், உள்ள பார்ப்பனர்கள் தம்மை ஆரியரென உயர்த்துப் பேசிக்கொள்வதும், தம்மவரல்லாத தமிழர் அனைவரையுஞ் 'சூத்திரர்' எனும் இழிமொழியால் இழித்துப் பேசி வருவதும் அறிவுடையோர் செயலாகுமோ சொல்லுங்கள். ஆரியர் இத் தென்றமிழ நாட்டிற் குடி புகுந்து நிலைபெற்றனர் என்பதற்கு ஏதொரு சான்றும் இல்லாமையினாலும்; வட ஆரிய மன்னர் சிலர் தமிழ் மன்னரை இகழ்ந்தமை கேட்டுச் சேரன்செங்குட்டுவன் அவர்மேற் படையெடுத்துச் சென்று அவரை வென்று மீண்டமையுஞ், சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் வட நாட்டின் மேற் சென்று அங்குள்ள அரசரை யெல்லாம் வென்று இமயமலை மேற் றனது புலிக்கொடியை நாட்டி வந்தமையுஞ் சிலப்பதிகாரத்தால் அறியக் கிடத்தலாலுந், தென்னாடு புகுதற்குத் துணிந்து வந்த ஆரியப்படையினைப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என்பான் வென்று துரத்தினமை பற்றியே அவன் ஆரியப் படை கடந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்றமை புறநானூற்றினால் அறியப்படுதலாலும், விந்திய மலைக்குத்

தெற்கே போந்து கலிங்கம் வரையில் வென்ற அசோக அரசன் தமிழ் மூவேந்தரையும் வெல்ல இயலாமல் திரும்பிப் போய்த் தான் வெட்டுவித்த கல்வெட்டு ஒன்றில் அத் தமிழ் மூவேந்தரையுந் தந் தோழர்கள் எனக் குறித்தமை அதனால் விளங்குதலாலும் வட ஆரியராதல் வடநாட்டு மன்னராதல் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டு வரையிற் பெருந் தொகையினராய்த் தமிழ் நாட்டிற் போந்து நிலை பெறுதற்கு இடம் பெற்றில ரென்பது தேற்றமேயாம்.

அங்ஙனமாயின், கி. பி முதல் நூற்றாண்டிற்குப்பின் ஆரியர் தமிழ்நாடு புகுந்து நிலைபெற்றாரெனக் கூறுதல் ஆகாதோவெனின்; ஆகாது-தனிப்பட்ட ஆரியர் காசுமீரத்திலும், அதனையடுத்த சில நாடுகளிலு மன்றிப் பிற இடங்களுக்குப் பெருந்தொகையினராய்ப் போந்திலாமையினாலும், போந்த சிறு தொகையினருந் திராவிட மக்களுடன் கலந்து திராவிட ஆரியராகித் திராவிட நாகரிகத்தைப் பின்பற்றிச் சிறிது நாகரிகம் பெற்று வடமேற்கில் நாகரிகம் இலராய் உயிர்வாழ்ந்த ஆரியரை மிலேச்சரென இகழ்ந்து கழித்தமையினாலும் அங்ஙனங் கழித்து ஒதுக்கப்பட்ட மிலேச்ச ஆரியர் தாம் இருந்த வடமேற்குப் பகுதிகளை விட்டுத் தென்னாட்டிற்கு வர இயலாதவராயினரென்க.

௯. தென்னாடு போந்த திராவிட ஆரியர்

என்றாலும், நடுநாட்டில் திராவிடருடன் கலந்து தோன்றிய திராவிட ஆரியரில் ஒரு சிறு கூட்டத்தாரே மெல்ல மெல்லத் தென்னாடு போந்தவராவர். எங்ஙனமெனிற் கூறுதும். அத் திராவிட ஆரியர் தம்மைப் பார்ப்பனரென உயர்த்துப் பேசிக்கொண்டு, அவ்வுயர்வுக்கு ஒரு பெருந்துணையாகத் திராவிடப் பொதுமக்களுக்குத் தெரியாத ஆரிய மொழியைத் தேவர்களாகிய தமக்குரிய தேவமொழியாகப் பயின்று, அம்மொழியில் திராவிட முனிவரால் தொகுத்து வைக்கப்பட்ட இருக்கு எசுர் சாமம் அதர்வம் முதலான வேதங்களை ஓதியும், பழைய மிலேச்ச, ஆரியர் செய்து போந்த உயிர்க்கொலை கட்குடியொடு கூடிய வெறியாட்டு வேள்வி

களைத் தாம் திராவிட மன்னர்பாற் காவாய்ப்பெற்ற பெரும் பொருள் கொண்டு ஆயிரக்கணக்காக வேட்டும் வடக்கேயுள்ள நடுநாடுகளில் அருளொழுக்கத்திற்கு மாறான கொடுஞ் செயல்களைப் பரவச்செய்து வந்தனர். அதுகண்டு மனங்குழைந்த தனித் தமிழ முனிவர்களான கபிலரும் பதஞ்சலியும் முறையே சாங்கியமும் யோகமும் இயற்றி அருளும் அன்புமே இறைவன் குணங்கள், அருளும் அன்பும் உடையாரே இறைவன் றிருவருளைப் பெறுவர், உயிர்க்கொலையுங் கட்குடியும் மக்களை இம்மை மறுமையிலும் நிரயத்திற் செலுத்திப் பிறவி வட்டத்திலும் ஓயாமல் வைத்துச் சுழற்றி வருத்துந் தீவினைகளாமெனா அறிவுரை கூறி எங்கும் அறிவொளியினைப் பரவச் செய்வாராயினர். அவர் காட்டிய அறிவு விளக்கத்தைக் கைப்பற்றிய அஜாதசத்துரு, ஜனகன், பிரவாகன ஜைவலி, அசுவபதி கைகேயன் முதலான பழைய தமிழ்த் தவவேந்தர்கள் அப் பார்ப்பனரின் அறியாமையினை அவர்களே ஒப்புக்கொள்ளுமாறு நன்கெடுத்துக் காட்டிப், பின்னர் அவரது வேண்டுகோளுக்கு இரங்கி அவர்க்கு மெய்யறிவு தெருட்டினர். அவர் அங்ஙனம் அவர்க்கு மெய்யறிவு தெருட்டிய அறிவுரைகளே ஈச, கேந, கட, பிரசின, முண்டக, மாண்டுக்ய, சாந்தோக்ய, பிருகதாரணியக, தைத்திரீய, சுவேதாசுவதரம் முதலான உபநிடதங்களாக இயற்றப்பட்டன. இவ் வரலாறுகளெல்லாம் அவ் வுபநிடதங்களிலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

அதன்பிற் சைவசமயத்திற் பிறந்து பிறப்பு இறப்பு இல்லா முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபிரானையே அருளொழுக்கத்தில் நின்று வழிபட்டு வந்த தாய் தந்தையர்க்கு அருமைப் புதல்வராய்த் தோன்றி, முதன் முதல் அத் தாய் தந்தையராற் சிவபிரான் கோயிலுக்கு எடுத்துச் சென்று ஏற்பிக்கப்பட்டவராகப் பழைய கல்வெட்டு ஒன்றிற் குறித்துச் சொல்லப்படுங் கௌதம புத்தர் என்பார் தமது அரச வாழ்வினையுந் துறந்து, ஆருயிர்கட்கு அருளுரை பகரும் அருள் வாழ்வினையே மேற்கொண்டு, திராவிட ஆரியப் பார்ப்பனர் வேட்டுவந்த உயிர்க்கொலை வேள்விகள் நடைபெற வொட்டாமற் றடைசெய்து, எங்கும் அருளொழுக்க வொளியினையே விரைந்து பரவச்செய்தனர். அதனால், அப் பார்ப்பனக் குழுவினர் வடநாட்டில் அங்குள்ள மக்களை ஏய்த்துப் பிழைக்கும்

வழி அடைபட்டு, மெல்லமெல்லத் தென்னாடு நோக்கி வரத் துவங்கினர். கௌதமபுத்தராற் பரவிய அருட்பெருங் கொள்கை அவர் பெயராற் புத்தசமயம் எனப் பெயர்பெறலாயிற்று. புத்தர்க்குப் பின் அவ்வருட் பெருங் கொள்கையை இவ்விந்திய நாட்டிலும் இதற்குப் புறம்பேயுள்ள நாடுகளிலும் பரவச்செய்த அருளாளன் அசோக வேந்தனே யாவன்; இவ் வேந்தனுஞ் சிவபிரானையே வழிபட்டவன் என்பது வின்சண்ட் ஸ்மித் எனனும் வரலாற்று நூலாசிரியர் கூறுதலாற் பெறப்படுதலாலும் இவனும் பண்டைத் தமிழர்க்குரிய அருட்பெருங் கொள்கையினையே வட நாடுகளிலும் பிறநாடுகளிலும் பெரிதும் பரவச்செய்தான் எனக.[1] இவ் வேந்தன் காலத்தே தான், வடக்கே நடுநாட்டிலிருந்த பார்ப்பனர் தொகுதி தொகுதியாய்த் தென்னாடு புகுந்து குடியேறினரென்பது அறியப்படும். இங்ஙனங் குடியேறிய பார்ப்பனரும் திராவிட ஆரியக் கலப்பிற் பிறந்தவரேயன்றி, இவருந் தனிப்பட்ட ஆரியர் அல்லரென்று துணிந்து கொள்க.

இங்ஙனமாக அசோக வேந்தன் காலத்தில் விந்திய மலைக்குத் தெற்கே வந்த திராவிட ஆரியப் பார்ப்பனரே, நெடுக மராட்டிய தேயத்திலும் ஆந்திர கன்னட மலையாள தேயங்களிலும் இத் தென்றமிழ நாட்டிலுங் குடியேறி, ஆங்காங்குள்ள திராவிடரிற் கீழ் வகுப்பாருடன் கலந்து, பல்வேறு வகைப் பிரிவினையுடைய பார்ப்பனர் ஆயினர். வடக்கிருந்து வந்த பார்ப்பனர் பல்வகைப் பறவைகள் மீன்கள் விலங்குகளின் இறைச்சியுடன், மாட்டின் இறைச்சியுந் தின்று வந்தன ரென்பது இருக்கு முதலான வேதங்களாலும், அவற்றின் பிராமணங்களாலும், மநு முதலான மிருதி நூல்களாலுந் தெற்றென விளங்குதலானும், இஞ்ஞான்றும் வங்காளத்திலுள்ள பார்ப்பனர் ஊனுணவு கொள்வதை எவரும் நேரே சென்று காணலா மாகலானும், இத் தமிழ்நாட்டிற் குடியேறித் தமிழிற் சிறந்த புலவராய் வயங்கிய பார்ப்பனருங் கூட ஊனுணவை விலக்காமல் அதனை உட்கொண்டு வந்தமை கபிலர் பாடிய "கடுங்கண்ண கொல்களிற்றால" எனனும் புறநானூற்றுச் செய்யுளால நன்கறியக் கிடத்தலானும், இத் தமிழ் நாடு புகுந்த

---

1. See Vincent Smith's The Early History of India. P. 176.

பார்ப்பனர், பண்டுதொட்டே ஊன்மறுத்த சைவ அருளொழுக்கத்தினரான உயர்குடி வேளாளருடன் கலக்க இடம் பெறாமல், தம்போல் ஊன் உணவு கொள்வாரான ஏனை இழிகுடித் தமிழருடன் மட்டுமே கலக்க இடம் பெற்றுத், தாந் தாங் கலந்த தமிழ்க்குடி மக்களின் ஏற்றத்தாழ்வுக்குத் தக்கவாறு தாமுந் தமமுள் ஏற்றத்தாழ்வு பல உடைய பல்வகைப் பார்ப்பனர் ஆயினர். இன்றைக்கும் மலையாளத்தில் நம்பூரிப் பார்ப்பனரும் பிறரும் மலையாள மகளிரைக் கூடி வாழ்தல் எவரும் அறிந்ததோர் உண்மையன்றோ ?

இன்னும், வடக்கிருந்து வந்த பார்ப்பனரைப்பார்த்து, அவர்போல் ஆரிய மொழியைக் கற்று, அதனையே கடவுள் வழிபாட்டிற்கும் மணச்சடங்கு பிணச்சடங்குகட்கும பயன்படுத்தி, அவர்போல் தாமும் பூணூல் பூண்டுங், கீழாடை மேலாடை யுடுத்தும், உச்சிக் குடுமி வைத்தும் பார்ப்பனராய் விட்ட தமிழ்மக்களும் பலர்; இன்னும் பார்பபனராகி வருந்தமிழரும் மிகப் பலர். இராமாநுசர் காலத்திலிருந்து வைணவப் பார்பபனராகி வருந் தமிழருக்குங் கணக்குண்டோ ? 'அத்திப் பழத்தைப் பிட்டால் அத்தனையுஞ் சொத்தை'' யாதல் போற், பார்ப்பன வகுப்பைப் பண்டிருந்து ஆராய்ந்து பார்த்தால், அதில் ஒரு வகுப்பினரன்றிப் பலவேறு வகுப்பினர் கலப்பும் ஊடுருவி யிருத்தலை எளிதில் அறிந்து கொள்ளலாம். இஞ்ஞான்றைப் பார்ப்பனர் அனைவரும் ஆரிய மொழியைத் தமக்கே உரிய மொழியாகப் பயின்று, அவ்வாற்றால் தம்மைத் திராவிட மக்களினின்றும் வேறு பிரித்துக்கொண்டு தம்மை ''ஆரியர்'' என வழங்கிக் கொண்டாலும், அவருடம்பினுள் ளோடுவது பெரும்பாலுந் திராவிட இரத்தமேயன்றிப் பிறிதில்லை. ஆகவே, இவ்விந்திய நாட்டின் வடமேற்கு மூலையைத் தவிர, மற்றை அதன் நான்கெல்லைக்குட் பண்டைக் காலம் முதல் இன்றுகாறும் பரவி நிறைந்திருப்பவர் தமிழரும் அவர் இனத்தவரான திராவிட மக்களுமேயன்றி வேறு பிறர் பெரும்பாலும் இலர் என்பது தேற்றமேயாம் என்க.

கo. மதம் இன்னதென்பது

இங்ஙனமாக இமயம்முதற் குமரிவரையிற் பண்டும் இன்றும் பரவியிருப்பவர் பெரும்பாலுந் தமிழரும் அவரினத்தைச் சேர்ந்த திராவிடருமே யென்பது பெறப்படுதலால், இனி அம் மக்களின் மதம் பண்டும் இன்றும் எத்தன்மையதாய் இருந்தது - இருக்கின்றது, இனி எதிர்காலத்தே அஃதெவ்வாறு இருக்கு மென்பது ஆராயற்பாற்று. அவ்வியல்புகளை ஆராயும் முன் 'மதம்' என்னுஞ் சொற்பொருளும் அதன வழக்கும் ஆராய்ந்து காண்பது இன்றியமையாததாய் இருக்கின்றது.

கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்ட நூல்களில் மட்டுமே 'மதம' என்னுஞ் சொற், கடவுளைப்பற்றியாதல் உயிரைப் பற்றியாதல் உலகத்தைப பற்றியாதல் ஒழுக்கத்தைப் பற்றியாதல் மக்கட் குழுவினர் கொண்ட கொள்கைக்கும் பெயராய்த் தமிழ் நூல்களில் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. கி. பி. மூன்றும் நூற்றாண்டுக்கு அஃதாவது இற்றைக்கு ஆயிரத்தெழுநூறு ஆண்டுகட்டு முற்பட்ட நூல்களில் 'மதம்' என்னுஞ் சொற் கொள்கை யென்னும் பொருளில் வருதலைக் காண்கிலேம். புறநானூறு, பரிபாடல், பத்துப்பாட்டு முதலான பழைய இலக்கியங்களில் 'மதம்' என்னுஞ் சொல் வலிமை, செருக்கு, அறியாமை, அழகு முதலான பொருள்களில் வருகிறதே யன்றிக் கொள்கை யென்னும் பொருளில் வரவில்லை. கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டதான மணிமேகலையிலுங் கூடச் 'சமயம' என்னுஞ்சொல் வந்திருக்கின்றதேயன்றி, அதற்கு ஈடான 'மதம்' என்னுஞ் சொல் வரவில்லை. கி. பி. மூன்றும் நூற்றாண்டின் மூற்பாதியிற் றோன்றிய மாணிக்கவாசகப் பெருமான அருளிச் செய்த திருவாசக காலத்திலிருந்துதான் 'மதம்' என்னுஞ் சொல் கொள்கை யென்னும் பொருளில் இனறுகாறும் வழங்கி வருகின்றது. இடைபபட்ட காலத்தெழுந்த 'நன்னூல்' முதலான இலக்கண நூல்களும் 'மதம்' என்னுஞ் சொல்லைக் கொள்கை யென்னும் பொருளில வழங்கி வருதல் "எழுவகை மதமே யுடம்படல் மறுத்தல்" என்னும் நன்னூற் சூத்திரத்தால் அறியப்படும். ஆனற், பண்டைத் தமிழ் இலக்கணமான தொல்காப்பியத்திலோ

'மதம்' என்னுஞ் சொல்லாதல் 'சமயம்' என்னுஞ் சொல்லாதல் எவ்விடத்துங் காணப்படவே யில்லை. இதுகொண்டு பல்வகை மதங்களும் இத்தமிழ் நாட்டிற் றோன்றுதற்கு முன்னமே தொல்காப்பியம் இயற்றப்பட்டமை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் நன்கு விளங்காநிற்கும்; அங்ஙனமே மணிமேகலை காலத்திற்கு அஃதாவது ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட எந்தத் தமிழ் இலக்கியத்திலுஞ் 'சமயம்,' 'மதம்' என்னுஞ் சொற்கள் வழங்காமையை உற்றுநோக்குங்கால், ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முன்னை இத் தென்றமிழ் நாட்டின்கண்ணே பல்வகைச் சமயப் பகுப்புகள் பல்வகை மதவேறுபாடுகள் இருந்திலாமை தெற்றெனவிளங்கா நிற்கும்.

மற்றும், கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து முன்னில்லாத சமயப் பகுப்புகளும் மத மாறுபாடுகளும் இத் தென்றமிழ் நாட்டிற் றோன்றித் தமிழ் மக்களின் ஒற்றுமையைச் சிதைத்து, அவரை ஒருவரோ டொருவர் மாறுபடச் செய்து அலைக்கழிக்கலானமை, மாணிக்கவாசகப் பெருமான்,

"தெய்வ மென்பதோர் சித்தமுண் டாகி
முனிவி லாததோர் பொருளது கருதலும்,
ஆறு கோடி மாயா சத்திகள்
வேறு வேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின :
ஆத்த மானார் அயலவர் கூடி
நாத்திகம் பேசி நாத்தழும் பேறினர்;
சுற்ற மென்னுந் தொல்பசுக் குழாங்கள்
பற்றி யழைத்துப் பதறினர் பெருகவும் :
விரத மேபர மாக வேதியருஞ்
சரத மாகவே சாத்திரங் காட்டினர்,
சமய வாதிகள் தத்தம் மதங்களில்
அமைவ தாக அரற்றி மலைந்தனர்;
மிண்டிய மாயா வாத மென்னுஞ்
சண்ட மாருதஞ் சுழித்தடித் தாஅர்த்து
உலோகா யதனெனும் ஒண்டிறற் பாம்பின்

கலாபே தத்த கடுவிட மெய்தி
அதிற்பெரு மாயை எனைப்பல சூழவும்"

என்று அருளிச் செய்த போற்றித் திருவகவற் பகுதியால் நன்கு புலனாகின்றதன்றோ? கடவுளும் உயிரும் இல்லையெனப் பாழ்ங் கொள்கை பேசும் நாத்திகரும்; வேள்வி யாற்றுதல் பட்டினி கிடத்தல் முதலான வினைகளே ஒருவர்க்கு வீட்டின்பத்தைத் தரும்; இவற்றின் வேருகக் கடவுள் ஒருவன் உளனெனக் கொண்டு அவனை வழிபடுதலும் பிறவும் வீணையாமெனக் கரையும் மீமாஞ்சகரும், உயிருங் கடவுளுமெல்லாம் பொய், அறமே மெய்யெனக் கழறும் பௌத்தரும், இவ்வுடம்போடிருந்து உலக இன்பங்களை நுகருதல் விடுத்துக் கடவுளும் உயிரும் இருவினையும் மறுமையும் மறுபிறப்பும் உளவெனக் கொண்டு உழன்று உடம்பை மாய்த்தல் அறியாமையேயாம் எனக் கூவும் உலோகாயதரும், இவரின் இன்னும் பலவேறு வகையரான சமயவாதிகளும் மாணிக்கவாசகர் காலத்தும் அவர்க்கும் முற்பட்ட மணிமேகலை ஆசிரியரான கூலவாணிகன் சாத்தனார் காலத்தும் இத்தமிழ் நாட்டின்கண் வந்து பல்கிவிட்டமை மேற்காட்டிய மாணிக்கவாசகர் திருமொழியாலும், மணிமேகலையிற் 'சமயக்கணக்கர் தந்திறங் கேட்ட காதை'யாலும் நன்குணரப்படும்.

கௌதம புத்தர் காலத்திருந்து வடநாட்டுப் பார்ப்பனர் தென்றமிழ் நாடு புகுந்து சோழ பாண்டிய அரசர்களைத் தம்வயப் படுத்தி, அவருதவியாற் பல வேள்விகள் வேட்டு ஆரியச் சிறுதெய்வ வெறியாட்டு வேள்வியை இந்நாட்டிற் பரப்ப முயன்றன ராயினும், அருளொழுக்கத்திலும் ஒரு முழுமுதற் கடவுள் வழிபாட்டிலும் உறைத்து நின்ற வேளாண் மாந்தர்க்கும் அவரையே பெரிதுஞ் சார்ந்த ஏனைத் தமிழ்ப் பொதுமக்கட்கும் ஆரிய வேள்வி இசையாமையின், அஃதிங்கு வேரூன்றுமலே ஒழிந்து போயிற்று. ஆகவே, ஆரிய மதம் என ஒன்று இத்தமிழ்நாட்டில் சிலபெருந்தொழியினும், இங்குவந்த வடநாட்டுப் பார்ப்பனர் தமிழ்ப் பொதுமக்களுடன் கலந்து தமிழ்மொழியை நன்கு பயின்று அதில் வல்ல நல்லிசைப் புலவர்களாயுந் தமிழ்த் தெய்வமாகிய சிவபிரானையே வணங்கித் தமிழ் மேன்மக்கள்

கொள்கையின் பாலராயும் மாறிவிட்டமையின் ஆரியமதம் தமிழ் மதம் என இருவேறு மதங்கள் தோன்றுதற்கு இடமில்லா தொழியினும், வடநாட்டுப் பார்ப்பனரைத் தொடர்ந்து இத்தமிழ் நாடு போந்து நிலைபெற்ற பௌத்தர் சமணர்களாலேதாம் இங்கே பலவேறு மதங்களும் மதவழக்குகளுங் கிளைக்கலாயினவென்று அறிதல்வேண்டும். அசோக வேந்தன் காலத்திருந்து கி. பி. முதல் நூற்றாண்டுவரையிற் சிறிதேறக்குறைய முந்நூற்றாண்டுகளாக இங்கு வந்து அமைதியாய் வாழ்ந்த பௌத்த சமணர்கள், சோழ பாண்டிய அரசு நிலைகுலையலான கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் துவக்கம் முதற் றமிழ்நாட்டின்மேற் படையெடுத்துவந்த கருநட மன்னரின் துணைகொண்டு. தஞ் சமயக் கொள்கைகளை இந்நாட்டின் கட் பரப்ப மிக முயன்று, தங் கொள்கைகளுக்கு இணங்காத தமிழ் மக்களையெல்லாந் தம் மதங்களிற் றிருப்புதற்குப் பல தீய முறைகளை யெல்லாங் கையாள்வா ராயினர்.

இதனாற், றமிழாசிரியர்க்கும், பௌத்த சமண சமயத் தார்க்கும் இடையே வழக்குகளும் எதிர் வழக்குகளும் அடுத் தடுத்து நிகழலானமையின, ஒருசார் கொள்கையினையுடையார் பிறிதொருசார் கொள்கையினை யுடையாரினின்று தம்மை வேறு பிரித்து வழங்குதற்கும் பிறரைத் தம்மினின்று வேறு பிரித்துக் காட்டுதற்குஞ், சைவரென்றும் வைணவரென்றும் பௌத்த ரென்றுஞ் சமணரென்றும் உலகாயதரென்றும் மாயாவாதிக ளென்றும் வெவ்வேறு குழுவினர்க்கு வெவ்வேறு சமயப் பெயர்கள் கொடுத்து வழங்குவாராயினர். சமயம் மதம் என்ற பெயரும் அப் பெயராற் குறிக்கப்படுங் கொள்கைகளும் இல்லாமல், எல்லாம் ஒரே கொளகையினராய் அமைதியாய் எல்லாம் வல்ல ஒரு முழுமுதற் கடவுளை வணங்கிக்கொண்டு இனிதுயிர் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களிடையே, வடக்கிருந்து வந்து நிலைபெற்ற பௌத்த சமண் சமயத்தவராலும், அவர்க்குப் பின்வந்த குழுவினராலுமே பல்வேறு மதங்களும் மதப்போர்களும் இந்நாட்டின்கண் மேன்மேற் கிளைத்து வரலாயினவென் றுணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும். இவ்வாறுண்டான பலவேறு மதங்களும் வடக்கிருந்து வந்த வராலேதாம் பல்கின வென்பதற்கு, அம் மதங்கள் பலவும் வட மொழிப் பெயர்கொண்டு உலவுதலும், அம் மதங்களைப்பற்றிய

நூல்களெல்லாம் வடமொழியிலேயே வரையப் பட்டிருத்தலுமே உறுபெருஞ் சான்றும் என்க. இதனை நன்குணர்ந்தே சுவாமி விவேகாநந்தரும் மதச்சண்டைகளுஞ் சாதி வேற்றுமைக் கலகங்களும் பல்குதற்கு ஒரு பெருங் கருவியாய் இருந்ததும் இருப்பதும் ஸமஸ்கிருதமொழியே யாகும் என்றும், ஸமஸ்கிருத மொழி நூல்கள தொலைந்து போகுமானால் இப் போராட்டங்களுந் தொலைந்து போகுமென்றும் வருந்திக் கூறினர். பழைய தமிழ் நூல்களிற் சமயப் போருக்காவது சாதிச் சண்டைக்காவது சிறிதும் இடம் இல்லாதிருத்தலை அவற்றைப் பயில்வோர் நன்குணர்வர். இங்ஙனம், மதம் என்னுஞ் சொல்லும், அச் சொல்லில் அடங்கிய ஒவ்வொன்றோடொன் றுவ்வாக் கொள்கைகளும் வடக்கிருந்து வந்து இத் தமிழ்நாட்டிற் குடியேறிய மாந்தர்களால் உண்டாயினவேயல்லாமல், அவை தமிழ் நாட்டுத் தமிழ் மக்களால் உண்டாயின வல்ல வென்பதை அறிஞர்கள் கருத்திற் பதித்துக் கொள்ளல்வேண்டும்.

கக. தமிழர் கொள்கை

அங்ஙனமாயினும், பகுத்தறிவும் நாகரிக முதன்மையும் பல்லாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே தொட்டு வாய்ந்தவராகிய நம் பண்டைத் தமிழாசிரியரும் அவர் வழிப்பட்ட நந் தமிழ் மேன் மக்களும் இம்மை மறுமை வாழ்க்கைக்குரிய கொள்கைகள் சில வேனும் உடையராதல் வேண்டுமன்றோ வெனின்; வேண்டும். அவைதம்மைச் சிறிது ஆராய்ந்து உரைப்பாம்.

இவ்வுடம்போடு இசைந்து சிறிது காலம் நாம் இந் நிலவுலகத்தின்மேல் இருந்து உயிர்வாழும் வாழ்க்கையே இம்மை வாழ்க்கையாகும். இனி, இவ்வுடம்பையும இந் நிலத்தையும் விட்டுப்போய், இப்போது நம் பொறிபுலன்களுக்கு நேரே விளங்காத வேறு நுண்ணிய உலகங்களில் அவ் வுலகங்களுக்கு ஏற்ற நுண்ணிய வுடம்புகளில் இருந்து சிலகாலம் வாழும் வாழ்க்கையும், அவ் வாழ்க்கையும் அங்கு முடிந்தபின் மீண்டும் பருவுடம்பிற் புகுந்து அப் பருவுடம்பிற் கேற்ற பருப்பொருள் உலகங்களிற்

பிறந்து உயிர்வாழும் வாழ்க்கையுஞ் சேர்ந்து மறுமை வாழ்க்கை என்று கருதப்படும். இவ்வுடம்பொடு கூடி நாம் இம் மண்ணுலகிற் பிறவி யெடுப்பதற்கு முன்னமே, இந்நிலமும் இந்நிலத்து நுகர் பொருள்களும் அமைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நிலம் இல்லையானால் நாம் பிறவியெடுத்து உலவுதல் முடியாது. இந்நிலம் இருந்தாலும், இதன்கண் மரஞ் செடி கொடிகளும் இவற்றின் பயன்களான இலையும் பூவுங் காயுங் கனியுங் கிழங்கும் வித்தும், இவற்றின் வேருன நீரும் நெருப்புங் காற்றும் இல்லையானால் நாம் ஒரு நொடிப்பொழுதுதானும் இங்கிருந்து உயிர்வாழுதல் இயலாது. ஆகையால், இவையெல்லாம், யாம் பிறந்து எம் மறிவால் அறியப்படுதற்கும் எம்பொறி புலன்களால் நுகரப்படு தற்கும முன்னமே அமைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நாம் இந்நிலத்திலிருந்து வாழ்தற்கு ஓர் உடம்பும், இந்நிலத்தின்கண் உள்ள நுகர்பொருள்களை நுகர்தற்கு ஏற்ற மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும புறக் கருவிகளும், மனம்நினைவு அறிவு முனைப்பு என்னும் அகக் கருவிகளும் பிறவும் நமக்கு அமைசதுக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இக் கருவிகளுள் ஒன்றுயினும் பலவாயினுங் குறைவுபடுமாயின், மக்கள் என்போர் அறிவும் இன்பமும் பெறுதல் சிறிதும் இயலாது. கண்ணில்லாத ஒருவன் இந் நிலவுலகத்தியற்கைக் காட்சிகளை எங்ஙனங் காண மாட்டுவான்? செவியில்லாத ஒருவன் சான்ருேர் கூறும் அரும் பொருள் உரைகளை எங்ஙனங் கேட்கமாட்டுவான்? நாவில்லாத ஒருவன் பிறரோடு எங்ஙனம் உரையாட மாட்டுவான்? இங்ஙனமே ஏனை அகக்கருவி புறக் கருவிகள் குறைபட்டவரெல்லாரும இவ் வுலகியற் பொருள்களை உணர்தலும் அறிதலும் நுகர்தலுஞ் சிறிதும் ஏலாவென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததேயாகும் என்க.

இவ்வாறு நமக்கு அறிவு விளங்கி இவற்றை அறிதற்கும் நுகர்தற்கும் முன்னமே, இவ்வுலகத்தையும் இவ்வுடம்பையும் நமக்குப் படைத்துக் கொடுக்கும்படி நாம் எவரையேனுங் கேட்டதுண்டா? சிறிதும் இல்லையே. ஏன்? இப்பிறவிக்கு வரும்முன் நமக்கு அறிவு சிறிதுமே விளங்கவில்லையாதலால் அறிவில்லா அந்நிலையில் அவைகளை நமக்குப் படைத்துக்

கொடுக்கும்படி கேட்டால் நம்மாற் சிறிதுமே இயலாதாகலின் என்க. இங்ஙனம், நாம் கேளாமலிருக்கவும், நமக்குப் படைத்துக் கொடுக்கப்பட்ட இவைகளை நாம் வேண்டாமென்றுதான் கழித்து விடுதல் இயலுமோவெனின், அதுவுஞ் சிறிதும் இயலாதன்றோ? இன்னும் ஆணாய்ப் படைக்கப்பட்டவர் ஆணாயிருந்தே தீரல் வேண்டும். பெண்ணாய்ப் படைக்கப்பட்டவர் பெண்ணாயிருந்தே தீரல்வேண்டும். அங்ஙனமே, நாம் பிறப்பிக்கப்படுங்காற் பிறந்தேயாகல் வேண்டும்; இறப்பிக்கப்படுங்கால் இறந்தே போகல்வேண்டும். இவைகளை மாற்றிவிடுதல் எவராலும் ஆகாது. இவ் வுலகமும் உடம்பும் பொய்யென்று சொல்லிவிட்டால் இவை யெல்லாம் பொய்யாய்விடும் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

ஆனால், அங்ஙனஞ் சொல்லியவர் அடுத்த நேரத்திலேயே பசியும் விடாயும் வந்துவிட்டால் அவற்றைப் போக்குஞ் சோற்றையுந் தண்ணீரையுந் தேடுகின்றார்; தமக்கு ஒரு நோய் வந்துவிட்டால் உடனே அது தீர்க்கும் ஓர் அருமருந்தினை ஆராய்ந் தலைகின்றார்; ஆகவே, அவர் சொல்லிய சொல்லுக்குப் பின் அவர் செய்யுஞ் செயல் முழு மாறா யிருத்தலின், அவர் சொல்லிய சொற்றான் பொய், உலகமும் உடம்பும் மெய் யென்பதனையே அவரது செயல் காட்டுகின்றதன்றோ? அற்றேல், உடம்பும் நிலை யின்றி அழிந்து போகின்றதே யெனின்; நிலையின்றி அழிவது வேறு, பொய்யாவது வேறென்று பகுத்தறிதல் வேண்டும்; நிலையின்றி யழிவதெல்லாம் நம் பொறி புலன்களுக்கு விளங்காத நுண்ணிய நிலையினை அடைகின்றனவேயன்றி, அவை பொய்யாக வில்லை. யென்பது இஞ்ஞான்றை இயற்கைப்பொருணூல் ஆசிரியரால் ஆராய்ந்து நிறுவப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாறு தெளிந்த மெய்ப்பொருள்களாய் இருக்கும் உலகத்தோடும் உடம் போடுஞ் சேர்ந்துலவி, அம்முகத்தாற் சிறிது சிறிதாக அறிவு விளங்கப்பெற்று வருஞ் சிற்றுயிர்களாகிய நாம் இவ்வரும் பெருஞ் சேர்க்கையை நம்மறிவாலும் நஞ் செயலாலும் பெற இயலாமல், நம்மினுஞ் சிறந்த பேரறிவும் பேராற்றலும் பேரிரக்கமும் வாய்ந்த வேறு ஓர் அரிய விழுமிய உயிரின் செயலாற் பெற்றிருத்தலினா லேயே, இவ்வுடம்பின் சேர்க்கையையும் இவ்வுலகின் சேர்க்கையை யும் இவ்வுலகத்துப் பொருள்களின் சேர்க்கையையும் விட்டு நீங்கும்

படி நோருங்கால், அந் நீக்கத்தைத் தாங்க இயலாமல் மக்களாகிய நாம் எவ்வளவோ நெஞ்சம் நொந்து கதறி அழுகின்றோம்!

நாமே நம்மறிவாலும் நஞ்செயலாலும் இவ்வுலகு உடற் சேர்க்கையை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள வல்லவர்களா யிருந்தால், இவைகளைப் பிரிந்து சாக வேண்டுவதில்லையன்றோ? மேலும் நமக்கு அறிவையும் இன்பத்தையும் மேன்மேற் பெருகச் செய்யும் இவ்வுலகுடற் சேர்க்கை நமக்கு இனியதாகவே இருக்கக் காண்கின்றோமல்லது, இன்னாததாயிருக்கக் காண்கிலோம். இதனை இன்னாததாகவே எல்லாருங் காண்பாராயின், எவருமே இம் மண்ணுலகில் உயிரோடு இரார். உலகையும் உயிரையும் எட்டிக் காயாகக்கருதிக் கசந்து பேசியவர்களுங்கூட அவற்றை உடனே துறந்து இவ்வுலகத்தைக் கடந்து சென்றார் அல்லர். தமது முன்னாளிலெல்லாம் இவை தம்மை வெறுத்துப் பாடிய மாணிக்கவாசகப் பெருமானே தமது பின்னாளில்,

"நாயிற் கடையாம் நாயேனை
நயந்து நீயே யாட்கொண்டாய்,
மாயப் பிறவி யுன்வசமே
வைத்திட் டிருக்கு மதுவன்றி
ஆயக் கடவேன் நானோதான்?
என்ன தோஇங் கதிகாரம்?
காயத் திடுவாய் உன்னுடைய
கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே"

என அவ்வாறு தாஞ்செய்தது பிசகென உணர்ந்து உண்மையை ஒளியாமலே எடுத்திசைத்தார். இங்ஙனமே ஆசிரியர் திருமூலரும்,

"உடம்பா ரழியின் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானஞ் சேரவும் மாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாய மறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த் தேனே"

என்றும்,

"உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென் றிருந்தேன்
உடம்பினுக் குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புளே யுத்தமன் கோயில்கொண் டானென்
றுடம்பினை யானிருந் தோம்புகின் றேனே"

என்றும் இருகால் அருளிச்செய்தார்.

இம் மேலோர் உரைகளைக் கருதிப் பார்க்குங்கால், உலகையும் உடம்பையும் வெறுத்துப் பேசும் பேச்சு வெறுஞ் சொல்லள வாகவே முடிகின்றதன்றி, உண்மையில் அவை தம்மை எவரும் வெறுப்பதாயில்லை; எல்லாரும் அவற்றின் சேர்க்கையை மிக விரும்புகின்றவர்களாயும் அச் சேர்க்கையை என்றும் நிலைபெறுத் திக் கொள்வதில் அடங்கா வேட்கை யுடையவர்களாயுமே இருக் கின்றனர். கட்பார்வை மழுங்கிச் செவியுங் கேளாமற் கை கால் வழங்குதலும் இல்லையாகிப் பாயும் படுக்கையுமாய்க் கிடக்குந் தள்ளாத கிழவர்களுங் கூடத் தம் உடம்பையும் இவ்வுலகையுந் துறந்து சாவதென்றால் நெஞ்சம் நடுநடுங்கிக் கண்ணீர் சிந்திக் கலுழ்கின்றனர். இந் நிகழ்ச்சியை யுற்று நோக்குங்கால், இப் பிறவி யை எல்லாரும் மிக விரும்புவது, இஃது அறிவும் இன்பமும் பெறுதற்கு இருத்தல்பற்றியே யாமென்பது தெளியப்படுகின்ற தன்றோ? இவ்வுலகியற் பொருள்களைப் பகுத்தாராய்ந் துணர்த லால் நமக்கு எவ்வளவு அறிவு வளர்கின்றது! நமதறிவு வளர வளர, அதனைப் பலதுறைகளிற் புகுத்திப் பயன்படுத்தப் படுத்த அவற்றைப் பயன்படுத்தத் தெரியாத காலங்களிற் பட்ட சொலற்கருந் துன்பங்களெல்லாம் நீங்கி இப்போது நாம் எவ்வளவு நலங்களைப் பெற்று இன்புற்று வருகின்றோம்!

நீராவியின் வல்லமையைக் கண்டு அதனைப் பயன்படுத்திய ஓர் ஆங்கிலத் துரைமகன் இவ்வுலகத்திற்கு விளைத்த நன்மைகளை எவரேனுங் கணக்கிட்டுச் சொல்லல் கூடுமோ? முற்காலத்தில் மூன்றாண்டுகள் பெருஞ்செலவு செய்துகொண்டு வழிச்சென்றாலுஞ் சென்று சேர்தற்கரிய காசிமா நகரை இக் காலத்தில் மூன்று நாட்களில் மிகச் சுருங்கிய செலவிற் சென்று சேரும்படி பேருதவி புரிவது எது? நீராவி வண்டியே யன்றோ? முற்காலத்திற் பாய்

கட்டிக் கப்பலிற் கடல்தாண்டிச் சென்று இரங்கூன் மலேயா சீனம் முதலான அயல் நாடுகளில் வாணிகம் நடாத்திய வணிகர்கள், தம் மனைவி மக்கள்பால் வாய்க்கரிசி வாங்கிக்கொண்டு மனம் உளைந்து சென்றார்களென எம் பாட்டன் பாட்டிமார் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றோம். ஏன்? அக்கப்பலிற் சென்றவர் அவ் வயல்நாடு போய்ச் சேர்வதும் உறுதியில்லை, சேர்ந்தவா திருமபிவந்து சேர்வதும் உறுதியில்லை; திரும்பி வந்து சேர்வதாயிருந்தாலும் எத்தனையோ ஆண்டுகள் செல்லும்! ஆனல், இஞ்ஞான்றோ மூன்று நாட்களில இரங்கூன் மாநகர் செவ்வனே சென்று சேரவும், பின்னும் மூன்று நாட்களில் திரும்பி இங்கே வந்து சேரவும் நமக்குப் பேருதவி புரிவது எது? நீராவிக் கப்பலேயன்றோ?

இன்னும் இங்ஙனமே, மின்னின் ஆற்றலையும் ஒலியின் இயக்கங்களையும் ஒலியின பதிவுகளையும் ஒளியின் விரைவு ஒளியின் பதிவுகளையும இரவும் பகலும் உற்று நோக்கி ஆராய்ந்து அவற்றைப பேருழைப்பினாலும் பெருமுயற்சியினாலும் பயன்படுத்திவரும் மேல்நாட்டாசிரியரின் கைம்மாறு கருதா உதவியினாலன்றோ கம்பிச் செய்தியும் கம்பியில்லாச் செய்தியும நிழலுருவும் ஒலி யெழுதியும் வானவூர்தியும் பிறவும் பெற்று அளவிறந்த நலங்களை அடைந்து வருகினறோம்? இன்னும், எவ்வளவோ நலங்களை அடையப்போகின்றோம. ஆகவே, இவ்வுலகுடனும் இவ்வுடம்புடனும் உயிர்கட் குண்டான சேர்க்கை, அவ்வுயிர்கட்கு அறிவையும் இன்பத்தையும் மேன்மேற் பெருகச் செய்தற் பொருட்டே வந்ததா மென்பதூஉம், அது பற்றியே மக்களும் மற்றை யுயிர்களும இவ்வுலக வாழ்வினைத் துறந்துபோக விரும்பாமல் அதன்கண் நிலைபெற்றிருப்பதற்கே விழைகின்றன ரென்பதூஉம் நினைவிற் பதிக்கற்பாலனவாகும்.

இனி, உயிர்கள் கேட்டுப்பெறும் அறிவு விளங்காமலே யிருக்கவும், அவற்றிற்குப போந்த இவ்வுலகு உடற்சேர்க்கையின் நோக்கத்தை, ஆறறிவு வாய்ந்த மக்களாகிய நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கத்தக்க நிலையில் இருபபதுபோல, ஆறறிவிற் குறைந்த ஏனைச் சிற்றுயிர்கள் அதனை ஆராய்ந்து பார்க்கத்தக்க நிலையில் இருக்கவில்லை. மக்கட் பிறவி யெடுத்தவர்களுள்ளும் ஏற்றத்

தாழ்வான பலதிறப்பட்ட அறிவுடையவர்கள் இருந்தாலும், பொதுவாக எல்லாருந் தத்தம் அறிவுநிலைக் கேற்ப இப் பிறவியின் நோக்கத்தை உணர்ந்து பார்ப்பவராயும், இப் பிறவியால் மேன்மேல் அறிவும் இன்பமும் பெறத்தக்க வழி வகைகளை நாடி முயல்பவ ராயுமே இருக்கின்றனர். அறிவில்லா அணுக்களின் சேர்க்கை யால் உண்டான இப் பிறவி, அவ்வணுக்களின் பிரிவால் அழிந்து போகும். அதற்குமேல் வேறொன்றும் இல்லையென்று வழக்குப் பேசும் பாழ்ங் கொள்கைக்காரர்களுங் கூட, இவ்வுடம்போடு இசைந்து இருக்கும் வரையில் தமக்கும் பிறர்க்கும் அறிவையும் இன்பத்தையும் பெருகச் செய்து கொள்வதற்கே பெரும்பாடு பட்டு வருகின்றார்கள்.

இப்போது இந் நிலவுலகம் எங்கணும் நடைபெற்று வரும் அரசியற் போராட்டங்கள் அத்தனையும் எந்த நோக்கத்தைக் கொண்டு நடைபெறுகின்றன? தமக்கு மேன்மேல் அறிவும் இன்பமும் பெருகுதலை வேண்டி முனைந்து நிற்கும் ஒரு மக்கட் கூட்டத்தார், தமது முயற்சிக்கு மாறாய்த் தமக்கு இன்னல் விளைக்கும் மற்றொரு கூட்டத்தாருடன் போராடி அவரை அழித்து விட்டுத் தாமே அறிவும் இன்பமும் பெற்று வாழல் வேண்டு மென்னும் நோக்கத்தாலன்றோ? ஒவ்வோர் ஆண்மகனும் பெண் மகளும், எல்லாவுயிர்க்கும் வந்திருக்கும் இப்பிறவியின் நோக்கத்தை யும் பயனையுஞ் சிறிதாயினும் ஆராய்ந்து பார்ப்பார்களானால், தாம் அறிவும் இன்பமும் பெறுதலில் ஆராவேட்கை யுடையரா யிருத்தல் போலவே, ஏனையுயிர் ஒவ்வொன்றும் அங்ஙனமே அவற்றைப் பெறுதலின் அடங்கா வேட்கை யுடையவாய் இருத்தலை எளிதில் அறிந்துகொள்ளலாம். நாம் அறிவும் இன்பமும் பெறுதற்பொருட்டு, நமக்கு ஆகாத உயிர்களின் பிறவியை அழித்துவிடுதல் எவ்வளவு தீயதெனபது, நம்மைப் பிறர் அழிக்க வருங்காலன்றோ நடுக்கத்துடன் நமது உணர்வுக்குப் புலனாகின்றது? ஆகவே, எந்த உயிரின் பிறவியையும் அழியாமல், நமது பிறவியின் பயனை நாம் அடைய முயலுதலே நமக்கும் பிறர்க்கும் அறிவையும் இன்பத்தையும் பெருகச் செய்தற்கேற்ற வழியாகும்.

கஉ. கொல்லா அறம்

இந்த வழியை முதன்முதற் கண்டறிந்து அதற்கேற்பத் தமது இம்மை வாழ்க்கையை நடத்தினவர்கள் தமிழரில் மேன்மக்களாய் இருந்த ஒரு பெரும் பகுதியாரேயென்பது கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று. மக்கட் பிரிவினர் ஒவ்வொருவரினும் மேன் மக்களுங் கீழ்மக்களும் இருந்தாலும், தமிழரில் மேன்மக்களைத் தவிர, மற்றை மக்கட் பிரிவினரிலுள்ள எந்த மேலோரும் இவ்வருமருந்தன்ன உண்மையினைக் கண்டறிந்திலர்; இஃது ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

"எல்லா வுயிர்க்கும் இன்ப மென்பது
தானமர்ந்து வரூஉ மேவற் றாகும்"
(பொருள் அதிகாரம் உஉக)

என்று மொழிந்தமையால் அறியப்படும். எல்லா உயிரும் இன்பத்தையே அவாவி நிற்றலின், எந்த உயிரின் பிறவியையும் அழித்து, அதற்குத் துன்பத்தை விளைத்தலினுங் கொடியது பிறிதுண்டோ சொல்லுமின்! இக் கொடுமையை நன்குணர்ந்தே தமிழ் மேன்மக்கள் எந்தப் பிறவியையுங் கொல்லுதலும் ஆகாது, ஒரு பிறவியைக்கொன்று அதன் ஊனைத் தின்னுதலும் ஆகாது என்னுங் கொள்கையை விடாப் பிடியாய்க் கொண்டு நிற்கலாயினர். தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார்,

"கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
எல்லா உயிருந் தொழும்"

என்றும்,

"ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன்
பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று"

என்றும் இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே கொல்லா அறத்தின் மேன்மையை வலியுறுத்திக் கூறி யிருத்தல் காண்க. தமிழ் மேன்மக்களில் இக் கொல்லா வறத்தினை விடாப்

பிடியாய்க் கொண்டு ஒழுகினவர்கள் வேளாளர்களே யென்பது "பட்டினப்பாலை" என்னும் பழைய பாட்டினால் நன்கறியப் படுகின்றது. இவர்கள் முழுமுதற் கடவுளைச் சிவம் என்னும் பெயரால் அழைத்து வணங்கி வந்தமையின், இவர்கள் இடைப் பட்ட காலத்திருந்து சைவர் எனவும் பெயர் பெறலாயினர். இவர்கள் கைக்கொண்ட கொல்லா வறமும் அவ் வேளாளர் வழியே 'சைவம்' என வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. புலாலுணவு விட்டவரைச் "சைவ மாயினர்" என வழங்கும் வழக்கும் இன்று காறும் நடைபெற்று வருகின்றது. கொல்லாவறஞ் சமண் சமயத் தார்க்கே சிறப்பாகச் சொல்லப்படினும், புலவுத் துறந்தாரைச் சமணர் என்றுரையாமற், சைவர் என்றே எல்லாரும் வழங்கி வருதலை உற்று நோக்குங்கால், இத் தென்றமிழ நாட்டிற் சமண் சமயத்தார் வருதற்குப் பல நூற்றாண்டுகள் முன்னே தொட்டுச் சைவ வொழுக்கத்திற் றலைநின்றவர் சைவசமயத்தவரான வேளாளர்களே யென்பது தெற்றெனப் புலனாகின்றது. சைவ சமயத்தில் நின்ற மேன்மக்கள் எல்லாரும் உயிர்க் கொலையினைப் பெருந் தீவினையாகக் கருதி அதனைப் பிறர் செய்யாமல் விலக்கு தற்குப் பெரிது முயன்றமை, மேற்காட்டிய திருக்குறளால் மட்டுமேயன்றி, அதற்குப் பின்வந்த ஆசிரியர் முதுமொழிக ளாலும் இனிது விளங்கா நிற்கும். மாப்பெருந் தவமுனிவரான ஆசிரியர் திருமூலர்,

"கொல்லிடு குத்தென்று கூறிய மாக்களை
வல்லடி காரர் வலிக்கயிற் றாற்கட்டிச்
செல்லிடு நில்லென்று தீவாய் நரகிடை
நில்லிடு மென்று நிறுத்துவர் தாமே"

எனவும்,

"பொல்லாப் புலாலை நுகரும் புலையரை
எல்லாருங் காண இயமன்றன் றாதுவர்
செல்லாகப் பற்றித் தீவாய் நரகத்தின்
மல்லாக்கத் தள்ளி மறித்து வைப்பாரே"

எனவும் மிக அச்சுறுத்தி அறிவுறுத்தினர். அவர்க்குப் பின்வந்த சைவசமயாசிரியரான சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்,

"கொன்றுசெய்த கொடுமை யாற்பல சொல்லவே
நின்றபாவ வினைக டாம்பல நீங்கவே
சென்றுசென்று தொழுமின்றேவர் பிரானிடங்
கன்றினோடு பிடிசூழ் தண்கழுக் குன்றமே"

என்று கொலைப்பாவத்தின் கொடுமை நீங்குதற்கு வழிகாட்டினமை காண்க. அவர்க்குப்பின் வந்த பட்டினத்தடிகளும்,

"கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின்னாமற்
குத்திரங் கோள்களவு
கல்லாமற் கைதவ ரோடிணங்
காமற் கனவிலும்பொய்
சொல்லாமற் சொற்களைக் கேளாமற்
றோகையர் மாயையிலே
செல்லாமற் செல்வந் தருவாய்
சிதம்பர தேசிகனே"

என்று கொலை புலை முதலான தீவினைகளைக் கடிதல் வேண்டி இறைவனைத் தொழுதனர். அவர்க்குப் பின்வந்த தாயுமான அடிகளும்,

"கொல்லா விரதங் குவலயமெல் லாமோங்க
எல்லார்க்குஞ் சொல்லுவதென் னிச்சை பராபரமே"

எனவும்,

"கொல்லா விரதமொன்று கொண்டவரே நல்லோர்மற்
றல்லாதார் யாரோ அறியேன் பராபரமே"

எனவுங் கூறிக் கொல்லா அறத்தை எங்கும் பரவச்செய்தலிற் றமக்குள்ள பெருவிருப்பினையும், அவ்வறத்தைக் கடைப்பிடித் தாரை யன்றிப் பிறரை நல்லாரென்று கருதத் தமதுள்ளம் ஒருப்

படாமையினையும் நன்கெடுத்துத் தெரிவித்தமை காண்க. அவர்க்குப் பின்வந்த இராமலிங்க அடிகளும்,

"மருவாணைப் பெண்ணாக்கி யொருகணத்திற்
கண்விழித்து வயங்கு மப்பெண்
ணுருவாணை யுருவாக்கி யிறந்தவரை
யெழுப்புகின்ற வுறவ னேனுங்
கருவாணை யுறவிரங்கா தயிநடம்பைக்
கடிந்துண்ணுங் கருத்த னேலெங்
குருவாணை யெமதுசிவக் கொழுந்தாணை
ஞானியெனக் கூறொ ணாதே"

எனக் கூறி, ஆணைப் பெண்ணாகவும் பெண்ணை ஆணாகவும் உருமாற்றி இறந்தவரை உயிர்பெற் றெழச்செய்யும் அத்தனை ஆற்றல் ஒருவர் உடையரேனும், எள்ளளவும் இரக்கமின்றி ஓருயிரின் உடம்பை வாளால் வெட்டி அதன் ஊனை அவர் தின்ப ராயின் அவரை ஞானியெனச் சொல்லுதல் ஆகாது என்று கொல்லா வறத்தின் மேன்மையையும அஃதல்லா மறத்தின் கீழ்மையையும் எத்துணை அழுத்தமாக விளம்பி யிருக்கின்றார்! இவை கொண்டு, பண்டைக் காலம் முதல் இன்றைக்காலம் வரை வந்த தமிழாசிரியரும், அவர் தம மெய்யுரை வழிநின் றொழுகிய வேளாண் மாந்தரும், இம்மை வாழ்க்கை எல்லாவுயிர்க்கும் இனிது நடைபெறுதற்கு இன்றியமையாததான கொல்லா அறத்தினை முதன்முதற் கண்டறிந்து, அதனைத் தமக்குரிய முதற்பெருங் கொள்கையாகக் கடைப்பிடித்து வரலாயின ரென்பது இனிது விளங்கா நிற்கும்.

பண்டைத்தமிழ் மேன்மக்களே கொல்லாவறத்தினை முதன் முதற்கண்டு, அதன்கண் வழுவாதொழுகினவர் என்பதென்னை? வடக்கிருந்த சமணர் சாக்கியர் சாங்கியர் யோகர் முதலாயினருங் கொல்லாவறத்தினை விடாப்பிடியாய்க் கொண்டு ஒழுகினவ ரல்லரோ வெனின்; சமணர் சாக்கியர் முதலான அவரெல்லாம், ஆரியர் வருதற்கு முன்னமே இமயமலை வரையிற் பரவி நாகரிகத் திற் சிறந்து உயிர் வாழ்ந்த வடநாட்டுத் தமிழ் மேன்மக்களின்

மரபில் வந்தவரே யென்பது ஆராய்ச்சியாற் புலனாதலின், பண்டைத்தமிழ் மக்களே கொல்லாவறத்தினை முதன்முதற் கண்டாரென்னும் எமதுரை சிறிதும் பிறழாது. சமணர் சாக்கியர் சாங்கியர் யோகர் முதலாயினாரெல்லாந் தமிழ் மேன்மக்களாதலி னாற்றான் அவர் எல்லாருந் தமது நாட்டிற் குடியேறிய ஆரியரின் உயிர்க்கொலை வேள்விகளைப் பெரிதும் அருவருத்துப் பேசி, அவ் வேள்விகளை நுவலும் ஆரியவேத நூல்களையும் ஏசிவிடுவா ராயினரெனக.

அற்றேற், பழைய யூதமதத்தினரும் ஊன் உண்ணா நோன் பின்கண் நின்றவரே யெனபது அவர்க்குரிய விவிலிய வேதப் பழைய ஏற்பாட்டின் முதன்மறைப் பகுதியாலும், ஐசாயா தானியேல் முதலான முனிவர்கள் அருளிச்செய்த அருளுரைக ளாலும் நனகு பெறப்படுதலின், தமிழ் மேன் மக்களே கொல்லா அறத்தினை முதனமுதற் கைப்பற்றி யொழுகினாரென்றல் யாங்ஙன மெனிற், கூறுதும். பண்டைக் காலத்தே மேனாடு கீழ்நாடுகட்குச் சென்று வாணிகம் நடாத்தினவர், இன்றைக் காலத்திற் போல, வேளாள வணிகரே யாவர். இவர்களே இருக்குவேத காலத்திற் 'பணிகர்' என்றும, பாபிலோனியர் காலத்திற் 'பினீசியர்' என்றுஞ் சொல்லப்பட்டவராவர்.

இவர்கள் தாம் வாணிகம் புரியச்சென்ற அயல் நாடுகளிலும் புலாலுண்ணா ஒழுக்கத்திற் றவறாதிருந்தமையால் இவர்களைப் பார்த்து அயல் நாடுகள்ல் இருந்த மககளில் எவரோ ஒரு சிலர் புலால் மறுத்த ஒழுக்கத்தைக் கைப்பறறி நின்றாராகலின, அவர் களின வழியே கொல்லாவறம் விவிலியவேத முதனமறையிலும், வேறு சில இடங்களிலும உயர்ததுச் சொல்லப்பட்டு நிலைபெற லாயிற்று. அவ்வளவே யனறி, யூதர்களில் மேன்மக்களாயிருந்தா ரனைவருங் கொல்லாவறத்தைக் கைக்கொண்டு ஒழுகினவரல்லர். யூதர்கள கொல்லாவறத்தின் மேன்மை கண்டு அதனை அவரில் மேலோராயினார் கைக்கொண்டு ஒழுகியிருந்தாற் சைவ வேளாளர் பெருந்தொகையினராய்த் தமிழ நாட்டில் இன்றைக்கும் உயிர் வாழ்ந்து வருதல போல மேனாடுகளிலும் ஊனுண்ணா மக்கள் பெருந்தொகையினராய்க் காணப்படுதல் வேண்டும். அவ்வாறின்றி

அங்குள்ளார் அனைவரும் இன்றுகாறும் ஊனுணவு கொள்பவராகவே வாழ்நாட் கழித்து வருதலின், அவரெல்லாங் கொல்லா அறத்திற்கு உரியரல்லரென்பது தேற்றமேயாம். ஆகவே, தமிழ் மக்களில் மேலோராயிருந்த வேளாளரே முதன் முதற் கொல்லா அறத்தின் விழுப்பம் உணர்ந்து, அதனைக் கடைப்பிடியாய்க் கொண்டொழுகினாரவரென்னும் உண்மை ஆணித்திறமாய்க் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று. இதுகொண்டு, இம்மை வாழ்க்கையின் நிலையினையும் அஃது எதற்காக நடைபெறுகின்றதென அதன் நோக்கத்தினையும் நன்காராய்ந்து பார்த்துக், கொல்லா அறத்தின்கட் பிறழாது நின்று வாழ்க்கை செலுத்துவதே, ஆறறிவுடைய சிறந்த மக்கட் பிறவியினர்க்கு இரக்கமும் அன்பும் அருளும் ஒருங்கு அளாவிய அறவாழ்க்கையாகும் எனறுணர்ந்து கைக்கொண்ட முதற் பெருங் கொள்கையே தமிழர் மதத்திற்கு இன்றியமையாப் பேருறுப்பாய்ப் பிறங்குகின்றதென்பது உணரற்பாற்று.

அஃதுண்மையேயாயினும், இத்தென்றமிழ் நாட்டில் உயிர் வாழுந் தமிழரில் வேளாளர் எனனும் ஒரு வகுப்பாரைத் தவிர மற்றையோரெல்லாரும் ஊன் உண்பவராகவே யிருத்தலாலும், இச் சிறிய தமிழ் நாட்டிற்குப் புறம்பேயுள்ள பெரும் பெருந் தேயங்களில் உறையும் பெரும்பெருந் தொகையினரான மக்கட் பிரிவினர் அனைவரும் ஊனுண வாழ்க்கையினராகவே யிருத்தலாலும் இம்மை வாழ்க்கைக்குச் சிறந்தது கொல்லாவறமே என்று கூறுதல் பொருந்துமோவெனிற், கூறுதும்.

உயிர்களுக்கு இப் பிறவி கொடுக்கப்பட்டிருப்பதன் நோக்கத்தை ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால், இவர்கள் இயற்கையாகவே மறைக்கப்பட்ட அறிவினராயும் அதனால் பல குற்றங்களுடையராயும் இருத்தல் எளிதிற் புலனாகாநிற்கின்றது; இவ்வுடம்பொடு கூடிய உயிர் வாழ்க்கை நீள நீள இவ்வுயிர்கட்குள்ள அறியாமையுஞ் சிறிது சிறிதா விலகியொழிய அவர்களது அறிவும் வர வர விளக்கமுடையதாகி விரிதலுறுகின்றது; அங்ஙனம் அறிவு விளங்க விளங்க அவர்கள்பால் உள்ள குற்றங்களும் வரவரக் குறைந்து போகின்றன; ஆகவே, இப்பிறவி கொடுக்கப் பட்டதன் நோக்கம், அறியாமையை அகற்றி அறிவைத் துலக்கிக்

குற்றங் குறைகளைத் தொலைப்பதற் கேயாமென்பது நன்கு விளங்கா நிற்கின்றதன்றோ? இங்ஙனம் அறிவு விளங்குதற்குங் குற்றங்கள் நீங்குதற்கும் பேருதவி செய்யுங் கருவியான இவ்வுடம்பு ஆறறிவுவாய்ந்த மக்களாகிய நமக்கு இன்றியமையாததாய் இருத்தல் போலவே, ஆறறிவிற் குறைந்த எல்லாச் சிற்றுயிர்கட்கும் இன்றியமையாததாய் இருக்கின்றது.

இதனை யுணர்ந்து பாராமல், ஆடு மாடு கோழி கொக்கு குருவி நண்டு நத்தை மீன் முதலான சிற்றுயிர்களின் அரிய உடம்புகளை இரக்கமின்றிச் சிதைத்து அவற்றின் ஊனைத் தின்னும் வன்னெஞ்சக் கொடுஞ்செயலை இந்நிலவுலகம் எங்கணும் உள்ளார் செய்து வருதலினாலேயே அப் புன்செயல் நன்செயலாய் விடுமோ? புகலுங்கள்! புலி கரடி சிங்கம் ஓநாய் முதலான மற விலங்குகளும் ஏனைச் சிற்றுயிர்களை அங்ஙனமே இரக்கமின்றிக் கொன்று அவற்றின் ஊனைத் தின்னுகின்றன. அங்ஙனமே ஆறறிவுடைய மக்களுஞ் செய்து வருவார்களானால், அம் மற விலங்குகளுக்கும் இம் மக்களுக்கும் வேறுபாடு என்னை? ஆதலால், அறக்கொடிய தொரு மறச்செயலை எல்லாருஞ் செய்கின்றனரென்று நாமுஞ் செய்து வந்தால், இக் கொடிய புன்செயலை விட்டு அருளும் அன்பும் இரக்கமும் வாய்ந்து நாம் மேனிலையேறி இப் பிறவியைப் புனிதமாக்குவது எந்நாள்? மேலும், இம் மாநிலத்துறையும் மாந்தரில் எவரோ ஒரு சிலர் ஒழிய, மற்றை யெல்லாருங் குற்றமான எண்ணங்களும் குற்றமான செயல்களும் பொருந்தினவர்களாகவே யிருக்கின்றனர்.

மக்களிற் பொய்பேசாதவர் யாவர்? எவரும் இல்லையே. எல்லாரும் பொய்பேசுதல் கொண்டு, எவரும் பொய்பேசுதலை நீக்கவேண்டுவதில்லையெனக் கூறுவார் உண்டோ? மக்களிற் பொறாமையில்லாதவர் யாவர்? எவரும் இல்லையே. அதனால் எவரும் பொறாமையை நீக்குதல் எற்றுக்கு என்று கரைவார் உண்டோ? மக்களிற் பிறருடைமையைக் கவர்ந்து கொள்ள அவாவுறாதவர் எவருமே இல்லை. அதனால், அவாக்கொண்டு அலைக்கழிதல் விலக்கற்பாலதன்றென விளம்புவார் உண்டோ? இன்னும், மக்களிற் பிறரைப் புறங்கூறிப் பழியாதவர் எவருமே

யில்லை. அதனாற், புறங்கூறுதல் கடியற்பால தன்றெனக் கழறுவார் உண்டோ? இல்லையே. எத்தகைய பொய்பேசுவாரும், எத்தகைய பொறாமையுடையாரும், எத்தகைய பேரவாவிருந்தாரும், எத்தகைய புறங்கூற்றுரை மொழிவாரும, பிறர் பொய்பேசக் கண்டால், பிறர் பொறாமைப்படுதல் கண்டால், பிறர் அவாப்படுதல் கண்டால், பிறர் புறங்கூறக் கண்டால், அவரை ஏன் அவர் அவ்வளவு அருவருக்கின்றனர்? அவர்மேல் ஏன் அவ்வளவு சினங் கொள்கின்றனர்! அவரை ஒறுத்து அடக்குதற்கு ஏன் அவ்வளவு முயல்கின்றனர்! ஆகவே, எத்துணைக் கொடிய குற்றங்களையுந் தாங் குற்றமாக நினையாமற் செய்வாரும், தாஞ்செய்யுங் குற்றத்தில் ஓர் எள்ளளவு பிறர் செயக்கண்டால், அவரை வெறுக்கின்றமை நாடோறும் மக்கள் வாழ்க்கையிற் காணப்படுதல்போல, மக்களெல்லாரும் உயிர்களின் உடம்பை வெட்டி அதன் ஊனை யிசைந்து வருதல் கண்டு, அன்பும் அருளும் இரக்கமும் ஒருங்கு குடிகொண்ட நல்லோர்கள் அங்ஙனஞ் செய்வாரை அருவருப் பரேயன்றி அவரை ஒரு சிறிதும் பாராட்டுவாரல்லரெனபது தெளியப்படுமென்க. எனவே, குற்றமான ஒரு கொடிய செயலை எல்லாருஞ் செய்தல் கண்டு அதனைக் குற்றமெனக் கருதாமை பகுத்தறிவு வாய்ந்த மக்களாகிய நமக்கு அடுத்ததன்று. மக்கள் அல்லாத விலங்குகளும் ஏனைச் சிற்றுயிர்களுமே இது குற்றமானது, இது குற்றமாகாதது எனவும், இது நல்லது, இது தீயது எனவும் குற்றத்தைத் தீயதை விலக்கிக் குற்றமல்லாதலைத நல்லதை யாங் கைப்பற்றக் கூடவே மெனவும் பகுத்தறிந்து பார்க்க மாட்டாதனவாகும். மற்றுப், பகுத்தறிவு பெற்ற மாந்தர்களாகிய நாமும் அவ்வறிவினைப் பயன்படுத்தாமல் நடப்பமானால் நாம் இச் சிறந்த பிறவியினைப் பெற்றது எதற்கு? உண்டுடுத்து உறங்கிக் கழிவதற்கா? எனச் சிறிதாயினும் நினைந்து பார்த்தல் வேண்டும்.

இனி, இத் தென்றமிழ் நாட்டில் உள்ள வேளாளரைத் தவிர, இந்நிலவுலகத்தின் மற்றைப் பெருந் தேயங்களில் வாழும் மாந்தர்கள் எல்லாருங் கொலைத்தொழிலைச் செய்துஞ் செய்வித்தும் அதனாற் கிடைக்கும் ஊனைத் தின்பவர்களாகவே யிருந்தாலும், அறிவும் ஆராய்ச்சியும் நாளுக்கு நாட் பெருகாநின்ற இக் காலத்தில்

மக்களுயிர் வாழ்க்கைக்கு இசைந்த நல்லுணவு யாதென்ன ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து பார்க்கும் பேரறிஞரும் அவரைப் பின்பற்றுவாரும் அயல் நாடுகளிலுந் தொகை தொகையாய்ப் பெருகி, ஊனுணவு ஒருவகைக் கொடிய புளிப்பு நஞ்சு (Uric acid) கலக்கப்பெற்றதா யிருத்தலின் அது மக்களுடம்புக்கு ஒரு சிறிதும் இசையாதென்றும், அதனால் ஊனுணவு கொள்வார்க்கு, இருமல் எலும்புருக்கி மலக்கட்டு மார்புவலி வயிற்றுளைச்சல் பிளவை நீரிழிவு முதலான பல பொல்லாத நோய்கள் வருகின்றன வென்றும், புளிப்பு நஞ்சு இல்லாத மரஞ் செடி கொடிகளின் இலை பூ காய் கனி கிழங்கு வித்து பால் முதலான சைவ உணவுப் பொருள்களைச் செரிக்கும் அளவாய் உட்கொண்டு வருவார்க்கு நோய் இல்லா இனிய வாழ்க்கையே நீண்டு வருகின்றதென்றும் அறிவித்து வருகின்றனர். அவர்தம் அரிய அறிவுரைகளைக் கேட்டு ஊனுணவை அறவே விலக்கிச் சைவவுணப் பொருள்களையே உட்கொண்டு இனிது வாழ்க்கை செலுத்துவார் தொகையும் இங்கிலாந்து அமெரிக்கா பிரான்சு ஜர்மனி முதலான அயல் நாடுகளிற் பெருகிவருகின்றது. இன்னும் அறிவாராய்ச்சி மிக்க சான்றோர் கூட்டமும் அவர்வழி நிற்பார் குழுவும் மிகுந்து வருந்தோறும், இம் மாநில மெங்கும் தமிழர்தம முதற்பெருங் கொள்கையாகிய கொல்லா அறமும் புலால் மறுத்த சைவ வொழுக்கமுமே பரவி நிலைபெற்று விளங்குமென்பது திண்ணம்.

இன்னும், தமிழமக்கட் குரிய கொல்லாவறம், அவர்கள் பண்டைக்காலத்தே வாணிகம் புரியச்சென்ற அயல்நாடுகளில் இருந்த அறிஞர்களாலும் மிகச் சிறந்ததாகக் காணப்பட்டு, அவர்களால் அக் காலத்திலேயே தழுவப்பட்டமை அத் தேயவரலாறுகளால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. இற்றைக்குப் பத்தாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே நாகரிக வாழ்க்கையில் மிக்கு விளங்கிய[1] எகுபதியருடைய சமய நூல்களும எதியோபியருடைய சமய நூல்களும் ஊனுணவை அறவே விலக்கிவிடல் வேண்டுமென்று கட்டளையிடுகின்றன[2].

---

1. Egyptians
2. See Dr. Anna Kingsford's The perfect way in Diet, p. 18.

அவர்க்குப்பின் நாகரிகத்திற் றலைசிறந்து விளங்கிய கிரேக்கரும் உரோமரும் கட்குடி கூடாவொழுக்கங்களைக் கைக்கொண்டு தம் அருமை பெருமைகளை இழப்பதற்கு முன், காய் கனி கீரை கம்பு பால் முதலான சைவ உணவுப் பொருள்களையே உண்டு உயிர் வாழ்ந்து வந்தனர். உரோமரிற் சிலம்பம் பழகுவார் வாற்கோதுமை அப்பமும் எண்ணெயுமே உட்கொண்டு வந்தனரென்றும், அவ்வுணவு அவர்கட்குக் காய வலிவினையும் எதனையுந் தாங்கவல்ல ஆற்றலினையுந் தந்ததென்றும் இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்து முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னமேயிருந்த இப்போக்ரட்டீஸ் என்னும் மருத்து நூலாசிரியர் வரைந்திருக்கின்றார்.

இம் மாநிலத்து மாந்தரிற் பெருந் தொகையினர் உறையுந் தேயங்களான சீனம் சப்பானில் உள்ள பௌத்த மடங்களிற் பெருங் கூட்டமாய் உயிர் வாழுந் துறவிகள் எந்த வகையான ஊனுணவும் எடாமையொடு, வெண்ணெயும் பாலுங்கூட உட்கொள்வதில்லையென்றும் அவர்களின் துறவு வாழ்க்கையை நேரே சென்று கண்ட ஆங்கில ஆசிரியர் ஒருவர்[1] எழுதியிருக்கின்றார். இன்னும் இங்ஙனமே அயல் நாடுகளிற் பண்டைநாளிருந்த அறிஞர்கள் தமிழரின் கொல்லாவறத்தைத் தழுவி யொழுகிய வரலாறுகளை யெல்லாம் எடுத்துக் காட்டப் புகுந்தால் இது மிக விரியும். இவ்வாற்றால், தமிழரின் கொல்லாவறம் இக்காலத்திற்போல அக்காலத்தும் அயல்நாடுகளி லிருந்த அறிஞர்களாற் சிறந்த தொன்றாகத் தழுவப்பட்டதேயன்றி, அஃதவர்களால் விலக்கப் பட்டதில்லை யென்பதை அன்பர்கள் கருத்திற் பதித்தல் வேண்டும்.

மேலும், மாந்தர்கள் கடைப்பிடித் தொழுக வேண்டிய அறங்களை யெல்லாம் எடுத்தோதிய ஆசிரியர் திருவள்ளுவர், அவ்வெல்லா அறங்களுள்ளும் மிகச் சிறந்தனவாகக் கொல்லாமை, பொய்யாமை என்னும் இரண்டனையுமே பிரித்துக் கூறிப், பின் அவ்விரண்டனுள்ளும் முதல் வைக்கற்பாலது கொல்லாமை,

1. Rev. R. H. Cobbold.

அதன்பின் வைக்கற்பாலது பொய்யாமை எனக் கிளந்தெடுத் துரைத்தார். அஃது,

> "ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன்
> பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று"

என்னுந் திருக்குறளால் இனிது விளங்கா நிற்கின்றது. இவ்வாறு திருக்குறளைப்போற் கொல்லா அறத்தை, இரண்டாயிர ஆண்டு களுக்கு முன்னமே, ஏனையெல்லா அறங்களுக்குந் தலையாய முத லிடத்தே தனி வைத்துரைத்த ஓர் அறநூலை வேறு எந்த அயல்நாட்டு மத நூல்களுள்ளுங் காண்கிலேம். விவிலிய மறை இம்மை யொழுக்கத்திற்குரிய அறங்களைக் கூறுகின்றுழிக் கொல்லாமையை முதல்வைத்துரைப்பினும், அது கூறிய கொல்லாமை யென்பது ஆறறிவுடைய மக்களைக் கொல்லாமை யென்றே அதற்கு உரை வகுத்தார் பலரும் உரைப்பக் காண்டலின், அதன்கட் சிற்றுயிரைக் கொல்லாமையும் அடங்கு மென்று உறுதிப்படுத்திக் கூறுதல் இயலாதாயிருக்கின்றது. சிற்றுயிரைக் கொல்லாமையும் அதன்கண் அடங்குமென்றே கொண்டாலும், அக் கற்பனையின் வழி நடக்கும் யூதர்களையுங் கிறித்துவர்களையும் அந் நாள் முதல் இந்நாள் வரையில் எங்கும் காண்டல் அரிதா யிருத்தலின், அக் கொல்லா அறம் அவர்கட் குரியதாய் அவர்களாற் கடைப்பிடிக்கப் பட்டதன் றென்பதும், அதற்குப் பண்டைக் காலம் முதல் உரியவர்களான வேளாள வணிகர் வழியாகவே அது விவிலிய மறையினுள்ளும் புகுந்து அங்கு நிலைபெறலாயிற் றென்பதும் அறிதல் வேண்டும்.

௧௬. காதலன்பு

இங்ஙனம் இம்மை வாழ்க்கை எல்லாவுயிர்க்கும் நிலை பெறுதற்கு இன்றியமையாததான கொல்லாவறம் பண்டைக் காலம் முதல் இன்றைக்காலம் வரையிலுள்ள தமிழரில் மேன் மக்களுக்கு முதற்பெருங் கொள்கையாய்த் திகழ்ந்தாற் போலவே, அதற்கடுத்த படியாக இம்மை வாழ்க்கை இனிது நடை பெறுதற்கு இன்றியமையாததான இல்லொழுக்கம் மிகவும்

தூயதான அன்பையே தனக்குயிராகக் கொண்டு நிகழவேண்டு மென்பதுதான் தமிழரின் இரண்டாவது கொள்கையாதல் பண்டைச் செந்தமிழ நூல்களால் அறியக் கிடக்கின்றது. கணவனும் மனைவியுங் காதலன்பிற் பிணைந்து நடத்துவதே இலலொழுக்கமாகும. கணவனும் மனைவியுங் கூடுங் கூட்டம் இல்லையானால் இல்லொழுக்கமே இல்லை. இல்லொழுக்கமில்லை யானல் இம மண்ணுலகில் மக்கள் எவருமே இரார். ஆண் பெண் பாலார் ஒன்று சேராத நிலை இன்றுமுதல் ஒரு நூற்றாண்டு வரையில் இந் நிலவுலகில் நிலைத்துவிடுமானல், இவ்வொரு நூற்றாண்டுக்குப் பின் இம் மாநிலத்தில் மக்கள் எவருமே இரார் எனபது திண்ணமன்றோ? ஆனல், அங்ஙனம் நேரவொட்டாது அன்பும் இன்பமும் மக்களில் எத்துணை நெஞ்சத்திட்பம் உடையா ரையும பிணித்துப் பொருத்தி வைக்கின்றது. ஏனென்றல், அன்பும் இனபமும் மக்கள இருவரின் சேர்க்கையிலேதான் நிகழ்வனவா யிருக்கின்றன. அம மக்களுள்ளும ஆண் பெண்பா லாரின சேர்க்கையே தொடர்பான உண்மையன்பிற்கும், தொடர் பான இன்பநுகர்ச்சிக்குங் கருவியா யிருக்கின்றது இவ் வாய்மை கண்டே ஆசிரியா தொல்காப்பியனர் இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே ஆண் பெண்பாலாரின் சேர்க்கையை நுவலும் "அகத்திணையியலை" முன் வைத்து அவரல்லாத ஏனைய பிறரின சேர்க்கையை நுவலும் "புறத்திணையியலை" அதன்பின் வைத்துப் பொருளோத்தினை அருளிச் செய்தார். அவர்க்குப் பின் இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன் திருக்குறள இயற்றிய ஆசிரியா திருவள்ளுவ நாயனரும் முதலில் ஆண் பெணபாலார் சேர்க்கையினை விதந்து கூறும் "இல்லற வியலை" முன்வைத்து, ஏனையோர் சேர்க்கையினைக் கூறும் "பொருளியலை" அதன்பின் வைத்திட்டார் எனபது.

இன்னும், அன்பின் வழியது இன்பம், அன்பில்லாவிடத்து நிகழ்வது துன்பம் உலகியல் நடை பெறுதற்கு இன்றியமையாத தான ஆண் பெண் பாலாரின் சேர்க்கை தொடர்ந்து நிகழவேண்டு மானல், அதனை இறுகப பிணித்து நடத்துதற்குக் காதல் அன்பென்னுங் கயிறு இருவருள்ளத்தினின்றும் தோன்றி அவரை இணைக்கவேண்டும் ஓர் ஆணமகன தனனெற் காதலிக்கப்

பட்ட ஒரு பெண்மகளையும், ஒரு பெண்மகள் தன்னாற் காதலிக்கப் பட்ட ஓர் ஆண்மகனையும் மணந்து வாழ்க்கை செலுத்துதல் வேண்டுமெனபதே பண்டைத்தமிழ மேன்மக்களின் கொள்கையா யிருந்தது. பொன்னுக்கும் மண்ணுக்கும புகழுக்குந் தலைமைக்குங் குலத்திற்கும் புதல்வர்க்கும் அவாவுற்று அன்பில்லா ஆடவரும் மகளிரும மணஞ்செய்து கொள்வார்களானல், அவர்களது வாழ்க்கை பல்வகைக் குற்றங்களுடையதாய் நிலைகுலைந்து போகும்.

> "அன்பகத் தில்லா உயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
> வற்றல் மரந்தளிர்த் தற்று"

என்று ஆசிரியா திருவள்ளுவ நாயனர் அருளிச்செய்த அறிவுரை என்றும் மறக்கற்பாலதன்று. பண்டைத் தமிழ் மக்கள் வேறெதனையுங் கருதாது காதல் ஒன்றனையே மேலதாய்க் கருதிக் காதன் மணமே செய்து வந்தனரென்பது, தொல்காப்பியம, அகநானூறு, திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் முதலான பழந்தமிழ் நூல்களானும், சைவ சமயாசிரியராகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனர் வாழ்க்கை வரலாற்றினலும் நன்கு புலனுகின்றது.

காதலன்பு இல்லாவழி மகளிர்க்குக் கற்பொழுக்கம் நிலை பெறுதல் அரிது. தமிழ மக்கள் மகளிரது கற்பொழுக்கத்தையே மிக மேலதாய்க் கருதினவர்களென்னும் உண்மை,

> "உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நாணே, நாணினுஞ்
> செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று"

என்னுந் தொல்காப்பியர் உரையானும் (தொல்காப்பியம், களவியல், உஉ),

> "பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னுந்
> திண்மை யுண்டாகப் பெறின்"

என்னுந் திருவள்ளுவர் உரையானும் நன்கு தெளியப்படும். மகளிரது கற்பொழுக்கத்தைக் காத்து நிலைபெறுவித்தற்கு, அவர்

தங்காதலர்மேல் வைத்த உண்மைப் பேரன்பே துணைசெய்யு மல்லது, வேறு காவலுங் கட்டுப்பாடுந் துணைசெய்யா வென்பது உம் பண்டைத் தமிழ்மக்களால் நன்கு தெளியப்பட்டதாகும்: அது,

> "சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர்
> நிறைகாக்குங் காப்பே தலை"

என்னுந் திருவள்ளுவர் திருக்குறளாலும், கணவன் மாய்ந்தவழித் தீப் பாயப் புகுந்த பூதப் பாண்டியனதேவியைச் சான்றோர் தடுத்தும் அதற்குடம்படாது தீப்பாய்வாள் பாடிய புறநானூற்றுச் செய்யுளாலுந் தெற்றெனப் புலப்படும். இங்ஙனந் தம்முள் உண்மைக் காதலன்பு மீதூர்ந்த ஆடவர் மகளிரையே வேறு காரணங் கருதாது இல்லறவாழ்க்கையிற் படுப்பித்தனர் பழந்தமிழ் மக்களென்பது கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று.

இனி, ஆரியரது ஒழுகலாற்றைத் தழுவிய வடநாட்டவர்கள் இத் தென்றமிழ் நாடு புகுந்து வைகியபின், தமிழரது காதன் மணஞ் சிறிது சிறிதாக் கைவிடப்பட்டுக், குலஞ் செல்வந் தலைமை முதலான காரணங்களையே முதன்மையாகக் கொண்ட அன்பற்ற போலி மணம் வழக்கத்தில் நிகழ்ந்து வரலாயிற்று. இத்தகைய போலி மணத்திற் சுற்றத்தாரால் புகுத்தப்பட்டமையினாலேயே காரைக்காலம்மையாரின் இல்லறவொழுக்கம் பாழ்பட்டது. ஒரே குலம் என்னுங் காரணம் ஒன்றேபற்றிக், காரைக்காலம்மை யாருக்குத் தக்கவன் அல்லாத, அவரால் விரும்பப்படாத ஒருவன் அவருக்குக் கொழுநனாகப் பிணிக்கப்பட்டமையினாலேயே அவரது இல்லற வொழுக்கம் நடைபெறாது சிதைந்து போயிற்று. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்க்கு அவர்தஞ் சுற்றத்தார் ஏற்படுத்திய திருமணத்தை இறைவன் றடைசெய்து, பின்னர்ப் பரவை சங்கிலி யார் வேறு குலத்தவராயினும் அவர்க்கும் நாயனார்க்கும் இடை நிகழ்ந்த காதலன்பின் சிறப்பினையே வியந்து அவ்விருவரையும் அவர்க்கு மணம் பொருத்திய அருட்பான்மை, தமிழர்தங் காதன் மணச் சிறப்பை நன்கு புலப்படுத்துகின்றதன்றோ? இன்னும், சோழமன்னன் தன்மகள் அமராவதியுங் கம்பர் மகன் அம்பிகாபதியும் ஒருவரையொருவர் உயிர்போற் காதலித்த அன்பின்

பெருக்கை உணராது போயது எதனால்? தான் அரசன் என்னுஞ் செருக்கினாலும், அம்பிகாபதி தனனை அண்டிப் பிழைக்கும் ஒரு புலவனின் மகன் என அவனது நிலைமை இழிவாக நினைந்த நினைவினாலுமன்றோ? இங்ஙனமே, எத்தனையோ குடும்பங்கள் சுற்றத்தாரால் நேர்ந்த அன்பில்லா உடற் சேர்க்கையால் முன்னும் பாழாய்ப் போயின! இன்னும் பாழாய் வருகின்றன! தமிழரின் பண்டைக் காதன் மணந் திரும்ப உயிர் பெற்று எழுமானால், அப்போதுதான் இம் மண்ணுலக வாழ்க்கை விண்ணுலக வாழ்க்கையாய்ச் சுடர்ந்து திகழுமென்று நினைமின்கள்! இஞ்ஞான்றை அறிஞர்கள் காதல் வழிப்பட்ட கலப்பு மணத்தைத் அரசினை ஒப்புக்கொண்டு அதனைச் சட்டமாக்கல் வேண்டுமெனச் செய்யும் நன்முயற்சிக்குப் பண்டைக் காதன் மணத்தின் வழிவந்த தமிழ்மக்களாகிய நாம் பெரிதுந் துணையாய் நிற்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேம்.

காதலன்பை ஒருசிறிதுங் கருதிப் பாராமற், செல்வத்தையும் புதல்வர்ப் பேற்றையுங் குலத்தையும் பிறவற்றையுமே மேலாகக் கருதி ஆரியர் வழிப்பட்ட பார்ப்பனார் நடத்திவரும் பொருந்தா மணந் தமிழ் மக்களால் மிகவுங் கடியற்பாலதாகும். மேலும், மங்கைப் பருவம் எய்தாச் சிறு பெண்களை ஆடவர்க்கு மணம் பொருத்தும் பார்ப்பனரின் ஒழுகலாறும் பெரிதும் அருவருக்கற்பாலதாகும். மக்களினுந் தாழ்ந்த விலங்கினங்களுஞ் செய்யாத ஒரு செயலை, மக்களினுஞ் சிறந்த தேவராகத் தம்மைத் தாமே மதித்திருக்கும் பார்ப்பனர், இயற்கையமைப்புக்கும் இறைவன் திருவுளக் குறிப்புக்கும் முழு மாறாகச் செய்து வருவதில் விடாப்பிடியாய் நிற்பது எத்துணை இழிகத்தக்க செயலாய் இருக்கின்றது! இதனால் எத்தனை நல்ல பார்ப்பனக் குடும்பங்கள் பாழாய் விட்டன! தம் பெண் மக்கள் பூப்பெய்துமுன்னம் மணங் கூடல் வேண்டுமே என்னும் ஏக்கத்தாற் கணவராகக் குறிப்பிடப்பட்ட ஆடவர் நெஞ்சிரக்கம் நினைத்தலையுமின்றிக் கேட்கும் பெருந் தொகைப் பொருளுக்குத், தம் உடைமைகளையெல்லாம் விற்றும், அதுவும் போதாமற் கடன் வாங்கியுங் கொடுத்துப் பெண் களைப் பெற்றவர்களில் எத்தனை ஆயிரம் பேர் முதுமைக்காலத்தில் வறியராகிப் பட்டினியும் பசியுமாய்க் கிடந்து துன்புற்று

இறந்து போயினர்! போகின்றனர்! காதலன்பு எட்டுணையுமின்றி, அஃதில்லாமையின் நெஞ்சிரக்கமும் அடியோடில்லையாகி மேலு மேலும் பெரும்பொருள் கொண்டுவரவில்லையே யென்று தம் மனைவியரைக் கரும்பாலையில் வைத்துக் கசக்கிப் பிழிவதுபோல் வருத்தி, அதனால் அவர் தங் கற்பினை யிழந்து காலங் கழிக்கவோ, அல்லது குளங் கூவல்களில் விழுந்து தற்கொலை செய்து கொள்ளவோ கட்டாயப்படுத்திவிட்ட, கட்டாயப்படுத்திவருகின்ற கணவன்மார் எத்தனைபேர்! தேவர்கள் எத்தனைக் கொடிய செயலும், எத்தனை நடுவிகந்த செயலும், எத்தனை நெஞ்சிரக்கமற்ற செயலும் வெறும் பொருளின் பொருட்டுச் செய்யலாம் போலும்! இரக்க நெஞ்சமில்லாக் கயவர்களே எத்துணைக் கொடிய செயலுஞ் செய்ய வல்லார். அங்ஙனமே தேவர்களுஞ் செய்வாரானால் அவரை என்னென்று சொல்வேம்! இவ்வகையிற் றேவருங் கயவரும் ஒரு தன்மையரே யாதல் கருதிப்போலுந் திருவள்ளுவ நாயனார்,

"தேவர் அனையர் கயவர் அவருந்தாம்
மேவன செய்தொழுக லான்"

என்றருளிச் செய்தார். சிறு பெண்கள் மங்கைப்பருவம் அடையும் முன் பெரும்பொருள் கொடுத்து அவர்களை மணஞ் செய்விக்குங் கொடிய பார்ப்பன வழக்கத்தையுந் தொலைத்தற்கு நம் நாட்டு அறிஞர்கள் பெரும்பாடுபட்டுச் சட்டஞ் செய்திருப்பது மிகவுங் கொண்டாடற் பாலதாகும். அச் சட்டப்படி நம் நாட்டவர் அனைவரும் வழுவாமல் நடக்குமாறு நாம் நம் பொதுமக்களுக்கு நல்லறிவு புகட்டி வருதல் நமக்கு இன்றியமையாப் பெருங் கடமையாகும்.

இனி, நமது நாட்டிற் பண்டைக் காலத்தே காதன் மணமே நடைபெற்று வந்தமையின், தங் காதற் கணவரை இழந்த மகளிர் பின்னர் வேறு ஆடவரை மணக்க இசையாராய்க் கைம்மை நோன்பு நோற்றே காலங் கழித்தனரென்பது புறநானூறு முதலான பழைய தமிழ்நூல்களால் அறியக் கிடக்கின்றது.

மற்று, ஆரியரது நடைமலிந்த வடநாட்டிலோ காதன்மணம் பெரும்பாலும் நடவாமையின், அங்கிருந்த மகளிர் தங்கணவர்

இறந்தபின், அவருடன் பிறந்தாரை மணந்துகொள்ளும் வழக்கம் பண்டு நடைபெற்றது. (இந்நாளிலும் அவ்வழக்கம் நடைபெறுதலை யாம் வடநாடு சென்ற காலத்திற் சில இடங்களில் நேரே கண்டேம்). அது, மாபாரதம், சாந்தி பர்வத்தில் (௨௭௪௬) வீடுமர் கூறும் மொழியாலும் அறியப்படும். மேலும், கணவன் உயிரோடிருக்கையிலோ, அல்லதவன் இறந்த பின்னோ மகப்பெறாத மகளிர் தம் மைத்துனரையோ அன்றி வேறு பிறரையோ கூடி மகப்பெற்றுக் கொள்ளலாமென்று மநுமிருதி (௯, ௫௯, ௬0, ௬௧) வெளிப்படையாய்க் கூறுதலால், கற்பற்ற அவ்வொழுக்கம் வடநாட்டவரிற் பொதுவாயிருந்தமை தெளியப்படும்.

இனி, இஞ்ஞான்றைத் தமிழ்மக்கள், பார்ப்பனரைப் பார்த்துக், குலவேற்றுமை மிகுதியாய்ப் பாராட்டிக், காதலன்பு நிகழப் பெறாத ஆடவரையும் மகளிரையுங் கட்டாய மணத்திற் புகுத்தி வருதலின், அதிற்புகுந்த ஆண் பெண்பாலார் பெரும்பாலுந் துன்ப வாழ்க்கையிலேயே பெருந் துயர் உழந்து மாய்கின்றனர். அல்லது, ஒத்த அன்பு நிகழாத தம் வயிற்றினின்றும் நற்குண நற்செய்கை வாயாத நோய்கொண்ட புதல்வர் புதல்வியரைப் பெற்று உலகவாழ்க்கைக்கே பெருந்தீமையை விளைவிக்கின்றனர். இத்தகையவர் வேறு வேறு பிரிந்து, தாந்தாம் விரும்பியவரைத் திரும்ப மணஞ்செய்துகொண்டு நன்கு வாழ்தற்கு வேண்டும் உதவிகள் செய்தலும் நம்மனோர்க்கு இன்றியமையாத கடமையாகும்.

இன்னும், கணவரை இழந்த மாதரிற் றிரும்ப மணஞ் செய்துகொள்ளும் விருப்பமுடையார்க்கு ஏதொரு தடையும் ஏதொரு தீங்குஞ் செய்யாது, அவர் விரும்பிய ஆடவருடன் மகிழ்ந்து வாழ உதவி செய்தல் வேண்டும். இத்தென்னாடு ஓர் ஆலிலை மூக்கை யொப்பச் சிறியது. இத்துணைச் சிறிய இந்நாட்டிலிருக்கும் நம் மக்களின் தொகையும் மிகச் சிறியது. மற்று, ஆலிலையை யொப்ப மிகப் பெரிதான இம் மாநிலப் பரப்பில் உறையும் பலகோடி மக்களின் தொகையோ மிகமிகப் பெரியது. இத்துணைப் பெருந் தொகையினரான ஏனை மக்களிற் கணவரை இழந்த மகளிர் திரும்ப மணஞ்செய்துகொண்டு, இனிது வாழா

கையில், அவர்களை நோக்க மிகச் சிறு கூட்டத்தாரான நந் தமிழ்மாதர்மட்டுந் திரும்ப மணஞ்செய்து கொள்ள இடம்பெறாமல் தடைசெய்யப்பட்டுத் தம் வாழ்நாள் முடியும் மட்டும் அழுத கண்ணுஞ் சிந்திய மூக்குமாயிருந்து பெருந்துயர் உழக்கச் செய்வது, ஈரநெஞ்சமுடையார் செயலாகுமா?

"தன்னுயிர்க் கின்னாமை தானறிவா னென்கொலோ
மன்னுயிர்க் கின்னா செயல்"

என்ற தமிழ்மறைப்படி, தம் முயிர்க்கு ஒரு சிறு துன்பம் வரினும் அதனைப் பொறாத ஆடவர், நம அருமைப் பெண்மணிகளை அவர் தம் வாழ்நாள் எல்லையளவுந் துன்பக் கடலில் அழுத்தி யலைப்பது அருளுடையார் செயலாகுமா? தம மனைவியர் மாய்ந்த அன்றே வேறு மாதரை மணக்க முயலும் நம ஆடவர், கணவரை இழந்த மகளிரை மட்டும் மறுமணஞ் செய்யாவாறு கட்டுப்படுத்தி வைத்துக் கலங்கச்செய்தல் என்ன கொடுமை! ஆகவே, பெண்டிர் ஆடவர் என்னும் இருதிறத்தார்க்குரிய இன்பதுன்ப நிலைகளையும் நடுநின்று சீர்தூக்கிப் பார்த்து, இருவரையும் இன்பவாழ்க்கையில் இருத்தி வாழச்செய்வதே அறிவும அன்பும் அருளும உடைய மேலோரது செயலாகுமென்று உணர்மின்கள்!

௧௪. பன்மனைவியர் மணம்

இனி, நந்தமிழ் மக்கள் வாழ்க்கையிற் பண்டிருந்த ஓர் ஒழுகலாற்றினையும் ஒளியாமல் எடுத்துக்காட்டுவது எமது கடமையாய் இருக்கின்றது ஓர் ஆண்மகனும் ஒரு பெண்மகளுங் காதலன்பிற் பிணிக்கப்பட்டே மணந்து கொண்டார்களென்று வைத்துக் கொள்வோம. இவர்கள் மணஞ் செய்துகொண்ட பின் பெரும் பாலும ஒன்றிரண்டாண்டுகளில் ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றெடுக்கின்றனர். பிள்ளையைக் கருக்கொண்ட காலம் முதல், அதனைப் பெற்று வளர்த்து, ஐந்தாண்டுச் சிறுவன் சிறுமி ஆக்கும்வரையில் தாய்க்குள்ள துன்பம அளவிடப்படாததாகும். தாய்க்குள்ள துன்பத்தில் ஆயிரத்தில் ஒரு கூறே தகப்பனைச் சார்கின்றது.

தன் மனைவியின் துன்பத்தைக் கருதிப் பாராத கணவனாயிருந்தால், அவ்வாயிரத்தில் ஒரு கூறான துன்பத்தையும் அவன் ஏன்று கொள்ள உடம்படுவதில்லை அச் சிறு துன்பத்தைத் தான் ஏன்று கொள்ளா தொழியினும், மகப்பெற்றுத் துன்புறுந் தன் மனைவியைத் தான் மேலுந் துன்புறுத்தாமல் இருந்தாலாவது, அஃது அவட்கு நன்மை செய்வதை ஒப்பதாகும். ஆனால், அங்ஙனம் அவள் துன்பம் உணர்ந்து நடக்குங் கணவரைக் காண்பது முயற்கொம்பாகவே யிருக்கின்றது! பிள்ளையைப் பெற்று வளர்க்கும் பெருந்துன்பத்துடன், சமயற்றொழிலும், கணவன் மாமன் மாமி மைத்துனர் உறவினர்க்காவன செய்தலும், மற்றை இல்லப்பணியும் எல்லாந் தானே ஆற்றியும் அல்லது ஏவலரைக்கொண்டு ஆற்றுவித்தும், வேளை தப்பிய உணவுகொண்டு அளவிற் குறைந்த தூக்கமும் உடையளாய் நீள வருந்தும் மனைவியின் நிலையறியாமல் இரவிலோ பகலிலோ அவளைக் கட்டாயப்படுத்திப் புணர்ந்து, அவள் பிள்ளை பெற்று ஓராண்டுதானுங் கழியாதிருக்கையில், அவள் மீண்டுங் கருக்கொண்டு பின்னும் ஒரு மெலிந்து நோய் கொண்ட மகவினைப் பெற்றுவிடுமாறு செய்யுங் கணவர்களே இத்தமிழ்நாட்டில் மிகுதியாய் இருக்கின்றனர்.

மனைவி ஒரு பிள்ளை பெற்றபின் மூன்றாண்டு வரையிற் கணவன் அவளை அணுகலாகாதென்று இத்துறையில் ஆராய்ச்சி வல்ல மருத்துவ ஆசிரியர் கௌவன் என்பார் வரைந்திருக்கின்றார். 'எமது கருத்தோ தாம் ஈன்ற மகவு ஐந்தாண்டு வளர்ந்து பள்ளிக்கூடஞ் செலலுமவரையில் மனைவியுங் கணவனும் மருவுதல் ஆகாதெனபதேயாம் தான் பெற்ற பிள்ளை பள்ளிக்கூடஞ் சென்றுவரத் துவங்கிய பிறகுதான் மனைவிக்குச் சிறிது ஆறுதலாய் ஓய்ந்திருக்கவும், அவளுடம்பு முழுநலம் பெற்று மீண்டுந் தன் கணவனை மருவுதற்கு ஏற்ற மனக்களிப்புக் கொள்ளவும் இடம் உண்டாகின்றது. ஆதலால், மனைவி ஒரு மகவீன்று ஐந்தாண்டுகள் சென்ற பிறகு அவளை மருவுதல்தான், அவள் கணவன் அவளுக்கும் அவள் ஈன்ற மகவுக்கும் பின்னர்ப் பிறக்கப்போகும் மகவுக்குஞ் செய்யும் பேருதவியாகும். அங்ஙனமின்றி, அவள்

1. Dr. John Cowan in his Science of New Life, P. 177.

மகவீன்ற ஓராண்டுக்குள் அவன் அவளைக் கூடி, ஈன்ற மகவு நன்கு வளர்தற்கு முன், அவள் மற்றுமொரு மகவினை ஈனும்படி செய்து விடுவனாயின், அதனால் மனைவியின உடல்நலம பழுது பட்டுப பலநோய்களுக்கு இருப்பிடமாவதுமல்லாமல், அவள் முதலில் ஈன்ற மகவும பின்னர் அதனையடுதத ஈன்ற மகவுங்கூட உடல் நலங் கெட்டு, எல்லார்க்குந் துன்பந் தருவனவாய்ச் சில்லாண்டுகள் உயிரோடிருந்து, பின்னர் இறந்துபோய் விடுகின் றன! இங்ஙனம் நாடோறும நோய்த் துன்பமும் பின் அதனை யடுத்தடுத்துச் சாவும் நிகழும் ஓர் இல்லம் நிரயக்குழியாகுமேயன்றி, அஃதோர் எள்ளளவு இனபத்திற்கேனும் வாயிலாகுமென்று கூறல் கூடுமோ? இவ்வளவு துன்பத்தையும விளைத்துக் கொணடு ஒருவன் வாழும் வாழ்க்கை உண்மையில் இல்லறவாழ்க்கை யெனறு சொல்லப்படுதற்கும் ஏற்குமோ? அறிவுடையீர் உணர்ந்து பார்மின்கள்!

பெரும்பாலும் இத்தகைய நிரயவாழ்க்கை நடாத்தும் நம் ஆடவர் பலரைப் பாாத்து, "மகவீனறு நாற்பது நாள் கூட ஆகாத நிலையில் நீர் நும மனைவியைக் கூடி மறுபடியும் ஓராண் டிற்குள அவர் மற்றுமொரு மகவினை ஈனுமபடி செய்வது நன்றாகுமா?" என வினவிய காலங்களிலெலலாம், அவர்கள் "என செய்வோம்! எங்களாற் சேர்க்கையினறி இருக்க முடிய வில்லையே!" எனறே விடைபகர்ந்து வந்தனர். அவர் தம் மனைவியரும் எங்கே தங் கணவர் வேறு மாதரை மருவச் சென்று விடுவரோ என்னும் அச்சத்தால் தம் உடல் நிலை அவரை மருவுதற் கேற்ற நலம வாயாதிருக்கையிலும் வேண்டா விருப்பாய் அவரைக் கூடுதற்கு இசைந்து, தமக்குந் தங் குழந்தைகளுக்குந் தொடர்பாக நோயையுந் துன்பத்தையும வருவித்துக் கொள்கின்றனர்.

இங்ஙனமாக இஞ்ஞான்றை மணவாழ்க்கையில் மேன்மேற் விளைக்குந் துன்பங்கள, அஞ்ஞான்றிருந்த இளைஞர்க்கும் அவர்தங் குடும்பத்தார்க்கும வாராமைப பொருட்டு, அவர்தம் பெற்றோர்கள் அவர்க்குச் செய்து வைத்த இல்வாழ்க்கை ஏற்பாடுகள் சாலவும் பாராட்டற் பாலனவாய் இருக்கின்றன. அவ் வேற்பாடுகள் என்னையோ வெனிற்;

"காதம் பரத்தை எல்லார்க்கும் உரித்தே"

என்னும் இறையனாரகப்பொருட் சூத்திரத்திற்குத் தொல்லாசிரியர் நக்கீரனார் உரைத்த வுரையிலிருந்து அவற்றை ஈண்டு எடுத்துக்காட்டுதும். பண்டைக் காலத்திருந்த பெற்றோர்கள் தம் புதல்வர்கட்கு உரிமையாகத் தத்தம் செல்வ வளத்திற்குத் தக்கபடி பெண்கள் இருவர் மூவரை அவர்க்குக் காமக்கிழத்தியராக வளர்த்து வைப்பர். தம் புதல்வன் தன்னால் காதலிக்கப்பட்ட ஒரு மங்கையை மணஞ்செய்து கொண்டபின், அவன்றன் மனைவி மகப் பெற்றனளாயின், அம்மகவு நன்கு வளர்ந்து சிறுவன் சிறுமி யாகுமளவரையில், அவன் தன் மனைவியை அணுகாமைப்பொருட்டு, அவனுக்கு உரிமையாகத் தாம் வளர்த்த இளமங்கையரை அவன் பெற்றோர்கள் அவனுக்கு மனைவியராக அமைத்து வைப்பர். இவ்வாறு தனக்கு அமர்த்தி வைக்கப்பட்ட மனைவியரை ஒருவர் பின் ஒருவராய்க் கூடி அவன் வாழ்க்கை செலுத்தா நிற்பனாகலின், அவன்றன் காதன் முதன் மனையாளும் ஏனை மனைவியரும் அடுத் தடுத்து மகப்பெற்று வளர்க்குந் துன்பத்திற்கு ஆளாகாமலும், தங் கணவனைத் தொடர்பாக மருவித் தமதுடல் நலத்தையுந் தாம் பெறும் மக்களின் உடல் நலத்தையும் பழுதுபடுத்தாமலும் மனநல உடல்நலங்கள் நன்கு வாய்க்கப்பெற்றுக் கிட்டத்தட்ட நூறாண்டுகள்வரையில் இனிதுயிர் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர் தங் கணவருங் கவலையும், நோயுந் துன்பமும் இலராய்ச் செவ்வனே இன்பந் துய்த்து நீண்டகாலம் உயிர் வாழாநின்றனர்.

இத்தகைய வாழ்க்கை யமைப்பு இற்றைக்குச் சிறிதேறக் குறைய ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே யிருந்து நெடுக நடைபெற்று வந்து, பிறகு சில நூற்றாண்டுகளாக அருகி ஒரோவொரு குடும்பங்களில் மட்டுமே இக்காலத்தே நடைபெறும் நிலைக்கு வந்துவிட்டது. காதலின் மணந்த முதன் மனைவிக்குப் பின், பெற்றோர்களால் வளர்த்து அமர்த்தி வைக்கப்பட்ட மனைவியர் 'காமக்கிழத்தியர்' அல்லது 'இற்பரத்தையர்' என்னும் பெயருடையராய்த் தலைமகனோடு ஒருங்கிருந்து வாழ்க்கை செலுத்திய வரலாறு,

"காமக் கிழத்தி மனையோ ளென்றிவர்
ஏழுறு கிளவி சொல்லிய எதிரும்"

என்னுந் தொல்காப்பியக் கற்பியற் சூத்திரத்தால் (ரு) நன் கறியக் கிடக்கின்றது. தொல்காப்பியர் காலம் இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது. இன்னும் இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன் இயற்றப்பட்ட இறையனாரகப் பொருள் காலத்திலும் இவ்வழக்கம் நடைபெற்று வந்தமை அந்நூலுக்கு நக்கீரனார் கண்ட விழுமிய பேருரையின்கண் விளக்க மாக நுவலப்பட்டிருத்தலே மேலெடுத்துக் காட்டிடும். இன்னுஞ் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் காலத்திலும் இவ்வழக்கம் இருந்தமை அவர் முதன் மணந்த பரவைநாச்சியார்க்குப்பின், இரண்டாம் மனைவியாராகச் சங்கிலிநாச்சியாரை மணந்தமைகொண்டு அறியப் படும். இக்காலத்திலுஞ் செல்வர்கள் பலர் மனைவியர் பலரை மணந்து வாழ்க்கை நடத்துகின்றனர். செல்வம் இல்லாத ஏழை யெளியவர்களிலும் மனைவியர் பலரை மணந்து வாழ்வாரும் பலர் உளர்.

அங்ஙனமாயிற், செல்வம் படைத்தவர்கள் மனைவியர் பலரை வைத்துத் தமது வாழ்க்கையை நன்கு நடத்துதற்கு அவர்கள்பாற் பொருள்வள மிருக்கின்றது பொருள் இல்லாத ஏழை யெளியவர் களிலுங், கணவனும் அவன்றன் மனைவியரும் பல்வகைக் கைத் தொழில்கள் செய்து பிழைப்பவர்களாய் இருத்தலால், அவர் களுள்ளும் மனைவியர் பலர் இருத்தல் இடர் பயவாது. ஆனாற் செல்வ வளனுமின்றி, ஏழைமையுமின்றி, நடுநிலையிலுள்ளவர்கள் மனைவியர் பலரை மணந்து துன்பமின்றி வாழ்க்கை நடத்துதல் இயலுமோவெனின்; இயலும். பண்டைக் காலத்தில் ஆண்பாலார் மட்டுமேயன்றிப் பெண்பாலாருங்கூட இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழ்க் கல்வியிற் சிறந்த புலமை யடைந்து விளங்கியதுமல்லாமற், பலதிறப்பட்ட கைத்தொழில்களிலுந் தேர்ச்சியடைந்து திகழ்ந்தனர். அஃது ஒக்கூர்மாசாத்தியார், ஔவையார், காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார், காவற்பெண்டு, குறமகள் இளவெயினி, பாரிமகளிர், பெருங்கோப்பெண்டு, நக்கண்ணையார், பேய்மகள் இளவெயினி, பொன்முடியார், மாற்பித்

தியார், மாறோக்கத்து நப்பசலையார், வெண்ணிக்குயத்தியார், காமக் கண்ணியார் முதலான பழந்தமிழ் மாதர்கள் தமிழ்க்கல்விப் புலமையிலும் ஏனைத் தொழிற்கல்விப் புலமையிலுஞ் சிறந்து விளங்கினமை, புறநானூற்றில் அவர்கள் பாடியிருக்கும் அருந் தமிழ்ச் செய்யுட்களாலும் அவர் தம் பெயர்களாலும் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. ஆகவே, ஆண்பாலாரைப் போலவே, பெண்பா லாருங் கல்விப் புலமையாலுங் கைத்தொழிற் புலமையாலும் பொருள் ஈட்ட வல்லவர்களாயிருந்தால், அவர்கள் தங் கணவனது வருவாயையே எதிர்பார்த்துப் பிழைக்க வேண்டுவதில்லை. அங்ஙனம் புலமைவாய்ந்த மனைவியரையுடைய கணவன் மிடிப்பட்டு வருந்தாமலே இனிது வாழ்க்கை செலுத்துவானென்பதுஞ் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. இங்ஙனம் இருபாலாரும் ஒருமித்துத் தத்தம் முயற்சிகளால் வாழ்க்கை செலுத்துதலாலும், 'ஓர் ஆண்மகன் தான் முதன் மணந்த காதன் மனைவியையே தொடர்ந்து மருவாமற் காமக் கிழத்தியராம் ஏனை மனைவியரையும் ஒருவர் பின்னொருவராக மருவி வாழ்ந்து வருதலாலும், பெண்பா லார் உடல்நல மனநலங்கள் மிகுந்து மூன்று அல்லது நான்காண்டு களுக்கு ஒருகால் ஒரு மகவு ஈன்று அதனைச் செவ்வனே வளர்த்துவர அவர் தங் கணவனும் உடல்நல மனநலங்கள் மிகுந்து இனிது வாழ்வானாவது.

இனிப், பண்டைக்காலம் முதல் இடைக்காலம்வரையிற் பெருகியும், அதன்பின் இக் காலத்தில் அருகியும் நடைபெறு கிற்கும் பன்மனைவியர் மணம் இஞ்ஞான்றைத் தமிழ் மக்கட்குப் புதுமையாயும் பொருத்தமில்லாததாயுங் காணப்படலாம். பெண்பாலாரும் அவர் வயிற்றிற் பிறக்கும் பிள்ளைகளும் அவர் தங் கணவருமநோயுங் கவலையும் வறுமையுந் துன்பமுமின்றித் தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்பட்டு, நீடு வாழ்தலை விழைவார்களானால், பழந்தமிழ்ச் சான்றோர் வகுத்த இப் பன்மனைவியர் மணவாழ்க்கை யைக் குற்றமாகவும் புதுமையாகவும் காண்பார் அல்லர். துலுக்கர் மதத்தின் ஆசிரியரான மகமது முனிவர் ஆண் பெண் பாலாரின் இயற்கைகளையும், அவர்தம் வாழ்க்கையின் இடர்ப்பாடுகளையும் ஆழ்ந்தாராய்ந் துணர்ந்தன்றோ ஓர் ஆண்மகன் ஒருவரிலிருந்து நால்வர் வரையில் மனைவியர் பலரை மணந்துகொள்ளலாம் என்று

தாம் அருளிச் செய்த குரான்மறையில் ஒரு சிறந்த சட்டம் வகுத்தருளினர். அச்சட்டத்தின்படியே துலுக்கரில் ஆண்பாலார் தத்தம பொருள் நிலைக்கு ஏற்ப மனைவியர் பலரை மணந்து வாழ்க்கையை இனிது நடத்திவருகின்றனர். இங்ஙனம் பன்மனைவியருடனிருந்து வாழும் துலுக்கரின் வாழ்க்கை இனிது நடைபெறுகின்றதோ இடர்ப்பட்டு நடைபெறுகின்றதோ என்பதனை நேரே சென்று ஆராய்ந்துகண்ட ஆங்கில ஆசிரியர் சிலர், அஃது இனிதாகவே நடைபெறுகின்றதெனல் முடிவுகட்டியிருக்கின்றனர். ஒரு கணவனுக்கு மனைவியர் பலர் இருப்பது அவர்களுள் வழக்கத்தில் வந்து விட்டமையால் ஒருவன் றன் மனைவிமார் தம்முட் பொறாமை சிறிதுமின்றி அன்புடன் ஒருவருக் கொருவர் உதவியாய் நின்று ஒத்து உயிர் வாழ்கின்றனரென்றும், ஒரு மனைவி மகவீன்று அதனைச் செவ்வனே வளர்த்துப் பெரிய பிள்ளையாக்குங்காறும் அவள் கணவன் ஒருவர்பின் னொருவராய் மற்றை மனைவியருடன் கூடி உறைந்து வாழ்க்கை செலுத்துதலின் மனைவியரும் அவர்தம் பிள்ளைகளுங் கணவருமெல்லாம் உடல்நல மனநலங்கள் நன்கு வாய்ந்து நீடு இனிது உயிர் வாழ்கின்றனரென்றுந், தமக்கு மனைவியர் பலர் இருத்தலின் அவரைவிட்டு வேறு மாதரை விழைந்து செல்லுங் கூடாவொழுக்கங் கணவர்பாற் சிறிதுங் காணப்படவில்லையென்றும், ஆகவே பன்மனைவியர் மணவாழ்க்கை துலுக்கருள் நலந் தருவதாகவே இருக்கின்றதன்றித் தீது தருவதாய் இல்லையென்றும் அவ்வாங்கில ஆசிரியர்கள் தெளிவாக வரைந்திருக்கின்றனர்.

மற்றுக், கிறித்துமத சட்டப்படி ஒரு மனைவி உயிரோ டிருக்கையில் வேறு மனைவியரை மணவாத வெள்ளைக்காரரிலோ, ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு கணவன்மாரும் பெரும்பாலும் வழுவிய ஒழுக்கமுடையராய் மறைவிலே வைப்பாட்டிமார் இருவர் மூவர் நால்வரை மருவி வாழ்நாட் கழிக்கின்றனரெனவும், அவர்களை ஆராய்ந்து கணக்கெடுத்து நுவல்கின்றனர். கிறித்துவர் துலுக்கரின் இவ்வாழ்க்கை வரலாறுகளை உற்று நோக்குங்கால், பன்மனைவியர் மணவாழ்க்கையினை இனியதாக ஏற்குந் துலுக்க

மதக் கோட்பாடும் பண்டைத் தமிழர் மதக் கோட்பாடும் பெண் மக்கள் ஆண் மக்கட்குப் பல நலங்களைத் தருவனவாயிருத்தல் தெற்றெனப் புலனாகின்றதன்றோ?

அற்றேல், ஒரு பெண்மகள் தான் காதலித்த ஒருவனையன்றிப் பிறனொருவனைக்கனவினும் நினையாத மாண்பே கற்பொழுக்கமெனப் பழந்தமிழ நூல்கள் வகுத்தாற்போல ஓர் ஆண் மகனுந்தான் காதலித்த ஒருத்தியையன்றிப பிறள் ஒருத்தியைக் கனவினும் நினையாத கற்பொழுக்கத்திற் குரியனென அந்நூல்கள் வகுத்துரையாமை என்னையெனிற், கூறுதும் : ஒருவன் தன் காதன் மனையாளைத் தவிர மற்றை யொருத்தியை விரும்பாத மனத்திட்பம் உடையனாயிருந் தாலும், அவன் தன் மனையாள்பால் வைத்த காதல் மிகுதிபால், அவள் மகப்பெறுதற்கு முன்னும் மகப்பெற்ற பின்னும அவளை யடுத்தடுத்து மருவாதிரான. அவ்வாறவன் அவளொடு கூடி யொழுகுதலால் அவளுடம்பின் நலம பழுதுபடுதல் மட்டுமேயன்றி, அவள் அடுத்தடுத்து ஈனுங் குழந்தைகளும் நோய் கொண்டு சிறிது காலத்தில் மடிந்து போகின்றன. அதனால் அவனது இல்லத்தில் நோயுங் கவலையுந் துன்பமுங் குடியாயிருக்கின்றன. இந் நிலைமையை ஆராய்ந்து பார்த்தே காதன் மனையாளை மணந்தவனுங் கூட, அவளுடன் மட்டுமே கூடியிராமல், தன் பெற்றோரால் இளமை தொட்டே வளர்த்து அமர்த்தி வைக்கபபட்ட காமக் கிழத்தியரோடுங் கூடி வாழ்க்கை செலுத்துமாறு பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர் வகுத்து வைத்தனர். இங்ஙனம் இவர்கள் வகுத்து வைத்ததெல்லாம், பெண்பாலாரின் உடல்நல மனநலங் களைப் பாதுகாததது, அவர் வயிற்றிற் பிறக்கும் பிள்ளைகளும் அந் நலங்களுடையராய்த் திகழவும், அம்முகத்தால் ஆண்பாலாரும் நோயுங் கவலையுங் கூடாவொழுக்கமும் இன்றி இன்ப வாழ்க்கையில் நீடு வாழவுமே யாம் என்க. எனவே, தொல்லாசிரியர் பெண்பாலார்க்குக் கற்பொழுக்கத்தை வகுத்துக் கூறினாற்போல, ஆண்பாலார்க்கும் ஒரு மனைவியோ டிருக்குங் கற்பொழுக்கத்தை வகுத்துக் கூறாதது, இருபாலாரும் அவர்தம் மக்களும் இனிது வாழ்தற்பொருட்டேயாம் என்பது தானே போதரும். உலக வழக்கிலும் பெண்பாலார்க்குக் கற்பொழுக்கம் வேண்டப்படுகின்ற

தேயன்றி, ஆண்பாலார்க்கு அது வேண்டப்படாமை எவரும் அறிந்ததேயாம். அங்ஙனமாயினுந் தம் மனைவியரைக் கடந்த கூடாவொழுக்கம் எவர்க்கும் ஆகாமையும் எவரும் அறிந்ததேயாம். இவ்வாற்றுற், பழந்தமிழாசிரியர் ஆடவர்க்குக் கற்பொழுக்கம் வகுத்துரையாத நுட்பம் எவர்க்கும் இனிது விளங்கா நிற்கும் என்க.

அற்றேல், பெண்பாலாரும் ஆடவர் பலரைக் கணவராக மணந்து வாழ்தல் பொருத்தமுடைத்தாமன்றே? துரோபதை ஐவரைக் கணவராகக்கொண்டு வாழவில்லையா? நீலமலையில் உறையுந் தோடர்க்குள் ஒரு பெண் ஒரு குடும்பத்தில் உடன்பிறந்த ஆடவர் பலர்க்கும் மனையாளாயிருக்கின்றன என்றே? இமயமலையை யடுத்த திபேத்து தேயத்திலும அங்ஙனமே ஒரு மாது ஒரு குடும்பத்தில் உடன் பிறந்த ஆடவர் பலரை மணந்து வாழுகின்றனளன்றே? இங்ஙனமே பழைய பிரித்தானியர்க்குளும் ஆராபிடர்க்குள்ளும் வேறு வகுப்பினர் சிலர்க்குள்ளும் ஒருத்தி ஆடவர் பலர்க்கு மனையாளாயிருந்த வரலாறுகள் அறியபபடுகின்றன. ஆதலால், தமிழர் மட்டும் ஒரு மங்கை ஒருவனைத் தவிரப் பிறனொருவனைக் கனவிலும் நினைதல் ஆகாதென வரையறை செய்ததென்னை யெனிற், கூறுதும்.

பெரும்பாலும் ஆடவர் தம் மனைவிமாரின் உடல்நல மனநலங்களையும், அவர் வயிற்றிற் பிறக்குந் தம் பிள்ளைகளின் உடல்நல மனநலங்களையுங் கருதிப் பாராமல், தமக்குக் காமவேட்கை எழுங் காலங்களிலெல்லாம் அவரை வலிந்து மருவும இயல்பினரென்பதனை மேலே காட்டினும். பூவாச்சிறுமிகளை மணக்கும் பார்ப்பனக் கணவன்மார், அச்சிறுமிகள் மங்கைப்பருவம் எய்தும் முன்னமே அவர்களை வலிந்துபற்றிப் புணர்ந்து அவர் உடம்பின் நலத்தைப் பழுதுபடுத்தி வரும் உண்மை வரலாறுகளைப் புலமையிற் சிறந்த மேயோ என்னும் ஆங்கிலப் பெருமாட்டியார் தாம் இயற்றிய "இந்தியத்தாய்" என்னும் நூலின் ஐந்தாம் இயலில் உண்மைச் சான்றுகள் பல கொண்டு உறுதிப்படுத்தி யிருக்கின்றார்.

இவ்வாறு மங்கைப்பருவம் அடையாத பேதைச் சிறுமிகளையே—இவர்கள் ஏழிலிருந்து பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு உட்பட்டவர்கள்—வலிந்து பற்றிப் புணர்ந்து, வாழுநாளெல்லாம் அவர்கள் நோய்வாய்ப்பட்டு மடியச்செய்யுங் காமப் பேய்களான ஆடவர், மங்கைப்பருவம் எய்திய ஒருத்தி மனைவியென்னும் உரிமையிற் றமக்குக் கிடைத்துவிட்டால் அவளைச் சும்மா விடுவரோ சொன்மின்கள்! ஒரு மங்கையின் உடம்பைப் பழுதாக்க ஒரு கணவனே போதும்; அவளுக்கு மேலும் இன்னும் பலர் கணவராக அமர்ந்தால், அக் கணவன்மார் பலரால் அவ் வொருத்திக்கு நேரும் அலைக்கழிவினை எம்மொரு நாவால் எடுத்துரைத்தல் இயலுமோ சொன்மின்கள்! தோடர், திபேத்தியர் முதலான மக்கட் பிரிவினர் சிலர்க்குள் ஒருத்தி பலர்க்கு மனையாளாய் இருக்குந் தீய கொடிய வழக்கம் இருத்தலினாலேதான், அவர்க்குட் பெண்பாலார் தொகை வரவர அருகிப்போகின்றது! அவர் வயிற்றிற் பிறக்கும் மக்களும் மனநல உடல்நலங்கள் வாயாமற் குன்றிப் போகின்றனர்! மேலும், ஒருத்தி ஆடவர் பலர்க்கு மனையாளாய் இருந்தாலும், அவள் அவருள் ஒரு கணவனிடத்தேதான் காதலன்பு பாராட்டுவள். துரோபதை ஐவர்க்கு மனையாளாயிருந்தும், அவள் அருச்சுனனிடத்தே தான் காதலன்பு பாராட்டினளென்று நுவலப்படுகின்றனள். அதனால், ஒருத்திக்குக் கணவராய் அமர்ந்த பலருந் தமக்குட் பொறாமையும் பகைமையுங் கொண்டு கலாய்த்தலேயன்றி, அம் மாதினையும் பலவகையால் துன்புறுத்தா நிற்பர். இன்னும் அவள் வயிற்றிற் பிறந்த பிள்ளைகளிலும் இஃது இன்னார்க்குப் பிறந்ததென்பது திட்டமாய் அறியப்படாமையால், அப் பிள்ளைகள்பால் அவள் கணவன்மார் பலரும் அன்பிலராயே யொழுகுவர். இவையேயன்றி இன்னும் பல அல்லல்களும், ஒரு பெண் ஆடவர் பலரை மணக்குங் குடும்பங்களில் உண்டாகும். ஆதலினாற்றான இத்தகைய மணம் நாகரிகமற்ற மக்கட் பிரிவினர் சிலர்க்குள் மட்டுங் காணப்படுகின்றது. நாகரிகம் எய்திய மக்கட் கூட்டத்தார் பலருள்ளுமோரொரு மகள் ஒருவனை மட்டும் மணந்து வாழும் வாழ்க்கையே நடைபெறுதல் எல்லாரும் அறிந்ததேயாம். ஆகவே, பண்டைத் தமிழ்மக்களும், அவர் தம் வாழ்க்கை வரலாறுகளைத் தழீஇ நூல்கள் இயற்றிய தமிழாசிரியர்களும் ஒரு மங்கை ஒருவனோடுறைந்து வாழும் கற்பொழுக்கத்தினையே வற்புறுத்தி

வரலாயினர். அவர் வற்புறுத்திய கற்பொழுக்க வாழ்க்கையே இன்றுகாறும் இத் தமிழகத்தில் நிலைபெற்று வழங்கி வருதலை அறியாதார் யார்? இஞ்ஞான்றைத் தமிழ் மக்களின் மணவாழ்க்கை காதலனபின வழிபட்டு நடவாமையின், ஒரோவொருகாற் பிழைபட்டுச் சிதைவதா யிருப்பினும், அது பெரும்பாலும் பெண்பாலாரைக் கற்பொழுக்கத்தில நிலைபெறுவித்தே வருதலின், அதனை மற்றை நாட்டவரும் பாராட்டிப் பேசுவதுமல்லாமல், அதனையே தாமுங் கைக்கொண்டு நடக்க விரும்புகின்றனர்; சிலர் பலர் கைக்கொண்டும நடந்து வருகின்றனர் என்க.

௧௫. பின்முறை மணம்

இன்னும், பெண்பாலார் பெரும்பாலும் ஆண்பாலாரைப் பார்க்கிலும விரைவில் முதுமை யடைகின்றனர். நாற்பதுக்கும் நாற்பத்தைந்தாண்டுகட்கும் இடையில் மாதரிற் பலர் பூப்பு நிற்கப் பெறுகின்றார். பூப்பு நின்றபின அவர்கள கணவனை மருவுதற்கும் புதல்வரைப பெறுதறகுந் தகுதியற்றவராகின்றார். நாற்பதாண்டுககு மேற்பட்டபின மாதர் பலர்ககுப புணர்ச்சி வேட்கையே இல்லையாய ஒழிகின்றது. ஆனால், ஆண்பாலாரின் உடம்பு நிலையோ அத்தகையதாயில்லை. யாக்கை நோயற்ற நல்ல நிலைமையில் இருக்க, அறிவும் முயற்சியும் நனகு வாய்ந்து நீண்டநாள் உயிரோடிருககும் ஆடவர் பலர்க்கு எழுபதாண்டுக்குமேலும் புணர்ச்சி விருப்பும், மகளிரை மருவிப் புதல்வர்ப்பெறும ஆற்றலும் இயற்கையாய்ப் பொருந்தி யிருத்தலையும், அத் தன்மையினர் எழுபதாண்டுக்கு மேலுந் திருமணஞ் செய்துகொண்டு வாழ்தலையும் இன்றைக்கும பல இடங்களிற் பலரும பார்க்கலாம. மேலும், பூப்பு நின்றபின தன் காதன மனையாளேயாயினும் அவளை அவள் காதலன் மருவுதலாகாதென அறிவுடையோர் கூறு முறை பொருத்தமுடையதாகவே காணபபடுகின்றது. ஏனென்றால், மாதர்க்குப் பூப்பு நின்றபின் பெரும்பாலுங் காமவேட்கை குறைந்துபோவதுடன்

அங்கிலயிற் புணர்ச்சி நிகழின் அவர்க்கும் அவர் தங் கணவர்க்கும் பலவகையான கொடிய நோய்களும் உண்டாகின்றன. ஆண் பெண் பாலாரின் இவ்வேறுபட்ட உடம்பின் நிலைகளை உற்று நோக்கி ஆராய்ந்த நம பண்டை ஆசிரியர், நாற்பத்தைந்தாண்டு கட்கு மேற்பட்ட தங் காதன் மனைவியரையும் ஆடவர் மருவுதல் தவிர்ந்து வேறு மாதரை மணந்துகொண்டு வாழ்க்கை செலுத்தும் முறையினை ஏற்றுக்கொண்டமை நமது பழைய தொலகாப்பிய நூலை ஆராய்தலாற புலனாகின்றது. ஓர் ஆண்மகன் தான் முதலில் மணந்து கொண்ட மனைவி 'தொனமுறை மனைவி' என்றும் பின்னர் மணந்து கொண்ட மனைவி 'பின்முறை மனைவி' என்றும் பெயர் பெறலானமை, தோல்காப்பியத்துக் கற்பியலிற் போந்த,

> "பின்முறை யாக்கிய பெரும்பொருள் வதுவைத்
> தொன்முறை மனைவி எதிர்ப்பா டாயினும்" (௩௧)

என்னும் நூற்பாவினால் இனிது விளங்காநிற்கின்றது.

மேலுந் தனது இளமைக் காலத்தே தான் மணந்து கொண்ட காதன் மனைவி மக்களை ஈன்று மூத்துப போனபின் அவளே இல்லறக் கடமைகளைத் தான் சாகுமட்டுந் தாங்கித் தொடர்ந்து செலுத்துமாறு வைத்து அவளை வருத்துதல் அவள் கணவனுக்கு அருளுடைமையாகாது. அம் முதுமைக் காலததே அவள் ஓய்ந்திருநது இனிது காலங் கழிக்குமாறு, அவளுக்கு வேண்டும உதவிகளைச் செய்து அவளை உவப்பித்தலே அவள கணவற்கு இனறியமையாத கடமையாகும. இதனை நனகுணர்ந்த நம் பண்டைத் தமிழ்மக்கள தம் தொன்முறை மனைவிக்குந் தமக்கும் உதவியாம் பொருட்டுப், பின்முறை மனைவியாக மற்றுமொரு மாதை மணந்து, தம தொன்முறை மனைவியுடனிருந்தே வாழ்க்கை செலுத்தி வந்தமை அவர் தம அருட்பானமையினை இனிது புலப் படுத்தா நிற்கினறது. இவவாறு நந்தமிழ் முதுமக்கள் தமக்குரிய பெண்பாலாரைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டுப், பன் மனைவியரை மணந்தும் பின்முறை மனையாளாக மற்றுமொரு மங்கையை மணந்தும் இல்வாழ்க்கை நடாத்திய வரலாறுகளை

உண்மையான் ஆராய்ந்து நோக்கவல்லார்க்கு அவர்தம் ஒழுகலாறு சிறிதேனுங் குற்றமுடையதாகக் கருதப்படுதற்கு இடந்தாராதாய், அவர்தம் பெண்பாலார்பால் வைத்த மெய்யன்பினையும் பேரருளினையும், புலப்படக் காட்டுந் தன்மையதாய் நிற்றல் தெற்றெனவிளங்கா நிற்கும். பிழைபட்ட உணர்ச்சியும் அழுக்காறும் அறியாமையுங் கொண்ட இஞ்ஞான்றை மாதர் ஆடவர் தமது வழுவான ஒழுகலாறே விழுமிதெனக் கருதி, உண்மையருளொழுக்கத்திற் றலைநின்ற நம் பண்டைச் செந்தமிழ் மாந்தரின் ஒழுகலாற்றுக்குக் குறைகூறுதல் ஏதமாமென அறிதல் வேண்டும்.

௧௬. புதல்வர்ப் பேறு

இனிக், கற்பொழுக்க மாட்சிவாய்ந்த இல்வாழ்க்கையின் சிறந்த பயனாவது நன்மக்களைப் பெற்று அவரைப் பல நலங்களும் வாய்ந்தவராக்கி, அவர் தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்பட்டொழுகச் செய்தலேயாமென்பது தமிழர்தம் அடுத்த கொள்கையாகும். அது

"மங்கல மென்ப மனைமாட்சி மற்றதன்
நன்கல நன்மக்கட் பேறு"

என்று தெய்வத் திருவள்ளுவர் விளம்புதலால் நன்கு பெறப்படும்.

கற்பிற் சிறந்த காதன்மனையாளைப் பெற்று இல்லறத்தை நடத்துவானுக்கு நன்மக்கட்பேறு வாய்த்தலினும் விழுமியது பிறிதில்லை. தமிழர்தங் கோட்பாட்டின்படி இல்லறத்தை நடத்துவான் ஒருவனுக்கு முதற்கண் வேண்டற்பாலன தன்மனைவியின் காதலுங் கற்புமேயாகும். அதனையடுத்து அவனுக்கு வேண்டற்பாலது நன்மக்கட் பேறேயாம். மற்று, ஆரியர்தங் கோட்பாட்டின்படிபோ மனைவாழ்க்கையில் இருப்பானுக்கு முதற்கண் வேண்டற்பாலது புதல்வர்ப்பேறேயாம்; புதல்வனைப் பெறுதற் பொருட்டுத்

தன் மனைவி கற்பொழுக்கத்திற் பிறழ்ந்து நடத்தலும் அவள் கணவனுக்கு உடன்பாடேயாம் மேலும் புதல்வர்ப்பேற்றின் பொருட்டு ஒரு பெண்ணையோ அல்லது ஒன்றின்மேற்பட்ட பெண்களையோ மணத்தல்வேண்டுமென்று ஆரியர் கூறுவதல்லாற், காதலன்பின பொருட்டும் அன்பினையும் அறத்தினையும் வளர்த்தற் பொருட்டும் ஒரு மங்கையுடன் கூடி இல்வாழக்கையை நடத்தல் வேண்டுமென்று அவர் கூறுவதில்லை. மனைவாழ்க்கையைப்பற்றிய கோட்பாட்டில் தமிழர் கொண்ட கருத்தும் ஆரியர் கொண்ட கருத்தும் இங்ஙனந் தம்முட் பெரிதும் வேறுபட்டுநிற்றல் நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று.

இனி, மனைவாழ்க்கையைத் தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்றரும் முறையில் நன்கு நடத்தி நன்மக்களைப் பெற்றவர் அம் மக்களுக்குச் செய்யும் உதவியாவது அம் மக்களைக் கல்வியிலுங் கலைத்துறையிலுந் தேர்ச்சிபெற்று விளங்கச் செய்தலே யாகுமன்றி, அவர்க்குச் செல்வப் பொருளைச் சேர்த்துவைத்த லாகமாட்டாதென்றே பண்டைத் தமிழ் மக்கள் கருதினர். அது,

> "தந்தை மகற்காற்று நன்றி அவையத்து
> முந்தி யிருப்பச் செயல்"

என்னுந் திருவள்ளுவர் திருக்குறளாலும், திருவள்ளுவர் காலத்தவரான பொன்முடியார் என்னுஞ் செந்தமிழ்ப் புலமைச் சேயிழையார்,

> "ஈன்று புறந்தருதல் என்றலைக் கடனே
> சான்றோ னாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே"

எனக் கூறிய செய்யுண் மொழியாலும், இவற்றிற்கு விளக்கவுரைபோ லெழுந்த,

> "வைப்புழிக் கோட்படா, வாய்த்தீயிற் கேடில்லை,
> மிக்க சிறப்பின் அரசர்செறின் வௌவார்,

எச்ச மெனவொருவன் மக்கட்குச் செய்வன
விச்சைமற் றல்ல பிற''

என்னும் நாலடியார் செய்யுளாலும் நன்கறியப்படும். இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் காலத்திலேயே, பெற்றோர் தம்மக்களைக் கல்வியில் வல்லராக்கி, அவர் அக் கல்வியின் உதவி கொண்டு தம் வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருளை, நிலத்தினும் நீரினுஞ் சென்று ஈட்டிக்கொள்ள ஏவுவ ரென்பதும், அவர்தம புதல்வரும் அவரேவியவாறே நிலமும் நீருங் கடந்து பல தேயங்கள் போய்ச்சேர்ந்து பல நன்முயற்சிகளைச் செய்து பொருள் ஈட்டித் திரும்புவ ரென்பதும் அவ்வாசிரியர் அருளிச் செய்த,

''மேவிய சிறப்பின் ஏனோர் படிமைய
முல்லை முதலாச் சொல்லிய முறையாற்
பிழைத்தது பிழையா தாகல் வேண்டியும்
இழைத்த வொண்பொருண் முடியவும் பிரிவே''

என்னும் நூற்பாவால் இனிது விளங்காநிற்கும். தந்தையும் அவன் முனனோருந் தேடிய பொருள் கைக்கொண்டு தன் இல்லற வாழ்க்கையை நடாத்துதல் கலைவல்ல ஓர் ஆண்மகனுக்கு ஆண்மை அன்மையின், அவன் அவரது பொருளை அவாவானாய்ச் சேய பல தேயங்கள் சென்றாயினும் பொருள் தொகுத்தலையே மேற்கொண் டொழுகினான். இஃது ஆசிரியர் நக்கீரனார் இறையனாரகப் பொருள் என்னும் நூலின்,

''ஓதல் காவல் பகைதணி வினையே
வேந்தர்க் குற்றுழி பொருட்பிணி பரத்தையென்
றங்க வாறே அவ்வயிற் பிரிவே''

என்னும் நூற்பாவுரையில்,

'தன்முதுகுரவராற் படைக்கப்பட்ட பல்வேறு வகைப்
பட்ட பொருளெல்லாங் கிடந்ததுமன்; அதுகொடு

துய்ப்பது ஆண்மைத் தன்மை அன்றெனத் தனது
தாளாற்றலாற் படைத்த பொருள் கொண்டு வழங்கிவாழ்
தற்குப் பிரியுமென்பது''

என்று வரைந்த விளக்கவுரைப் பகுதியால் தெற்றென வுணரப் படும். படவே, பண்டை நாளிலிருந்த தமிழ்மக்கள் தம பிள்ளைகளைச் செவ்வனே வளர்த்து, அவர் கல்வியிலுங் கைத்தொழிலிலும் வாணிகத்திலுந் தேர்ச்சி பெறுமளவே தமது பொருளைச் செலவு செய்து, அவர் அவற்றிற் றேர்ச்சி பெற்றுத், தமது முயற்சியாற் பொருள்தேட வல்லரானபின் தமது செல்வத்தைப் பல அறத் துறைகளிற் பயன்படுத்தி உலகத்திற்கு நன்மை பல செய்து வந்தனரென்பது புலனாகின்றது. அஞ்ஞான்றைத் தமிழ்மக்கள் தம் புதல்வர் புதல்வியர்க்குச் செல்வப் பொருளைத் தொகுத்து வைத்தலிலேயே முனைந்து நில்லாது, உலகத்துயிர்கட்கு நன்றாற்று தலிலும் முனைந்து நின்றமையால், வறியோர்க்கு உறையுளும், கல்விபயில்வார்க்கு உணவும், அறுவகைச் சமயத்தார்க்கு உண்டியும், ஆவிற்கு வாயுறையும் சிறைபட்டார்க்குச் சோறும் வழங்க லும்; ஐயமிடுதலும்; குழந்தைக்குத் தின்பண்டமும், சோறுங் கொடுத்தலும்; மகப்பெறுவித்தலும், மகவளர்த்தலும, மகப்பால் தருதலும, அறவைப்பிணஞ் சுடுதலும், அற்றார்க்கு ஆடை கொடுத்தலும், வண்ணரால் ஆடை ஒலிப்பித்துக் கொடுத்தலும், மயிர்வினைஞரால் வறியார்க்கு மயிர் அகற்றலும், திருமணஞ் செய்துவைத்தலும், பூண்நூல் பூட்டுவித்தலும், நோய்க்கு மருந்து கொடுத்தலும; முகம்பார்க்கக் கண்ணாடி அமைத்தலும், காது வளர்க்க ஏழைமகளிர்க்கு ஓலை தருதலும், கண்ணுக்கு மருந்து இடுத லும் தலைக்கு எண்ணெய் கொடுத்தலும், காமவின்பத்திற்குப் பொதுமகளிரைச் சேர்த்தலும் வெற்றிலைக்குச் சுண்ணந்தருதலும் பிறர்துயர் காத்தலும்; தண்ணீர்ப்பந்தல், திருமடம், தடாகம், இளமரக்கா அமைத்தலும்; ஆவுரிஞ்சுதறி ஆங்காங்கு நடுதலும், ஆவுக்குக் காளை விடுதலும், விலை கொடுத்துக் கொலைக்குச் செல்லும் ஆடுமாடுகளை வாங்குதலும் ஆகிய முப்பத்திரண்டு அறங்களையுஞ் செய்து வந்தார்களென்பது பழைய திவாகர நிகண்டால் நன்கு விளங்குகின்றது. அவ்வாறவர்கள் செய்து

வந்த அறங்களின் அடையாளங்கள் இன்னுமொன்றும் ஆங்காங்குக் காணப்படுதலுடன், அறஞ்செயும் அம்மரபு பிழையாமல் அவ்வறங் களிற் சில பல செய்யுந் தமிழர் சிலரும் இடையிடையே இந்நாட்டில் இன்னுந் திகழ்கின்றனர்.

இங்ஙனம் பண்டைநாளில் இருந்த தமிழ்த்தாய் தந்தையர்கள் தாம் பெற்ற தம் மக்களைக் கல்வியிலுங் கலைத்துறைகளிலுந் தேர்ச்சிபெறச் செய்து, அவர் தமது தேட்டங்கொண்டே தமது வாழ்க்கையினை நடாத்திக் கொள்ளுமாறு கற்பித்துத், தாந்தேடிய பொருளை முப்பத்திரண்டறங்களுக்கும் பயன்படுத்தி வந்தமையினாலேயே, முற்காலத்தில் நஞ் செந்தமிழ் நாட்டிலிருந்த மக்கள் கல்வியிலுங் கலைத்துறைகளிலுந் திறம்பெற்றுத் தமது ஆள்வினையால் திரைகடலோடியுந் திரண்ட பொருள் ஈட்டித், தாம் நன்கு வாழ்ந்து வந்ததுமல்லாமல், மற்றையோரும் நன்குவாழப் பேருதவிபுரிந்து வந்தனர். மற்று, இந்நாளிலோ பெற்றோர்கள் எல்லாருந் தம்மக்களுக்குச் செல்வப்பொருள் சேர்த்துவைத்தலையே பெருங்கடமையாகப் பிழைபடக் கருதி, எத்தனையோ குடும்பத்தவர்களின் பொருள்களையெல்லாம் பல சூழ்ச்சிகளாற் கைப்பற்றித் தம்மக்களுக்குச் சேர்த்துவைத்து, அக் குடும்பத்தவர்களைப் பாழாக்குவது மல்லாமல், தம் மக்களையும் பாழாக்கிவிடுகின்றனர். என்னை? "தான் தேடாப் பொன்னுக்கு மாற்றுமில்லை உரையுமில்லை" என்னும் பழமொழிப்படி, புதல்வர்கள் தாம் வருந்தித்தேடாமல் தம் பெற்றோர்களாற் கிடைத்த பொருளைக் கண்டவுடனே தீயாரைத் துணைக்கொண்டு, அப் பொருளை விலைமாதர்க்குங் களியாட்டு விருந்திற்குங் குடிக்குஞ் சூதுக்கும் அழிவழக்கிற்கும் இன்னும் இவைபோன்ற பல தீய செயல்கட்குஞ் செலவுசெய்து, சிற்சில ஆண்டுகளிற் செல்வமெல்லாம் இழந்து, நோயும் வறுமையுங் கொண்டு ஆண்டு முதிரா முன்னரே மாண்டு போகின்றார்கள்! இங்ஙனம் புதல்வர்க்குப் பொருள் சேர்த்துவைக்கும் எண்ணந் தலைப்பட்டபின், நந்தமிழர்கள் ஈகை யறங்களை அறவே மறந்து விட்டார்கள்! தமிழ் கற்பார்க்குந் தமிழ் நூல் வரைவார்க்கும் உதவி புரியுநரைக் காண்பது அரிதினும் அரிதாய் விட்டது! துறந்தாரையுந் துவ்வாதவரையுங் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பவரும் இல்லை! அற்றார்க்கும் அலந்தார்க்கும் அருந்துயர் களைவார்

அற்றுபோயினர்! வெளியாரவாரங்களுக்கும் வெறும் பட்டங்களுக்கும் வெறும் புகழுக்கும் வேண்டுமட்டும் பொருளை வாரியிறைக்குஞ் செல்வர்களே எங்கும் காணப்படுகின்றனர்! ஈரமற்ற நெஞ்சையும் எண்ணமற்ற கொடுஞ்செய்கையையுமே எங்குங் காண்கின்றோம்! பார்ப்பனரைப் பார்த்துத் தம் பெண்மக்களுக்குப் பெரும்பொருள் வரிசைகொடுத்து மாப்பிள்ளைகளை விலைக்கு வாங்குவதில் ஒருவர் ஒருவரின் முந்தி நிற்கின்றார்கள்! மணங் கூடுவாரின் மனப்பான்மையும் மனவொருமையுங் கருதிப் பார்ப்பவர் எவரையுங் காணோம்! எங்குந் தன்னயமுந் தற்பெருமையும் பொய்யும் புனைசுருட்டும ஏமாற்றமுமே தலைவிரித தாடுகின்றன! இவற்றைக் களைதற்கு அறமன்றஞ் சென்றால், அங்குந் தன்னயமும பொருளவாவும் பொய்யும் புனை சுருட்டுமே தலைநிமிர்ந்து நிற்கின்றன! அறமகள் நடுவரின் காற்கீழ் மிதிபட்டுக் கிடக்கின்றனள! பாழ்த்த இந்நிலை வேரூன்றுமானால் அஃதின்னுஞ் சிறிது காலத்தில் வளர்ந்து காழ்பபேறித் தமிழ்மக்களாகிய, பைங்கூழை அடியோடு அழித்துவிடுவது திண்ணம். மற்றுத் தம்முடைய பொருளையெல்லாந் தமக்கு மட்டுமென்றே வரைந்து வைத்துக்கொளளாமல், தாஞ் செல்லும் நாடுகடோறுமுள்ள எல்லாவகையான மக்கட் கூட்டத்தினரின் முன்னேற்றத்திற்கும் பயன்படுத்தி, எல்லாருங் கல்வியிலுங் கலைத்துறைகளிலுந் தேர்ச்சி பெற்று இனிது வாழ இடைவிடாது முயன்று வருதலினாலன்றோ நம் ஆங்கில நன்மக்கள் இவ்வுலகமெங்கணுஞ் செங்கோலாட்சி செலுத்தி நாளுக்குநாள் பிறைமதிபோற் பெருகி வாழ்கின்றனர். அவர்களைப் பார்த்தாயினும் நம் தமிழ்மக்கள்,

> "மன்னுயிர் ஓம்பி அருள்ஆள்வார்க் கில்லென்ப
> தன்னுயிர் அஞ்சும் வினை"

என்று நம் பழந்தமிழ்ப் பேராசிரியர் அறிவுறுத்திய அருளுரையினைக் கடைப்பிடித்துத், தம் மக்களுக்கென்றே செல்வப் பொருள் சேர்த்து வைக்குஞ் சிறுசெயலை யொழித்து, அவர்க்குக் கேடில விழுச்செல்வமாகிய கல்விப் பொருளையே மிகுத்துக் கொடுத்துத், தமது செல்வப் பொருளை முபபத்திரண்டு அறங்களுக்கும் பயன்படுத்தித் தம் முன்னோர் தம் விழுமிய கோட்பாட்டின் வழி யொழுகுவாராக!

௧௭. மறுமை வாழ்க்கை

இனி, ஐந்தறிவு மட்டுமே வாய்ந்த சிற்றுயிர்த் தொகைகளுக்கு வாயாத ஆறும் அறிவாகிய ஆராய்ச்சியறிவு வாய்ந்த மக்கள், உண்டு உடுத்து உறங்கி இனபுற்று இறந்தொழிவதாகிய இம்மைவாழ்க்கையளவிலே மனவமைதி பெற்று நிற்பவர்களாய் இல்லாமல் இனி வரக்கடவதாகிய மறுமை வாழ்க்கையைப்பற்றி ஆராய்ந்தறிவதில் அடங்கா வேட்கையுடையவர்களாய் முனைந்து நிற்கின்றனர். மக்களைப்போலவே எல்லாச் சிற்றுயிர்களும் இரைதேடித் தின்றும், இரைதேடிய இளைப்புத் தீர உறங்கியும், ஆணும் பெண்ணுங் கூடி இன்புறுதற்குரிய சிற்சில காலங்களில் இனபுற்றும், அதிலிருந்து தத்தங் குழவிகளை ஈன்று வளர்த்தும், பின்னர்ச் சிறிது காலத்தில் உயிர் மடிந்தும் போனாலும், அவைதம்மிற் குழவிகள் பெரியனவாய் விட்டால் அவைதமக்கும் அவைதம்மை ஈன்ற தாய் தந்தைக்கும் ஏதொரு தொடர்பும் இல்லாமற் போகின்றது; ஆனால், ஆறறிவுடைய நம் மக்களுள்ளோ அவ்வாறு தொடர்பற்றுப் போகவில்லை; அவர் இறக்குங்காறும் அன்பின் றொடர்பு நீண்டு செல்கின்றது. தம் புதல்வர் புதல்விகள் நோயும் மிடியுங் கொண்டு துன்புறக் கண்டால் அவர்க்கு அவற்றைத் தீர்த்துதவி செய்யத் தாய் தந்தையர் உள்ளந் துடிதுடிக்கின்றது. தாய் தந்தையர் முதுமையாலும் நோயாலும் பொருள் தேடமாட்டாமையாலும் உடலும் உயிருஞ் சோர்ந்து வருந்தக் கண்டால், அவர்க்கு அவ்வருத்தத்தைத் தீர்த்துதவி செய்யப் புதல்வர் புதல்வியர் நெஞ்சம் பதைபதைக்கின்றது. எல்லார்க்கும் எல்லாவுயிர்க்கும் பசியாலும் நோயாலும் பற்பல துன்பங்கள் வருகின்றன; ஆனால், மக்களைத் தவிர, மற்றைச் சிற்றுயிர்கள் ஒன்றற்கொன்றுதவியாய் நின்று அவற்றைத் தீர்த்துக்கொள்ள வழிதேட மாட்டா. மக்கள் மட்டுமே தமக்கு வருந்துன்பங்களை ஒருவர்க்கொருவர் உதவியாய் நின்று தீர்த்துக்கொள்ள முயற்சி செய்பவர்களாய் இருக்கின்றனர். இதற்குக் காரணம் என்னென்றால், மக்களுள் தொடர்ந்து நிகழும் அன்பே காரணமாய் இருக்கின்றது. சிற்றுயிர்கள் தமக்கு வருந்துன்பங்களை ஒன்றற்கொன்றுதவியாய் நின்று தீர்த்துக்

கொள்ளாமை அவை தம்முள் தொடர்ந்த அன்பு நிகழாமையினாலே யாம். ஆகவே, துன்பத்தை நீக்க எழுவது தொடர்ந்த அன்பென்றே அறிதல் வேண்டும்.

இவ்வாறு மக்கள் உயிர்வாழும் இம்மை வாழ்க்கையில் அடுத்தடுத்து நிகழுந் துன்பமும், அதனை நீக்குதற்குத் தூண்டும் அன்பும, அதனால் விளையும் அறிவும் துனப இம்மை வாழ்க்கையின் வேறாக இன்ப மறுமை வாழ்க்கை ஒன்றுண்டென மக்களுக்கு அறிவுறுத்தி, அவர் அதனை அவாவுமாறு செய்கின்றன. மாந்தர்க்கு வருந்துன்பங்களெல்லாம் பசி விடாய் காமம் என்னும் மூன்று காரணங்களின் வழியே வருகின்றன. இத்துன்பங்க ளெல்லாம் பிறருதவியின்றி, அப் பிறர் வழியே வரும் பிறபொருள் சேர்க்கையின்றித் தாமாகவே நீங்குவன அல்ல. பசி தீர உணவும், விடாய் தீர நீரும், காமந்தீரச் சேர்க்கையும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுகின்றன. இம் மூன்றால் வரும் மூன்று துன்பங்களும் இம்மூன்று வகையால் தீராவிட்டால், இந்நிலவுலகில் மக்களே இரார், விலங்குகளும் இரா, புற்பூண்டுகளுந் தலைகாட்ட மாட்டா. இம் மூன்று துன்பங்களையும் நீக்கவல்ல சோறுந் தண்ணீருஞ் சேர்க்கையுந் தொன்றுதொட்டே இங்கமைந்திருக்கின்றன, ஆனாலும் முதன்முதல் நம்மக்களுயிர் அவைகளைத் தாமாகவே தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு அத் துன்பங்களை நீக்கிக்கொள்ள மாட்டா. ஈன்றணிய பசுங்குழவி பசியாலும் விடாயாலும் எவ்வளவு துன்புற்று, எவ்வளவு துடி துடித்து அழுகின்றது! அந்நிலையில் அது தானாகவே தன பசியையும் விடாயையும் நீக்கும் பாலைத் தேடியெடுத்துப் பருகவல்லதா? அதனை ஈன்ற தாய் அதன் பசித் துன்பங் கண்டு மனம் பொறுளாய் நெஞ்சங் கசிந்து அதனை யெடுத்தணைத்துத் தன் கொங்கைகளிற் சுரந்தொழுகும் பாலமிழ் தினை ஊட்ட உண்டன்றோ அஃது அவ்வாற்றுணத் துன்பம் நீங்கப் பெறுகின்றது? இவ்வுலகத்துள்ள எண்ணிறந்த கோடி மக்களுயிர்களும் மற்றைச் சிற்றுயிர்களுமெல்லாம் முதன்முதற் றமது உயிர் வாழ்க்கையினை இங்குத் துவங்கும்போதே துனபத்திற் றுவங்கி, உடனே தாயினுதவியி னலன்றோ அத்துன்பம் நீங்கப் பெறுகின்றன? துவக்கத்திலேயே பசித்தும் விடாய்த்துக்

துன்புறுஞ் சிறுகுழவிகளைத் தாய்மார் கருதிப் பாராமலும் பால் கொடாமலும் இருந்து விடுவார்களானால், நாமெல்லாம் வளர்ந்து பெரியராகி இங்கே ஒருங்கு குழுமியிருந்து உயர்ந்த பொருள்களை நினைக்கவும் பேசவுங் கூடுமா? சிறிதுங் கூடாதே. ஆகவே, தாம் ஈன்ற குழவிகளைத் தம்முயிரினும் மேலாய்க் கருதித் தாய்மார் அவற்றிற்குப் பசித்தபோதெல்லாம் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து பால் ஊட்டுமாறு செய்ததெது? தன் மகவு நோய்கொண்டு துன்புறுங் காலங்களிலெல்லாம் ஊணுறக்கமின்றி இரவும் பகலும் அதனருகே காத்திருந்து அதற்கு மருந்து தேடிக் கொடுத்து அதன் றுன்பத்தை நீக்குமாறு அதன தாயை ஏவியது எது? தன் மகவு வளர்ந்து இளைஞனானபோதும், அதுவுந் தாண்டி ஆண் மகனானபோதும், அதுவுந் தாண்டி முதியனானபோதும், தொடர்ந்த அன்பு மீதூரப்பெற்று அவ்வந் நிலையிலுந் தன் மகனுக்கு வேண்டு வனவெல்லாம் விரும்பிச் செய்யுமாறு அவன் தாயைத் தொடர் பாகத் தூண்டி வந்தது எது? அவள் தன் பிள்ளையின்மீது தன் நெஞ்சத்தே இயற்கையாய் எழப்பெற்ற அன்பேயன்றோ?

இனித், தாய்தான் என்செய்வள்! தந்தையின் சேர்க்கை யின்றித் தாயின் வயிற்றில் மகவுதான் தோன்றுமாறு யாங்ஙனம்? தந்தையின் சேர்க்கையாற் றாய்வயிற்றினின்று தான் தோன்றிய பின்னும், தன்னையுந் தன் அன்னையையும் ஏதுங் குறையின்றி வைத்துப் பாதுகாப்பவன் யாவன்? தகப்பனேயன்றோ? நாள் முழுதும் வெளியே சென்று தான் கற்ற கல்வியைப் பிறர்க்குக் கற்பித்தும், தன் அரசனுக்காகப் படைக்கலந் தாங்கிச் சென்று தன்னுயிரையும் ஒரு பொருட்டாகக் கருதாது போராண்மை புரிந்தும், உழவே வாணிகமே கைத்தொழிலே யென்பன பல நடாத் தியும், பிறர்க்கேவலாளாய் அவரிட்ட ஊழியம் பல செய்தும் பல வாற்றால் அல்லல் உழந்து பொருள் தேடிக் கொணர்ந்து தன் மனைவியையும் மகவையும் பாதுகாப்பவன் யாவன்? தகப்பனே யன்றோ? அவன் அங்ஙனமெல்லாம் பெரும்பாடுபட்டுத் தன் மனைவி மக்களைப் பாது காக்கும்படி ஏவுவதெது? அவனகத்தே இயற்கையாய் எழும் அன்பேயன்றோ? இங்ஙனம் வழிவழியே தாய் தந்தையர் தந் நலம் பாராது, தம்முயிரினும் மேலாய்த் தங்

குழந்தைகளைப் பாதுகாத்துக் கண்ணுங் கருத்துமாய் வளர்த்து வரும் தொடர்ந்த அன்பினாலன்றோ மக்கட் பூண்டு பல கோடிக்கணக்காய்ப் பல்கி உலகமெங்கணும் நிறைந்து காணப் படுகின்றன?

இனி, இவ்வாறு தாய்தந்தைய ருதவியால் வளர்க்கப்பட்டு நடைபெறுந் தமது பிறவியின் வரலாற்றை நினைந்து பார்த்துத், தந் தாய் தந்தையர்பால் நெஞ்சங்கரைந்து அன்பும் நன்றியும் பாராட்டத் தக்கவர்களோ ஆறறிவு மிக்க மக்களேயன்றி, ஆறறிவு வாயாத விலங்கினங்கள் அல்ல. மக்களுள்ளுந் தாய் தந்தையர் செய்த நன்றியைப் பாராட்டாதவர் உளரெனின், அவரை ஆறறிவும அன்பும் அற்ற விலங்குகளென்றோ, உணர்ச்சியும் நெகிழ்ச்சியும் அற்ற கருங்கற்களென்றோ கருதுதல் வேண்டும். இவ்வாறு, மக்களுயிர்கள் மட்டுமேயன்றி, இயங்கும் உயிர்கள் அத்தனையும் இப் பிறவிக்கு வந்த காலத்திலேயே தமக்குப் பசியாலும் விடாயாலும் நோயாலும் வந்த துன்பங்களைத் தாமாகவே தீர்த்துக்கொள்ளமாட்டாமல், தந் தாய்தந்தைய ருதவியாற் றீர்த்துக்கொண்டு வளர்ந்து வருதலால் மக்கள் முதன்முதல் தந் தாய் தந்தையரையே தெய்வமாக நினைந்து வணங்கி வருதல் வேண்டுமென்பது தமிழர்தம் முதற் றெய்வக் கொள்கையாகும். இஃது,

"அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்"

என்னும் ஒளவையார் திருமொழியால் அறியப்படும். ஆசிரியர் திருவள்ளுவருந் தந் தாய் தந்தையரான ஆதியையும் பகவனையும் நினைவு கூர்ந்து வணங்கும் முகத்தால், உலகிற்கெல்லாந் தாய் தந்தையரான முழுமுதற் கடவுளுக்கு வழிபாடு கூறுவான் புகுந்து,

"அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே யுலகு"

என்னும் முதற்றிருக்குறளை அருளிச் செய்தார் என்க.

இவ்வாறு தந் தாய்தந்தையர்பாற் காட்டும் அன்பும் நன்றியும் பணிவுமே, இவ் வுலகத்துள்ள எல்லா வுயிர்க்குந் தாய் தந்தையான முழுமுதற் கடவுளை யறிந்து வழிபட்டு உய்தற்கு வழிகாட்டுவதாகும். எனவே, நம் பிறவிக்குக் கண்கண்ட காரணரான தாய் தந்தையரே, நம் பிறவிக்குக் கண்காணாக் காரணரான முழுமுதற் கடவுளை அறிவிப்பவராயிருக்கின்றன ரென்பதூஉம், அதனால் நம் தாய் தந்தையரே நம் இம்மை வாழ்க்கையிலிருந்து மறுமை வாழ்க்கைக்கு நாம் செல்ல நடுநின்று உதவி புரிபவரா யிருக்கின்றன ரென்பதூஉந் தெற்றென விளங்கா நிற்கும். அற்றேல், இம்மை வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத் துணைவராயிருக்குந் தாய் தந்தையர், மறுமை வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத் துணைவராகக் கருதப்படும் முழுமுதற்கடவுளை அறிவிப்பவராதல் யாங்ஙனமெனின்; அதனைச் சிறிது விளக்குதும்.

முன்னமே கூறியபடி, மக்களாய்ப் பிறந்த நாம் ஐம்புல அறிவுகளுடன் ஆறும் அறிவாகிய பகுத்துணர்வும் இயற்கை யாகவே வாய்ந்து எதனையும் ஆராய்ந்து பார்க்கும் வேட்கை பெரிதுடையவர்களாய் இருத்தலால், இப்பிறவி நமக்கேன் வந்தது? யார் நமக்கு இப்பிறவியைத் தந்தவர்? நாம இப் பிறவிக்கு வந்தபின் பசியாலுங் காமத்தாலுந் துன்புறுவதேன்? அத்துன்பம் நீங்குதற்குப் பல்வேறுணவுப் பொருள்களையும் நம் போன்ற மக்களையும் அமைத்து வைத்தவர் யார்? எம்மைப் பிறப்பித்த தாய் தந்தையர் இறந்துபோயது ஏன்? யாமுஞ் சில காலத்தில் இறக்கவேண்டுவதாய் இருப்பது ஏன்? யாம் வேண்டாமலே எம்மைப் பிறப்பித்ததும், யாம் வேண்டினும் விடாமலே எம்மை இறப்பிப்பதும் எது? அவ்வாறு ஆக்கலும் அழித்தலுஞ் செய்வது எதற்கு? பிறப்பதற்குமுன் யாம் எங்கே யிருந்தோம்? எப்படி யிருந்தோம்? இறந்தபின் எங்கே செல்வோம், எவ்வாறிருப்போம்? இறந்து சென்றபின் யாம் மீளப் பிறப்ப துண்டா? இல்லையா? பிறப்பதும் இறப்பதுந் தொடர்பாக நிகழுமாயின், அத் துன்ப நிகழ்ச்சியிலிருந்து விடுபட்டுப், பேராப் பேரின்ப வாழ்விலிருப்பது யாங்ஙனம்? எப்போது? என்று பலவாற்றானுமெல்லாம் நாம் ஆராய்ச்சி செய்தபடியாகவே

யிருக்கின்றேம் ஆராய்ச்சியறிவில் மிகக் குறைந்தவராயிருக்கின்ற கானக மக்களுங்[1] கூடத் தம்முள்ளத்தே மேற்காட்டிய வினக்கள் எழப்பெற்றவர்களாய்த், தம்மறிவுக்குத் தென்பட்ட வரையில் அவைகளுக்கு விடைகண்டு வாழ்கின்றார்களென்று, அவர்களை இந் நிலவுலகமெங்கணும் போய்க்கண்டு, அவர்களுடைய கொள்கைகளைத் துருவித் துருவியாராய்ந்த வெள்ளைக்கார ஆசிரியர்கள் பற்பல நூல்களில் வரைந்துவைத் திருக்கின்றார்கள். ஆராய்ச்சியறிவும் நாகரிகமும் மிகக குறைந்த கானக மாந்தரே இம்மை மறுமையைப் பற்றிய உண்மைகளைத் தேர்ந்துணர்தலில் அடங்கா ஆவல் உள்ளவர்களாய் இருக்கின்றனரென்றால், இயற்கை யறிவொடு கல்வியறிவும் நாகரிகமும் வாய்ந்த நாமும் நம் முனேர்களும் இம்மை மறுமையைப்பற்றிய உண்மைகளை ஆராய்ந்தறியாமல் இருத்தல் இயலுமோ? சொன்மின்கள்! இயற்கைப் பொருளாராய்ச்சி யளவில் நின்று அதற்குமேல் ஏதுமே யில்லையென்று அழுத்தமாய்ப் பேசிவந்த ஹக்ஸிலி[2] என்னும் மேல் நாட்டறிஞர் தாமுந் தம் வாழ்நாளின கடைப்பகுதியில் இயற்கைப் பொருளின் வேருக, எல்லாம்வல்ல அறிவுப்பொருள் ஒன்றுண்டென்னும் முடிவுக்கு வந்தார்.* அவரைப் போலவே இயற்கைப் பொருளாராய்ச்சியிற் புகழ்பெற்று விளங்கிய டிண்டல்[3] என்னும் ஆசிரியரும் அறிவில்லா இயற்கையைத் தவிர வேறேதுமில்லை யென்று உறைப்பாகப் பேசி வந்தனராயினும், பாஸ்டியன்[4] என்னும் ஆசிரியர் செய்த ஆராய்ச்சிகளைத் தாம் மீண்டும் மிக விழிப்பாய்ச் செய்து பார்த்ததிலிருந்து, உயிரில்லா இயற்கைப் பொருளிலிருந்து உயிருடைய அறிவுப் பொருள தோன்றுது, உயிர்ப்பொருள உயிரில்லா இயற்பொருளின வேருய்ப் பிறிதோர் உயிர்ப்பொருளினின்றே தோன்றும என்னும் முடிபுக்கு வந்து அவ்வியல்பினை நனகு விரித்தெழுதியிருக்கின்றார். இன்னும் இங்ஙனமே இயற்பொருளாராய்ச்சியில் மூணந்துநின்ற ஆலிவர் லாட்ஜ், உவில்லியம் குருக்ஸ், உவில்லியம ஜேம்ஸ்,

---

1. Savages 2. Huxley 3. Tyndall 4. Bastian.

*Read his 'Educational Value of Natural History Sciences' and 'Evolution and Ethics'.

மையர்ஸ், உவில்லியம் மக்டுகல், ஜே. ஏ. தாம்ஸன், பெர்க்ஸன்* முதலான பேரறிவாளரெல்லாம் இப்போது உயிர்நிலைகளைப் பற்றியுங் கடவுள் உண்மையைப் பற்றியும் மிக நுண்ணிய ஆராய்ச்சிகள் எல்லும் எல்லியும் இடைவிடாது செய்து, அவைகளை அரும்பெரு நூல்களாக வரைந்து உலகிற்கு உதவியிருக்கின்றார்கள். இன்றும் அவர்தம் அடிச்சுவடு பற்றி இம்மை மறுமை வாழ்க்கையியல்களை நன்காராய்ந்து நூல்கள் எழுதி உதவுவார் தொகை அயல் நாடுகளிற் பெருகிக்கொண்டே வருகின்றது. உண்மையான கல்வி மணம் வீசப்பெறாத இவ்விந்திய நாட்டிலோ, மக்களுயிர்க்கு உறுதிபயக்கும் இவ் விழுமிய துறையிற் புகுந்து ஆராய்வார் கார்த்திகைப் பிறையாய் இருக்கின்றனர். உயர்ந்த கல்வியும ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியும் இன்றி, அதனால் மறுமையை ஆராயும் அறிவாற்றல் இன்றி, இம்மையை, இயற்கைப பொருளைத் தவிரப் பிறிதேதுமில்லையென எளிதிற் கரைவார் சிலரே ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றனர்! ஆனாலும், மறுமை வாழ்க்கையைப்பற்றி எண்ணாமல் அவை யெல்லாம் பொய் என எளிதாகப் பேசிவிடுவாருங்கூடச் சிற்சில நேரங்களில் உயிரின் நிலைகளையுங் கடவுளுண்மையினையும் நெஞ்சத்தில் நினையாதிரார் என அறிஞர்கள் தேர்ந்து சொல்லி யிருக்கின்றனர். அதுகிடக்க,

இனிப், பசி விடாய் காமம் முதலியவற்றால் நமக்கு வருந் துன்பங்களை, நமக்குத் தொடர்புடையவர்கள் நம்பால் வைத்த அன்பின் மிகுதியினாற், பிறபொருட் சேர்க்கையாலும் பிறவுயிர்ச் சேர்க்கையாலுந் தீர்த்து, நமக்கு இன்பமும் அறிவும் மேன்மேற் பெருகுமாறு உதவி புரிகின்றனரென்பதனை முன்னரே விளக்கிக் காட்டினும். அதனாற், பிறபொருட் சேர்க்கையின்றிப், பிறவுயிர்ச் சேர்க்கையின்றி நமக்குத் துன்பம் நீங்காது, நமக்கு இன்பம் உண்டாகாது, நமக்கு அறிவு வளராது என்னும் உண்மையினை நாம் நன்கு நினைவிற் பதித்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

---

* Oliver Lodge William Crookes, William James, Myers, william McDougall, I. A. Thomson, Bergson.

இனி, நாம் இந்நிலவுலகத்திற் பிறந்தவுடனே நமக்கு வருந் துன்பங்களை நீக்கி நமக்கு இன்பத்தைத் தருபவர் நம் தாய் தந்தையரே யென்பதூஉம் முன்னமே விளக்கப்பட்டது. ஆனாலும், நம் தாய் தந்தையரும் பிறபொருட் சேர்க்கையின்றிப் பிறவுயிர்ச் சேர்க்கையின்றி நம்முடைய துன்பங்களை நீக்கமாட்டு வாரா வென்பது ஆராயற்பாற்று. நம் தந்தை அல்லும் பகலும் வெளியே சென்று உழைத்து உணவுப் பண்டங்களைத் தொகுத்துக் கொணர்ந்து தந்தாலன்றோ, நந் தாய் செழுமையான உடல்நல மனநலம் பெற்றுப் பச்சைப் பசுங் குழவியா யிருந்த நமக்குப், பால் சுரந்தொழுக ஊட்டுவள்? தந்தையாயினான் பெரிதும் மிடிப்பட்டுக் கூழும் அடகுங் கூடக் கொடுக்க மாட்டாதவனாயின், அவன்றன் மனையாள் என் செய்வள்! அவள் வற்றிய யாக்கையினளாய்ப் பால் வறண்டு தன் மகவுக்குப் பால் ஊட்ட மாட்டாளாய்ப் பெரிதுந் துயருறுவளன்றோ? இந்நேரத்திற் பெருந்தலைச் சாத்தனார் என்னும் புலவர் பெருமான் வறுமையால் நைந்து வள்ளலாகிய குமணன்பாற் சென்று பாடிய அருந்தமிழ்ச் செய்யுள் நினைவுக்கு வருகின்றது.

"ஆடுநனி மறந்த கோடுயர் அடுப்பில்
ஆம்பி பூப்பத் தேம்புபசி உழவாப்
பாஅல் இன்மையிற் றோலொடு திரங்கி
இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை
சுவைத்தொ றழூஉந்தன் மகத்துமுக நோக்கி
நீரொடு நிறைந்த ஈரிதழ் மழைக்கண் என்
மனையோள் எவ்வம் நோக்கி நினைஇ
நிற்படர்ந் திசினே நற்போர்க் குமண!"

என்னும் அச் செய்யுள் வறுமை யுழந்த அப் புலவர் பெருந்தகையின் மனையாள் துயரும், அவள் ஈன்ற பசுங் குழவியின் துயரும் எத்துணை யுருக்கமாக எடுத்திசைக்கின்றது! ஆகவே, தந்தை யாயினான் எவ்வளவுதான் புலமையிலும் முயற்சியிலும் மிக்கவனாயினும், அவனுக்கு உணவுப் பண்டங்கள் கிட்டாவாயின்,

அவன்றான் என் செய்வன்! அவன்றன் மனையாடான் என் செய்வள்! அவர்க்கு உணவுப் பண்டங்களை வருவித்துக் கொடுப்போரும், அவற்றை விளைவித்துக் கொடுப்போரும் இலலையாயின், அவரும் அவர்தம மைந்தரும் மடிந்து போவது திண்ணமன்றோ? எனவே, எத்தகையவரும் பிறவுயிரி னுதவியின்றிப் பிறபொருளின் சேர்க்கையின்றி உயிர் வாழ்தல் சிறிதும் இயலாதென்பது தெற்றென விளங்கா நிற்கின்றதன்றோ?

இனி, நாம் பிறப்பதற்கு முன்னே நம்போன்ற மக்களும் நம்மிற் றாழ்ந்த சிற்றுயிர்களும் எங்ஙனந் தோன்றினர்? அவர்க்குப் பசியும் விடாயும் நீக்கப் பாலுஞ்சோறும் நீரும் எங்ஙனந் தோன்றின? அவ்வுயிர்களையும் அவ்வுணவுப் பொருள்களையும் நந் தாய் தந்தையர்கள் தாமே படைத்தவர்களா? அல்லது தாமே படைக்க வல்லவர்களா? ஒரு சிறிதும இல்லையே. நந் தாய் தந்தையர்களை நாம தெய்வமாக நினைந்து வணங்கவேண்டுவது நமது அன்பான கடமையே யாயினும், அவர்கள் உண்மையிலே தெய்வங்கள் ஆவரா? அவர்கள் நம்மைப் போலவே பசித்தும் விடாய்த்தும் வருந்துகின்றனர்; அவை தீர்க்குஞ் சோறும் நீரும் தேடித் திரிகின்றனர்; நோய்கொண்டு துன்புறுகின்றனர்; சிறிது காலத்தில் மாண்டும் மறைந்தும் போகின்றனர்!

இனி நந் தாய்தந்தையர்க்கு உணவுப் பொருள்களை வருவித்துத் தந்தவர்களேனும், அல்லது அவற்றை விளைவித்துத் தந்தவர்களேனுந் தெய்வங்கள் ஆவரா? என்று கருதிப் பார்த்தால், அவர்களெல்லாம். நந் தாய் தந்தையரை யொப்பவே, பசித்தும் விடாய்த்தும் நோயுற்றுஞ் சிறிது காலத்தில் மாய்ந்து மறைந்து போகின்றவர்களாகவே இருக்கின்றனர்! இவர்களுடைய உதவியுந் துணையுங்கூட நிலையில்லாதனவாய் ஒழிகின்றன!

அஃதுண்மையே யாயினும், நம்போன்ற மக்கள் தாம் உயிரோடிருக்குந்தனையுமாவது நமக்குதவியுந் துணையுமாய் இருக்கின்றனரோ வெனின்; அதுவும் நிலையாயில்லை; அவர்கள் நோயாலும் முதுமையாலும் வருந்தும் போது அவர்கள் நமக்குதவி செய்வது

மாறி நாம் அவர்கட் குதவிசெய்யும் நிலையினை அடைகின்றோம். அப்படியானாலும், அவர்கள் நோயும் முதுமையுமின்றி உரமுடன் உயிர்வாழுங்காறும் அவர்கள் நமக்குதவி செய்யக் காண்கினறோ மேயெனின்; அவர்கள் நன்குயிர் வாழுங் காலத்தும் - பெய்ய வேண்டும் பருவத்தில் மழை பெய்யாவிடினும், மழை பெய்தும் பெருவெள்ளத்தாலுஞ் சூறைக் காற்றாலும் நில அதிர்ச்சியாலும் பயிர் பச்சைகள் முற்ற அழிந்து படினும அவர் தாம் என் செய்வர்! ஆகவே, நந் தாய் தந்தையர் உண்மையிற் றெய்வங்கள் ஆகாமை போலவே, நந் தாய்தந்தையர்க் குதவியாய் இருந்தவரும் அவர்க் குதவியா யிருந்தவரும் எல்லாம் உண்மையிற் றெய்வங்கள் ஆகாமையுந் தெற்றென விளங்கா நிற்கும்.

என்றாலும், நந் தாய் தந்தையரே நம்மைப் பிறப்பித் தவராகலான், அவர் தாம் நமக்குத் தெய்வங்கள் ஆகற்பால ரெனின: அவர் தாம் நம்மைப் பிறப்பித்தவரென்பது நமக்கு எங்ஙனந் தெரியும்? நாம் தாய் வயிற்றிற் கருவாயிருந்தகாலத்தும் அதனை அறிந்திலேம், தாய் வயிற்றை யகன்று சிறுமகவாய்ப் பிறந்த காலத்தும் அதனை அறிந்திலேம; வளர்ந்து அறிவதறியுங் காலத்திலே தான் தாய் தந்தையரும் பிறருஞ் சொல்வதைக் கேட்டு நம்பி, "இவர் தாம் என் தாய் தந்தையர்" என்னும் அறிவுவரப் பெறுகின்றேம். எத்தனையோ பேர் தமக்குப் பிள்ளை இல்லாமையாற், பிறருடைய பிள்ளைகளை, அவர் அறியாமலோ அறிந்தோ தம்பாற் கொணர்ந்து தம் பிள்ளைகளாகவே வளர்த்து, அப்பிள்ளைகள் பெரியவர்களான பின்னும் தாம் பிறர் பெற்ற பிள்ளை களென்பதனை அவர்கள் அறியாமலே வைத்து, அவர்களின் பிறப்பை முற்றுமே மறைத்து விடுகின்றனர். ஆதலால், "நம்மைப் பிறப்பித்த தாய் தந்தையர் இவர் தாம" என நாம் நம்பும் நம்பிக் கையும் பழுதுபடுதற்கு இடம் இருக்கின்றது. அதனால், நந் தாய் தந்தையரே நம்மைப் பிறப்பித்த தெய்வங்கள் எனக் கருதி விடுவதும பிழையாகவே யிருக்கின்றது. நாம நந் தாய் தந்தையராகக் கருதும் மக்களும அவர்க்கு உறவினரும அவர்க்கு நண்பரும், அவர்க்கு அயலாரும் ஆகிய அனைவரும் "எங்கிருந்து இங்கு வந்தோம்? எவ்வாறு வந்தோம்?" என்பவைகளை

அறியாமலே பிறந்து, சில காலந் துன்புற்றுஞ் சில காலம் இன்புற்றுஞ் சிலகாலம் இரண்டும் அற்றும் இங்கே பலவகையால் உழன்று, பிறகு தம்மாலும் பிறராலுந் தடுக்க முடியாமலும், இன்ன விடத்திற்குச் செல்கின்றோம் என்பதனை அறிய முடியா மலும் இறந்துபடுதலை, நங் கண்ணெதிரே காண்கையில், இம் மக்களுள் எவருந் தெய்வம் ஆகாரென்பதனை நன்கு தெளியப் பெறுகின்றேம் அல்லேமோ? இங்ஙனம் ஆறறிவுடைய மக்களே தெய்வமாகாதபோது, மக்களினுந் தாழ்ந்த சிற்றுயிர்களும், உயிரே யில்லாத கல்லும்மண்ணுந் தெய்வமாதல் யாங்ஙனம்? எனினும் இவ்வளவிலே எமது ஆராய்ச்சியறிவு நின்றுவிடுமோ? இவ் வளவிலே எமதுள்ளம் அமைதிபெற்று நிற்குமோ? என்றால்; இவ்வளவுக்குமேல் அறியமுடியாத நிலையில் மக்களறிவு நின்று விடுதலே நல்லது, என்பர் சிலர். ஆனால், மேன்மேல் ஆராய்ந்து செல்லும் முறையிற் றடைப்படுத்தப் படாமல் வளர்ந்து செல்லும் அறிவே விழுமிய மாந்தரெல்லாரிடத்துங் காணப்படுதலால், மக்களும் ஏனைச் சிற்றுயிர்களும் உயிரற்ற கல் மண் முதலியனவுந் தெய்வங்கள் அல்லவெனத் துணிந்தமட்டில் அவர் அமைதி யுறாராய், "இவரும் இவையுந் தெய்வங்கள் அல்லவாயின், வேறெது தான தெய்வமாகும்?" என ஆராய்ந்து காண்பதில் அறிவு முனைந்துநிற்றலை எங்குங் காணநின்றேம். யாங்ஙனமெனிற், காட்டுதும்.

கஅ. கடவுளே தாய் தந்தை

இந் நிலவுலகத்துயிர்கள்பாற் காணப்படுந் தாய் தந்தைய ரமைப்பே, நாம் முடிவாய் அறிந்து அமைதி பெறுதற்குரிய உண்மையினைப் புலப்படுத்துவதா யிருக்கின்றது. ஓரறிவுடைய புற் பூண்டுகள் முதல் ஆறறிவுடைய மக்கள் ஈறாகவுள்ள எல்லா வுயிர்களிலும் இத் தாய் தந்தைய ரமைப்பு அமைந்துகிடத்தலை இக்காலத் துயிர் நூல் வல்லார் நன்காராய்ந்து கண்டிருக்

கின்றனர். புற் பூண்டுகளிலும் மரஞ் செடி கொடிகளிலும் ஆண் பெண் அமைபபு வழுவாமலே காணப்படுகின்றது. புல்லிலும் ஆண்புல் பெண்புல் உண்டு; ஒவ்வொரு வகைப் பூண்டுகளிலும் ஆண்பூண்டு பெண்பூண்டுகள உண்டு; ஒவ்வொரு வகை மரங்களிலும் ஆண் பெண் மரஙகள் இருக்கின்றன. இஙஙனமே ஏனைச் செடி கொடிகளிலும் ஆண் செடிகொடிகளும் பெண் செடிகொடிகளும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆண் செடிகொடிகளில் உள்ள கருவைப பெண் செடிகொடிகளிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும் வண்டுகளின் உதவியாற் பெண் செடிகொடிகள் காயுங் கனியுந் தருகின்றன. இவ்வாறு ஆண் பெண் கருக்கள் ஒன்று சேர்க்கப் படாவிட்டால், மரஞ்செடி கொடிகள் காய்த்துப் பயன் றருவதில்லை. ஆகவே, ஓரறிவுடைய புற்பூண்டுகள் மரஞ செடி கொடிகளிலும் ஆண் பெண் அல்லது தாய்தந்தைய ரமைப்பு அமைந்து கிடத்தல் ஆராய்ச்சியாற் றுணியப்பட்டிருத்தலின், முதலில் இவ்வுண்மையினை அனைவரும் நன்கு நினைவிற் பதித்துக்கொள்ளல் வேண்டும்.

இவ்வமைப்பின் நுட்பம் நங் கண்களுக்குப் புலனாகாத ஓரறிவுடைய புற்பூண்டுகளிலும் மாறுமல் அமைந்து கிடத்தல்போலவே, ஈரறிவு மூவறிவு நாலறிவு வாய்ந்த சிற்றுயிர்களிலும், ஐந்தறிவு வாய்ந்த பாம்பு பறவை ஆடு மாடு அரிமா புலி யானை குதிரை முதலான உயிர்களிலுந் தாய் தந்தையராம் ஆண் பெண் அமைப்பு வழுவாமற் காணப்படுகின்றது. இனி, ஆறறிவு வாய்ந்த நம் மக்களிலும் இத் தாய், தந்தைய ரமைப்பு வழுவாமற் காணப் படுதலைப் பற்றி நாம் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. இவ்வமைப்பின் பேருதவியினாலேயே உயிர்கள் மேன்மேற் பல்கி வருகின்றன. இவ்வாண் பெண் அமைப்பு இங்குள்ள இவ்வுயிர்கள்பாற் காணப் படாவிட்டால், இந்நிலவுலகில் உயிரற்ற வெறுங்கல்லும் மண்ணுந் தண்ணீருமன்றி உயிர்ப் பொருளென ஒன்று காணப்படுமோ? சொல்லுங்கள்? ஆகவே, இவ் வாண்பெண் அமைப்பே இங்குள்ள உயிர்களெல்லாந் தோன்றுதற்கும், தோன்றிய உயிர்கள் மேன்மேல் அறிவும் முயற்சியும் உடையவாய் இன்புற்று வாழ்தற்கும் பேருதவி புரிகின்றதென்பதனை எல்லாரும் மறவாமல் மனத்திற் பதித்துக்கொள்ளல் வேண்டும்.

இனி, இவ்வாண் பெண் அமைப்பை; ஓரறிவு முதல் ஐயறிவு வரையில் வாய்ந்த சிற்றுயிர்களும், அவற்றிலும் உயர்ந்த ஆறறிவு வாய்ந்த மக்களுந் தாமாகவே அமைத்துக்கொள்ள வல்லவர்களா? இல்லை, இல்லை. நாம் எங்கிருந்து இங்கு வந்தோம்? எவ்வாறு வந்தோம்? என்பவைகளையே நாம ஒரு சிறிதும் அறியாமற் பிறந்து, பிறந்து பின் நெடுங்காலம் ஆக வளர்ந்து பெரியராகியும் இன்னும் அவைதம்மை அறியாதவர்களாகவே, அறிய முடியாதவர்களாகவே யிருக்கின்றனம. இத்தகைய சிற்றறிவுப் பேதைகளாகிய நாம், பிறப்பதறகு முன்னும், பிறந்த பின்னும், ஆண் பெண், அமைப்புகளை வகுக்கத் தக்க அறிவு வாய்ந்தவர்களாய் இருந்தனமா? இருக்கின்றனமா? சிறிதும் இல்லையே. அல்லது, நம உடமபில் ஓர் உறுப்பேனும் அமைக்கப்படா விட்டாலும்; அமைக்கப்பட்டவை பழுதுபட்டுப் போனாலும், அவற்றை நாமே நம் அறிவும் நம ஆற்றலுங் கொண்டு படைத்து அல்லது திருத்தி அமைத்துக்கொள்ளல் முடியுமா? அணுவளவும் முடியாதே. கண்ணில்லாத குருடர்களையுங், காதுகேளாத செவிடர்களையும், வாய் பேசாத ஊமைகளையும், கைகாலற்ற முடவர்களையும், இன்னும் இங்ஙனமே உறுப்புகள் ஒன்றும பலவும் அற்ற அல்லது பழுதுபட்ட மாக்களையும் நாம் நம் மக்கட் பரப்பின் இடையிடையே காண்கின்றனமே! "எம்மினும அறிவிற் பெரியார் யார்? எமமினும் ஆற்றலிற் பெரியார் யார்? யாமே அறிவிற் பெரியேம்! ஏனையோரெல்லாம் அறிவற்ற மடையர்" என வாய்கூசாது பேசி இறுமாந்து நடப்பவர் எவரேனுங் குருடர்க்குக் கண்ணுஞ் செவிடர்க்குச் செவியுணர்வும், ஊமையர்க்குப் பேசுந்திறனுங், கைகால் அற்றவர்க்குக் கை காலும் படைத்துக் கொடுக்க மாட்டுவாரா? எட்டுணையும் மாட்டார்களே! இத்தன்மையரான நம் மக்கள் தமக்குள்ள சிற்றறிவு கொண்டுந்; தமது சிறுவல்லமை கொண்டுங், கடல் மணலை அளவிடினும் அளவிடப்படாத உயிர்த்தொகைகளில் ஆண் பெண் அமைப்புகளை வகுக்க வல்லராதல் யாங்ஙனம்? கூறுமின்கள்!

அற்றன்று, மக்களுடைய அறிவும் ஆற்றலும் இவ்வாண் பெண் அமைப்பை வகுக்க ஏலாவிட்டாலும், உயிர்த்தொகைகளின்

உடம்பில் ஒருங்கு குழுமி நிற்குஞ் சிற்றணுக்களே, ஆண் பெண் அமைப்புகளாகத் தம்முட் பிரிந்து நின்றன; எனக் கூறுதலாற் போந்த குற்றம் என்னையெனின்; இவ்வாறு கூறுதல் "கொசுகின் கடிக்கு அஞ்சிப் புலிவாய்ப் பட்டதனை'யே யொத்திருக்கின்றது. ஆறறிவிற் சிறந்த மக்களே இவ்வமைப்புகளை ஒரு தினைத்தனையும் ஆக்க வல்லவர்களாய் இல்லாதபோது, அறிவற்ற அணுக்களே பெரிதும் வியக்கத்தக்க இவ்வமைப்புகளை, அளவற்ற உயிர்த் தொகைகளி லெல்லாம் இருவேறு வகையாய் வகுத்துவைத்தன வென்றுரைத்தல்,

"ஒப்பிலா மலடி பெற்ற மகனொரு முயற்கொம் பேறித்
தப்பில் ஆகாயப் பூவைப் பறித்தமை சாற்றி னாரே"

என்பதனோடு ஒப்பவைத்து நகையாடற் பாலதாகவே யிருக்கின்றது!

மேலும், உலகத்திலுள்ள உயிர்களின் ஒழுக்கங்களெல்லாம் அறிவினால் நடைபெறுகின்றனவே யல்லாமல், அறிவின்மையால் நடைபெறவில்லை. விழித்திருக்கும் நிலையில் அறிவும், அயர்ந்து துறங்கும் நிலையில் அறியாமையும் எல்லாவுயிர்களிடத்தும் முனைத்து நிற்றலை அறியாதார் யார்? உயிர்கள் விழித்து அறிவுடன் உலவும்போது ஒருசெயலைச் செய்கின்றனவா? விழி துயின்று அறிவின்றிக் கிடக்கும்போது அச்செயலைச் செய் கின்றனவா? என்று ஒரு சிறிது கூர்ந்து பார்ப்பவர்க்கும், அறிவே யில்லாத அணுக்கள் இவ் வாண் பெண் அமைப்பை இவ்வுயிர்கள் பால் அமைத்துவைத்தல் சிறிதும் இயலாதென்பது தெற்றெனு விளங்கா நிற்கும்.

அங்ஙனமாயின், அறிவே யில்லாத ஒரு காந்தக்கல் இருப் பூசியைத் தன்பால் இழுத்துக்கொள்ளுஞ் செயலைச் செய்தல் என்னையெனின்; அவ் விழுக்குஞ் செயல் அறிவினால் நிகழுஞ் செயல் அன்று. அறிவானது ஒன்றனை இழுத்தலுஞ் செயவல்லது இழுத்ததனை விட்டு விடுதலுஞ் செயவல்லது. ஓர் எறும்பானது

தனக்கு வேண்டும் ஒரு நொய்யினை இழுத்துச் செல்வதும் பார்மின்கள்! இழுத்துச் சென்றதனைத் தனது வளையிற் கொண்டுபோய் வைத்து விட்டுத் திருப்புதலும் பார்மின்கள்! மேலும், அது செல்லும் வழியில் நாம ஒரு தடையை ஏற்படுத்தி வைத்தால், அவ்வெறும்பு, அத்தடை ஏறிச் செல்லக் கூடிய அளவினதாய் இருந்தால் அதன மேல் ஏறி அதனைக் கடந்து செல்லுதலும், அத் தடை அங்ஙனம் ஏறிச் செல்லக்கூடாத அளவினதாய் இருந்தால் அஃது அதனைச் சுற்றி வேறு வழியாய்ச் செல்லுதலும் உற்றுப் பார்மின்கள்!

இங்ஙன மெல்லாம் ஒரு காந்தக் கல் செய்ய வல்லதாமா? அது தான் இழுத்த ஊசியை இழுத்தபடியே வைத்திருக்குமல்லது, அதனைத் தானாகவே விட்டுவிடத் தெரியாது. அதுவேயுமன்றி, அக் காந்தக் கல்லுக்கும் அதனால் இழுக்கப்படும் ஓர் ஊசிக்கும் இடையே தடையாக ஒரு பலகையை நிறுத்தினால், அக் காந்தம் அத் தடையினை மேற்கடந்து செல்லல் கூடுமா? அல்லது, அத் தடையினைச் சுற்றிபபோய் வேறொரு வழி செய்து கொண்டு அவ்வூசியினை இழுக்க வல்லதாமா? ஆகாதே. ஆகவே, அறிவற்ற உயிரில் பொருளின் செயல் ஒன்றனை யிழுத்தலையோ, பிறிதொன்றனைத் தள்ளுதலையோ செய்யுமல்லாமல், இழுத்தல் விடுதல் தடைகடத்தல் பொருள்களைப் பலவகையாய் அமைத்தல் முதலான செயல்களை அறிவுடைய உயிர்கள் செய்தல்போற், செய்யமாட்டாது. ஒரு தூங்கணங்குருவி தான் முட்டையிடும் பருவத்தே தொடுக்கும் கூட்டைப்போல் வியக்கத் தக்கதோர் அமைப்பை அறிவற்ற பொருள் ஏதேனும் செய்யக் கண்டதுண்டா? நல்லிசைப் புலவன் ஒருவன் தன் கூர்த்த அறிவால் ஆக்குஞ் 'சிலப்பதிகாரம்' போன்ற ஒரு காவியத்தையும், இன்னிசைப் புலவன் ஒருவன் தொடுக்கும் 'யாழ்முறிபபதிகம்' போனற ஓர் இசைப் பாட்டையும், நாடகப் புலவன் ஒருவன் ஆக்கும் 'திருச் சிற்றம்பலக் கோவையார்' போன்ற ஒரு நாடக நூலையும், கற்றச்சு வல்லான் ஒருவன் சமைக்கும் 'திருவாலவாய்க் கோயில்' போன்ற ஒரு வியத்தகு கட்டிடத்தையும், அறிவின் திறம் வாய்ந்த கொற்றன் ஒருவன் எழுப்பும் 'திருமலை நாய்கன் அரண்மனை' போன்ற ஒரு

மாபெருங் கட்டிடத்தையும், ஓவியம் வல்லான் ஒருவன் தீட்டுஞ் 'சகுந்தலை வடிவம்' போன்ற ஓர் ஓவியத்தையும், இன்னும் இக்காலத்தே மேனாட்டறிஞர்கள் அரிதிற் கண்டுபிடித்து இயக்கும் நீராவிவண்டி, நீராவிக்கப்பல், வானவூர்தி, நிலவூர்தி, மின்வண்டி, மின்செய்தி, அச்சுப்பொறி முதலான பயன்படு கருவிகள் போன்ற அமைப்புகளையும் அறிவும் உயிரும் இல்லாத எந்தப் பொருளேனும் எந்த அணுவேனும் அமைத்தலை எவரேனும் கண்டதுண்டா? பகர்மின்கள்! இன்னும், உழவு, வாணிகம், அரசியல், சமையல் முதலாக நம் உலக வாழ்க்கையில் நடைபெறும் இன்றியமையாத தொழில்களெல்லாம் அறிவுடைய உயிர்கள் தம அறிவின் திறத்தால் நடத்தக் காணுகின்றனமே யன்றி, அறிவில்லா உயிரில்லாப் பொருள்கள் நடத்தக் காண்கின்றோம் இல்லையே. நம் உடம்பையும் உயிரையும் நன்கு நிலைபெறச் செய்தற்கு இன்றியமையாததான சமையற்றொழில் எத்துணை யறிவோடு எத்துணைக் கருத்தோடு இயற்றப்பட வேண்டுவதா யிருக்கின்றது! அறிவுங் கருத்துமின்றி ஆக்கப்பட்ட சுவையில்லா உணவு நமக்கு எவ்வளவு மனப் புழுக்கத்தினைத் தருகின்றது! அங்ஙனம் அவ்வுணவைப் பழுது படுத்தியவர்மேல் நமக்கு எவ்வளவு மனக் கசப்பு உண்டாகின்றது! இவ்வாறு நமதுயிர் வாழக்கையிற் காணப்படும் ஒவ்வோர் அமைப்புக்கும், ஒவ்வோர் இயக்கத்திற்கும் ஒவ்வொரு செயலுக்கும் நாம் அறிவுடையார் முயற்சியையுந் துணையையும் உதவியையும் நாடியபடியாயிருந்து வாழநாட் கழித்து வருகையில், இவ்வுலகத்துள்ள எண்ணிறந்த கோடியுயிர்களிலுங் காணப்படும் ஆண் பெண் அமைப்புக்கு மட்டும் அறிவற்ற உயிரற்ற அணுக்களை வினை முதலாகக் கூறுவது யாங்ஙனம் பொருந்தும்? ஆகையால், அளவு காண்பரிய இவ்வுயிர்களிற் காணப்படும் இத்தாய் தந்தையமைப்பிற்கு, அளவற்ற அறிவும் அளவற்ற ஆற்றலும் வாய்ந்த ஒரு பேருயிரே வினைமுதலாமென்பது தெள்ளிதின் முடிக்கப்படும் என்க. இவ்வுண்மையைத் தேற்றுதற்கே நம் அறிவுநூற் பேராசிரியராகிய மெய்கண்டதேவர்,

> "அவன் அவள் அதுவெனும் அவைமூ வினைமையின்
> தோற்றிய திதியே ஒடுங்கி மலத்துளதாம்
> அந்தம் ஆதி என்மனார் புலவர்"

என்று அருளிச்செய்தார். எல்லா உயிர்ப் பொருள்களிலுங் காணப்படும் அமைப்புகள் அத்தனையும் ஆண்பெண் என்னும் இவ்விருவகை வியத்தகு படைப்புகளில் வந்து அடங்குதலாலும், நம்மால் அறியப்பட்ட எந்தச் சிற்றுயிரேனும் அல்லது எந்த மக்களேனும் இவ்விருவேறு வகையான படைப்பை உண்டாக்க வல்லவர்களாய் இல்லாமையாலும், இவ்வரிய பெரிய நுண்ணிய அமைப்பை வகுத்து, அவ்வாற்றால், தந் நிலையில் அறிவு விளங்குவ தின்றி இருளிற் கிடந்து துன்புற்ற உயிர்களுக்கு அறிவைச் சிறிது சிறிதாகப் படிபபடியா விளங்கச் செய்து, இன்பத்தை ஊட்டிவரும் பேரறிவுப் பேராற்றற் பேருருட் பேருயிர் ஒன்றுண்டென்பது தெளியப்படும். இவ்வருட் பேருயிரே முழுமுதற்கடவுளாகுமென்று தொன்றுதொட்டு நந் தமிழ் முன்னோருந் தமிழாசிரியருங் கருதி அதனையே வழிபட்டு வரலாயினர். முழுமுதற் கடவுள ஒருவர் உண்டென்பதனைத் துணிதற்கு உயிர்களிற் காணப்படும் இவ்வாண்பெண் அமைபபு நேர்வழி காட்டுதல்போல, உயிரற்ற பொருள்களிலும் நம் கட்புலனுகும் உயிரற்ற உலகங்களிலுங் காணப்படும் அமைப்புகள் நேர்வழி காட்டா. ஆதலினுற்றான் நந் தெய்வ ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ நாயனுர் முழுமுதற் கடவுள் உண்டென்பதனைத துணிதற்கு உயிரற்ற உலக அமைப்பினை முதலில் கூருமல், ஆண்பெண் அமைபபினையே "அவன் அவள்" என முதலிற் கூறினுர். அங்ஙனம் ஆண் பெண் அமைபபின் வழியே தெளளிதிற் றுணியப்படும் முழுமுதற் கடவுள் உண்மைக் குப், பினனும் ஒரு சானருக உலகவமைப்பினையும் "அது" என்னும் ஒரு சொல்லால் அதனை மடுத்துக் கூறலுற்ருர். இத்துணை நுட்பமாக ஆண் பெண் அமைப்பையே முதலில் எடுத்துக்காட்டி, அவ்வாற்றல் முழுமுதற் கடவுள் உண்மை தேற்றிய ஓர் ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவரைத் தவிர வேறெவரை யும் வேறெங்குங் கண்டிலேம். மற்றை யாசிரியரெல்லாம் உலக வமைப்பின்மேல் வைத்தே கடவுளுண்மையினை நிறுவலாயினர். உயிரற்ற உலக வமைப்பு இயற்கையில் உண்டாவதென்று பகர் தற்கும இடந்தருதலால், அது கடவுளுண்மையைத் தேற்றுதற்கு, ஆண்பெண் அமைப்பைப் போல் அத்துணைச் சிறந்ததன்றென்பது நுண்ணறிவினர்க் கெல்லாம் நன்கு விளங்கா நிற்கும.

இனி, இங்ஙனமாக உயிர்கள் எல்லாவற்றிலும் ஆண்பெண் அமைப்பை வகுத்தமைத்த முழுமுதற் கடவுள் ஒருவர் கட்டாயமாய் இருக்கவேண்டுமென்பது துணியப் பட்டாற் போலவே, அம் முழுமுதற் கடவுளும் ஆண்பெண் உரு ஒன்று கூடிய இயற்கையினராகவே யிருப்பரென்பதூஉம் ஆராய்ந்து காட்டுவாம். உயிர்களிடத்தே காணப்படும் ஆண்பெண்ணமைப்பு, அதனைத் தோற்றுவிக்க முனைந்த இறைவனது அறிவின்கண் முதலில் உருவு கொண்டு தோன்றி, அதன்பின் அவனால் உயிர்களுக்குப் படைத்துக் கொடுக்கப்பட்ட உடம்புகளில் அமையலாயிற் றென்றறிதல் வேண்டும். ஏனென்றால், நங் கட்புலனாகும் பருப்பொருள்களில் ஒருவன் ஒரு வடிவினைச் சமைக்கப் புகுங்கால், அதனை அவன் அவற்றிற் சமைத்தற்கு முன்னமே தான் சமைக்கக் கருதிய உருவினைத் தன் அறிவின்கண்ணே முதலிற் சமைத்துக் கொள்ளவேண்டியவனா யிருக்கின்றான். அங்ஙனம் அவ்வுருவினை அவன் அகத்தே தன்னறிவின்கட் சமைத்துக் கொண்டிலனேற், புறத்தே தான் சமைக்கக் கருதிய வடிவினைச் செய்து முடிக்க மாட்டுவான் அல்லன். மாற்றுயர்ந்த பொற் கட்டியில் ஓர் ஆண்பாவையையோ அல்லதொரு பெண் பாவையையோ செய்யவேண்டினான் ஒரு தட்டான் முதலில் அதனைத் தன்னறிவின்கண் தெளிவாக அமைத்துக்கொள்ள வேண்டியவனாயிருக்கின்றான். சிறந்த ஓர் அடுக்கு மாளிகையினைக் கட்டவேண்டினான் ஒரு கொற்றன் முதலில் அதனைத் தன் அறிவின்கண் திட்டமாய் அமைத்துக் கொள்ள வேண்டியவனா யிருக்கின்றான். அழகிய ஒரு மலைக்காட்சியினையோ அல்ல தங்தள்ள ஒரு மயிலின் வடிவத்தையோ அல்ல தங்குள்ள வேட்டுவ மாதரையோ ஓவியமாக வரையவேண்டினான் ஓர் ஓவியன், முதலில் அவற்றை அழகிய வகையாகத் தன் உள்ளத்தின்கண் திறமாக அமைத்துக் கொண்டு, அதன்பிறகே புறத்தில் வண்ணங்களைக் குழைத்து இரட்டுத் துணிமேல் அவற்றையொக்கும் வடிவினை வரைகுவன். இங் ஙனமே, இன்னும் எவ்வெவ்வமைப்புகளைப் புறத்தே அமைக்க வேண்டினும், அவை தம்மை அமைக்கப் புகுவார் முதலில் அவற்றைத் தம் அறிவின்கண் அமைத்துக்கொண்டு செய்து வருதலை நாம் ஒவ்வொரு நொடியும் மக்களின் உலகிய

லொழுக்கத்தில் நேரே காணலாம். தம் அறிவின்கண் அமைத்துக் கொள்ளாத ஓர் அமைப்பைச் சிலர் வெளியே செய்யமாட்டாமல் விழித்தலும், வேறு சிலர் தம் அறிவின்கண் அரைகுறையாக் எண்ணியவற்றை வெளியேயும் அரைகுறையாய்ச் செய்து பிழைபடுதலும், இத்தன்மையினர் அறிவில்லா மடையரென்றும் பேதையரென்றும் உலகத்தாரால் இகழப்படுதலும் நாம் நாடோறும் நம் வீட்டின் அகத்தும் புறத்துங் கண்டுவருகின்றனம் அல்லமோ? ஆதலால், வெளியே எந்த அமைப்பினைச் செவ்வனே அமைத்து முடித்தற்கும், நம் உள்ளே நமதறிவின்கண் அதனைச் செவ்வனே அமைத்துக் கொள்ளவேண்டுவது இன்றியமையாததாய் இருக்கும் முறை இனிது விளங்கற்பாலதேயாம். ஆகவே, இந்நிலவுலகத்துள்ள எண்ணிறந்த கோடியுயிர்களிலுங் காணப் படும் ஆண் பெண்ணமைப்பு எல்லையில்லா ஒரு பேரறிவினாலன்றி உண்டாதல் செல்லாமையானும், அத்தகைய பேரறிவுங் கடவுளிடத்தன்றி வேறு சிற்றுயிர் எதன்கண்ணுங் காணப் படுதல் இல்லாமையானும், இவ்விருவேறு வகையான அமைப்பும் உயிர்கள்பாற் றோன்றுதற்கு முன்னமே இதற்கு மூலமான ஓர் ஆண்பெண் உரு இறைவனதறிவின்கட்டோன்ற வேண்டுவது இன்றியமையாததாய் இருத்தலானும், அறிவுருவாய் விளங்கும் இறைவன் ஆண் பெண் அல்லது தாய் தந்தையர் உருவாமே இருப்பனென்பது முடிக்கப்படும். இதுபற்றியே, இற்றைக்குச் சிறிதேறக்குறைய இரண்டாயிர ஆண்டுகட்குமுன் இயற்றப்பட்ட தனிச் செந்தமிழ் நூல்களில்,

> "நீல மேனி வாலிழை பாகத்
> தொருவனது இருதாள் நிழற்கீழ்
> மூவகை யுலகும் முகிழ்த்தன முறையே"
>
> (ஐங்குறுநூறு)

என்றும்,

> "கண்ணி கார்நறுங் கொன்றை காமர்
> வண்ண மார்பிற் றாருங் கொன்றை,

ஊர்தி வால்வெள் ளேறே சிறந்த
சீர்கெழு கொடியும் அவ்வே றென்ப
கறைமிட றணியலும் அணிந்தன்று, அக்கறை
மறைநவில் அந்தணர் நுவலவும் படுமே,
பெண்ணுரு ஒருதிறன் ஆகின்று, அவ்வுருத்
தன்னுள் அடக்கிக் கரக்கினுங் கரக்கும்,
பிறைநுதல் வண்ணம் ஆகின்று, அப்பிறை
பதினெண் கணனும் ஏத்தவும் படுமே,
எல்லா உயிர்க்கும் ஏம மாகிய
நீர்அற வறியாக் கரகத்துத்
தாழ்சடைப் பொலிந்த அருந்தவத் தோற்கே''

(புறநானூறு)

என்றும் போந்த கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுட்களில் இறைவன் ஒருபாற் பெண்ணுருவும் உடையனாய்த் திகழ்தல் தெளித்துச் சொல்லப்பட்டமை காண்க. இனிப், பண்டைத் தமிழாசிரியர்க்குப் பின்னுஞ், சைவசமய முதலாசிரியராய் இற்றைக்கு ஆயிரத்தறு நூறாண்டுகளுக்கு முன்னுந் தோன்றிய மாணிக்கவாசகப் பெருமானும்,

''குவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க!
அவளுந் தானும் உடனே காண்க!
பரமா னந்தப் பழங்கட லதுவே''

எனவும்,

''பைங்குவளைக் கார்மலராற் செங்கமலப் பைம்போதால்
அங்கங் குருகினத்தாற் பின்னும் அரவத்தால்
தங்கண் மலங்கழுவு வார்வந்து சார்தலினால்
எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த
பொங்கு மடுவிற் புகப்பாய்ந்து பாய்ந்துநஞ்
சங்கஞ் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக்
கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப்
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்''

எனவும் அருளிச் செய்திருக்குந் திருவாசகத் திருப்பாட்டு களிலும் எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுள் ஒருபால் ஆணுருவும் ஒருபாற் பெண்ணுருவும் ஒருங்கு கலந்த அம்மையப்பராய் விளங்கும் உண்மை நன்கெடுத்துக் காட்டப்பட்டிருத்தல் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று. இனி, மாணிக்கவாசகர்க்குப் பின்வந்த திருஞானசம்பந்தப்பெருமான்,

"பேதையா ளவளொடும் பெருந்தகை யிருந்ததே"

என்றுந், திருநாவுக்கரசு நாயனார்,

"மைப்படிந்த கண்ணாளுந் தானுங் கச்சி மயானத்தான்"

என்றும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்,

"படைத்தாய் ஞான மெலாம்படர்
புன்சடை யெம்பரமா
உடைத்தாய் வேள்விதனை உமை
யாளையோர் கூறுடையாய்"

என்றும் அருளிச் செய்திருக்குந் தேவாரத் திருச்செய்யுட்களும் பண்டைத் தனிடமிழத் தொல்லாசிரியர் மொழிந்தபடியே, இறைவன் தாய் தந்தையர் உருவினனாய்த் திகழும் வாய்மையினை வற்புறுத்துரைத்தல் காண்க.

இனிப், பண்டை நாகரிக மக்களில் முதன்மையுற்றவராக ஆராய்ச்சிவல்ல ஐரோப்பிய ஆசிரியரால் துணியப்பட்ட எகுபதியர்[1] என்னும மாந்தர் முழுமுதற் கடவுளை ஒஸைரிஸ்[2] எனப் பெயரிய அப்பனாகவும், ஐஸிஸ்[3] எனப் பெயரிய அம்மை யாகவும் வைத்து வழிபட்டு வந்தன ரென்பது அவர் பொறித் திருக்கும் ஓவிய எழுத்துக்களாற் புலனாகின்றது.

அங்ஙனமே, அவரோடொத்த பழைய நாகரிக மக்களான பாபிலோனியரும், எல்லாம் வல்ல இறைவனை ஏ[4] எனப் பெயரிய

1. Egyptians. 2. Osiris. 3. Isis. 4. Ea.

அப்பனாகவும், தவகினா[1] எனப் பெயரிய அம்மையாகவும் வைத்து வணங்கி வந்தனர்.

இப் பாபிலோனியர், எகுபதியரைப் போலவே பண்டை நாகரிகத்திற் சிறந்தவரான சாலடியர் என்னும் மாந்தரும் ஊர் என்னும் மாநகரில் எழுப்பிய எழுநிலைக் கோபுரம் வாய்ந்த தமது மாபெருங் கோயிலில் ஒளிவடிவினனாய் விளங்குந் தம் கடவுளை ஸமஸ்[2] எனப் பெயரிய அப்பனாகவும், இஸ்தர்[3] எனப் பெயரிய அம்மையாகவும் வைத்து வழிபாடாற்றி வந்தனர்.

இன்னும் இங்ஙனமே மேனாடு கீழ் நாடுகளிற் பண்டை நாளில் நாகரிகத்திற் சிறந்து விளங்கிய பினீசியர், அசிரியர், கிரேக்கர், உரோமர், துயூத்தானியர், மெகுசிகர், பெருவியர் முதலாயினோரெல்லாம் முழுமுதற் கடவுளை அம்மையப்பர் வடிவாகவே வைத்து வழிபாடு செய்து வந்த வரலாறுகளெல்லாம் இங்கே எடுத்துரைப்பின் இது மிகவிரியும்.

அற்றேல், ஒரு முழுமுதற் கடவுள் நம்பிக்கையிற் சிறந்த பண்டை மக்களான எபிரேயர்[4] தாம் வணங்கிய கடவுளை அங்ஙனம் ஆண் பெண் வடிவினராக வைத்து உரையாமை என்னை யெனின்; அவருங் கடவுளை அம்மை யப்பராகவே கொண்டு வணங்கி வந்தனரென்பது அவரது மறையின் "படைப்பின் தோற்றம்"[5] என்னும் முதற்பகுதியில் வெளிப்படையாகச் சொல்லப்படாவிடினும் குறிப்பாகச் சொல்லப் பட்டே யிருக்கின்றது.

"நமதுருவில் நம்மை யொப்பவே நாம், மகனை உண்டாக்கக் கடவேம்" எனக் கடவுள் தம் மனைவியாரை நோக்கிக் கூறினாரென்றும் (க, உசு), அங்ஙனங் கூறிய வண்ணமே

1. Davkina. 2. Samas. 3. Istar. 4. Hebrews.
5. Cenesis.

"கடவுள் மகனைத் தமதுருவை யொப்பவே ஆணும் பெண்ணு மாகப் படைத்தனர்" என்றும் (க, உஎ) அதன்கண் நுவலப்பட்டிருத்தலை நோக்கும்போது, முழுமுதற் கடவுள் அம்மையப்பர் வடிவினராகவே இருந்து, தம்மை யொப்பவே உயிர்களை ஆண் பெண் வடிவிற்றோற்றுவித்தனரென்னுங் கோட்பாடு பண்டைநாள் எபிரேயர்க்கும் உண்மையாய் இருந்தமை தெற்றெனத் துணியப் படும்.

ஆகவே, பண்டைக் காலத்தில் இந்நிலவுலகின் பல பகுதிகளி லும் உறைந்தவரான நாகரிக மக்கட் குழுவினர் அனைவரும் எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுளை அம்மையப்பர் வடிவின ராகவே வைத்து வழிபட்டு வந்தனரென்பதூஉம், அவ்வாறு அவரெல்லாம் இறைவனைத் தாய் தந்தையர் வடிவில் வைத்து வழிபட்டு வருதற்கு அவருட் சிலராயினும் முதல்வனின் அவ்வடி வினைக் கண்ணாரக் கண்டிருந்தாலன்றி ஒருவரை யொருவர் அகன்று நெடுந் தொலைவில் உள்ள பலவேறு நாடுகளில் உயிர்வாழ்ந்த அப் பலவேறு மக்கட் பகுப்பினரும் அங்ஙனம் ஒத்து ஒருமுகமாய்க் கடவுளை ஆண் பெண் வடிவினராக வைத்து வழிபாடு ஆற்றுதல் ஆகாதென்பதூஉம், அதனால் நந் தமிழ மூதாதையரும் அத்துணைப் பழைய காலத்திருந்தே ஆண்டவனை அம்மையப்பர் உருவில் வைத்து வணங்கி வரலானது கடவுளின் உண்மை வடி வினைக் கண்ட மெய்யுணர்வினர் வழியராய் அவர் வருதலின் பயனேயாமென்பதூஉம் இதுகாறும் ஆராய்ந்த இவ்வாராய்ச்சி யாற் புலனாகாநிற்கு மென்க. இடைக் காலத்திற்றோன்றியருளிய மாணிக்கவாசகருந் திருஞானசம்பந்தருந் தாங் கண்ட கடவுண்மேற் பாடிய செந்தமிழ்த் தெய்வத்திருப்பாட்டுகளிலுங் கடவுளைத் தாம் அம்மையப்பர் வடிவில் நேரே கண்ணாற் கண்டதைப பல விடங்களி லும் எடுத்தியம்பி நெஞ்சம் கரைகின்றனர். இவற்றின மெய்ம்மை யெல்லாம் எம்முடைய "சைவசித்தாந்த ஞான போதம்' என்னும் நூலிலும், 'மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங்காலமும்' என்னும் நூலிலுந் தக்க அகச்சான்று புறச்சான்றுகளுடன் எடுத்துக் காட்டி விளக்கபபட்டிருக்கின்றன.

அங்ஙனமாயின், ஆண் பெண் பகுப்பினரா யிருக்கும் நம் மக்களிற் காணப்படும் மலமுஞ் சிறுநீரும் முடை நாற்றமும் அதலான அருவருப்புகளெல்லாம், ஆண் பெண் வடிவினனும் இருக்கும் இறைவனிடத்தும் உண்டாம் எனப்பட்டு, இறைவனுக்கும் மக்களுக்கும் வேற்றுமை இல்லையாய் முடியுமாலெனின்; அற்றன்று, உருவம் என்னுஞ் சொல்லைக் கேட்டவுடனே அஃது அருவருக்கத்தக்க எல்லாக் குறைபாடுகளும் உடையதாய் விடுமென முடிவுகட்டுதல், பகுத்தறிவுடையார்க்கு இசையாது. உருவமெல்லாம் ஒரே தன்மையுடையதன்று. அஃது அறிவுருவம் பொருளுருவம் என இரண்டாயும், பொருளுருவமும் பருப் பொருளுருவம் நுண் பொருளுருவமென வேறிரண்டாயும், பருப் பொருளுருவமுந் தூயவுருவமுந் தூவாவுருவமுமெனப் பின்னும் வேறிரண்டாயும பல தன்மையுடையதாய்த் தோன்றுநிற்கும். இவை தம்முள், அறிவுருவம் என்பது நமதறிவின்கட் டோன்றும் வடிவுகள். அழகிய ஒரு தாமரை மலரையேனும், அழகில்லா ஓர் எருக்கமலரையேனும் நாம் காணநேர்ந்தால் அவை யிரண்டின் வடிவங்கள் உடனே நமதறிவின்கட் பதிந்து தோன்றுகின்றன; ஆனால், அழகில்லா எருக்க மலரின் அருவருப்பு நமதறிவின்கட் டோன்றிய அதனுருவத்திற் காணப்படுகின்றிலது. இங்ஙனமே இன்னும் எத்தனை அருவருப்பான பொருளுருவங்கள் நமதுள்ளத்தில் அறிவுருவங்களாய்த் தோன்றினாலும, அவற்றின்கண் உள்ள அருவருப்புகள் அவ்வறிவுருவங்களில் ஏறுவதில்லை யென்பதையும், பொருளுருவங்களின் அருவருப்புகள் நமது நினைவின் சேர்க்கையால் நமதுள்ளத்தே தோன்றி நமக்குச் சிறிது துன்பத்தைத் தந்தாலும், நமதறிவின் கண் அவ்வருவருப்புகள் ஏறுவதில்லை யென்பதையும் அனைவருங் கருத்திற் பதித்தல் வேண்டும்.

இனிப், பொருளுருவங்களிலுஞ் சில பருப்பொருள் வடிவு களில் மட்டுமே வெறுக்கத்தக்க சில வாலாமைகள் காணப்படு கின்றன; ஆனாலும், அவை தாமும் நுண்பொருளாக மாறி விட்டால் அந்நிலையில் அவ்வருவருப்புகள் அவற்றின்கட் காணப் படுவதில்லை. மலக் கும்பியுஞ் சேறுஞ் சகதியும் நெருப்பின்

சேர்க்கையால் நுண்ணிய நிலையை அடைந்தவுடனே, அவற்றின் கண் இருந்த முடை நாற்றமும் அருவருப்பும் இல்லையாய் ஒழிகின்றமையே இதற்குச் சான்றாம்.

இனிப், பருப்பொருள்களிலுந் தூயவடிவு வாய்ந்தனவுந், தூவாவடிவு வாய்ந்தனவுமாக இருவேறு வகைகள் இருக்கின்றன. அழகிய ஓர் ஆண்மகனையோ அல்லதொரு பெண்மகளையோ ஒப்பச்செய்த பொற்பாவை வெள்ளிப் பாவைகளில், அவ் வாண் பெண்ணிடத்துள்ள மலம் முடை நாற்றம் முதலான உவர்ப்புகள் காணபபடுவதில்லையன்றோ? செம்பு, பித்தளை, இரும்பு, ஈயம் முதலியவற்றிற் சமைத்த பாவைகளில் உண்டாகுங் களிம்புந் துருவும், பொன், வெள்ளியிற் சமைத்த பாவைகளில் உண்டாவ துண்டா? இல்லையே. இன்னுஞ் சேற்றிலுஞ் சகதியிலுங் கும்பியி லும் உண்டாகும் முடைநாற்றம், அவற்றினகண் முளைத்து முறுக்கவிழ்ந்த தாமரை மலரிலும் அல்லி மலரிலும் உண்டாவ துண்டா? இல்லையே. சேறுஞ் சகதியும் பார்ப்பதற்கும் மோப்ப தற்கும் மிக்கதோர் அருவருப்பினைத் தருவனவாயிருக்க, அவற்றின்கட் டோன்றி நறுமணங் கமழ அலர்ந்து விளங்கா நின்ற தாமரையும் அல்லியும் பார்ப்பதற்கும் மோப்பதற்கும் எவ்வளவு இனியனவாய் இருக்கின்றன!

இங்ஙனமே, மாந்தர் எல்லாரும் பொதுவாகவே மலமுஞ் சிறுநீரும் முதலான உவர்க்கத்தக்க கழிவுகள் உடையராயினும், அவருட் சிலர் கண்ணையுங் கருத்தையுங் கவரும் பேரழகு வாய்ந்தவ ராயும், வேறு சிலர் வெறுத்து விடத்தக்க அருவருப்பான வடிவம் உடையராயும், மற்றுஞ் சிலர் அழகும் அருவருப்பும இல்லா யாக்கையினராயும் இருத்தலை நாம் நாடோறும நங் கண் முன்னே காண்கின்றனம் அல்லமோ? அதுமட்டுமோ, மக்கள் தம்முடம்பின் கணிருந்து வெளிப்படும் நறுநாற்றந் தீ நாற்றத்தானும் பல திறப்படுகின்றனர். சிலர் நமதருகே வரின் அவருடம்பிலிருந்து வருந் தீ நாற்றம் நம்மாற் பொறுக்கக் கூடவில்லை. பின்னுஞ் சிலர் நம்பால் அணுகின் நறுநாற்றந் தீநாற்றம் இரண்டுமே அவர் பாலிருந்து வரக் காணேம். இனி, மிக அரிய ஒரு சிலர் நம்மருகே

வந்தால் அமைதியான ஒரு நறுமணம் அவர்பாலிருந்து வருதலையும் நாம் ஒரோவொருகால் உணர்ந்திருக்கின்றேம் இஃது இயற்கைக்கு மாறென்று சிலர் நினைத்தல் கூடும். ஆனால், இங்ஙனம பலவேறு நாற்றம் இயற்கையிலேயே அமைந்திருத்தலை இயற்கைக்கு மாறெனறு கூறுவது யாங்ஙனம் பொருந்தும்? இந்நில வுலகமெங்கணும் உள்ள மக்கட் குழுவினர் இயற்கைகளை நுண்ணிதின் ஆராய்ந்துணர்ந்த டைலர்[1] என்னும் ஆங்கில ஆசிரியர் பலவேறு வகையான மக்கட் குழுவினர் உடம்புகளிற் பலவேறு வகையான நறுநாற்றந் தீநாற்றம் இயற்கையே யமைந்து வெளிவருதலை கண்டெடுத்து விளக்கி யிருக்கின்ருர்.[2] மக்களுடம்பில் இயற்கையே உண்டாம் நறுநாற்றந் தீநாற்றம்போற், சில விலங்குகளிலும் நறுநாற்றந் தீநாற்றம் உண்டாதலைக் கூர்ந்து பார்மின்கள்! பூனையின் உடம்பிலிருந்து முடைநாற்றமே வருகின்றது; ஆனுற், புழுகு பூனையின் உடம்பிலிருந்தோ புழுகு மணங் கமழ்கின்றது. இங்ஙனமே அரிதிற் சிற்சிலர் உடம்பிலிருந்துங் கூந்தலிலிருந்தும் போந்து நறுமணங் கமழும் உண்மை மக்கள் உடம்பின றன்மைகளை நன்காராய்ந் துணர்வார்க்கு விளங்காமற் போகாது. பண்டைத் தமிழ்ப புலவரான ஆசிரியர் நக்கீரனுர் தாமும மக்களியற்கையினை நன்காராய்ந் துணராமையாலன்றோ, பாண்டியன் மனைவியின் கூந்தல் இயற்கை மணம் பொருந்தியதாய்க் கமழா நிற்கவும், அதனை யறியாமல் அது பூவின் சேர்க்கையா லுண்டான செயற்கை மணமேயென அழிவழக்குப் பேசி இழுக்கினுர்.

ஆகவே, உருவப் பொருள்களெல்லாம் 'வெறுக்கத்தக்க அருவருப்புகள் உடையனவாகுமெனக் கரைதல் நுணுகி விரிந்த ஆராய்ச்சியறிவில்லார் செயலேயாதல் தெளியபபடும். பருப் பொருள்களிலேயே பொன் வெள்ளி முதலியன வாலாமை சிறிதுமின்றிச் சுடரொளி துளும்புவனவாயிருக்கையில், நுண்ணிய பொருள்களி லெல்லாம் நுண்ணியதாய் அறிவொளி வடிவாய்த் திகழும் இறைவன் றன் ஆண்பெண் ணுருவில் வெறுக்கத்தக்க வாலாமை சிறிதேனும் உளதாகுமோ?

1. E. B. Tylor. 2. Read his Anthropology.

உணர்ந்து பார்மின்கள்! மண்ணிலும் ஒரோவோரிடத்து வாலாமை உண்டு; நீரிலும் ஒரோவிடத்து வாலாமை உண்டு; ஆனால், கதிரவன் சுடரொளியிற் சிறிதேனும் வாலாமை யுண்டென்று எவரேனுந் துணிந்து சொல்வரா? சொல்லார், சொல்லார். அதுபோலவே, இறைவனாகிய கதிரவன்றன் அளவிலா ஒளியுருவில் எத்தகைய வாலாமையும் அணுகமாட்டாதென எல்லாருங் கடைப்பிடித் துணர்தல் வேண்டும்.

ஆகவே, இறைவன்றன், அம்மையப்பர் உரு வாலாமை சிறிதுமில்லா அருளொளி வடிவினதாமென்பது நிறுவப் பட்டமையின், நம் பண்டைத் தமிழ்மக்கள் இறைவனை அம்மையப்ப ருருவில் வைத்து வணங்கி வந்ததும், வருவதுஞ் சாலவும் பொருத்தமுடையவாதல் அறிவுடையார்க்கெல்லாந் தெற்றென விளங்கா நிற்கும்.

இனி, நம் முதுமக்கள் முழுமுதற் கடவுளின் அம்மையப்பர் வடிவினை, நம் ஐம்பொறிகளுக்குப் புலனாகும் இயற்கைப் பொருள்களில் எதன்கண்ணே தெளியக் கண்டு அதனை வணங்கி வரலாயினரென்பது ஆராயற்பாற்று. உலக இயற்கை யினையும் மக்களியற்கையினையும உற்று நோக்க நோக்க, அவற்றின்கட் புலனாய்த் தோன்றும் வியத்தகும் அமைப்பு களின் திறத்தை உன்னித்து நினைக்க நினைக்க, இவ்வமைப்புகளை உண்டாக்கத்தக்க பேரறிவும் பேராற்றலும், பகுத்தறிவில்லாச் சிற்றுயிர்களிலாயினுஞ் சிற்றறிவேயுடைய மக்களிலாயினும் அச்சிற்றறிவு தானுமில்லா இயற்கைப் பொருள்களிலாயினும் ஒருவாற்றானுங் காணப்படாமையின, அப் பேரறிவு பேராற்றல் களையுடைய ஒரு பேருயிர் கட்டாயம் உண்டென்னும் எண்ணம், மிக மழுங்கிய அறிவினரான கானவர் முதல் மிக விளங்கிய அறிவினரான சான்றோர் ஈறான எல்லா மாந்தருள்ளத்தும் எதனாலுந் தடைசெய்யப்படாமல் தானாகத் தோன்றியபடி யாகவே விளங்கா நிற்கின்றது. இவ்வாறு முழுமுதற் கடவுள் ஒருவர் உண்டெனக் கடவுளிருப்பைப் பற்றிக் கட்டாயமாய்த் தோன்றும் ஓர் எண்ணந் தம்முள்ளத்தே தோன்றப் பெற்ற

வளவில் மக்கள் மனவமைதி யுடையவராயிருக்கவில்லை. உலகத்திற்குப் பேருதவிகளைச் செய்யும் அருளாளரான ஒரு சான்றோர் உயிரோடிருக்கின்றார் என்று தெரிந்தால், அவரைப் போய்க் காணவும் அவரை வணங்கவும் அவரை நீடு வாழ்கவென வாழ்த்தவும் அவர் கூறும் அறிவுரைகளைக் கேட்கவும் அவர்க்கு எல்லாச் சிறப்புகளுஞ் செய்து பார்த்து மகிழவும் நாம் எவ்வளவு அவாவும் எவ்வளவு முயற்சியும் வாய்ந்தவர்களா யிருக்கின்றோம்! இது மக்கள் எல்லார்க்குமுள்ள இயற்கை விருப்பமாய் இருத்தலால், எல்லாம்வல்ல ஒரு முழுமுதற் கடவுள் இருக்கின்றார் என்று தெரிந்தவளவானே, அக் கடவுளை நேரே கண்ணாரக் காணவும், அவரை வணங்கவும், அவரது பேரருளை வாழ்த்தவும், அவரருளுரைகளைக் கேட்கவும் அவரை அழகுற ஒப்பனை செய்து பார்த்துக் களிக்கவும் மக்களனைவரும் பெரிதும் விழைந்து அதற்காக அல்லும் பகலும் எவ்வளவோ பாடுபட்டு வருகின்றார்கள். அங்ஙனம் உண்மைப் பெருங்காதல் கொண்டு கடவுளைக் காணப் பெரும்பாடு பட்டு வரும் மக்களிற் கடவுளைக் கண்ட சிற்சிலர் ஆங்காங்குத் தோன்றித், தாங்கண்ட அப் பேரின்பக் காட்சியை, அதனைக் காணாது அலமரும் மக்களுக்கு, அவர்மாட்டு வைத்த பேரிரக்கத்தாற், காட்டியபடியாகவே பேருதவி செய்திருக்கின்றார்கள். அவருள் நஞ் செந்தமிழ் நாட்டில் இடையிடையே தோன்றிய சான்றோர் இறைவனைத் தாம் நேரே கண்டு நம்மனோர்க்குங் காட்டி யிருக்கும் உண்மையை ஈண்டெடுத்து விளக்குவாம்.

இவ்வுலகத்தின்கண் நம்மால் அறியப்படும், நம்மால் நுகரப்படும் பொருள்களெல்லாம் மண்ணும நீரும் நெருப்புங் காற்றும் வெளியும் என்னும் ஐந்து பெரும் பகுபபில் அடங்குவனவாய் இருக்கின்றன. இவ்வுலகமும் இவ்வுலகத்தில் உலவும் நம் உடம்புகளும் எல்லாம் பொதுவாய் இவ்வைம்பெரும் பொருள்களினாலேயே ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வைந்தில் மண்ணானது நங் கண்ணாற் காணப்படும் உருவமுஞ், செவியாற் கேட்கப்படும ஓசையும், மூக்கால் முகக்கப்படும் மணமும், நாவால் உணரப்படுஞ் சுவையுங், கையாற் பற்றப்படும் பருமனும்

உடையது. நீரோ கண்ணாற் காணப்படும் உருவத்துடன் காதாற் கேட்கப்படும் ஓசையும், நாவால் அறியப்படுஞ் சுவையும், மெய்யால் உணரப்படும் நெகிழ்ந்த வடிவும் உடையது. தீயோ கண்ணாற் காணும் உருவுஞ் செவியாற் கேட்கும் ஒலியுங், கையால் தொட்டுணருஞ் சூடும் உடையது. காற்றோ கண்ணாற் காணபபடுவதன்றேனுஞ் செவியால் அறியப்படும் ஓசையும், மெய்யால் உணரப்படும் ஊறும் உடையது. மற்று, வான் வெளியோ நம் ஐம்பொறிகளால் எவ்வாற்றானும் அறியப்படாத தொன்று. இங்ஙனம் நம்பாற் பொருந்திய ஐம்பொறிகளின் வாயிலாக நாம் அறிந்தும் நுகர்ந்தும் வரும் இவ்வைம்பெரும் பொருள்களில் மண் ஒன்றே தடிப்பான பருப்பொருளாகும். நீரோ நெகிழ்ந்த இயல்பினதான பருப்பொருளாதலால் அதனை மண்ணினும் நுண்ணியதென்று சொல்லலாம். தீயோ கட்புலனுக்குத் தெரிவதாயிருந்துங், கையிற் பிடிபடாததாய் இருத்தலின், அது நீரினும் நுண்ணியதென்பது எல்லார்க்கும் ஒத்த முடிபேயாம். காற்றானது நமதுடம்பின்மேற் படுதலால், அதுவும் ஒருவகையிற் பருப்பொருளாகவே கருதத்தக்கதா யிருப்பினும், அது நமது கையாற் பிடிபடத் தக்கதாய் இல்லாமை யானும் நங் கண்களுக்குப் புலனாகாமையானும் அது தீயினும் பார்க்க நுட்பமான பொருளென்றே அறியப்படுகின்றது. இனி, இடைவெளியோ ஓசையும் ஒளியும் வளியும் உலவுதற்கு இடமா யிருக்கும் மிக நுண்ணிய பொருளாக உய்த்துணரப்படுகின்றதே யன்றி, மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறிகளில் எதற்கும் எவ்வாற்றானும் புலனாவதாயில்லை.

இத்தகைய ஐம்பெரும் பொருள்களையும், இவற்றையறியும் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் புறக்கருவிகளையும் மனம் என்னும் அகக்கருவியையும் அடையப்பெற்ற மக்கட் பிறவியினராகிய நாம், இவை தம்மையெல்லாம் நாம் கேளா திருக்கையிலும் நமக்கு அமைத்துக் கொடுத்த எல்லா அறிவும் எல்லா ஆற்றலும் எல்லா இரக்கமும் ஒருங்கு வாய்ந்த இறைவன் ஒருவன் உளன் என்பதைத் தெரிந்துகொண்ட பின், அவனை நேரே நங் கட்புலனாற் காண்டற்கும், கண்டு

அவன் திருவுருவினை வணங்குதற்கும் அடங்கா வேட்கை மீதூரப் பெற்று, நங் கண்கட்குப புலனாகும் பொருள்களுள் எதன்கண்ணே அவன் முனைந்து நின்று விளங்குகின்றான் என்று ஆராய்ந்து தெளிதற்குப பெருமுயற்சி செய்பவர்களாய் இருக்கின்றனம் அல்லமோ? ஆனால், இப்போது நாம இம் முயற்சியிற் பயனபெறுபவர்களாய் இல்லாவிட்டாலும், நமக்குப் பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமேயிருந்த நந் தமிழ் முன் னோர்கள அம்முயற்சியிற பயன்பெற்றவர்களாய்க், கடவுளைத் தாம நேரே கண்டதுமல்லாமல், அவரைக் காணமாட்டா ஏழையறிவினராகிய நாமும் அவரை நேரே கண்டு களிக்குமாறு நமக்குக் காட்டி வைத்தும் இருக்கின்றார்கள்.

முழுமுதற் கடவுள் தாம் வகுத்தமைத்த இவ்வளவு பெரும் பொருள்களின் உள்ளும் புறம்பும் எங்கும் நிறைந்து நிற்பவராயிருக்கின்றார். அவர் உள்ளிருக்கப் பெறாத பொரு ளும், அவரிலிருந்து நிலவாத பொருளும் எங்கும் இல்லை. அவர், உயிர்களாகிய நம் பொருட்டே, சிற்றுயிர்களாகிய நாம் பேரறிவும் பேரின்பமும் பெறும் பொருட்டே நம்பால் வைத்த பேரிரக்கத்தாற் பேரருளால் இத்தனைப் பொருள் களையும் நாம் பிறவி யெடுப்பதற்கு முன்னமே அமைத்து வைத்திருக்கின்றார். இத்தனை இரக்கமும் இத்தனை அருளும் நம்பால் வைத்திருக்கும் நம் ஐயன், நம் ஆண்டவன், நம் மெய்யான அப்பன், நம் மெய்யான தாய், தாமே காணமாட்டாத நம் எளிய கண்முன்னே தன் திருவுருவினை நேரே விளங்கக் காட்டி நமக்கு அருள்செய்யாதொழிவனோ? ஒழியானன்றே. ஆனால், சிலர், கடவுள் மக்களின் சிற்றறிவுக்கும் ஊனக் கண்ணுக்கும் ஒருவாற்றானும் புலப்படாதவன் என்றும், அவன் உயிருள்பொருள் உயிரில்பொருள் என்னும் எல்லாவற்றின் நிலையையுங் கடந்து அருவாய் நிற்பவன் எனறும், ஆகையால் அவனை உருவமாக வைத்து வணங்குதலும் வாழ்த்துதலும் பயனற்ற செயல்களாமெனறுங் கரையாநிற்கின்றனர். இது கடவுளின உண்மை நிலையை ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து பாராதவர் கூற்றென்றே, அதனை ஆழ்ந்தாராய்ந்தார் உணரா நிற்பர்.

ஏனென்றாற், கடவுள் பேரறிவுப்பொருள் என்பதும், அறி வெல்லாம் உருவத்தைப்பற்றி நிற்குமல்லது அருவத்தைப் பற்றி நில்லாதென்பதும், இவ்வுலகத்திலும் இவ்வுயிர்களின் உடம்புகளிலுங் காணப்படும் எண்ணிறந்த உருவமைப்புகள் அத்தனைக்கும் மூலமான அறிவுருவம் இறைவன்றன் திரு வுள்ளத்தின்கண் அமைந்திருக்குமாதலால் இறைவனறிவு உருவமாயே விளங்குமல்லது அருவமாய் இராதென்பதும் முன்னமே விளக்கிக்காட்டியிருக்கின்றேம். எமது 'சைவ சித்தாந்த ஞானபோதம்' என்னும் நூலிற் "கடவுளுக்கு அருளுருவம் உண்டு" என்னுங் கட்டுரையிலும் அதனை விரிவா யெடுத்து விளக்கியிருக்கின்றேம். ஆகவே, எல்லாப் பொருள் களிலும் நிறைந்து நிற்கும் முதல்வன், அப் பொருள்கள் எல்லா வற்றின் உருவமுந் தனது பேரறிவின்கண் உடையனாய், அப பொருள்களின் உள்ளும புறமபும் அணுக்கமாய் நிற்பனே யன்றி, அவற்றிற்குச் சேயனாய், உயிர்களின் அறிவுக்கும் நினைவுக்கும் எட்டாத, எவற்றையும் மேற்கடந்த அருவநிலையில் நிற்பான் அல்லனென்பதே தேற்றமாம். அஃது எதுபோல வெனின்; பொருள்களின் வடிவினைத் தன்கண் விளங்கக் காட்டும் ஒரு கண்ணாடி அப்பொருளகளின் அருகேயிராமல், அவற்றை விலகி நெடுந்தொலைவிலிருக்குமாயின் அவற்றின் வடிவினைத் தன்கண் ஒரு சிறிதுங் காட்டமாட்டாதது போல வென்க. அற்றேல், தொலைவுநோக்கி என்னுங் கண்ணாடி எத்தனையோ கோடி நாழிகை வழிக்கு அப்பால் அகன்றுள்ள பகலவன் முதலான மண்டிலங்களின் உருவங்களைத் தன்கண் அணிமையில் வைத்துக்காட்டுதல் என்னையெனின்: தொலைவு நோக்கியும் பகலவனது முழுவடிவினையுங் காட்டவல்லதன்று; அவனது வடிவந் தனக்கு எத்துணை அணிமையிற் றோன்று கின்றதோ அத் துணைக்கே அதனைக் காட்டவல்லது; அதனால் தொலைவு நோக்கியுங் கோள்கள் நாள்களின் அணிமையின் அள வுக்கே அவற்றின் வடிவினைக் காட்டுமல்லாமல், எட்டுணை யும் அளவு தெரியாச் சேய்மையில் அகன்றிருப்பனவற்றை அவை காட்டமாட்டாவென்று தேர்ந்துகொள்க.

இனி, அறிவெல்லாம் ஒளிவடிவினவென்றும் அறியாமையெல்லாம் இருள்வடிவினவென்றும் நினைவிற் பதித்தல்வேண்டும். எங்கெல்லாம ஒளிவிளக்க மிருக்கின்றதோ, அங்கெல்லாம் நமக்குக் கண்ணுங் கருத்தும் விளக்கம் உடையனவாய்த் திகழ்கின்றன. அவ்வாறு ஒளிவிளக்கஞ் சிறிதுமின்றி எங்குந் திணிந்த இருளே பரவி நிற்குமாயின், அங்கே நங் கண்ணுங் கருத்தும் விளங்காமையும் எவரும் அறிந்ததேயாம். ஆகவே, ஒளிவிளக்கமே அறிவுவிளக்கமென்றும், அஃதல்லாத இருட் பெருக்கமே அறியாமைப் பெருக்கமென்றுந் தேர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும். ஞாயிறு திங்கள் தீ யென்னும் ஒளியுடைப் பொருள்கள் எவையுமே இவ்வுலகத் தில்லையாயின், எங்குந் திணிந்த இருளே செறிந்து நிற்குமாயின், மக்களே யன்றி ஓரறிவு வாய்ந்த புற்பூண்டுகள் தாமும் இந்நிலவுலகத்தின்கட் காணபபடுமோ? உரைமின்கள்! எனவே, ஒளிவிளக்கமே உயிர் விளக்க மென்றும், அவ்வுயிர்களின் அறிவு விளக்கமென்றுங் கடைப்பிடித்துணர்தல் வேண்டும்.

இங்ஙனம் உயிர்களின் உயிர்வாழ்க்கைக்கு மட்டுமே யன்றி அவற்றின அறிவு வாழ்க்கைக்கும் ஒளியின் உதவி இன்றி யமையாது வேண்டியிருத்தலாலும்; உயிர்களே இவ்வொளியினை நெருப்புக்குச்சியி னுதவியால் உண்டாக்கிக்கொள்ள வல்லன வெனின், உயிர்கள் பிறவியெடுத்து நெருப்புக்குச்சியை உண் டாக்கிக் கொள்ளுதற்கு முன்னம் ஒளியின் உதவியினாலேயே அவை இப் பிறவிக்கு வரக்காண்டலின் இவ்வுயிர்களின் தோற் றத்திற்கு இன்றியமையாக் காரணமாய் முதல் நிற்கும் ஒளியைப் பின்வந்த மக்கள் உண்டாக்க வல்லரென்றல் இசையாமையாலும் ஒளியே கடவுளென்று அல்லது கடவுளின் றிருவுருவமென்று கொள்ளுதலே பொருத்த முடைத்தாம்.

மேலும், நம்போன்ற சிற்றுயிர்கள் அத்தனையும் பிறி தொன்று அல்லது பிறரொருவர் விளக்கினால் விளங்கும் அறிவுடையனவேயன்றித் தாமாகவே விளங்கும் அறிவின அல்ல; ஏனென்றால், அவை யியற்கையிலேயே அறியாமையாற்

கவரப்பட்டிருக்கின்றன. மற்று, இறைவனோ எண்ணிறந்த உலகங்களையும் அவ்வுலகங்களிலுள்ள எண்ணிறந்த பொருள் களையும் அவை தம்மில் உலவும் எண்ணிறந்த உயிர்களின் எண்ணிறந்த உடம்புகளையும் படைக்கத்தக்க எல்லையற்ற பேரறிவும் எல்லையற்ற பேராற்றலும் வாய்ந்தவனாதல் தெற் றெனத் துணியப்படுதலால், அவனிடத்தில் அறியாமை ஒரு சிறிதுமே இருத்தல் இயலாதென்பதும், அவன் என்றும் விளங்காநின்ற அறிவொளியினனேயே திகழ்வனென்பதும் நந்தமிழ் முன்னோர் கண்ட முடிந்த உண்மைகளாம் என்று தெளிந்து கொள்க. அதனாலன்றோ இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே வயங்கிய தமிழ்ப் பேராசிரியரான தொல்காப்பியனார்,

> "வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்
> முனைவன் கண்டது முதல் நூல் ஆகும்"

என்று அருளிச் செய்தார். அருமருந்தன்ன இந் நூற்பாவிற், பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர் கடவுளைப்பற்றித் தெளிந்துக் கண்ட கருத்துக்கள் அத்தனையும் ஒரு சிறு கடுகளவு வித்தில் அடங்கிய ஒரு பேராலமரம்போல் அடங்கிக் கிடத்தலின், அவை தம்மை ஒரு சிறிது ஆராய்ந்து காட்டுதல் இன்றியமை யாததாய் இருக்கின்றது கடவுள் இயல்பாகவே வினையின் நீங்கியவன் எனகின்றார் தொல்காப்பியர். வினை என்பது செயல் அல்லது தொழில் என்று பொருள்படும். ஒருவன் ஒரு செயல் செய்வது தனக்குள்ள துன்பத்தை நீக்கித் தனக்கு இன்பத்தை வருவித்துக் கொள்ளுதற்கேயாகும். எல்லா உயிர்களுக்கும் உள்ள துன்பமானது முதன்முதற் பசியையுங் காமத்தையும் அடிப்படையாய்க் கொண்டு தோன்றி அவ்வுயிர் களை வருத்திவரும் வகையினை முன்னமே விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றோம். உயிர்கள் பிறவிக்கு வருங்கால் முழுதும் அறியாமையால் மூடப்பட்டிருத்தலையும், அப்போது அவற்றின் வயிற்றகத்துள்ள பசித்தீ அவைகளை வருத்த அவை வாய் திறந்து அழுதலையும், அவ் வழுகைக் குரலைக் கேட்டதாய் உடனே அவற்றை யணுகிப் பாலூட்ட அவை அத்

துன்பந் தீர்ந்து இன்புற்றிருத்தலையும் அங்ஙனமே மேலெடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றேம். அவை கொண்டு, உயிர்கள் தமக்குள்ள துன்பத்தை நீக்கிக்கொள்ள முதன்முதற் செய்யும்வினை வாய் திறந்து அழுதலே யாமென்பது பெறப்படுகின்றதன்றோ? ஒரு சிறுமகவு தனக்குள்ள துன்பத்தைத் தானே தீர்த்துக் கொள்ள அறியாமையாலன்றோ வாய்திறந்தழுகின்றது? தானே முயன்று பொருள் தேடித் தனது பசித்துன்பத்தை நீக்கிக் கொள்ளும் அறிவும் ஆற்றலும் வந்தபின் ஓர் ஆண்மகன் அங்ஙனம் வாய்திறந்தழுவனா? அழானன்றோ? ஆதலால், அறியாமையாற் கவரப்பட்டிருக்கும் நிலையில் முதன்முதற் றோன்றும் வினை ஆற்றாது அழுதலேயாமென்பது பெறப்படும். எனவே, எந்த உயிருந் துன்பத்திற் புதைந்து கிடந்து அதனி னின்றுந் தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளும் அறிவும் ஆற்றலும் இல்லாதிருக்குங்காறும் அதன்பால் ஆற்றாமையும் அது காரணமாக வரும் அழுகை வினையுந் தோன்றுதிரா. இவ் விரண்டு வினையுங் கண்பூவாக் குழவியின்மாட்டுமேயன்றிக், கல்வல்ல புலவர்மாட்டுங் கண்ணகன் ஞாலங் காக்குங் காவலர் மாட்டுங் காணப்படுவனவாகவே கருதப்படுகின்றன. ஆகவே, எத்தகைய வினையுந் துன்பத்தை நீக்குதற்பொருட்டுத் தோன் றுவ தொன்றாய் நன்கு விளங்கிக் கிடத்தலாலுந், துன்பத்தை யுடைய நம் போன்ற சிற்றுயிர்கட்கன்றித் துன்பமே சிறிது மில்லாது இன்பமே முழுதும் உடைய இறைவற்கு எத்தகைய வினையுஞ்செய்ய வேண்டுவதில்லாமையாலும், எல்லாச் சிற்றுயிர் களும் பிறவிக்கு வருங்கால் தமக்குள்ள துன்பத்தைத் தாமே நீக்கிக்கொள்ள வல்ல வகை அறியாமல் முதன்முதல் அழுகை வினையிலேயே தமதுயிர் வாழ்க்கையினைத் தொடங்குதல்போல, இறைவனும் வினையுடையனாயின் அவனும் அறியாமையும் ஆற்றாமையுங் காரணமாக வரும் வினையிலேயே தனது முயற்சி யைத் தொடங்கினனாகல் வேண்டும் எனப்பட்டு அவனுக்கும் ஏனைச் சிற்றுயிர்கட்கும் வேறுபாடு இல்லையாய் முடியுமாத லாலும் இறைவனும் வினையுடையனெனக் கூறுவது பெரிதும் பிழைபாடுடைத்தாமென்க.

அற்றன்று, இறைவன் தனக்கொரு துன்பமுங் குறைபாடும் இல்லானாகலின், அவன் வினை செய்வனென்பது, துன்பமுங் குறைபாடும் நிரம்பிய சிற்றுயிர்கட்கு அவற்றை நீக்குதற்பொருட்டே யாகலின், அஃதவன் இறைமைக் குணத்திற்கு இழுக்காதல் யாங்ஙனமெனிற் கூறுதும். அறியாமையின் வயப்பட்டுக் கிடக்குஞ் சிற்றுயிர்கள் கடல் மணலினும் அளவு படாதனவாய் இருக்கின்றன. இவை யெவ்வளவும் அறியாமையாற் கவரப்பட்டிருப்பினுந் தமக்கென ஓர் அறிவுந் தமக்கென ஒரு செயலும் வாய்ந்தவைகளேயாம். உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு வேங்கைப் புலியும், அங்ஙனமே யுறங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு கலைமானும் உறக்கமென்னும் அறியாமையில் அழுந்திக் கிடக்கும் வரையில் அவற்றின் அறிவுஞ் செயலும் புலனாகா விடினும், அவை யுறக்கம் நீங்கி விழித்தவுடனே, வேங்கைப் புலியானது மானைக் கொல்லும் அறிவுஞ் செயலும் உடையதாதலும், மானோ அப் புலியின் பிடிக்குத் தப்பித் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளக் கடுகியோடும் அறிவுஞ் செயலும் உடையதாதலும் பிரிந்து விளங்குதல் காண்மின்கள்! இங்ஙனமே மக்களாகிய உயிர்களும் மற்றைச் சிற்றுயிர்கள் எல்லாமும் அறியாமையி னின்று விழித்தவுடன் வேறுவே றறிவும் வேறுவேறு செயலும் உடையனவாய்த், தாந்தாம் விரும்பிய வழியே செல்கின்றன. இத்தனை யுயிர்களுந் தம்மைப் பொதிந்த அறியாமையிருளி னின்றும் விடுபடல் வேண்டி, இறைவன் இவ்வுயிர்களுக்கு அளவில் அடங்காப் பல வேறு உடம்புகளையும் படைத்துக் கொடுத்தலாகிய வினையைச் செய்யுங்கால் உழைப்பினாற் றோன்றும் வருத்தஞ் சிறிதாயினும் உடையனாதல் வேண்டும். அங்ஙனமே அவ்வுயிர்கள் அறியாமையாலுந் தமக்கென உள்ள சிற்றறிவு முனைப்பாலும் இறைவன் றந்த தம் அரிய உடம்புகளை யும் அவ் வுடம்பின்கண் உள்ள உறுப்புகளையும் பழுது படுத் துங்கால்; அவ்வுயிர்கள்மேற் சினமும் இரக்கமுங் கொண்டு அவை தம்மைப் பாதுகாக்குமிடத்து இறைவனுள்ளமும் வேறு பாடுறுதல் வேண்டும். இனி, அவ் வுயிர்களின் ஆணவத் தாலுந் தீய செயல்களாலும் அவை தம்முடம்புகள் முற்றுமே பழுதுபட்ட விடத்து, அவ்வுயிர்கள்மேற் பின்னும் மிக்க சினங் கொண்டு அவற்றை யழித்து, அவ்வுயிர்கட்கு வேறு பல

உடம்புகளைக் கொடுக்குங்கால் இறைவற்கு வன்குணமும் உண்டாகல் வேண்டும். ஆகவே, படைத்தல் காத்தல் அழித்தல்களை இறைவனே செய்வனுயின், அவனுந் துன்பத்திற்குள்ளாகுவ னென்றே கொள்ளல்வேண்டும்; அவ்வாறு கொள்ளின், துன்பத் திற்பட்ட உயிர்களுக்கும் அங்ஙனமே துன்பத்திற்பட்ட இறை வற்கும் வேற்றுமையில்லையாய் முடியுமாலெனின்; இவ்வியல்பினை முன்னமே ஆராய்ந்துணர்ந்த ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர் முதலான பண்டைச் செந்தமிழ்ச் சான்றோர்கள் இறைவன் அம்மூவகை வினையிற் றொடக்குண்ணுன் என்பது தெரிப்பார், "வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன்" என்றருளிச் செய்தார் என்பது. ஐயாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னே யிருந்த தமிழாசிரியர் கடவுளைப பற்றிக் கொண்ட இவ்வுயர்ந்த கொள்கை யினையே, பிற்காலத்தில் இற்றைக்கு எழுநூறு ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவரும் தாம் அருளிச் செய்த சிவஞானபோதத்தில்,

"நோக்காது நோக்கி நொடித்தன்றே காலத்திற்
றூக்காது நின்றுளத்திற் கண்டிறைவன்—ஆக்காதே
கண்ட நனவுணர்விற் கண்ட கனவுணரக்
கண்டவனில் இற்றின்றூங் கட்டு"

என்று இனிதெடுத்து விளக்கியருளினுர்.

அவ்வாருயிற், படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் மூன்று வினைகளையும் இறைவன் செய்யினும், அவற்ருல் வருந் துன்பந் தன்னைத் தாக்காதபடி அவன் செய்துகொள்ள வல்லானென்று கொள்ளுதலாற் போந்த குற்றம் என்னை யெனின்; தான் செய்யுந் தொழிலால் தனக்கு வருந் துன்பந் தன்னைத் தாக்காதபடி செய்து கொள்ளுதலும் ஒரு வினையே யாகலின், அவ்வினையும் ஒருவாற்ருற் கடவுளுக்குத் துன்பந் தருவதேயாகும்; அதனுல், அவ்வாறு கொள்ளுதலுங் குற்ற முடைத் தென்பதே பண்டைத் தமிழாசிரியர் கருத்தாதல், மேற்காட்டிய தொல்காப்பிய நூற்பாவின் சொல்லமைப்பை

நுனித்துக் காண்டலால் நன்கு புலனாகா நிற்கின்றது. மூவினை களைச் செய்தும் அவற்றால் வரும் துன்பந் தன்னைத் தாக்காது முதல்வன் செய்துகொள்வன் என்பது மேலோர் கருத்தாயின், "வினையை நீக்கி விளங்கிய அறிவின்" எனறு ஆசிரியர் தொல் காப்பியனார் பிறவினை வாய்பாட்டாற் சூத்திரஞ் செய்திருப்பர்; அவ்வாறு சூத்திரஞ் செய்யாது, "வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்' என்று தன்வினை வாய்பாட்டாற் சூத்திரஞ் செய் திருத்தலால், இறைவன் இயல்பாகவே வினை செய்தலினின்று நீங்கி விளங்கிய வறிவினன் என்பதே பண்டையோர் கருத்தாதல் தெற்றென விளங்கா நிற்கின்றது. அற்றேல், வினை செய்த லுக்கும் அறிவு விளக்கத்திற்கும மாறுபாடு வரக் காரணம் என்னையெனின்; எத்துணை அறிவு விளக்கம் உடையாரும் பிறரைத் திருத்தப்புகுங்கால், அன்னார்க்குள்ள எடுப்பும் இறுமாப்பும் அறிவின்மையும் அழிச்சாட்டியமுங் கண்டு மனந் துன்புறுநிற்கின்றனர்; அவவாறு துன்புறுங்கால் அவரது அறிவும விளக்கங் குன்றுகினறது; அறிவு விளக்கங் குன்றவே அறியாமையுஞ் சிறிது சிறிதேயுண்டாகின்றது; அறியாமை யுண்டாகவே முதல்வற்கும் அறியாமையுடைய நம் போன்ற சிற்றுயிர்கட்கும் வேற்றுமையுமில்லையாய் ஒழிகின்றது அங்ஙன‌ம் இறைவனும நம்போல் அறியாமை யுடையனாயின், அவன் இவ்வெண்ணிறந்த உலகங்களையும அவற்றின்கண் உள்ள எண் ணிறந்த உயிர்களையும் அசைவித்தலும அறிவித்தலும் இயலா. அதனாற், கடவுள் எத்தகைய வினையுந் தானாகவே முனைந்து செய்வான் அல்லனென்பதே பண்டைச் செந்தமிழ்ச் சான்றோர் கண்ட முடிபாமென்று கடைப்பிடித்தல் வேண்டும்.

அற்றேல், தொல்காப்பியனார் "முனைவன் கண்டது முதல்நூ லாகும்" எனக் கூறி முதல்நூல் இறைவனாற் செய்யப்பட்ட தாகும் என முதல்நூல் செய்யும் வினையை அவன்மேல் ஏற்றிக் கூறிய தென்னையெனின்; இதன்கண்ணும் உள்ள சொல் லமைப்பை நுனித்து நோக்குதல் வேண்டும். முனைவன் காட் டியது எனவாதல், முனைவன் செய்தது எனவாதல் ஆசிரியர் ஓதாமற், கண்டது எனத் தன்வினை வாய்பாட்டால் ஓதிய நுட்பத்தை உற்றுணருங்கால், முதல்வன் ஒரு நூலுங்

தானாகவே முனைந்து செய்யாதிருக்க, என்றும் ஒரு தன்மைத்தாய் விளங்கும் அவனது முற்றறிவின்கண்ணே எல்லாக் கலையறிவுந் தானே விளங்கியபடியா யிருக்குமென்பதே 'கண்டது' என்னும் அச் சொல்லாற் பெறப்பட்ட உண்மையாகும் என்க.

இனி, இவ்வாறெல்லாம் உரைப்பின், இவ்வுலகங்களையும் இவ்வுயிர்களின் உடம்புகளையும் படைத்துக் காத்து அழிக்கும் வினை இறைவன் செயல் அல்லவெனப்பட்டு, இவ்வுலகுயிர்கள்பாற் காணபபடும் அம் மூவினைகளைக் கொண்டு, அவற்றைச் செய்யும் எல்லாம்வல்ல கடவுள் ஒருவன் உளனெனக் கொள்ளுங் கொள்கை பிழைபாடாய் முடிந்து, கடவுள் இல்லையெனுங் கொள்கையே தமிழாசிரியர் கைக்கொண்ட கொள்கையாய்ப் பெறப்படு மாலோவெனின், அற்றன்று. இறைவன் எத்தகைய அறியாமையும் அது காரணமாக வருங் குறைபாடுஞ் சிறிதும் இலனாக லின் அவனது அறிவு என்றும் ஒளி விளக்கம வாய்ந்ததாகவே திகழாநிற்கும். ஒளியைச் சாரும் பொருள்களெல்லாம் அவ் வொளியினைத் தாமும் பெற்று ஒளிவடிவாய்த் திகழ்தல் எல்லாரும் அறிந்ததேயாம். இருட்காலத் திரவில் இருளைச் சார்ந்து இருள்வடிவாய் நின்ற பொருள்களெல்லாம் விடியற் காலத்தே கீழ்பால் எழூஉங் கதிரவனொளியைக் கண்டு தாமும் ஒளிவடிவாய் விளங்குதலை அறியாதார் யார்? உவாநாள் இரவிற் குளிர்ந்த ஒளிவிளக்க முடையதாய் நீலவானின் மேலே விளங்கும் வெண் மதியத்தின் ஒளி அம் மதியத்திற்கு எங்கே யிருந்து வந்தது? கதிரவனொளியி லிருந்தன்றோ? இங்ஙனமே இறைவன் என்றும் விளங்கின அறிவொளியினாலேயே சுடர் விரிந்து திகழாநிற்ப, அவ் வறிவுச் சுடரொளி பட்டவளவானே, மாயை என்னும் அறிவில பொருளும உயிர்கள் என்னுஞ் சிற்றறிவுப் பொருளும் ஒழுங்கின்றி நின்ற அருவநிலை[1] மாறி ஒழுங்குற்று நிற்கும் [2]உருவநிலைக்கண் வருவவாயின. இயற்கையொளிப் பொருள், இயற்கையொளியில்லா ஏனையொரு பொருள் தன்னைச் சார்ந்தவளவானே அதனையும் ஒளி வடிவின தாக்குதல், விளக் கொளியில் ஒளிவிளக்க முடையதாய் மிளிரும் ஒரு பளிங்குத்

1. Chaos. 2. Cosmas.

துண்டினிடத்துங் காணப்படும். இங்ஙனமே, காந்தக்கல் ஓர் இருப்பூசியைத தன்மாட்டு இழுத்துக் கொளவதுடன், அவ்வூசி சிறிது காலந் தன்னுடன் ஒட்டியபடியே யிருக்குமாயின், பின்னர் அது மற்றோர் இருப்பூசியைத் தன்மாட்டு ஈர்த்துக் கொள்ளு மாறும் அதற்கு அவ்விழுக்கு மாற்றலைத் தருகின்றது. அறி வில்லாப் பொருள்களே இங்ஙனமாகத் தாம் நின்ற நிலை திரியாமல், மற்றைப் பொருள்களின் நிலையைத் திரிபடையச் செய்யுமானால், முழுதும் விளங்கிய இறைவன்றன் அறிவொளி தனது நிலை திரியாமல் நின்றே, படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் வினைகளை மாயையினிடத்தும் உயிர்களினிடத்தும் விளைக்கு மென்பதை நாம் விண்டு விளம்புதலும் வேண்டுமோ? இவ்வாறு இறைவன் அறிவுப் பேரொளியினனாய் ஏதொரு வினையுஞ் செய்யாமலே சுடர்ந்து திகழாநிற்க, மாயையும் உயிர்களும் அவ் வறிவொளியின் தோற்றத்தளவிலேயே, தமது கலங்கிய அருவ நிலை மாறித் துலங்கிய உருவநிலை எய்தும் உண்மையினை நம் பண்டைத் தமிழாசிரியர் கண்டறிந்தமை,

"மன்னுசிவன் சந்நிதியின் மற்றுலகஞ் சேட்டித்த
தென்னு மறையின் இயன்மறந்தாய்—சொன்னசிவன்
கண்ணு வுளம்வினையாற் கண்டறிந்து நிற்குங்காண்
எண்ணுன் சிவன் அசத்தை யின்று"

என ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவர் 'சிவஞான போத'த்தின் கண் அருளிச் செய்தவாற்றானும் பெறப்படும். இன்னும் இறைவன் பேரொளியுருவினனாயுந், தன்னைச் சார்ந்தமையால் உண்டான மாயையின் ஒளி வடிவுகளாகிய ஞாயிறு திங்கள் தீ என்னும் மூன்று ஒளி வடிவுகளின் உள்ளொளியாய்த் திகழ்பவ னாயும் நிற்கின்றானென்னும் இவ்வுண்மை,

"ஓதி யாரும்அறி வார்இலை ஓதி யுலகெலாஞ்
சோதி யாய்நிறைந் தான்சுடர்ச் சோதியுட் சோதியான்
வேதி யாகிவின் ணாகிமண் ணோடெரி காற்றுமாய்
ஆதி யாகிநின் றானும்ஐ யாறுடை ஐயனே"

எனத் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிச் செய்த தேவாரத் திருப்பாட்டின்கண் எடுத்து வற்புறுத்தப்பட்டமை காண்க. இங்ஙனம் அறிவொளியினுய்த் துலங்காநின்ற முதல்வன் தான் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் ஆகிய முத்தொழில்களை யும் முனைந்து செய்யாமலே நிற்க, அவனைச் சார்ந்த உயிர்களில் அவன்றன் அறிவொளியினை நேரே பெறத்தக்க வாய்ப்புடைய சில சிறந்த உயிர்கள் அவன்றன் அறிவொளியினால் உந்தப் பெற்று அம் முத்தொழில்களைப் புரியாநிற்குமென்னும் உண்மை மாணிக்கவாசகப் பெருமானால்,

> "தேவர்கோ அறியாத தேவ தேவன்
> செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கும் மற்றை
> மூவர்கோ னாய்நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி"

என்று திருவாசக மாமறையிலும் எடுத்தருளிச் செய்யப் பட்டமை கண்டுகொள்க. மக்களாகிய நமக்குள்ளும் ஒருவர் ஒருவரின் மேற்பட்ட அறிவும் ஆற்றலும் இயற்கையே பெற்றவர் களாய், ஏனையோரைத் தஞ் சொல்வழி நிறுத்தி உலகியலை நடை பெறச் செய்யவல்ல தலைவர்கள் இருத்தல்போல, மேலுலகங்களி லுள்ள சிறந்த உயிர்களாகிய தேவர்களுள்ளும் அறிவாற்றலில் நனிசிறந்த தலைவர் சிலர் உளர் என்பதூஉம், அவர் எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுளின் அறிவுப் பேரொளியினால் உந்தப் பெற்று உலகங்களை ஆக்குதலுங் காத்தலும் அழித்தலுமாகிய வினைகளை நடத்துவர் என்பதூஉம் இயற்கை நூற்புலமையிலும் அறிவுநூற் புலமையிலுந் தலைசிறந்து விளங்கிய ஸர் ஆலிவர் லாட்ஜ்[1] என்னும் ஆங்கில ஆசிரியராலும் நன்கெடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.* இங்ஙனமாக மேலுலகங்களிற் சிறந்த தேவர்களிலுஞ் சிறந்தாராய் அறிவாற்றல்கள் இயற்கையே மிகுதியாய் வாய்க்கப்பெற்று இறைவன்றன் அறிவொளியை நேரே ஏற்று முத்தொழில் புரிவாரை நான்முகன், திருமால், உருத்திரன் எனப் பழைய சான்றோர்கள் கூறுகிற்பர். எனவே,

1. Sir Oliver Lodge.

* "Man and the Universe". pp. 41, 42.

எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுள் தான் ஏதொரு செயலுஞ் செய்யாதிருக்க, அவனது அறிவொளியால் உந்தப்படுந் தேவர் களே படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் முதலான வினைகளைச் செய்மாநிற்ப ரென்னும் உண்மை,

"தோற்றுவித் தளித்துப் பின்னுந்
துடைத்தருள் தொழில்கள் மூன்றும்
போற்றவே யுடையன் ஈசன்
புகுந்தது விகார மென்னிற்
சாற்றிய கதிரோன் நிற்கத்
தாமரை யலருங் காந்தங்
காற்றிடுங் கனலை நீருங்
கரந்திடுங் காசி னிக்கே"

என்றும்,

"உரைத்தஇத் தொழில்கள் மூன்றும்,
மூவருக் குலக மோத
வரைத்தொரு வனுக்கே யாக்கி
வைத்ததிங் கென்னை யென்னின்
விரைக்கம லத்தோன் மாலும்
ஏவலான் மேவி னோர்கள்
புரைத்ததி கார சத்தி
புண்ணிய நண்ண லாலே"

என்றும்,

"சிவன்உரு அருவும் அல்லன்
சித்தினோ டசித்தும் அல்லன்
பவம்முதற் றொழில்க ளொன்றும்
பண்ணிடு வானும் அல்லன்
தவமுத லியோக போகந்
தரிப்பவன் அல்லன் றானே
இவைபெற இயைந்தும் ஒன்றும்
இயைந்திடா இயல்பி னானே"

என்றும் அருணந்திசிவனார் தமது சிவஞான சித்தியாரில் அருளிச் செய்தவாற்றாலும் நன்கு விளங்காநிற்கும். என்றித் துணையுங் கூறியவாற்றால், இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே நம் தமிழ் முன்னோர் கண்ட கடவுட்கொள்கையைத் தமிழ் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அருளிச்செய்த,

> "வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்
> முனைவன் கண்டது முதல்நூல் ஆகும்"

என்னும் நூற்பாவிலுள்ள முழுமுதற் கடவுளிலக்கணத்தின் நுட்பந் தெற்றென விளங்கற்பாலதேயாம். தொல்காப்பியனார் அருளிச்செய்தவாறே தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனாரும்,

> "கற்றதனால் ஆய பயன்என்கொல் வால்அறிவன்
> நற்றாள் தொழாஅ ரெனின்"

என்னுந் திருக்குறளிற் கடவுள் வால் அறிவன் என்று முழுமுதற் கடவுளிலக்கணத்தை நன்கறிய வைத்தமையும், 'வால் அறிவன்' என்னுஞ் சொற்றொடரும 'விளங்கிய அறிவினன்' எனனுஞ் சொற்றொடரும் ஒரே பொருள் தந்து நிற்றலும் நினைவிற் பதிக்கற்பாலனவாகும். இன்னுந் தொல்காப்பியர் இறைவன் வினையின் நீங்கியவன் என்றுரைத்தவாறே திருவள்ளுவரும்,

> "வேண்டுதல்வேண் டாமை இலான்அடி சேர்ந்தார்க்கு
> யாண்டும் இடும்பை இல"

என்னுந் திருக்குறளில் இறைவன் ஒன்றை விரும்பிச் செய்தலாகிய வினையும் பிறிதொன்றை வெறுத்து அழித்தலாகிய வினையும் இல்லாதவன் என்று வலியுறுத்துரைத்தார். ஆக்குதலும் அழித்தலுங் கூறவே இடைபபட்ட காத்தலும் அதனகண்ணே அடங்கும்.

இங்ஙனம் அறிவொளி வடிவாய் நிற்கும் இறைவன் செயலற்றவனாயினும், அறிவும் நினைவும் அருளும் அற்றவன் அல்லன். அறிவும் நினைவும் அருளும் ஒன்றோடொன்று நெருங்கிய

தொடர்புடையனவாகும். அறிவில்லாதவன் நினைவும் அருளும் உடையவன் ஆகான். இம் மூன்றையும் இம் மூன்றால் வரும் இன்பத்தையும் ஒருங் குடையவன். அறிவும் நினைவும் அருளும் இனபமும் இல்லாமல் அறியாமையில் துன்புறும் மக்களாகிய நமக்கும் ஏனைச் சிற்றுயிர்களுக்கும் அறிவும் நினைவும் அருளும் இன்பமும் உண்டாகவும் அறியாமையும் அதனால் வருந்துன்பமும் அகலவுமே கருதுவன். அறிவுடையானிடத்தே அறிவிலாதொருவன் இடையறுது பழகி வருவனாயின், நாட் செல்லச் செல்ல இவனும் அறிவுடையனாதல் திண்ணம். இங்ஙனமே நல்ல குணங்கள் உடையவரோடு நெருங்கி நெடுகப் பழகுவோர் தாமும் நல்ல குணம் உடையராதலுந், தீய குணங்கள் உடையவரோடு நெருங்கி நெடுகப் பழகுவோர் தாமுந் தீய குணம் உடையராதலும் நாம் நமதுயிர் வாழ்க்கையில் எங்குங் கண்டு வருகின்றனம அல்லமோ? மக்களாகிய நாமும் நமயினுங் கீழ்ப்பட்ட சிற்றுயிர்களும இவ்வாறு தாந்தாஞ் சார்ந்த உயிர்களின் தன்மைகளையுந் தாந்தாஞ் சார்ந்த பொருள்களின் தன்மைகளையும் அடையப் பெறுதல் இஞ்ஞான்றை உயிர்நூல் வல்லாராலும் நன்காராய்ந்து காட்டபபட்டிருக்கின்றது.* இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே திருவள்ளுவநாயனார்,

> "நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந் தற்றாகும் மாந்தர்க்
> கினத்தியல்ப தாகு மறிவு"

என்னுந் திருக்குறளில் இவ்வுண்மையினை நன்கு விளக்கிக் காட்டியிருக்கின்றார். என்பில்லாத பச்சிலைப்புழுவுந் தான் சார்ந்திருக்கும் பச்சிலையின் நிறததைப பெற்றுப பச்சென்றிருக்குமாயின், இறைவன அருளாற் சிறிது சிறிதே இவ்வுடமபின் வாயிலாக அறிவு விளங்கப் பெற்றுவரும் நாமும் இறைவன்றன் அறிவொளியினையே முழுதுஞ் சார்ந்து நிற்பமாயின் அவ்வறிவொளியினை நாமும் முற்றும் பெறுதல் திண்ணமன்றோ?

அஃதுண்மையே யென்றாலும், இறைவ னறிவொளியினைச் சார்ந்தவளவானே நாம் அவ்வொளியினைப் பெறுதல் திண்ண

* Prof. H. Drummond on Environment in his "Natural Law in the Spiritual World."

மாயின், எல்லாம் நஞ்செயலாகவே முடிகின்றதன்றி, இறைவன் நமக்குச் செய்வதொன்றும் இல்லையாய் முடிகின்றதாலோவெனின்; அற்றன்று, இறைவன் தனக்குரிய அறிவொளியினை உயிர்களும் பெறல் வேண்டுமெனக் கருதியபடியாயே யிருப்பன். அவன அங்ஙனங் கருதியபடியாய் இருத்தலால், அவன்றன் அறிவொளி எல்லா உயிர்களின் அறிவையும் விளக்கம் உடையதாகச் செய்தே விடும். அற்றேற், கருவிகளின் உதவியின்றி ஒரு நிகழ்ச்சியினை வெறு நினைவுமட்டாற் செய்தல்கூடுமோ வெனிற்; கூடும். ஒருவர் நினைக்கும் நினைவு தொலைவிலுள்ள வேறொருவர் உள்ளத்திற் சென்று பதிந்து தோன்றும் நிகழ்ச்சிகள் நாடோறும் பல்லாயிரக் கணக்காய் எங்கும் நடைபெறுகின்றன. இவற்றுள் ஆராய்ந்து உண்மை யெனத் தெளியப்பட்ட நினைவு நிகழ்ச்சிகள் பற்பல வற்றை உயிர்நிலை ஆராய்ச்சிக் கழகத்தார்[1] தொலைவிலுணர்தல்[2] என்னுந் தலைப்பின்கீழ் விரிவாய் எடுத்துக்காட்டி யிருக்கின்றனர். எட்மண்ட் கர்நி[3] மையர்ஸ்[4] பாட்மோர்[5] என்னும் ஆங்கில ஆசிரியர்கள் எழுதியிருக்கும் நூல்களையும், யாம ஆராய்ந்து வரைந்திருக்குந் தொலைவி லுணர்தல் என்னும் நூலையும் நோக்கு வார்க்குக், கருவிகளின் உதவி வேண்டாமலே திண்ணியார் ஒருவர் நினைத்த நினைவானது தான கருதிய பயனைத் தந்தே விடும் உண்மை விளங்கா தொழியாது. இது தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர்,

> "எண்ணிய எண்ணியாங் கெய்துப எண்ணியார்
> திண்ணிய ராகப் பெறின்"

என்றருளிச்செய்த திருக்குறளாலும் நன்குணரப்படும்.

இன்னும், ஒருவர் எந்தப் பொருளின் உருவத்தை நினைக் கின்றனரோ அந்தப் பொருளின் நினைவுருவத்தை பாரடக்[6]

---

1. Society for Psychic Research. 2. Telepathy.
3. Edmund Gurneys' Phantasms of the Living.
4. Myers' Human Personality.
5. Podmores' Thought-Transference
6. Baraduc.

என்னும் மேனாட்டாசிரியர் படம் பிடித்துக் காட்டியிருக்கின்றார். ஒருவர் ஒரு பறவையின் வடிவத்தை நினைத்துக்கொண்டிருக்க, அந்நினைவுருவம் அவ்வாசிரியர் அமைத்த நுண்ணிய தட்டத்திலே பதிந்து எல்லார்க்குங் கட்புலனாக அப் பறவையின் வடிவினைத் தோன்றக் காட்டியது.[1] இங்ஙனமே பாரடக் ஆசிரியர் படம் பிடித்துக்காட்டிய நினைவுருவங்கள் எத்தனையோ பல. நம்போன்ற மக்களாகிய சிற்றுயிர்களின் எண்ணங்களும் நினைவுகளுமே தாந்தம் எண்ணியவைகளையும் நினைந்தவைகளையும் எவ்வகையான கருவியின உதவியும வேண்டாமல் தாமே செய்து முடிக்கவல்லன வாய் இருக்குமாயின், வரம்பற்ற ஆற்றல்மிக்க இயற்கையறி வினனான இறைவன் எத்தகைய கருவியினுதவியும் வேண்டா மலே தான் எண்ணியவற்றை எண்ணியவாறே செய்துமுடிக்க மாட்டுவான் என்பதனை யாம எடுத்துச் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ! ஆகவே, இறைவன் நினைவளவினாலேயே யாவுஞ் செய்ய மாட்டுவான என்னும் அரும்பெருண்மையினை நந்தமிழ் முதுமக்கள் பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே கண்டறிந்தார் போல, ஏனையோர் கண்டிலரெனபதும் நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று.

அற்றேல், உயிர்களெல்லாந் தொன்றுதொட்டே இறைவனறிவொளியி லன்றி வேறெதன்கண்ணும் வைகுதல் இல்லாமையால், அவைகள் இனனும் அவ்வறிவொளியினை முற்றும் பெறுதவா றென்னையெனின்; பகலவனொளி எங்கும் பரவி எக்காலும் விளங்குவது; அதனொளி வெள்ளத்திலேயே நாம் வைகும் இம் மாநிலமாகிய பருது மிதக்கின்றது; அங்ஙனமிருந்தும் பகலவனொளி யில்லாத இராப்பொழுதும, அவனொளி விளங்கும் பகற்பொழுதும் மாறிமாறி வருதல் என்னை? என்று சிறிது நோக்குவோமாயின், எக்காலும எவ்விடத்தும் விளங்கும இறைவனொளியிலேயே நாம் முழுகிக்கிடந்தும ஒருகால் அவ்வொளியினைப் பெறாது அறியாமையிருளிற் புதைந்தும, பிறிதொருகால் அவ்வொளியினைப் பெற்று அறிவு விளங்கியும நாம் மாறிமாறி நிற்கும் நிலையின் உண்மை புலனாகிவிடும். இந்நில உருண்டை

1. See C. W. Leadbeater's "Some Glimpses of Occultism" pp. 132-134.

மானது பகலவனொளி வெள்ளத்தில் தன்னைத்தானே சுற்றிய படியாய்ப் பகலவனைச் சூழ்ந்து சுழன்று செல்கின்றது; இந் நிலவுருண்டையின் மேற்பரப்பின் எந்தப் பக்கம் பகலவன் முகமாய்த் திரும்புகின்றதோ அந்தப் பக்கம் மட்டுமே அப்போது பகலவன் ஒளியைப்பெற்றுத் திகழ்கின்றது; பகலவன முகமாய்த் திரும்பாத அதன மற்றைப் பக்கங்கள் அப்போது இருள்மிகுந்து இராப்பொழுது வாய்ந்தனவாய்ச் செல்கின்றன; நாடோறும் நாங் காணும் இவ்விருவகை நிகழ்ச்சிகளைப் போலவே, இறைவன்றன் அறிவொளிமுகமாய்த் திரும்பும் பேரன்பர்கள் அவன்றன் அறிவொளியைப் பெற்று விளங்கா நிற்ப, அவ் வொளிமுகமாய்த் திரும்பாத சிற்றுயிர்களோ அறியாமையால் விழுங்கப்பட்டுப் பிறவி வட்டத்திற் கிடந்து சுழன்று சுழன்று துன்புறு நிற்கின்றன என்க. எனவே, இறைவன தனது அறிவொளியை எல்லா வுயிர்க்கும் வழங்குதலில் என்றுங் கருத்துடையனாயிருத்தல் போலவே, சிற்றுயிர்களாகிய நாமும் அவன்றன் அறிவொளியை நோக்குங் கருத்துடையராய் என்றும் நிற்பினல்லது அவ் வொளியிற் றோய்ந்து அதன்கட் டோன்றும் பெயராப் பேரின்பத்தினை நுகர்தல் இயலாது. மக்களாகிய நமக்கும், நம்மினுந் தாழ்ந்த சிற்றுயிர்களுக்குந் தமக்கு நன்மையாவ திதுவென அறியும அறிவும, அந்நன்மையைப பெறும் முயற்சியும இயற்கையே பொருந்தியுள்ளன. ஆகவே, அவ்வறிவையும் முயற்சியையும் எந்த வுயிர் பயன்படுத்தவில்லையோ, அவையிரண்டையும் பயனபடுத்தி எந்த வுயிர் இறைவன்றன் அறிவொளியைப் பெறவில்லையோ அவ்வுயிர் தனனுடைய அறிவாற்றலும் ஆள்வினையாற்றலுங் குன்றி வரவர அறியாமையாற் கவரப்பட்டுத் துன்புறுநிற்கும். எல்லா உயிரும் அறிவும் முயற்சியும் வாய்ந்தனவாய் இயங்குதலும், அவ்வறிவையும் முயற்சியையும் பயன்படுத்தும் உயிர்கள் மேன்மேல் அறிவும் இன்பமும் பெருகப் பெறுதலும், அவை தம்மைப் பயன்படுததாத உயிர்கள் அறிவும் இன்பமும் இழந்து சாதலும் உயிர்நூல் வல்லாராலும் நன்கெடுத்துக் காட்டப்பட் டிருக்கின்றது.* ஆகவே, என்றும்

* Read chapter on 'Death' in Prof. Henry Drummond's "Natural Law in the Spiritual World."

ஒரு பெற்றித்தாய் விளங்கும் இறைவனது அறிவுப் பேரொளியிற் கிடந்தபடியா யிருந்தும், அவன்றன் அறிவொளியை நோக்காத குற்றம் நம்பாற் படுமேயன்றி அவன்பாற் படாதென்று கடைப்பிடித்துணர்தல் வேண்டும். அவ்வாறுணரவே, இறைவன்றன் அறிவுப் பேரொளி என்றும் விளங்கியபடியாகவே நின்று தன்னைச் சாரும் உயிரைத் தன்னைப்போல் அறிவு விளக்கம் உடையதாகவே செய்து விடுமென்பதுந் தானே உணரப்படும்.

௧௧௲. ஒளிவடிவே கடவுள் வடிவு

இனி, இத்துணைப் பேரொளியுருவினனாகிய இறைவன், சிற்றுயிர்களாகிய நமக்குத் தன்னை விளங்கக் காட்டாமல் மறைந்திருப்பனாயின், அவனை அறியும் ஆற்றல் நம்மனோர்க்குச் சிறிதும் இல்லையே! ஒளிமுன் நின்றே ஒளியின் இயற்கையுங் கடவுளினியற்கையும் ஒன்றென் றறியமாட்டாப் பேதைகளான நாம், ஒளிமுன் இல்லாமல் இருளிலேயே நின்று காலங் கழிக்கும்படி நேருமானால், அவ் வொளியினைக் காணமாட்டுவமோ, அங்ஙனம் ஒளியென்பது ஒன்றுண்டென்றுதான் அறிய மாட்டுவமோ? ஒரு சிறிதும் மாட்டோமன்றோ? ஆதலால், எல்லா அருளும எல்லா இரக்கமும் ஒருங்குடைய முதல்வன் தன்னை என்றும் ஒளிவடிவில் வைத்தே ஏழை யறிவினராகிய எமக்குத் தன்னைக் காட்டிய வண்ணமாய்த் திகழாநிற்கின்றான். ஒளிவடிவு ஒளியுடைபொருளின் வாயிலாக விளங்கித் தோன்றுமேயல்லாமல், ஒளி இல்லாத கல் மண் நீர் என்னும் பொருள்களிலும், உருவே யில்லாத காற்றிலும் விளங்கித் தோன்றாது. அற்றேல், ஒளியே யில்லாத விளக்குத் திரியிலுஞ், சிக்கிமுகிக் கல்லிலுங் கட்டையிலும், இருப்புக்கம்பி செப்புக்கம்பி முதலியவைகளிலும் ஒளி யுருவு புலனாய்த் தோன்றுதல் என்னையெனின்; ஒளியில்லா அந்தத் திரி முதலியவைகளை ஒரு பற்றுக்கோடாக்கொண்டு அஃது அவைகளிற் செயற்கையாய்த் தோன்றுகின்றதே யன்றிப், பகலவனில் அஃது என்றும் இயற்கையாய்த் தோன்றி விளங்கு

மாறுபோல் அவற்றின்கண் அஃது இயற்கையாய்த் தோன்று இன்றிலது என்க.

இன்னும், இறைவன் உருவமாயே இருப்பவனும் அல்லன்; அன்றி அருவமாயே யிருப்பவனும் அல்லன். உருவமாயே இருப்பன் எனக்கொள்ளின், அருவமாதற்குரிய ஆற்றல் அவன் பால் இல்லையென்றும், அருவமாய் நின்று எத்தகைய பொருளை யும் அசைத்து ஆட்டும் ஆற்றல் வாய்ந்த காற்று முதல்வனிலும் மிக்கதென்றுங் கொள்ளப்படும். அவ்வாறு கொள்ளப்படின், அறிவில்லாத காற்றுக் கடவுளாதல் யாங்ஙனமென மேல் எழுப்பிய தடைகளெல்லாம் மீண்டும் எழும். ஆதலாற், கடவுள் காற்றினும் பார்க்க நுண்ணிய தன்மை வாய்ந்த அருவ நிலை யிலும் நிற்கவல்லவனென்பதே முடிக்கப்படும். அதுவேயுமன்றி, அங்ஙனம் அருவாயும் உருவாயும் நிற்கவல்ல முதல்வன் அவ் வாற்றால் அருவுருவமும் உடையனு மென்பதுந் தானே போதரும். இறைவன் இங்ஙனம் அருவாயும் உருவாயும் அருவுருவாயும் நிற்க வல்லனென்னும் உண்மையை நந்தமிழ்ச் சான்றோர்கள் கண்டறிந் தமைக்குச் சிவஞானசித்தியாரிற் போந்த,

"அருவமோ உருவா ரூவ
மானதோ அன்றி நின்ற
உருவமோ உரைக்குங் கர்த்தா
வடிவெனக் குணர்த்திங் கென்னில்,
அருவமும் உருவா ரூவ
மானதும் அன்றி நின்ற
உருவமும் மூன்றுஞ் சொன்ன
ஒருவனுக் குள்ள தாமே"

என்னுந் திருப்பாட்டே சான்றாம். எனவே, நங் கண் முதலிய பொறிகளுக்குப் புலனாகும் நிலன் நீர் நெருப்பு காற்று என்னும் நாற்பெரும் பொருள்களில், இறைவன் தன்னைப்போல் அருவாயும் உருவாயும் அருவுருவாயும் ஒளி ளர்ந்து நிற்குந் தீப்பிழம்பின்கண்ணே தான் புலனாய்த் தோன்றி

னின்று எல்லா வுயிர்க்கும் அருள் வழங்குகின்ற னென்பதும் முடிக்கப்படும். மாங்ஙனமெனிற், காட்டுதும்.

தீயானது, காற்று நீர் நிலம் என்னும் ஏனையெல்லாப் பொருள்களிலும் ஊடுருவி நிறைந்து நிற்கும் அருவ நிலையும், அப் பொருள்களிற் சிலவற்றின்கண்ணே தான் விளங்கித் தோன்றுதற் கேற்ற காரணம் உண்டாயவழித் தான் அவற் கொழுந்து வடிவாய்ச் சுடர்ந்து திகழும் உருவ நிலையும், கையாற் பற்றப்படாத அருவ நிலையுடன் கண்ணாற் பற்றப்படும் உருவ நிலையும் ஒருங் குடைமையின் அருவுருவ நிலையும் வாய்ந்ததாய் நிற்குந் தனிப் பெருந்தன்மை அறிஞரனைவரும் இனிவிற் பசுமரத்தாணிபோற் பதித்துக்கொளற் பாலார். எனவே, காற்று அருவமாயே நிற்றலானும், நீரும் நிலனும் உருவமாயே நிற்றலானும், மேலும் இவை மூன்றும் ஒளியுடைப் பொருள்களாய் விளங்காமையாலும், எல்லையற்ற பேரொளியினனான முதல்வன தன்னையொப்ப அருவாயும் உருவாயும் அருவுருவாயும் பெருகொளி மருவியொளிருந் தீவடிவின்மட்டுமே இயல்பாக விளங்கித் தோன்றுவனல்லது, ஏனைக் காற்றினும் நீரினும் நிலத்தினும் விளங்கித் தோன்று வானல்ல னென்பது கடைபபிடித் துணர்தல் வேண்டும். தீவடிவே இறைவன் வடிவென்னும் உண்மையைத் தமிழ்ச் சான்றோரே முதன்முதற் கண்டறிந்தவ ரென்பதற்குச், "சுடர்கின்ற கோலந் தீயேயென மன்னு சிற்றம்பலவர்" என்று சைவசமய முதலாசிரி யராகிய மாணிக்கவாசகப் பெருமான் வலியுறுத்தி அருளிச்செய்த வாறு போலவே, அவர்க்குப்பின் வந்த ஏனைச் சைவ சமயா சிரியரும், மெய்கண்ட தேவர் முதலான சைவசித்தாந்த ஆசிரியரும் பிறருமெல்லாம் ஒருகாலன்றிப் பலகாலும் பற்பல இடங்களிலும் அடுத்தடுத்து ஓதுமாற்றால் நன்கு விளங்காநிற்கும். அவற்றின் விரிவெல்லாம் எமது மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் நூலிற் கண்டுகொள்க. இன்னுந் தீயின்றன்மை யும் இறைவன் றன்மையும் எல்லா வகையாலும் ஒத்துநிற்றலும், அந் நூலிலும் எம்முடைய திருவாசக விரிவுரையிலுஞ் சைவ சித்தாந்த ஞானபோதத்திலும அங்ஙனமே விரிவாயெடுத்து விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எனவே, ஒளிவடிவே கடவுள் வடிவு எனக் கொண்டார் பண்டுதொட்டு இன்றுகாறு முள்ள தமிழ்

தமிழாசிரியர் எல்லாம் என்பதை எல்லாருங் கருத்திற் பதித்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

உ௦. ஒளிவடிவு சிவமும் உமையும்

இனி, ஒளிவடிவை உற்றுநோக்குவோமாயின், அது சிவந்த நிறம் அல்லது பொன்னிறம் உடையதாயும், அந்நிறத்தின் கண்ணே அடங்கிய ஒரு சிறு நீலநிறமும் உடன் கூடியதாயும் இருத்தலை அறிந்து கொள்ளலாம். தீயின்றன்மை சுடுந்தன்மை யேயாகும்; தீயின நிறமுஞ் சிவந்த நிறமேயாகும்; அத் தீயின் கண் அடங்கிய நீரின்றனமையோ குளிர்ந்த தன்மையாகும்; அந் நீரின் நிறமோ நீலநிறமாகும். மேலும் வன்றன்மையுடைய தீ ஆண்டன்மையது எனறும் மென்றன்மையுடைய நீர் பெண் டன்மையது என்றும் பகுத்துணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும். ஆனதனாற்றான், வன்றன்மையுஞ் சிவந்த நிறமும் உடையவன் சிவபிரான் எனறும், மென்றனமையும் நீலநிறமும் உடையவள் உமைப்பிராட்டியென்றுந் தமிழ் நூல்களெல்லாம் ஒத்து ஒருமுக மாய் உரைக்கின்றன. அவ்வுண்மைக்குச் "சிவனெனு நாமந் தனக்கே யுடைய செம்மேனி எம்மான்" என்னும் அப்பர் திரு மொழியும், "நீல மேனி வாலிழை" என்னும் பழைய ஐங்குறு நூற்றுச் செய்யுட் சொற்றொடருமே உறுபெருஞ் சான்றும் என்க. சிவன் என்னுஞ் சொல் முருகப்பிரான் பெயராகப் பண்டைத் தொல்காப்பிய நூலுள் ஓதப்பட்ட சேயோன் என்னுஞ் சொல் லின் திரிபேயாகும்.

இனி, இற்றைக்கு ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட பழைய பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை முதலிய நூல்களிலாதல், அவற்றிற்கும் முற்பட்ட தொல்காப்பிய நூலிலாதல் சிவன் என்னும் பெயர்ச்சொற் காணப் படாமையின், அது தெனனாட்டிலிருந்த பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர் வழங்கிய சொல்லன்றென்பது அங்கையங்கனி போல் நன்கு விளங்கா நிற்கும். அஃதங்ஙனந் தமிழ்ச் சான்றோர் வழங்கிய சொல்

அன்றாயிற், பின் அது வந்த வரலாறுதான் யாதோவெனிற் கூறுதும். தமிழ்மக்கள் பண்டைக் காலத்தே, அஃதாவது சிறிதேறக்குறைய ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே இவ்விந்திய நாடெங்கும், அஃதாவது வடக்கே பனிமலை முதல் தெற்கே குமரி யாறு வரையிலும், இன்னும் இவ்விந்திய நாட்டுக்குப் புறம் பேயுள்ள மேல் கீழ் நாடுகளிலும் பரவி யிருந்தோராவர் என்னும் உண்மை நடுநிலைவழா வெள்ளைக்கார ஆசிரியர்களால் மிகச்சிறந்த சான்றுகள் கொண்டு நன்கு விளக்கிக் காட்டப்பட்டு வருகின்றது. தமிழுக்குந் தமிழ்மக்கள் நாகரிகத்திற்குந் தொன்மை கூற ஒருப் படாத பார்ப்பனரும் அவர் வழிச் சார்ந்தாருங்கூட அது கண்டு தமிழரின் பண்டைச் சிறப்பினை ஒப்புக்கொண்டு கூற முன் வந்திருக் கின்றனர். ஆதலால், தமிழ்மக்கள் பண்டை நாளில், ஆரியர் இந்திய நாட்டுட் புகும் முன்னமே வடமேற்கே சிந்தியாறு பாயும் பஞ்சாபு மாகாணம் வரையிலும் பரவி, நாடு நகரங்களும் மலையரண்களும் வகுத்து நாகரிகத்திற் றலைசிறந்து வாழ்ந்து வந்தனரென்னும் எமதுரை சிறிதும் ஐயுறற்பாலதன்றென்பது இனி விறபதிக்கற்பாற்று. அங்ஙனம் ஆரியர் வருதற்கு முன்னமே பஞ்சாப் மாகாணத்திற் சிறந் துயிர்வாழ்ந்த பண்டைத் தமிழ் மக்களின் அழிந்துபட்ட நகர்களாகிய 'அரப்பா' 'மோகிஞ்சதரோ' என்பவைகளை அகழ்ந்தெடுத்த ஆங்கில ஆசிரியர்கள், அகழ்ந் தெடுத்த அரும்பொருள்களுட் சிவபிரான் றிருவுருக்களுஞ் சிவலிங்கத் திருவுருக்களும் மிகுதியாயிருத்தலைக் குறிப்பிட்டுச், சிவபிரானை வழிபடுஞ் சைவசமயமானது பண்டைத் தமிழ் மக்கட்கே யுரியதாதலுடன், அதுவே உலகத்திலுள்ள எல்லாச் சமயங்களினும் மிக்க பழமையுடையதாகவுங் காணப்படுகின்றது என இவ்வரும்பெருண்மையினை ஒளியாமல் திறந்து சொல்லி யிருக்கின்றனர்.* ஆதலாற், சிவன் என்னும் பெயர் இவ்விந்திய நாட்டின் வடமேற்கே யிருந்த பண்டைத் தமிழ் மக்களால் ஐயாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே ஆக்கப்பட்டு எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுளுக்குரிய சிறப்புப்பெயராக வழங்கப்பட்ட பான்மை தெளியற்பாற்று.

---

* Sir John Marshall in his "Mohenjo-daro and the Indus Civilisation," Vol. 1.

ஆரியர் வருதற்கு முன்னமே சிவன் என்னுஞ் சொல் முழுமுதற் கடவுளுக்குச் சிறப்புப் பெயராகப் பழந்தமிழ் மக்களால் வழங்கப்பட்டு வந்தமையாலன்றே, பெரும்பாலும ஆரியர் கொணர்ந்த சிறு தெய்வப் பாட்டுகளுஞ் சிறுபான்மை தமிழ்ச் சான்றோர் இறைவனாகிய உருத்திரன் தீக்கடவுள் பகலவன்மேல் ஆரியமொழியிற் பாடி வைத்த பாட்டுகளும ஒருங்கு விரவிய இருக்கு வேதத்தில் "ஏபி: சிவ:" (க௦, கூஉ, கூ) எனச் சிவன் எனும் பெயர் காணப்படுவதாயிற்று. ஆரிய மொழி நூல்களில் இருக்கு வேதமே மிகப் பழமையானதென்னுங் கொள்கை ஆராய்ச்சி வல்ல இஞ்ஞான்றை ஆசிரியர் எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததொன்றாகலின், அதன்கட் போந்த சிவன் எனுஞ் சொல்லும் அந் நூலுக்கும் மூந்தியதென்பதூஉந் தானே போதரும். எனவே, இவ்விந்திய நாட்டின் வடமேற்கெல்லையில் உயிர் வாழ்ந்த பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர் தாம் வணங்கிய முழுமுதற் கடவுளுக்குச் சிறப்புப் பெயராக இட்டு வழங்கிய சிவன் என்னும் பெயரே, பின்னர் ஆரிய வேதங்களிலும அவற்றிற்குப் பின்வந்த ஆரிய மொழி நூல்களிலும் பையப்பைய நுழைந்து, கி. பி. முதல் நூற்றாண்டிற்குபபின் வடநாட்டிலிருந்து தொகுதி தொகுதியாய்த் தமிழ்நாட்டிற் குடிபுகுந்து வைகிய திராவிட ஆரியரிற் சிவபிரான் வழிபாட்டில் உறைத்துநின்ற சைவசமயத்தவர் வாயிலாகத் தென்றமிழ நாட்டிற பரவி வழங்கித் தமிழ் நூல்களிலும் புகுந்து நிலைபெறலாயிற்று. வடுகநாட்டிலிருந்து போந்து பாண்டிநாட்டிற் குடியேறிய மாணிக்கவாசகப் பெருமானின் குடும்பத்தார் திராவிட ஆரிய அந்தணரிற் சிவநெறி கடைப்பிடித் தொழுகிய சைவமரபின ரென்பதும், அக் குடும்பத்தவர்க்கு மணிக்கலனாய் விளங்கிய மாணிக்கவாசகரே தாங்கொணர்ந்த சிவன் எனும பெயரைத் தாம் அருளிச்செய்த திருவாசகம், திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் என்னும் ஒப்புயர்வில்லாத் தனித்தமிழ் மாமறைகளின் வாயிலாக இத்தென்றமிழ் நாட்டிற்கு வழங்கிய வள்ளலுஞ் சைவசமய முதலாசிரியரும் ஆவரென்பதும ஆராய்ச்சியாற் புலனாகின்றன. ஆகவே, சிவன் எனுஞ் சொல் வடக்கிருந்து போந்து இத்தென்றமிழ் நாட்டில் வைகிய சைவசமயப் பெரியாரால் வழங்க விடப்பட்ட உண்மை இனிதிற் பதிக்கற்பாற்று.

அங்ஙனமாயின், இத் தென்றமிழ் நாட்டில் உயிர் வாழ்ந்த பண்டைத் தமிழாசிரியர் தாம் வணங்கிப் போந்த முழுமுதற் கடவுளுக்கு இட்டு வழங்கிய சொல் யாதோ வெனிற், கூறுதும். இப்போது கிடைத்திருக்கும் பழந்தமிழ் நூல்களுள் மிகப்பழையது தொல்காப்பியம் ஒன்றேயாகும். அதன்கட் கூறப்பட்ட கடவுட் பெயர்கள் 'சேயோன்,' 'மாயோன்,' 'கொற்றவை' என்பவைகளே யாகும்; சேயோன் என்பது சிவந்த நிறத்தினனான முருகப் பிரானைக் குறிக்கின்றது; மாயோன் என்பது கரிய அல்லது நீல நிறத்தினனான திருமாலைக் குறிக்கின்றது; கொற்றவை என்பது வெற்றிபெற்ற திரிபுரசுந்தரி அல்லது முப்புரம் எரி செய்த அம்மையைக் குறிக்கின்றது. கொற்றம் என்னுஞ் சொல் வெற்றியைக் குறிக்கும். திரிபுரம் எரித்த அம்மையைக் கொற்றவை என்று தொல்காப்பியங் கூறினமையால், அவ்வம்மையை ஒருபாலுடையனாய்த் திரிபுரம் எரித்த அப்பனுக்குக் 'கொற்றன்' என்னும் பெயரும், அக்காலத்தே வழங்கப்பட்டமை உய்த்துணரப் படும். அதனாலன்றே 'கொற்றன்' என்னுஞ் சொல் தொல்காப்பிய உரையாசிரியரில் மிகப் பழையரான இளம்பூரணர் உரையிற் பலவிடங்களிலும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

இனித், தொல்காப்பியத்திற்கு அடுத்தபடியிற் பழமை யானதுங், குமரிநாட்டில் ஓடிய பஃறுளியாறு கடல்வாய்ப்படு முன் இயற்றப்பட்டதுமான,

> "வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்குந்
> தெனாஅ துருகெழு குமரியின் றெற்கும்"

என்னுங் காரிகிழாரது புறப்பாட்டிற்

> "பணியிய ரத்தைநின் குடையே முனிவர்
> முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே"

எனச் சிவபெருமான் முக்கட்செல்வர் என்று நுவலப்படு கின்றனன். இச் செய்யுள் ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன் இயற்றப் பட்ட தொன்றாகலின் இதன்கண் நுவலப்பட்ட முக்கண்ணான்

என்னுஞ் சொல் பண்டைத் தமிழ் மக்களால் முழுமுதற் கடவுளுக்குச் சிறப்புப் பெயராக வைத்து வழங்கப்பட்டமை நன்கு தெளியப்படும். இச் செய்யுள் இயற்றப்பட்ட காலத்தில் தமிழ் மக்களும் அவர் வழங்கிய தமிழ் மொழியும் வடக்கே பனிமலையாகிய இமயம் வரையிற் பரவி யிருந்தமை "வடா அது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்" என்னும் இதன் முதலடியாற் புலனாகின்றது; அதுவேயு மன்றி, அந்நாளிற் சிவபிரானுக்குத் திருக்கோயில் இருந்தமையும் இதனாற் பெறப்படுகின்றது. இன்னும் பெருங் கடுங்கோன் என்னும் பழைய நல்லிசைப் புலவர் பாடிய பாலைக்கலியின் முதற்பாட்டின்கண்,

"முக்கண்ணான் மூவெயிலும்,
உடன்றக்கால் முகம்போல ஒண்கதிர் தெறுதலின்"

என "முக்கண்ணான்" என்னும் பெயர் சிவபெருமானுக்குச் சிறப்புப் பெயராக ஓதப்படுதலும், அவன் முப்புரம் எரித்த வரலாறு கூறப்படுதலும் நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று.

இனி 'முக்கண்ணான்' என்னும் பெயரேயன்றிச் சடையன் என்னும் பெயரும், "மணிமிடற்றண்ணல்" என்னும் பெயருஞ் சிவபிரானுக்குரியனவாகப் பண்டைநாளில் தமிழகத்தில் வழங்கப்பட்டமை,

"இமயவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை யந்தணன்"

என்னுங் குறிஞ்சிக்கலிப்பாவின் அடியாலும்,

"மணிமிடற் றண்ணற்கு மதியாரப் பிறந்தோய் நீ"

என்னும் பரிபாடல் ஒன்பதாம் பாடலின் அடியாலுந் தெற்றென விளங்காநிற்கின்றது. எனவே, முக்கண்ணன், சடையன், மணிமிடற்றான் என்னும் பெயர்களே சிவபிரானுக்குரிய சிறப்புப் பெயர்களாகத் தென்றமிழ் நாட்டின்கட் பண்டிருந்த சான்றோர்களால் வழங்கப்பட்டமை நன்கு பெறப்படுதல் காண்க.

அற்றேல், வடநாட்டிலிருந்த பண்டைத் தமிழர் 'உருத்திரன்' 'சிவன்' என்னும் பெயர்களாற் குறித்த கடவுளும், தென்னாட்டிலிருந்த பழந்தமிழாசிரியர் 'முக்கண்ணன்', 'சடையன்,' 'மணிமிடற்றன்' எனனும் பெயர்களாற் குறித்த கடவுளும் ஒன்றே எனபதற்குச் சான்று என்னையெனிற், காட்டுதும். மூவெயில் எரித்த அருட்செயல் முக்கண்ணன் செய்த தொன்றாகக் கலித்தொகை கூறுமாறுபோலவே, உருத்திரன் மேலனவான இருக்குவேதப் பதிகங்களுங் கூறுகிற்கின்றன.

'கடுந்தன்மையனை தீக்கடவுளே நீ, ஒரு வில்லாண்மை வல்லானை யொப்பவுங் கூர்ங்கொம்புவாய்ந்த ஒரு காளையினை யொப்பவும் புரங்களைப் பொடி செய்தனை'' என இருக்குவேத ஆறுமமண்டிலம் (கசு, நஉசு) பகர்தல் காண்க. இப் பதிகந் தீக்கடவுள் மேலதாகக் காணப்படினும், ''அக்நி, நீயே உருத்திரன்,'' (த்வம் அக்நே ருத்ரோ உ, க, சு) என்று அவ்விருக்குவேதமே பலவிடங்களிலும் ஓதக்காண்டலானுஞ், சைவசமய ஆசிரியரான திருநாவுக்கரசு நாயனார்,

''எரிபெ ருக்குவர் அவ்வெரி ஈசனது
உருவ ருக்கம தாவது உணர்கிலார்''

என அருளிச் செய்தவாறு போலவே ஏனை ஆசிரியன்மாரும் அருளிச் செய்திருத்தலாலுந் தீவடிவே சிவபிரான் வடிவென்பதூஉந், தீக் கடவுண் மேற்றாகக் கூறிய முந்நகரழிவு (திரிபுரதகனம்) சிவபிரான் தன்னடியாரைக் காக்கச்செய்த ஒரு பேரருட்செயலேயா மென்பதூஉம், அச் செயலை முக்கண்ணன் மேற்றாகக் கூறும் பழந்தமிழ் நூல்களும் உருத்திரன மேற்றாகக் கூறும் இருக்குவேதம் முதலான பழைய வடநூல்களும் அவ்வாற்றாற் சிவபிரான் மேலதாகவே அவ்வருட் பெருஞ்செயலை எடுத்தோதின வென்பதூஉம் கடைப்பிடித் துணர்தல்வேண்டும்.

இனிச், 'சடையன்' எனும்பெயர் முக்கட்பிரானுக் குரியதாகப் பழந்தமிழ் நூல்கள் நுவலுமாறு போலவே, இருக்குவேதமும் (க, ககச, க),

"வலியோனுஞ், சடைமுடி வாய்ந்தோனும் வீரர்களுக்குத் தலைவனுமான உருத்திரனுக்கு" (இமா: ருத்ராய தவஸே கபர்திநே க்ஷயத்வீராய) என ஓதாநிற்கின்றது. இவ்விருக்கு வேதவுரையிற் போந்த 'கபர்திந்" என்னுஞ் சொல், 'சடையன்' என்னும் பொருளே தருவது. உருத்திரன்மேற் பாடப்பட்ட இருக்குவேதப் பதிகங்கள் பலவற்றிலும் இக் 'கபர்திந்' என்னுஞ் சொல் அவற்குரிய தொன்றாகவே வழங்கப்பட்டு வருதல் கொண்டுஞ், 'சடையன்' என்னுந் தமிழ்ச்சொல்லாலுங், 'கபர்திந்' என்னும் வடசொல்லாலுங் குறிக்கப்பட்ட கடவுள் சிவபிரான் ஒருவனே என்பது வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்காநிற்கின்றது.

இனி, 'மணிமிடற்றான' என்னும் பெயர், ஒரு காலத்திற் றன் னடியவர்களைக் கொல்வான் வேண்டி எழுந்த ஒரு கொடும்பாம்பின் நஞ்சைச் சிவபிரான் பருகி, அதனைத் தன் மிடற்றின்கண் அடக்கி அவர்களைக் காத்த காரணத்தால் வந்ததொன்றாகும். அந் நஞ்சு தங்கிய அவனது கழுத்து நீலமணி பதித்ததுபோற் றோன்றியதாகலின் அவன் அதுபற்றித் தமிழில் 'மணிமிடற்றான' எனவும், வடநூல்களில் 'நீலகண்டன' எனவும் வழங்கப்படுவானாயினன. இறைவன் இங்ஙனம் நஞ்சைப் பருகித் தனனை அடைக்கலம்புக்க தேவர்களைக் காத்த வரலாறு இருக்குவேதப் பததாம் மண்டிலத்தின்கண் (கஙு-எ),

"நீண்ட சடைகளையுடையவன், ஓர் உருத்திரன் கொணர்ந்த பரிகலத்தி லிருந்த நஞ்சைப் பருகினன்" (கேஸி விஷஸ்ய பாத்ரேண யத் ருத்ரேணாபிபத் ஸக), என்று நுவலப்படுதல் காண்க.

இன்னும் இங்ஙனமே முக்கண்ணன் செய்தனவாகத் தமிழ் நூல்கள் புகலும் அருட்பெருஞ் செயல்களும், உருத்திரனுஞ் சிவபெருமானுஞ் செய்தனவாக வடநூல்கள் எடுத்துரைக்கும் பேருட் செயல்களும எல்லாவாற்றாலும் ஒருங்கொத்து நிற்றலின், முக்கண்ணன், 'சடையன்' 'மணிமிடற்றான்' எனனுந் தமிழ் நூற்பெயர்களாலும் 'உருத்திரன்' 'சிவன்' என்னும் வடநூற் பெயர்களாலும் குறிப்பிடப்பட்ட முழுமுதற் கடவுள் சிவபெரு

மான் ஒருவனே யென்பது அங்கையங்கனிபோல் நன்கு விளங்கா நிற்குமென்க.

அற்றேல், எல்லாம்வல்ல இறைவனுக்குப் பழைய தமிழ் நூல்களிலும் வடநூல்களிலும் வழங்கிய முக்கண்ணன் உருத்திரன் முதலான பலபெயர்கள் இருக்க, அவற்றுள் ஒன்றான சிவன் எனனும் பெயர்மட்டும் ஏனைப்பெயர்கள் எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்ததாக எடுக்கப்பட்டு முதல்வனுக்கு வழங்கலானதும், அப்பெயரின் வழியே முழுமுதறகடவுளை வழிபடுந் தமிழரது கொள்கை அல்லது மதம் 'சைவம்' எனப் பெயர் பெறலானதும் என்னை யெனின்; சிவன எனனுஞ் சொல்லே ஏனை யெல்லாவற்றினும் மிக்க பழமையுடைய தொன்றென்பது. மற்றைப் பண்டை மக்களிற் பலர் அச் சொல்லையே இறைவனுக்குச் சிறந்த பெயராக வைத்து வழங்கியவாற்றால் அறியப்படுகின்றது. எபிரேயர்[1] தாம் வணங்கிப் போந்த கடவுளைக் 'கோவா'[2] என்றே அழைத்தனர்; கிரேக்கர்[3] அதனைச் 'சியூஸ்'[4] என்றே அழைத்தனர்; உரோமர்[5] அதனைக் 'குபிதர்'[6] என்றே அழைத்தனர்; இவ் வயலவர் வழங்கிய அச் சொற்களெல்லாஞ் 'சிவ' என்னுஞ் சொல்லின் திரிபே யன்றி வேறல்ல. மேல் நாடுகளில் அஞ்ஞான்று வாணிகம் நடாத்திய பண்டைத் தமிழரின வாயிலாகச் 'சிவ' எனனுஞ் சொல் அயல்நாட்டு நாகரிக மக்களிடையே பரவி நிற்க போத, சிவபிரானைக் குறிக்கும் ஏனைய பெயர்ச் சொற்கள் அம் மக்களிடையே பரவக் காணாமையின், வடக்கிருந்த பழந்தமிழர் வழங்கிய 'சிவ' என்னுஞ் சொல்லே ஏனையெல்லாவற்றினும் மிக்க பழமையுடைத்தென்பது தெளியப்படா நிற்கும். அதனாற்றன், 'சிவ' என்னுஞ் சொல் தமிழர் வணங்கிய முழுமுதற கடவுளுக்குச் சாலச்சிறந்த பெயராகவும் அவரது மதம அச் சொல்லின் வழியே 'சைவம்' என்னுஞ் சிறப்புப்பெயருடையதாகவும் வழங்கி நிலைபெற லாயினவென்று ஓர்ந்து கொள்க.

இனிப், பண்டைக்காலத் தமிழர், ஒளிவடிவிற் சிவந்த நிறமுங் கடுந்தன்மையும் வாய்ந்து தோன்றிய அனலுருவை

1. The Hebrews 2. Jehovah 3. The Greeks
4. Zeus 5. The Romans 6. Jupiter.

'முக்கண்ணன்' 'சடையன்' எனப் பெயர் வைத்து வணங்கிய வகையினால், முழுமுதற் கடவுளின் றிருவுருவம் நங் கட்புலனெதிரே விளங்கித் திகழும் அருண் மாட்சியினையும் ஒருசிறிது விளக்கிக் காட்டுவாம். இறைவன் எங்கும் ஒளியுருவாய்த் தோன்றி நின்று நமக்குக் கண்ணறிவை விளக்குமுகத்தால் நமது மன அறிவைக் கிளரச்செய்து, அதன்வழியே நமக்கு இன்பத்தையும் மேன்மேற் பெருகவைத்துவரும் அருட் பெருந்திறம் மேற்போந்த இந்நூற் பகுதிகளால் நன்குணரக் கிடக்கும். அதனால் இறைவனறன் ஒளிவிளக்கம் இல்லாத இடம் எங்குமே இல்லையென்பதனை எல்லாருங் கருத்திற் பதித்துக்கொள்ளல்வேண்டும்.

அற்றேற் பகலவன் வெளிச்சம் இல்லாத இராக்காலத்தில் இறைவன்றன் ஒளிவிளக்கம் இல்லாதுபோதல் என்னையெனின்; அற்றன்று, இராக்காலத்தும் மதி யொளி வான்மீனொளி மின்னொளி முதலான இயற்கையொளிகள் காணப்படுதலுடன், பல்வகை விளக்கொளி யாகிய செயற்கையொளியும் மக்களின் அறிவுமுயற்சியால் எங்குங் கிளர்ந்து தோன்றி மக்களும் ஏனைச் சிற்றுயிர்களும இயங்குதற்கு உதவிபுரிகின்றதாகலின் இராக் காலத்தில் ஒளியே யில்லையென்று கட்டுரைத்துச் சொல்லுதலும் கூடாது. அஃதொக்கும் மக்களின் அறிவு முயற்சியாற்றோன்றுஞ் செயற்கை விளக்கொள்ளியையும் இறைவனொளியென்றல் ஒக்குமோ வெனின், ஒக்கும்; என்னை? விளக்கொளி தோன்றுதற்கேற்ற எண்ணெய் கர்ப்பூரம் எரிகந்தகம் பஞ்சு முதலான பொருள்கள் மக்களாற் படைக்கப்பட்டன அல்ல, அவையும் அவைபோல்வன பிறவும் இறைவனொருவனாலேயே படைக்கப்பட்டனவாகும்; அவை தம்மை யெடுத்துப் பயன்படுத்தி ஒளியினை வருவித்துக்கொள்ளும் அத்துணையே மக்களின் செயலாகுமன்றி, அப் பொருள்களின் உதவியின்றி ஒளியினை யுண்டாக்குந் திறம் அவரது செயலுக்கு இல்லாமையின், அங்ஙனம் அவராற் செயற்கையாய்த் தோற்றுவிக்கப்படும் விளக்கொளியும் இறைவனொளியே என்றற்கு ஏதும் ஐயம் இல்லையாகலின் என்க.

இனிப், பகலவன் முகமாய்த் திரும்பாத இந்நில வுருண்டையின் ஒரு பாதிப்பக்கமே இருள் செறிந்த இராப்பொழுது வாய்ந்த

தாய் இருக்கின்றதன்றி, அவன் முகமாய்த் திரும்பும் அதன் மற்றைப் பாதி அவனது பேரொளியினைப் பெற்று விளக்கமுடைய தாயே திகழ்கின்றது. இங்ஙனமே திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி முதலான ஏனையுலகங்களும் உருண்டை வடிவினவாய்ப் பகலவனைச்சுற்றி யுருண்டு செல்லுஞ் செயலினவாய் இயங்குதலின் அவைகளின் ஒரு பாதியும் எஞ்ஞான்றும் பகலவன் ஒளியில் மூழ்கி ஒளிவிளக்கம் வாய்ந்தனவாகவே வயங்காநிற் கின்றன. இங்ஙனமாக, இவ்வுலகங்களின் மாப்பெரும் பரப்பெல் லாம் ஒளிவடிவாயே விளங்குதலுடன், பகலவனும் பகலவனைச் சூழ்ந்து செல்லும் ஏனையுலகங்களும் இயங்குதற்கு இடனும், எல்லை காணப்படாமல் எங்கும் விரிந்து நிற்கும் வான்வெளியுந் தன் கண்ணே இருள் திணிந்த இடம் ஓர் அணுத்துணையுமின்றி, எங்கும் ஒரே பேரொளி தோய்ந்து பெருவிளக்கமுடையதாய் எக் காலும விளங்கி நிற்றலையுங் கருத்தூன்றி நோக்குதல் வேண்டும். இவ்வாறு, பேரொளிவடிவாய் எல்லையின்றி எக்காலும் விளங்கா நின்ற வான்வெளியின் மிக நுண்ணியவடிவே, எங்கும் நிறைந்த முழுமுதற் கடவுளின் திருவுருவமாகுமென்பதுதான் பண்டைக் காலந் தொட்டுத் தமிழ்மக்கட்கே யுரிய விழுமிய கொள்கையாய் வருதல் கடைப்பிடித் துணர்தல்வேண்டும்; இது,

"நிலன்நீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு
நிலாப்பகலோன்
புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப்
புணர்ந்துநின்றான்;
உலகேழெனத்திசை பத்தெனத்தான்
ஒருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோணோக்க
மாடாமோ"

என்னுந் திருவாசகத் திருப்பாட்டாலும்,

"தானே யிருநிலந் தாங்கிவிண் ணாய்நிற்குந்
தானே சுடும்அங்கி ஞாயிறு திங்களுந்

தானே மழைபொழி தையலு மாய்நிற்குந்
தானே தடவரை தண்கடற் கண்ணே ''

என்னும் திருமந்திரத் திருமொழியாலும்,

''உலகமே யுருவ மாக யோனிகள் உறுப்ப தாக
இலகுபே ரிச்சா ஞானக் கிரியையுட் கரண மாக
அலகிலா உயிர்ப்பு லன்கட் கறிவினை யாக்கி யைந்து
நலமிகு தொழில்க ளோடு நாடகம் நடிப்பன் நாதன்''

என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருச்செய்யுளாலும் இனிது விளங்கா நிற்கும்.

இங்ஙனமாக, நங் கட்புலனெதிரே இயங்கா நின்ற மாப் பேருலகங்களும், இவை தமக்கு இடனாய் எல்லையின்றி எங்கும் விரிந்து இலங்காநின்ற நுணணிய வானவெளியும எல்லாம் என்றும் மங்கா இலகு பேரொளியுடன் சுடர் விரிந்து துலங்கக் காண்டலால், இவ்வொளியின் எல்லையற்ற பரப்பே எல்லையின்றி எங்கும் விரவி விளங்காநின்ற இறைவன்றன் றிருவுருவமாகப் பண்டைத் தமிழராற் கருதி வழுத்தப்படுவதாயிற்று. இவ்வாறு வரம்பற்ற வான் வெளியின ஒளிப்பரப்பு இறைவனறன் றிருவுருவ மாகக் கருதப்படவே, அவ் வானவெளியிற் றிகழும் ஞாயிறுந், திங்களும அத் திருவுருவத்திற்கு இரண்டு கண்களாகவும், வான் அளாவிநிற்கும எரிமலைகளின முகட்டிற் கிளர்ந்து தோன்றும பேரனற்கொழுந்து அவ்விருகண்களின இடையே நுதலின்கட் சுடர்ந்தெரியும் நெற்றிக்கண்ணாகவுங் கருதப்படலா யின. இங்ஙனம் ஞாயிறு திங்கள் தீ என்னும் முச்சுடரும், இறைவனுக்கு மூன்று கண்களாகக் கருதப்பட்ட காரணத்தினாலே தான், பண்டைத்தமிழகத்தில் அவன் மூக்கண்ணன் என்னும் பொருள் பொதிந்த பெயரால் வழங்கப்படுவானாயினன்.

இனி, எல்லாம்வல்ல முதல்வனுக்கு எழிற்பேரொளி தோய்ந்த எல்லையில்லா இடைவெளி திருமேனியாகவே, அவ் வெளியின் கீழ்ப்பரப்பாகிய இந்நிலவுலகம் அவன்றன் றிருவடியாக

-வும், இந்நிலவுலகுக்கு மேல் நிவந்துகாணப்படும் வான்முகடு அவனது சென்னியாகவும், அவ்வான் வெளியிற் செவ்வொளி மூழ்கிப் பரவிய முகிற்குழாம் அச் சென்னியில் மிளிருஞ் செக்கச் சிவந்த சடையாகவும், இவ்வுயர்ந்த வியத்தகு காட்சியில் உச்சிக் கண் முதன்மையுற்றுத் தோன்றும் அந்தச் சடையினையுடைய சிவபிரான் அக் காரணத்தாற் சடையன் என்னும் பெயரினனாகவுங் கருதிப் பண்டிருந்த தமிழ்ப் பெருமக்களால் எல்லாம்வல்ல இறைவன வழுத்தப்படலானமை நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று.

இனி, இவ்வுலகங்களைக் கடந்தும் எம்போன்ற பேதைச் சிற்றுயிர்களின் அறிவைக் கடந்தும், இறைவன் தன்னைமறைத்தே நிற்பனாயின், ஏழையேம் அவனை எம் அறிவால் அறிந்தும் எங் கட்புலனாற் கண்டுங் களித்து அவனது பேரின்பத் தேறலை மாந்திப் பிறப்பிறப்புத் துன்பங்களினின்றும் விடுபட்டு வாழும் பேரின்பவாழ்க்கை எமக்குக் கைகூடுவது எங்ஙனம்? கண்பூவாக் குழவியைக் காதலாற் றானே பரிந்தெடுத்து அதன் பசித்துன்பம் நீங்கத் தன் திருமுலையிற் சுரந்தொழுகுந் தீம்பாலை யூட்டுந் தாயினும் பார்க்கத் தண்ணளி கெழுமினோனாய், எல்லாம்வல்ல இறைவன் எண்ணிறந்த இவ்வுலகங்களினூடும், இவ்வுலகங்களைத் தாங்கும் இடைவெளியினூடுந் தனது அருட்பேரொளியினைக் கிளர்ந்தெழச் செய்து தன பேரின்பப் பேரொளிவடிவினை, எக்காலும் எவ்விடத்தும் அண்மையிலுஞ் சேய்மையிலும் அகத்தும் புறத்தும அறிவொளியாகவுஞ் சுடரொளியாகவும நம் அகக்கண்ணெதிரும் நம புறக்கண்ணெதிருங் காட்டி, ஒவ்வொரு நொடியும் நமக்கு அறிவையும இன்பத்தையும் ஊட்டிக்கொண்டிருக்கும் இவ்வணுக்க வுண்மையினைத் தமமைச் சொனன வளவிலே நம முள்ளத்தே பளீரெனத் தோற்றுவிக்கும் முக்கண்ணன், சடையன் என்னும இறைவன் பெயாகள் எவ்வளவு விழுமியவாய், எவ்வளவு உயர்ந்தோங்கு நிலையினவாய்த் திகழாநிறகின்றன! ஆகவே, பண்டைத் தமிழர் இறைவனை ஒளி வடிவிற் கண்ட காட்சி முக்கண்ணன் என்னும பெயராற் றெற்றென விளங்குமாறுபோல் ஏனைப் பெயர்களால் விளங்கக் காணாமையின், அதுவே அவர்களால் அவனைக் குறித்தற்குச் சிறந்த பெயராக வழங்கப்படலாயிற்றென்று ஓர்ந்து கொளக.

உக. சைவ வைணவம்

இனி, முன்னிருந்த தமிழர் அனைவரும் இறைவனை ஒளியுருவில் வைத்து வழிபாடு செய்யும் ஒரே கொள்கையினராக இருந்தமையின், அவருள் எவ்வகையான மதப்பிரிவும் இருந்திலது. அதனால், மதம் என்னுஞ் சொல்லே அவர்க்குள் வழங்கவில்லையென்பது முன்னமே விளக்கிக் காட்டப்பட்டது. வடநாட்டிலிருந்த பௌத்த சமணமதங்களும் திராவிட ஆரியரின் பலதிறக் கொள்கைகளும் தென்றமிழ் நாட்டிற் குடிபுகுந்து நிலைபெறத் துவங்கிய பிறகே, அஃதாவது ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் காலத்திற்கு ஒரு நூற்றாண்டு கழிந்தபிறகே, கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலிருந்து அஞ்ஞான்றிருந்த பலதிறக் கொள்கைகளும் பல திறப்பெயர்களால் வழங்கத் துவங்கிய பான்மையும் முன்னரே காட்டப்பட்டது. இறைவன வடிவு நங்கட்புலனெதிரே காணப்படும் ஒளி வடிவே யென்பது மேற்செய்த உண்மை யாராய்ச்சியிற் பெறப்பட்டமையால், தீக்கொழுந்திற் காணப்படுஞ் செவ்வொளியை முக்கட்பெருமானாகவும், அவ்வொளியில் அடங்கிச் சிறிதே தோன்றும் நீலவொளியே உமையம்மையாகவும் வைத்து வணங்கப்பட்டன. நீண்டகாலம் வரையில் அப்பனையும் அம்மையையும் அவர் பிரிவின்றி நிற்கும் நிலையிலேயே வைத்து வணங்கிவந்த பண்டைத் தமிழர், பின்னர் இருவேறு வகையினராய்ப் பிரிந்து அப்பனையே வணங்குவோர் ஒரு குழுவினராயும், அம்மையையே வணங்குவோர் மற்றொரு குழுவினராயும் நிலைபெறலாயினர். இவ்விரு வேறு குழுவினரில் அப்பனை வணங்குவோர், அம்மையை வணங்குவோரையும், அம்மையை வணங்குவோர், அப்பனை வணங்குவோரையும் இழித்துப் பேசிக் கலாம் விளைக்கலாயினர். இக்கொள்கைப் போரில் இருகுழுவினரும் பெண்பிறவியைக் குறைவாகக் கருதவும் பேசவுந் துவங்கவே, அம்மையை வணங்கிய குழுவாரில் ஒரு பெரும் பகுதியார் கடவுளைப் பெண்வடிவில் வைத்து வழிபாடு புரிதல் தமக்கு இழிவெனக் கருதி அம்மையையும் அப்பனாக்கி அவற்கு மாயோன், திருமால் என்னும் பெயர்களைப் புனைந்து விடலாயினர். கடவுளைப் பெண்பாலாக வைத்து வணங்குதல் குறைவெனக் கருதியவரில், வடக்கிருந்த தமிழரைவிடத் தெற்கிருந்த தமிழரே முன் நின்றவர் என்பதற்குத், தென்றமிழ்நாட்டில் இன்றைக்குக்

திருமால் கோயில்கள் மிகுதியாய்க் காணப்படுமாறுபோல் வடநாட்டின்கட் காணப்படாமையும், வடநாட்டின்கண் அம்மையாகிய கொற்றவை (துர்க்கை) யின் கோயில்களே நகரங்கடோறும் அந்நகரங்களில் தெருக்கடோறும், அத் தெருக்களில் வீடுகடோறும் நிறைந்து காணப்படுதலுமே உறுபெருஞ்சான்றாம். அம்மை அங்ஙனம் ஆண்வடிவாகத் திரிக்கப்பட்டாலும், உண்மையிலே திருமால் பெண்பாலே யென்பது, அவர் 'பெருமான்' என்னும் ஆண்பாற் சொல்லால் வழங்கப்படாமற் 'பெருமாள்' எனனும் பெண்பாற் சொல்லால் வழங்கபபடலாலுந், திருமால் 'மோகினி' என்னும் பெண்வடிவெடுத்துச் சிவபிரானைக்கூடிச் 'சாத்தனைப்' பெற்றார் என்னும் புராணகதையாலும, அவர் உமைபபிராட்டியாருக்குத் தமையன் எனனும் வழக்காலும, அவர் அம்மையைப்போலவே நீலநிறம் வாய்ந்தவராயிருத்தலாலும், சிவந்தநிறம நெருப்பிற்குரிய தாய் ஆண்டன்மையைக் காட்டுமாறுபோல நீலநிறம நீருக்குரிய தாய்க் குளிர்ந்த அருளினதான பெண்டன்மையைக் காட்டுதலாலும் ஐயுறவின்றித் துணியப்படும்.

அற்றேல், ஆண்வடிவான சிவத்தினும் பெண்வடிவான அம்மை குறைந்தவளாவளே யெனின், அஃது ஆராய்ச்சியறிவில்லார் கூற்றாம ஒளிவடிவில் எது குறைந்தது? எது சிறந்தது? பருப்பொருள்களினுள்ளுந் தூயவான செமமணி (இரத்தினம) நீலமணியில் உருவாக்கிய ஆண்பெண் பாவைகளிலும், பொன் வெள்ளி முதலியவற்றிற் றிரட்டிய ஆண்பெண் பாவைகளிலும் எதனை உயர்ந்ததென்று சொல்லலாம்? எதனைத் தாழ்ந்ததெனறு சொல்லலாம்? என்புந் தோலும நரம்பும் ஊனுங் குருதியுஞ் சேர்ந்து திரண்ட நம மக்களுடமபே அருவருக்கத்தக்க மலப் பாண்டமா யிருக்கின்றதன்றி, இறைவன் இறைவியின் ஒளி யுடம்பும அவ்வாறு அருவருக்கத்தக்க இயல்பினதாயிருத்தல் கூடுமோ? மேலும் மக்களுடம்பெல்லாம் அருவருப்புள்ளன வாயிருக்க, அவற்றுள் ஆண்உடம்பை உயர்ந்ததென்றும் பெண்ணுடம்பைத் தாழ்ந்ததென்றுங் கூறுதல் எத்துணை அறியாமையுடையதா யிருக்கின்றது! அருவருப்புள்ள ஆண்பெண் உடம்புகளுள்ளுஞ் சிற்சிலவுடம்புகள் அவ்வருவருப்பை மாற்றி விழைவூட்டும், அழகும் மணமும் வாய்ந்தனவாயிருத்தலும்,

பெரும்பாலும் பெண்மக்களுடம்பு ஆண்மக்களி னுடம்பைவிடத் தூயனவாய் நோய் ஒட்டாதனவாயிருத்தலும் எமது சிவஞான போத ஆராய்ச்சியில் விரிவாய்க் காட்டி விளக்கியிருக்கின்றேம். இந்நூலிலும் மேலே சிறிது அவை விளக்கபபட்டிருக்கின்றன. உயர்வுதாழ்வுக்கு இடமான ஊனுடம்புகளிலேயே, பெண் பிறவி சிறந்ததென்பது பெறப்படுவதாயிருக்க அவ்வா றுயர்வு தாழ்வு கருதற்குச் சிறிதும் இடந்தாராத ஒளியுடமபுகளிற் சிவத்தினுருவை உயர்ந்ததென்றும், அம்மையினுருவைத் தாழ்ந்ததென்றும் பிழைபடக் கருதல் எத்துணை மடைமை!

இனி, மக்களுள்ளுமே பெண்மக்கள் அறிவாற்றல்களில் ஆண்மக்களுக்குச் சிறிதுங் குறைந்தவரல்லர். இது, பழைய தமிழ இலக்கியங்களில் ஒளவையார், காக்கைபாடினி நச்செள்ளையார், பெருங்கோப்பெண்டு, வெண்ணிக்குயத்தியார் முதலான செந் தமிழப் புலமை மாதரார் பாடியிருக்கும் அருந்தமிழ்ப் பாடல்களை யும், அவர்க்குப்பின் காரைக்காலம்மையார் இறைவனமேல் அன்பிற் குழைந்துருகிப் பாடியருளிய செய்யுள் நூல்களையும ஒரு சிறிது நோக்குவார்க்குந் தெற்றெனப புலப்படும். மக்களுள்ளேயே பெண்பாலார் அறிவாற்றல்களில் எந்தவகையிலும ஆண் பாலார்க்குக் குறைந்தவரா யில்லாமை தெளியக்கிடக்கையில், எல்லாம்வல்ல இறைவியாகிய உமையம்மை மட்டுஞ் சிவபிரானுக்கு எந்தவகையிலேனுங குறைந்தாள் ஆய்விடுவளோ? ஆகாளன்றே; அன்றாகவே, இறைவியாகிய உமை இறைவனோடொத்த தூய்மை யும் அறிவாற்றல்களும் உடைய ளென்பதே பண்டைத் தமிழ் முன்னோர் கொண்ட கொள்கையாகு மென்று கடைப்பிடிக்க. இது சைவசித்தாந்தப் பழநூலாகிய திருக்களிற்றுப்படியார்,

"பொன்னிறங் கட்டியினும் பூணினும் நின்றாற்போல்
அந்நிறம் அண்ணலும் அம்பிகையுஞ்—செந்நிறத்தள்
எந்நிறத்த ளாயிருப்பள் எங்கள் சிவபதியும்
அந்நிறத்த னாயிருப்பன் ஆங்கு"

என அண்ணலையும் அம்மையையும் ஏற்றத்தாழ்வின்றி ஒரு நிலைப் பட வைத்து வலியுறுத்திக் கூறுமாற்றால் தெளியப்படும்.

ஆகவே, அம்மைமை வணங்கிவந்த தமிழ்ப் பழமக்கள் னாவா மெய்யுணர்விழந்து அவனைத் திருமாலாக்கி வணங்கி வரினும், அப்பனை வணங்கினார்க்கும் அவர்க்கும் மிகுதியான பகைமை நெடுங்காலம் வரையில் நிகழாமையால், அவ்விருவகைக் குழுவினரில் ஒருவர் தம்மைச் சைவர் எனவும், மற்றொருவர் தம்மை வைணவரெனவும் வேறுபடுத்தி வழங்கிக்கொண்டாலுஞ் சைவர் திருமாலை வணங்கவும், வைணவர் சிவபிரானை வணங்கவும் பின்வாங்கிற்றிலர்: ஏனெனிற், சிவபிரானுந் திருமாலும் ஒருவரே யெனனும் பண்டைத் தமிழர் தங் கொள்கை, அவர் தங் கால் வழியில் வந்தவரான பிற்றைத் தமிழர் தம் நினைவைவிட்டு அகலாமையின். இது தமிழப் பொதுமக்கள், "அரியுஞ் சிவனும் ஒண்ணு அறியார்வாயில் மண்ணு" எனத் தமக்குள் வழங்கிவரும பழமொழியாலும் நன்குணரப்படும. இங்ஙன மாகப் பண்டைததமிழர் தங்கொள்கை 'சைவம' 'வைணவம்' என இருவேறு தெய்வக்கொள்கையாகப் பிரியினும், அவற் றைக் கைக்கொண்டோர் தமக்குட் பகைமையும் மாறுபாடு மிலராய்ச் சிவபிரானையுந் திருமாலையும் வேற்றுமையின்றியே வைத்து நெடுங்காலம் வரையில வழிபாடு செய்து வந்தனர். இது, சைவசமயாசிரியராகிய திருஞானசம்பந்தரும் அப்பரும்,

"ஊறினார் ஓசையுள் ஒன்றினார் ஒன்றிமால் கூறனார்"

எனவும்,

"அரியலாற் றேவியில்லை ஐயன் ஐயா றனார்க்கே"

எனவும் முறையே அருளிச்செய்திருத்தலாலும், வைணவ சமய முதலாழ்வார்களான பொய்கையாரும் பேயாரும்,

"பொன்றிகழும் மேனிப் புரிசடையம் புண்ணியனும்
நின்றுலகந் தாய நெடுமாலும்—என்றும்
இருவரங்கத் தாற்றிரிவ ரேனும் ஒருவன்
ஒருவனங்கத் தென்றும் உளன்"

எனவும்,

"தாழ்சடையும் நீண்முடியும் ஒண்மழுவுஞ் சக்கரமுஞ்
சூழரவும் பொன்னாணுந் தோன்றுமால்—சூழுந்
திரண்டருவி பாயும் திருமலைமேல் எந்தைக்கு
இரண்டுருவும் ஒன்றாய் இசைந்து"

எனவும் முறையே அருளிச் செய்திருத்தலாலும் நன்கு தெளியப்படும்.

இங்ஙனமாகச், சைவசமயாசிரியரும் வைணவ சமய ஆழ்வார் முதலிருவரும் வயங்கிய தி. பி. (கி. பி.) எட்டாம் நூற்றாண்டு வரையிலுஞ் சைவத்திற்கும் வைணவத்திற்கும் மாறுபாடு பெரிதுமில்லையாய், இருசமயத் தெய்வங்களும் அவ்விருசமயத்தவராலும வணங்கப்பட்டு வந்திருக்க, வடக்கிருந்து வந்து குடியேறிய திராவிட ஆரியப் பார்ப்பனரும், அவருடன் கலந்துகொண்ட தமிழ்ப் பார்ப்பனரும் ஒருங்குசேர்ந்து, தமிழ் மக்களின் ஒற்றுமையைச் சிதைத்து, அவரைத் தமக்கு அடிமைகளாக்கிக் கொள்ளுந் தீய எண்ணமே தலைக்கேறித் தமிழ்ப்பொதுமக்களுக்குத் தெரியாத சமஸ்கிருதம் என்னும் இறந்துபட்ட வடமொழியைத் தமக்கே உரியதாக்கிக் கொண்டு, பிறவியேயில்லாத முழுமுதற் கடவுளாகிய திருமாலுக்குப் பல பிறவிகளைக் கற்பித்துப், பொய்யும் புனைசுருட்டும் நிரம்பத் தாம் அம்மொழியிற் கட்டிவிட்ட புராண கதைகளில் திருமாலின் பிறவிகளை உயர்த்திச், சிவபிரானை மக்களினுங் கடைப்பட்டவராகத் தாழ்த்தி, வைணவர்க்கு முற்காலத்திலில்லாத வெண்மண் செம்மண் குறியையும் அவரது நெற்றியிற் றீட்டி, இவ்வாற்றால், வைணவர் சைவரொடு பெரிதும் இகலிக் கலாம் விளைக்குமாறு செய்துவிட்டனர். பார்ப்பனர் செய்த இச் சூழ்ச்சியின் திறன், அவரது சூழ்ச்சிக்கு முற்பட்ட பொய்கையாழ்வார் பேயாழ்வார் பாடல்களையும், அவரது சூழ்ச்சிக்குப் பிற்பட்டு அதிற் சிக்குண்ட ஏனையாழ்வாரின் பாடல்களையும், புடைபட வைத்து ஒத்துநோக்குதலால் நன்கு விளங்கும். பொய்கையாழ்வார் பேயாழ்வார் பாடல்களிற் சிவபிரானை இகழும் இழிப்புரைகள் சிறிதுங் காணப்படா; மற்றுத் திருமங்கையாழ்வார் திருமழிசையாழ்வார், நம்மாழ்வார் முதலான பிற்காலத்தவர் பாட்டுகளிலோ சிவபிரானைப்

பழித்துரைக்கும் பழிப்புரைகள் மலிந்து கிடக்கின்றன. இவற்றின் விரிவெல்லாம் எமது மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங்காலமும் எனும் பெருநூலிற் றக்க சான்றுகளுடன் காட்டப்பட்டிருத்தலின் அவற்றை அங்கே கண்டுகொள்க. இவ்வாறாகத் தமிழர்க்குட் பண்டைநாளில் ஒன்றாயிருந்த கடவுட்கொள்கை பின்னர் இரண்டாயதூஉம், அவ்விரண்டுந் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்து சைவம் வைணவம் எனப் பெயர் பெறலாயதூஉம், பின்னாத கி. பி எட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பார்ப்பனர் தமிழரைச் சீர்குலைத்தற் பொருட்டு வடமொழியிற் கட்டிவிட்ட புராணப் புரட்டுக் கதைகளால் அவ்விருசமயத்தாருந் தமக்குட் பெரும் பகைமைகொண்டு கலாய்க்கலாயதூஉம வந்த வரலாறு கண்டு கொள்க.

இங்ஙனந் தமிழரது உயர்ந்த ஒரு முழுமுதற் கடவுளின் விழுமிய கொள்கை மெய்யுணர்விழப்பினாலும், ஆராய்ச்சியறிவின்மையாலும், பார்ப்பனச் சூழ்ச்சியாலும் பலவாறு சிதைந்து போயினும், ஆராய்ச்சியறிவு மிக்க நமது சிறந்த ஆங்கில அரசின்கீழ் அது மீண்டுந் தன் பழஞ்சிறப்பினை எய்திக் கதிரவனொளியென விறித் திகழும் பெற்றியதாதலை ஒரு சிறிது விளக்குவாம். ஒளியையே கடவுளெனக் கண்டு, அவ்வொளியிற் றோன்றிய செவ்வொளியினை அப்பனாகவும் அதிற்றோன்றிய நீலவொளியினை அம்மையாகவுந் துணிந்து கடவுள் வழிபாடு செய்துபோந்த தமிழ் முன்னோர் கொள்கை, இஞ்ஞான்று அரிய பெரிய ஆராய்ச்சி செய்யும் மேனாட்டாசிரியரின் ஆராய்ச்சிமுடிபுக்கும், இறைவன் உண்டென்னும் ஏனை யெல்லாச் சமய முடிபுக்கும் பெரிதும் ஒத்ததாகவே கிளர்ந்து நிற்கின்றது. உயிர்களின பிறவியெல்லாம் ஆண்பெண் என்னும் இருபகுதியிலும், ஆற்றலெல்லாம் வெப்பம் தட்பம் என்னும் இருவகையாற்றலிலும், பொருள்களெல்லாம் நெருப்புந் தண்ணீரும என்னும் இருபெரும் பகுப்பிலும், நிறங்களெல்லாஞ் சிவப்பும் நீலமும் என்னும் இருவேறு நிறங்களிலும் அடங்கி நிற்கின்றன. வெம்மை மிகுந்த நெருப்பு ஆண்டன்மையிலுந், தண்மைமிகுந்த நீர் பெண்டன்மையிலும், வெம்மையுள்ள நெருபபு சிவந்த நிறத்திலுந், தண்மையுள்ள நீர் நீலநிறத்திலும் புலனாய்த் தோன்றல் ஆராய்ச்சிவல்ல ஆசிரியரால் முடித்துக்

காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. உவில்லியம் ஜேம்ஸ் என்னும் ஆராய்ச்சிவல்ல பேராசிரியர் தாம் நுணுகியாய்ந்து எழுதிய உளநூலில் "ஓவியக்காரர் ஒவ்வொருவருந் தங்கண்ணெதிரே ஒரு தோற்றத்தை வெம்மையுடையதாகவோ அல்லது தண்மையுடையதாகவோ வண்ணங்களினால் எங்ஙனந் தோன்றச் செய்தல் கூடுமென்பதைத் தமது கருத்தை எந்தவழியாய்த் திருப்புகிறார்களோ அந்த வழிக்குத் தக்கபடி அறிந்திருக்கிறார்கள். வெப்பம் வாய்ந்ததாகக் காட்டல் வேண்டுமாயின், ஒவ்வொன்றிலிருந்துஞ் சிவப்புநிறந் தோன்றுதலை அவர் விரைந்து காண்பர்; குளிர்ச்சியுடையதாகக் காட்டல் வேண்டுமாயின் நீலநிறந் தோன்றுதலை அங்ஙனமே அவர் விரைந்து காண்பர்" என ஓரிடத்தும்,* "வெளிறின நீலநிறம் பெண்டன்மையோடு உறவுடையதாகவுஞ், செங்குருதி நிறம் ஆண்டன்மையோடு உறவுடையதாகவுங் கூறப்படுங்கால் முடிவில் அஃதுண்மையாகவே ஒரு திகைப்பினை யுண்டாக்குகின்றது"† என மற்றோரிடத்தும் எடுத்துரைத்தலாற், செந்நிற நீலநிறங்கள் முறையே வெப்ப தட்பங்கட்கும் ஆண்மை பெண்மைகட்கும் மெய்யாகவே உரியவாதல் தெற்றென விளங்காநிற்கும். எனவே, ஒளியுருவாய் எங்கும் விளங்கும் இறைவன் எல்லையற்ற வெவ்விய ஆற்றல் வாய்ந்தவனாகலின் சிவந்த நிறத்தினனாய்த் திகழ்தலுடன், தன்கண் அடங்கித் தோன்றுந் தண்ணிய ஆற்றலால் நீலநிறம் உடைய அம்மையையும் ஒருபாற் பெற்றவனாய் நிற்கும் உண்மை, ஆராய்ச்சியறிவு முதிர்ந்த நல்லாசிரியர் எந்நாட்டவராயிருப்பினும் எச்சமயத்தவராயிருப்பினும் அவர்க்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்ததொரு கொள்கையே யாதல் நன்கு பெறப்படுதல் காண்க.

---

*"Every artist knows how he can make a scene before his eyes appear warmer or colder in colour, according to the way he sets his attention. If for warm, he soon begins to see the red colour start out of everything; if for cold, the blue." p. 425, The principles of Psychology, by Prof. W. James, Vol. I.

†"And finally, it is a real puzzle when the colour pale-blue is said to have feminine and blood-red masculine affinities." p. 582, ibid.

இனி, உலகத்திலுள்ள ஆற்றலெல்லாஞ் சூடுங் குளிர்ச்சியும் என்னும் இரண்டில் வந்தடங்குமெனக் கண்டு, அவ்வுண்மையிற் கடைப்பிடியாய் நின்ற தமிழரது கொள்கையே, இஞ்ஞான்றை இயற்கைப் பொருள் நூலார்க்கெல்லாம் ஒத்தமுடிபாய் இருக்கின்றது. 'இவ்வுலகிற் சூடுமட்டுமே யிருந்தால் உலகம் என்னும் பொருளும் பெயருமே இல்லையாய்ப் போம்; அல்லது குளிர்ச்சி மட்டுமேயிருந்தாலும், அதைத் தவிர வேறெவையுமே இரா. ஆகவே, உலகத்தோற்றத்திற்கும் இயக்கத்திற்குஞ் சூடுங் குளிர்ச்சியும் ஆகிய இருவகை யாற்றல்களும் இன்றியமையாதனவா யிருக்கின்றனவென்று உணர்தல்வேண்டும். வெவ்விய ஆற்றல்வாய்ந்த இறைவனே உளனாயின், அவனது வெம்மை அளவிறந்த ஆற்றலுடையதாகலின், அஃது இப் பருப்பொருளுலகத்தை எவ்வகையாலும் பயன்படாத மிக நுண்ணிய நிலையிலேயே வைக்கும் அல்லால், உயிர்களுக்குப் பயன்படும் இப் பருவுடம்புகளையும், இவ்வுடம்புகளுக்குக் கட்டாயமாய் வேண்டிய பருப்பொருளுணவுகளையும் உண்டாக்கமாட்டாதாகும். இவ்வுலகின்கண் நீரும் நீரின் குளிர்ச்சியும் ஒரு சிறிது மில்லாமல், வெறு நெருப்பும் நெருப்பின் சூடுமே இருக்குமானால் எல்லாம் அந் நெருப்பின் சூட்டில் எரிந்து நுண்ணியவாய்ப் போக எங்கும் வெறு வெட்டவெளியே யிருக்குமன்றி வேறேதேனும் இருக்குமோ? எண்ணிபபாருங்கள். அல்லது. இங்கு நெருப்பும் நெருப்பின் சூடுஞ் சிறிதுமேயில்லாமல், வெறுந்தண்ணீருந் தண்ணீரின் குளிர்ச்சியுமே எங்கும் இருக்குமானால், புல்லிய புற்பூண்டுகளேனும் ஏனைச் சிற்றுயிர்களேனும் மாந்தர்களேனும் இங்கிருத்தல் கூடுமோ? எங்கும் வெறும் பனிப்பாறைகளே யன்றி வேறெவையும் இருத்தல் இயலாதே. நெருப்பும் நீரும் ஒருங்கு விரவி யிருத்தலாலன்றோ, இவ்வுலகமும் உலகியற் பொருள்களும் உயிர்வாழ் உடம்புகளும் இங்கு நிலைபேறுற்றுக் காணப்படுகின்றன அறிவில்லாத நெருப்பும் நீருந் தாமாகவே ஒன்றுகூடி மிக வியக்கத்தக்க நம் உடம்புகளையும், அவ்வுடம்புகளின் வாயிலாக நாம் நுகர்ந்துவரும் இனிய பண்டங்களையும், நம்முடம்புகளும் பண்டங்களும் இருத்தற்கு நிலைக்களனான இவ்வுலகத்தையும் படைத்து வைத்தல் இயலாமையால், எல்லா அறிவும் முதன்மையும் வாய்ந்த இறைவனது வெவ்விய ஆற்றலாலும், அவனோடு

ஒருங்கு விரவிய இறைவியின் தண்ணிய ஆற்றலாலும் உந்தப்பட்டே, நெருப்பும் நீரும் ஒன்றுகூடி இவ்வுலகத்தையும், உலகத்துப் பல்பொருள்களையும், உயிர்களின் உடம்புகளையுந் தோற்றுவித்து இயக்குகின்றனவென்று கடைப்பிடித்து உணர்தல் வேண்டும். ஒவ்வொரு பொருளிலும் ஒவ்வோருடம்பிலும் இறைவன் இறைவியின் வெப்பதட்ப ஆற்றல்கள் கலந்துநின்று அவற்றை நிலைபெறுத்தியும் நிலைமாற்றியும் வரும் நிகழ்ச்சி, எல்லா மாந்தருங் கண்கூடாய் அறிந்துவரும் இயல்பினதாயிருத்தலின், இவ்வுண்மையினைக் கண்டு கடைப்பிடித்த தமிழரது கொள்கை, எத்தேயத்துள்ள அறிஞராலும், எச்சமயத்துள்ள சான்றோராலும் விரும்பி ஏற்றுக்கொளற் பாலதேயன்றி விலக்கற் பாலதன்று. அன்றி எவரேனும் இவ்வுண்மையின் அரும்பெருஞ் சிறப்பினை யுணராமையினாலோ, உணர்ந்துந் தாம் அதனைத் தழுவ லாகாதெனச் செருக்குதலினாலோ இதனைத் தழுவா தொழிவாராயின் அந்தோ! அவர் தமது பிறவிப்பயனை இழந்தாராதல் திண்ணமென்க.

இனி, ஆற்றல்களெல்லாம் வெப்பதட்பங்களென இரண்டாயே நிலவும் அரும்பேருண்மையினைக் கண்டாற் போலவே, அவ்வாற்றல்களிற் புலனாம நிறங்களுஞ் சிவப்பும் நீலமும் என இரண்டேயாமெனக் கண்ட மாபெருஞ் சிறப்புந் தமிழ்ப் பழஞ் சான்றோர்க்கே யுரித்தாகும். இவ்வுலகத்தில் எழுவகை நிறங்களும் இவற்றின் கலப்பால் எண்ணிறந்த பல நிறங்களுங் காணப்படினும், இவையெல்லாஞ் சிவப்பும் நீலமும் என்னும் இரண்டிலே சென்றடங்குமெனவும், மூலமான இவ்விரண்டு நிறங்களும் ஏறியுங் குறைந்துங் கலத்தலினாலேயே எண்ணிறந்தனவான நிறங்கள் பலவுங் காணப்படுகின்றன வெனவும் இஞ்ஞான்றை இயற்கைப்பொருள் நூலார் பெரிதாராய்ந்து முடிவுகட்டி யிருக்கின்றனர். *இஞ்ஞான்றை இயற்கைப் பொருணூலார் கண்ட இம்முடிபினை, இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமேயிருந்த நந்தமிழ் முதுமக்கள் கண்டு, எல்லா

* See, for instance, "The Popular Lectures on Scientific Subjects" by Prof. Helmholtz, Vol. 1. p. 218.

நிறங்களுக்கும் மூலமான சிவப்பும் நீலமும் என்னும் இந்நிறங்க ளிரண்டும் இறைவனது சிவப்பு நிறத்திலிருந்தும் இறைவியின் நீலநிறத்திலிருந்தும் முதன்முதற் றோன்றிப், பின்னர்ப் பருப் பொருண்மாயையில் அவ்விரண்டனையும், அவற்றின் கலப்பால் வேறுபல நிறங்களையுந் தோற்றுவிக்கலான நிகழ்ச்சி உண்மை யினையுந் தெற்றெனத் தெரிந்து, அவ்வாற்றாற் சிவப்புநிறமுடைய தீவடிவினனான இறைவனைச் சிவன் சேயோன் எனவும், நீலநிற முடைய நீர்வடிவினளான இறைவியை மாயோன், மாயோள் எனவும் அழைத்து அவ்விருவரையும் அவர் ஒருங்கு விரவி நிற்கும் அங்கிலேயிலேயே வைத்து வழுத்தி வந்ததூஉம், அவர் மரபு பிழையாது அப் பண்டைத் தமிழ் முனனோர் வழிவந்த பின்றைத் தமிழர் அனைவரும் இன்றைக்கும் இறைவன் இறைவியை அங்கிலேயிலேயே வைத்து வாழ்த்தியும வழுத்தியும் வழிபாடாற்றி வருவதூஉம், உண்மையான் ஆராய்ந்து காண வல்லார் எவராயிருபபினும் எந்நாட்டவராயிருப்பினும எச்சமயத் தவராயிருப்பினும் அவரெல்லாம் மகிழ்ந்தேற்றுத் தாமும் அவ் வழியொழுகிப் பெறற்கரும் பெரும்பயன் பெறக்காட்டும் பெற்றிய வாய்த் துலங்குகின்றனவல்லவோ? தமிழ் முன்னோர் கண்ட இவ் வரும்பே ருண்மைகள், பின்றைக் காலத்திற் சைவம் வைணவம் எனப் பெயர் கொண்ட இருமதங்களிலன்றி வேறெவற்றிலுங் காணப்படாமையால், இவ்விரு மதங்களுமே தமிழர் மதமாகுமன்றி, வேறெதுவுந் தமிழர்மதமெனப் பெயர் பெறுதற்குச் சிறிதும உரிமையுடையதாகாதென்று கடைப் பிடித் துணர்ந்துகொள்க.

அஃதொக்குமாயினும், 'பௌத்தம்' 'சமணம்' என்னுஞ் சமயங்களிரண்டும் வடநாட்டகத்திருந்த பழைய தமிழ் மக்க ளிடையே தோன்றிச் சிறிதேறக்குறைய இரண்டாயிரத் தைந் நூறுண்டுகளாக இவ்விந்திய நாட்டில் நிலவியவைகளே யாதலால், இவையிரண்டனையுந் தமிழர் மதம் எனக் கொள்ளாமை என்னை யெனின்; பண்டைத் தமிழர் தாம் ஒளிவடிவிற் கண்ட முழுமுதற் கடவுளை அவ்வொளி வடிவில் வைத்து வழிபடுதலையே தமக்கு முதற்பெருங் கொள்கையாகக் கொண்டனர்; அதனையடுத்தே கொல்லா அறத்தினைத் தமக்குச் சிறப்புடைக் கொள்கையாக்

கொண்டனர். இவ்விந்திய நாட்டுக்குப் புறம்பேயிருந்த ஆரியர், உணவுக்கும் உறையுளுக்கும் மிக மிடிப்பட்டு இவ்விந்திய நாட்டுட் புகுந்து குடியேறியபோது, தமிழர்க்குப் பெருஞ் செல்வமாயிருந்த மாடு ஆடு குதிரை முதலான தீங்கற்ற மிக்க பயனுடைய விலங்குகளை அவர் அறிந்தும் அறியாமலும் பலவகையாற் கைப்பற்றிக் கொலைபுரிந்து, அவற்றின் ஊனை வரைதுறையின்றித் தின்றுஞ், சோமப்பூண்டின் கள்ளைப் பருகியுஞ், சூதாடியுங் களியாட்டிற் காலங்கழித்தனர். அதுகண்டு அருவருப்புக்கொண்ட அஞ்ஞான்றைத் தமிழாசிரியர் சிலர், அவர்க்கும் அவரைப் பின்பற்றிய தமிழரிற் கீழ்மக்கட்கும் அறிவு தெருட்டுதற்பொருட்டுக், கொல்லா அறத்தின் மேன்மையை மிகுத்தெடுத்துப் பேசி, அதனைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுதலாலே இம்மை மறுமைப் பயன்களெல்லாந் தாமே வரும் என வற்புறுத்து வரலாயினர். இங்ஙனம் அறவுரை பகர்ந்துவந்த தமிழாசிரியரின் அறிவு மொழிகளே வடமொழியில் 'உபநிடதங்கள்' ஆயின. இன்னும் அவர்களால் அக்காலத்தே யாக்கப்பட்ட நூல்களே 'சாங்கியம்' 'யோகம்' 'நையாயிகம்' 'வைசேடிகம்' எனப் பெயர்பெற்றன. இந்நூல்களெல்லாம் ஆரியர் செய்துபோந்த உயிர்க்கொலை வேள்விகளை ஒருமுகமாய் நின்று மறுத்து, அவர் மிக உயர்த்துப் பாராட்டிய இருக்கு, எசுர், சாமம் முதலான ஆரியவேதங்களை இழித்துப்பேசுதல் காண்க. தமிழாசிரியர் ஆரியமொழியில் ஆக்கிய இம் மெய்யுணர்வு நூல்கள் தோன்றிய பின்னும் ஆரியரின் கொலை புலை யொழுக்கங் குறையாமற் பெருகியே வர, அதனை வேரறக் களைந்தெறிதற்பொருட்டு ஏழையுயிர்களைக் காக்கும் ஏந்தலான இறைவன்றன் திருவருட் குறிப்பாற் பண்டைத் தமிழர் மரபில் வந்த அரசர் குடியிலே கௌதம சாக்கியர் என்னும் இளவரசர் தோன்றித் தங்கண்முன்னே நடக்கும் ஆரியரின் வேள்விக்கொலையின் கொடுமையினை நினைந்து மனம் பொறாராய்த், தமது அரச வாழ்க்கையினையுந் துறந்துபோய், உயிர்களைக் கொன்று தின்னாத கொல்லா அறத்தின் மேன்மையினையே எங்கும் எடுத்துச்சொல்லி, ஆரியரின் உயிர்க்கொலை வேள்வியினை அடியோடு ஒழித்தலிற் கடைப்பிடியாய் நின்றார். கௌதம புத்தர் எங்கும் பரப்பி வந்த அறக்கொள்கையே அவரது பெயரால் பிற்காலத்திற் பௌத்த சமயம் என்னும் பெயர்

பூண்டு வழங்கலாயிற்று. இத்துணையேயன்றிக், கௌதமபுத்தர், முழுமுதற் கடவுளொருவர் இல்லையென்றுவது, கடவுள் வழிபாடு செய்தல் பயனற்றதென்றுவது தமது அறவுரையில் எங்குங் கூறினரல்லர். ஒரு காலத்தில் 'வாசெட்டன்' எனனும் பார்ப்பனன் ஒருவன் கௌதம புத்தர்பாற் போந்து, "பிரமோபாசனை (கடவுள் வழிபாடு) செய்யலாமா? அது செய்தற்கு வழி யாது?" என்று கேட்டபோது, புத்தர் "கடவுள் வழிபாடு செய்யலாம்; அது செய்தற்கு வழி இது," என்று தமது கொல்லா அறக் கொள்கையினையே விரித்தெடுத்து அவற்கு அறிவுறுத்தியிருக் கின்றார்.* மேலும், கௌதமபுத்தரின் முன்னோர்கள் சிவபிரா னையே வழிபட்டு வந்தவர்கள் என்பது, புத்தர் பிறந்த ஞான்று அவர் தம் பெற்றோரான அரசனும் அரசியும் அவரைச் சிவ பிரான் கோயிலுக்கு எடுத்துச் சென்று சிவபிரானை வழிபட்டச் செய்தி பழைய கல்வெட்டு ஒன்றிற் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் கொண்டு கன்கறியக் கிடக்கின்றது. பௌத்த சமய முதல்வரான கௌதம சாக்கியர் சைவசமயத்திற்கு இன்றியமையா அறங்களான 'கொல்லாமை' 'புலாலுண்ணாமை' என்னும் அருளொழுக்கங்கள் தங்காலத்திருந்த ஆரியர்க்கும் அவர் வழிச்சார்ந்தார்க்கும் முதன்மையாக வேண்டியிருந்தமையால், அவற்றை எடுத்து வலியுறுத்தி வந்தனரேயன்றி, அவர் சைவசமயக் கோட்பாட் டிற்குங் கடவுள் வழிபாட்டிற்குஞ் சிறிதும் மாறுபட்டவரா யில்லா மையினாலேதான், அவர் தம் மாணக்கரில் அவரது திருவுளக் கருத்தின் உண்மை கண்டார் மரபில் வந்த இடைக்காலத்தவர் சிவபிரானையும் அம்மையையும் உடன் வைத்து வணங்கும் முறைகளையுஞ் சேர்த்து மகாயான பௌத்தத்தை உண்டாக்கினர். மாணிக்கவாசகப் பெருமான் காலத்தில், அஃதாவது இற்றைக்கு ஓராயிரத்து எழுநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னம் இம் மகாயான பௌத்தமே வடக்கே இமயமலைக்கும் அப்பாலிருந்து தெற்கே குமரிமுனைவரையிற் பரவியிருந்ததாகும். இம் மகாயான பௌத் தம் சைவசமயக் கோட்பாடுகளுடன் பெரிதொத்து நின்றமையால், அதனைத் தழுவியிருந்த பௌத்த குருமார்களுஞ் சைவசமய

---

* See Prof. Rhys David's Hibbert Lectures on Indian Buddhism. pp. 63-69.

னுாவர்க்கும் ஏதொரு போராட்டமும் நேர்ந்திலது. மற்று, முதலாசிரியர் கொள்கைக்கு மாறாய்க், 'கடவுளும் இல்லை, உலகமும் இல்லை, உயிர்களும் இல்லை' யெனக் கரையும் ஈனயான பௌத்தமோ இவ்விந்திய நாட்டில் வழங்குதற்கு இடம் பெறாமை யின், இலங்கையிற் சென்று ஒடுங்கிற்று; இது சைவ சமயக் கோட்பாடுகளுக்கு மாறாய்க் கிடந்தமையின், இதன் இல்வழக்கைப் பின்பற்றிய இலங்கைப் பௌத்த குருமார்களே தில்லைக்குப் போந்து மாணிக்கவாசகரொடு வழக்காடித் தோல்வியுற்றவராவர். இன்னும், இவ்வீனயான மகாயான பௌத்தமத வரலாறுகளுங், காலமும், அவற்றை யாக்கியோரும், பிறவுமெல்லாம் எமது **மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும்** என்னும் நூலில் வலிய சான்றுகளுடன் எடுத்துக்காட்டி விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எனவே பௌத்தமத முதலாசிரியரான கௌதம சாக்கியரின் கொள்கை, பண்டைத் தமிழாசிரியரின் கொள்கையுடன் முழு தொத்து நிற்றலின், அதனைத் தமிழர் மதமெனத் தழுவுதற்கண் இழுக்கேதும் இலதேனும், அவர்க்குப்பின் பௌத்தமதப் பெயரால் வெளிவந்தார் பலரும், முதலாசிரியர் கொள்கைக்கு முழுமாறாம் இல்வழக்கே (சூனியவாதமே) பேசுதலின், அவரது பௌத்த மதத்தைத் தமிழர்மதம் எனக் கூறுதல் ஒருவாற்றானும் ஒவ்வாதென விடுக்க.

இனி, இங்ஙனமே கௌதம சாக்கியர் காலத்தில் வடநாட்டில் உடனிருந்தவரான மகாவீரரால் ஆக்கப்பட்ட சமண்மதமுங் கொல்லாமை புலாலுண்ணாமையாகிய சைவசமய ஒழுக்கங்களையே பௌத்தமதத்தினும் பார்க்க மிகவும் உறைப்பாய் எடுத்து வலியுறுத்தி, ஆரிய வேதங்களை இழித்துப் பேசக் காண்டலின், அதுவும் அக்காலத்திற்கு முதன்மையாய் வேண்டிய சைவவொழுக் கத்தை உயர்த்தெடுத்துப் பேசியதேயன்றிக், கடவுள் இல்லை யென்றாவது. கடவுளை வழிபடுதல் வீணென்றாவது பேசியதில்லை. முதலாசிரியரான மகாவீரர்க்கு உடன்பாடாகாத கொள்கைகளையே அவர்க்கு நெடுங்காலம் பிற்பட்டு வந்தவரான சமண்சமயத்தவர் கைக்கொண்டு ஒழுகுதலானும், பிற்காலத்துச் சமண்சமயத்தார் கடவுள் வழிபாட்டைக் கைவிட்டுத், தம முதலாசிரியரான மகா வீரரையே கடவுளாக வைத்து வழிபடுதலானும், இப் பிற

காலத்துச் சமணமதமுந் தமிழர் மதமாதற்கு உரியதல்லாத தாயிற் றென்க.

இனி, இஞ்ஞான்றைத் தமிழ்மக்களில் ஒரு பெரும் பகுதியார் கிறித்துமதத்தின ராகவும் மற்றொரு பெரும பகுதியார் மகமது மதத்தினராகவும் வாழ்ந்துவரக் காண்டலின், அவ்விருவரையுந் தமிழர் மதத்தின்கட் சேர்த்துப் பேசுதல் வேண்டுமாலெனின்; ஒரே முழுமுதற் கடவுள் வணக்கத்திற் கடைபபிடியாய் நிற்றலிற் கிறித்துவரும் மகமதியரும் பண்டைத் தமிழரோடு ஒப்பராயினும், பண்டைத் தமிழர்க்கு இரண்டாவதாய்ச் சிறந்த கொல்லாமை புலாலுண்ணாமை யென்னும் அருளொழுக்கங்களை அவ்விருவருங் கடைப்பிடித்து நடவாமையானும், உயிர்களுக்கு முற் பிறவி பிற்பிறவி யுண்மையினையும் ஊழ்வினை யுண்மையினையும் அவர் உடம்படாமையானும் இறைவனது திருவுருவ வழிபாட்டை அவர் மறுத்தலானும் அவரிருவரும் பண்டைத் தமிழர் மதத்திற்குப் புறம்பாகவே நிற்கவேண்டியவ ராயினா ரென்க.

என்றிதுகாறும் விளக்கிப் போந்தவாற்றால் மிகப் பழைய காலத்திருந்த தமிழரின் முப்பொருட் கொள்கையே (முப்பொருட் கொள்கையாவன கடவுள் உயிர் உலகு என்னும் மூன்றையும் பற்றியவை), தி. பி. முதல் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னிருந்து இரண்டாய்ப் பிரிந்து சைவம் வைணவம் என்னும் பெயர்களால் இன்றுகாறும் இவ்விந்திய நாடெங்கும் வழங்கிவரும் உண்மை நன்கு புலனாகா நிற்கும். ஒரே முழுமுதற்கடவுளை ஒளிவடிவிற் கண்டு, அதனையே அம்மையப்பனென வைத்து வணங்கி வருதலிற் பல்லாயிர ஆண்டுகளாகக் கடைப்பிடியாய் நின்ற பண்டைத் தமிழர்க்குப் பின் பல்லாயிர ஆண்டுகள் கழித்து, அப் பண்டைத் தமிழரது மரபிலேயே தோன்றிய கௌதம சாக்கியரும் மகாவீரருந் தம முன்னோர்தங் கொல்லா அறத்தினையே எங்கு மெடுத்துப்பேசி, ஆரியரின கொலை புலை யொழுக்கத்தினை வேரறக் களைந்து வந்தன ராயினும், அவர்க்குப்பின் அவர்பெயர் தாங்கிவந்த பௌத்தருஞ் சமணரும் முழுமுதற் கடவுளுண்மையினை மறுத்து, மக்கள் தாம் பெறுதற்குரிய முதற்பெரும் பயனான கடவுள் வழிபாட்டை

இழக்குமாறு செய்து தமிழுலகினைப் பாழ்படுத்தி வந்தமையின், அவ்விருவரும், இறைவன் றிருவருட்டிறத்தாற் றோன்றி யருளின மாணிக்கவாசகராலுந் திருஞானசம்பந்தராலும் முறையே ஒடுக்கப் பட்டு இவ்விந்திய நாட்டின்கட் பெரும்பாலும் இல்லாமலே ஒழிந்து போயினர். எஞ்சி நின்ற பௌத்தர் சமணரிற் சிறு பகுதியாருந் தமக்கு மேற்பட்ட அறிவும் ஆற்றலும் வாய்ந்த ஒரு முழுமுதற் பொருள் வணக்கத்தைக் கைவிடமாட்டாராய்த், தத்தஞ் சமய முதல்வரான கௌதமபுத்தரையும் மகாவீரரையுமே கடவுளாக்கி, அவர்க்குத் திருவுருவங்கள் சமைத்து அவைதம்மை மிக அழகிய மிகப்பெரிய திருக்கோயில்களில் இருத்தி இன்றுகாறும் அவை தமக்கு வழிபாடாற்றி வருகின்றனர். ஆகவே, சைவரைப் பகைத்துக் கடவுள் இல்லையெனக் கட்டுரைத்து வந்த பிற்றை ஞான்றைப் பௌத்தர் சமணருங்கூடக் கடைப்படியாகக் கடவுள் வணக்கத்தில் வந்து மனஆறுதல் பெற்று நிற்றல் எவர்க்கும் இனிது விளங்காநிற்கும். இப்போது சில ஆண்டுகளாகப் புதிது தோன்றி, ஆரியக்குறும்பை அடக்கித் தமிழர்க்கு நன்மை செய்வார்போல் ஆரவாரம் புரியும் ஒரு சிறு கூட்டத்தார், பண்டைத் தமிழரின் மரபிற் றோன்றி அவர்க்குரிய பிறப்பு இறப்பு இல்லா ஒரே முழுமுதற் கடவுளின் ஒளியுருவ வழிபாட்டில் உறைத்து நிற்பவரான சைவசமயத்தவரையுஞ் சைவசமய ஆசிரியரையும் அவர் அருளிச்செய்த ஒப்புயர்வில்லாத் தேவார திருவாசகம் முதலான செந்தமிழ் மாமறைகளையும் வாய் கூசா திகழ்ந்து ஆரவாரஞ் செய்து வருகின்றனர். இவர்களோ இவர்க்குப்பின இவர்தங் கால்வழியில் வருவாரோ தாங் கடவுள் வணக்கத்தைக் கைவிட மாட்டாமை யுணர்ந்து, சிறிது காலத்தில் தத்தந் தலைவரையே, பௌத்தர் சமணரைப்போற், கடவுளாக்கி அவரை வணங்குதலும் வாழ்த்துதலுஞ் செய்யாநிற்பர். சிற்றறி வுடையராய்ப் பிறப்பிறப்பில் பட்டுழலும் மக்களை எத்துணை தான் கடவுளாக உயர்த்தி வழிபடினும், அவர்கள் கடவுளாய் விடுவரோ? கல்லெல்லாம் மாணிக்கக் கல்லாமோ? மின்னுவவெல்லாம் பொன்னுமோ? ஆகையால் இறைவனில்லையென எடுப்புடன் பேசுவார் எவருந், தாங் கவலையிலும் நோயிலும் வறுமையிலும் துன்பத்திலுஞ் சிக்குண்டு நையுங்காலுஞ், சாகப்போகுந் தறுவா யிலும் இறைவன் நம்பிக்கை வரப்பெற்று, அதற்குமுன் தாஞ்செய்

பெரும் பிழையினை யுணர்ந்து நெஞ்சம் இரங்கா திருப்ப ரென்பது திண்ணம், அது நிற்க.

௨௨. தமிழர்தந் திருக்கோயில்கள்

இனி, ஒளிவடிவே முழுமுதற்கடவுளின் அருள்வடிவாதலை நன்கு கண்ட பண்டைத்தமிழர் அக்கடவுளின் அருள் வடிவை வைத்து வழிபடுதற்கு அமைத்த திருக்கோயில்களின் வரலாற்றைச் சிறிதெடுத்துக் கூறுவாம். பழைய தமிழ் முன்னோர் ஒளி வடிவே இறைவன் வடிவென உணர்ந்தபின், பகற்காலத்தே பேரொளிப் பிழம்பாய்த் துலங்காநின்ற கதிரவனையே கடவுளாகக் கருதி வழிபட்டு வரலானார். இது வடமொழி யிருக்கு வேதத்திற் பகலவன வணக்கதஇன மேலதான காயத்திரி மந்திரமே மிகச் சிறந்த வழிபாட்டுரையாய்த் திகழுதலாலும், அம் மந்திரத்தினையே காலை நண்பகல் மாலை எனனும் மூன்று பொழுதுகளிலும் அந்தணரெல்லாரும் பற்பலகாலுஞ் சொல்லி இன்றுகாறும் வழிபாடியற்றிவரக் காண்டலாலும், அக் காயத்திரி மந்திரத்திற் பர்க்கன் என்னும பெயரால் விளிக்கபபடுவோன் சிவபிரானே யென்பது மைத்திராயணீயோப நிடதத்திலும் அமரநிகண்டிலும் நன்கெடுத்துத் தெளிவுறுததபபட்டிருத்தலாலும், அதற் கிணங்கவே சைவசமயாசிரியரான திருநாவுக்கரசு நாயனாரும்,

> "அருக்கன் பாதம் வணங்குவர் அந்தியில்
> அருக்க னாவான் அரனுரு வல்லனோ?
> இருக்கு நான்மறை ஈசனை யேதொழுங்
> கருத்தி னைநினை யார்கள் மனவரே":

என்றருளிச் செய்திருத்தலாலுந் தெற்றென அறியப்படும்.

அஃதொக்கும், ஆரியவேதத்திற் போந்த கதிரவன் வணக்கத்தைப் பண்டைத் தமிழர்க்குரிய தொன்றாகக் கூறுதல்

யாங்ஙனமெனின்; ஆரியவேதமான இருக்கு வேதத்தில்
உள்ள பதிகங்கள் அத்தனையும் ஆரிய மாந்தராலேயே
ஆக்கப்பட்டன அல்ல; இந்திரன் வருணன் முதலான
தம் படைத் தலைவர்களின் ஆவிகண்மேல் ஆரியர் பாடிக்
கொணர்ந்த பாட்டுகளை. அவர்களைச் சீர்திருத்தல் வேண்டி
அவருடன் ஒருங்கு சேர்ந்து நின்று ஒரு கோவைப்படுத்தி
அவற்றிற்கு 'இருக்குவேதம்' எனப் பெயருந் தந்த பண்டைத்
தமிழாசிரியரே தாம் வணங்கிப் போந்த பகலவன்மேலும். அப்
பகலவனுக்கு உயிரான சிவபிரான்மேலுந் தாம் பாடிய பதிகங்
களையும் அவ் விருக்கு வேதத்தின் இடையிடையே சேர்த்து
அவற்றை ஒரொழுங்குபடுத்திய வாய்மையினை இந்நூலின்கண்
முன்னமே சிறிது எடுத்துக்காட்டி யிருக்கின்றேம். இதற்குமுன்
எமது மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் பெரு
நூலினும் அதனை விரித்து விளக்கி யிருக்கின்றேம். காயத்திரி
மந்திரத்தை இயற்றி இருக்குவேதத்திற் சேர்த்து, அவ் வேதத்
திற்கு உயிரும் உயர்வுங் கொடுத்தவர் விசுவாமித்திரர் என்னுந்
தமிழ்ப் பரதகுல அரசமுனிவரே யாதல் கருத்திற் பதிக்கற்
பாற்று.

இனிப், பேரொளிப் பிழம்பான பகலவனை இறைவனுரு
வாகக் கண்டு வணங்கி வந்த பண்டைத் தமிழர், நாளேற
நாளேற அவன்பால் அன்புமீதூரப் பெற்று, அதனால் அவனை
எட்டாத்தொலைவில் வைத்து வழிபடுதலில் மனநிறைவு பெறாராய்,
அவன்போன்ற ஓர் ஒளியுருவினைத் தமதெதிரே நிறுத்தி
வழுத்துதற்குப் பெருவிழைவு கொண்டனர். தம்மால் அன்பு
செய்யப் பட்டாரை அருகே வைத்துக் காணவும், அவர்க்கு மலர்
மாலை சூட்டுதல் முதலான சிறப்புகளைச் செய்து, அவருடைய
காலடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி அவரை வாழ்த்தவும் மிக விரும்பு
வது, மக்களில் மிக உயர்ந்தாரிலிருந்து மிக இழிந்தார் வரையி
லுள்ள எல்லாரிடத்தும் இயற்கையாய்க் காணப்படுகின்றது.
ஆகவே, பகலவனை யொப்பதோர் ஒளியுருவினைத் தம்மெதிரே
நிறுத்தித், தாம் வேண்டிய சிறப்புகளை யெல்லாம் அதற்குச்
செய்து அதனைப் பழந்தமிழர் வழிபட விழைந்ததில், இயற்கைக்கு
மாறானதேதும் அவர்பால் இல்லையென்றுணர்ந்து கொள்க.

அங்ஙனம் விழைவு கொண்டு, அதற்கேற்றதோர் ஒளியுருவினை அவர் தேடப் புகுந்த காலத்திலெல்லாம், அவர் மரக்கட்டைகளிரண்டை ஒன்றோடொன்று தேய்த்து நெருப்பினை யுண்டாக்கி அதனாற் பச்சை யுணவுப் பண்டங்களைப் பதமாக்கிச் சமைத்துண்ணவும், அதனொளியால் இருள் செறிந்த இராப்பொழுதில் நச்சுயிர்கட்குங் கொலை விலங்குகட்கும் அஞ்சாது அகன்றொழுகவுந் தெரிந்து கொண்டார்க ளாதலால், அத்தகைய நெருப்பின் ஒளியுருவினையே தமக்கு அண்மையில் வைத்து மனக்களிப்புடன் வணங்குதற்குத் தலைப்பட்டனர். நந் தமிழ்முன்னோர் இரண்டு மரக்கட்டைகளைத் தேய்த்தே மிகப் பழைய காலத்தில் நெருப்பினை உண்டாக்கி வந்தனரென்பது,

"ஞெலிகோற் கொண்ட பெருவிறன் ஞெகிழிச்
செந்தீத் தொட்ட கருந்துளைக் குழலின்
இன்றீம் பாலை முனையின்"

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படையில் அதனாசிரியர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் கூறுமாற்றால் நன்கறியப்படும். 'ஞெலி கோல்' என்பது தீக்கடைகோல். இன்றைக்கும் வேள்வி வேட்கும் ஆசிரியர் முதலிற் றீக்கடைகோல் கொண்டே தீயை யுண்டாக்கி வேள்வியைத் தொடங்குமாற்றால், இது மிகப் பழைய காலத்தே தமிழ்மக்களு ளிருந்ததொரு பழக்கமாதல் அறியக்கிடக்கின்றது. பெரும்பாலும் அப் பண்டை நாளிற் பெரிய பெரிய மரநிழல்களில் வட்டமான ஒரு குழி அகழ்ந்து, அதிற் றீயை வளர்த்து, அத் தீச் சுடர்க்கு நெற்பொரியும் மலருந் தூவி அதனையே மிக மனங் கரைந்து வழிபட்டு வந்தனர் நந் தமிழ் முன்னோர். பின்னர் நாட் செல்லச் செல்ல அத்திருவுருவின்பாற் பின்னும் பின்னும் அன்பு பெருகப்பெற்று, அதனைத் தொடுதற்கும், அதற்கு நீராட்டுதற்கும், அதற்கு மலர்மாலை சூட்டிப் பார்த்தற்கும் பெரிதும் அவர் விரும்பலாயினர். ஆனால், தீயோ தொட்டாற் சுடுவதா யிருத்தலுடன், கையிற் பிடிபடாததாயும் நீராட்டுதற்கும் மலர் மாலை யணிந்து பார்த்தற்கும் இடந்தராத நுண்ணிய இயல்பினதாயும் இருத்தல் கண்டு, அத்தீச்சுடரை ஒப்பதோர் உருவினைத் தாந் தொடுதற் கேற்றதொரு பொருளிற் சமைத்தற்குக் கருதி, அதனைக்

கருங்கல்லில் அமைத்தற்குப் புகுந்தார்; புகுந்து தீவளர்க்குங் குழியை ஒப்பதான ஒரு வட்ட வடிவையும், அக் குழியில் நீண்டு குவிந்து வளர்ந்தெரியுந் தீச்சுடரை ஒப்பதான நீண்டு குவிந்த தொரு குழவி வடிவையும் அக் கருங்கல்லிற் சமைத்துப், பின் நீண்டு குவிந்த அக்குழவிவடிவை வட்ட வடிவிற் கோத்து அங்ஙனங் கோத்துச் செய்த கருங்கற்றிருவுருவை மரநீழல்களிலேயே நிறுத்தித், தமது அன்பின் பெருக்கால் அதனைத் தொட்டு நீராட்டியும், அதற்கு மலர்மாலை சூட்டியுந், தாம் உண்ணும் உணவுப் பண்டங்களாகிய பழங்களுஞ் சோறும் அதற்கும் உணவாகப் படைத்தும், இறைவன் றிருவுருவினைத் தமதருகே பெற்று அதனைத் தொடவும் அதனை அண்மையிற் காணவும் பெற்ற பெருங் களிப்பால் அதன்முன் நின்று பாடியும் ஆடியும் எல்லாம் அவர் அதனைப் பரவி வரலானார். இவ்வாறாக, அம் முதுமக்கள் தீக்குழியையும் அதில் வளர்ந்தெரியுந் தீச்சுடரையும் ஒப்பதாகத் தாங் கருங்கல்லிற் சமைத்து நிறுத்திய பண்டைத் திருவுருவே பிற்காலத்திற் சிவலிங்கம் என்னும் பெயரால் வழங்கப்பட்டு வரலாயிற்றென் றுணர்தல் வேண்டும்.

ஆரியர் இவ் விந்திய நாட்டுட் புகும் முன்னமே, பண்டைத் தமிழ்மக்கள் இச் சிவலிங்கத் திருவுருவை அமைத்து அதனை வழிபட்டு வந்தன ரென்பதற்கு, வடமேற்கே பஞ்சாபு மாகாணத்தில் இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆறாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே நாகரிகத் திற் சிறந்தோங்கித் திகழ்ந்து பின்னர் அழிந்துபட்ட அரப்பா, மொகிஞ்சதரோ என்னும் பண்டைத் தமிழரின் நகரங்களிலிருந்து இப்போது வெள்ளைக்கார ஆசிரியர்களால் அகழ்ந்தெடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் நூற்றுக்கணக்கான சிவலிங்கத் திருவுருக் களே உறுபெருஞ் சான்றாய் விளங்கா நிற்கின்றன.*

இனி, இங்ஙனங் கல்லிற்சமைத்துத் தாம் வழிபாடாற்றி வருஞ் சிவலிங்க வடிவம், தாம் பண்டு நிலத்தின்கண்ணே அகழ்ந்த குழியில் வளர்த்து வணங்கிய தீச்சுடரின் வடிவமே யன்றிப்

* Read Sir John Marshall's "Mohenjo-daro and Indus Civilization."

பிறிதன்றென்பதனை மறவாமல் நினைவு கூர்தற்பொருட்டே, தாம் ஆற்றும் அச் சிவலிங்க வழிபாட்டின் ஈற்றில் ஓர் ஒளியினைக் காட்டி அதனை முடிப்பாராயினர். அவர் அங்ஙனம் ஈற்றிற்காட்டிய ஒளியினையே, இஞ்ஞான்று விளக்குத் திரியொளியிலுங் கருப்புரக் கட்டியொளியிலுங் காட்டி வருகின்றனரென் றுணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

இவ்வாறு கல்லிற் சமைத்த சிவலிங்கவுருவின் வணக்கந் தோன்றிய காலத்திலெல்லாம் பழந்தமிழ்மாந்தர் தாம் நிலையாக இருந்து உயிர்வாழ்தற்கு இன்றியமையாதனவான இல்லங்களை முதலில் மரங்களினாலும், பின்னர்ச் சிலகாலங் கழித்துக் கற்களி னாலும் அமைக்கலாயினர். அங்ஙனந் தமக்கு இல்லங்கள் அமைத்துக் கொண்டது போலத் தாம் வணங்குஞ் சிவலிங்கத் திருவுருவிற்கும் பின்னர் இல்லங்கள் வகுக்கலாயினர். இறைவனைப பழந்தமிழர் கோ என்னும் ஓரெழுத் தொரு மொழியால் அழைத் தமையின், அவ்விறைவனைச் சிவலிங்கவுருவில் எழுந்தருளச் செய்து தாம் அமைத்த ஓர் இல்லினையும் அம்மொழியொடு சேர்த்துக் கோயில என வழங்கலாயினர். இதுவே, சிவலிங்கத் திருவுருவும் அதனை நிறுத்தி வணங்குதற்கு இருப்பிடமாய் அமைத்த திருக்கோயிலும பண்டைத் தமிழர்களினிடையே தோன்றிய வரலாறுமென் றுணர்ந்து கொள்க.

இனி, இவ்விந்தியதேயத்தின் வடமேற்கு மாகா ணத்தில் நாகரிகத்தில் மிக்கோங்கி விளங்கிய பண்டைத் தமிழ் மக்களிடையே, மேய்ப்பர்களான ஆரியர் இத்தேயத் திற்குப் புறம்பேயிருந்து போந்து குடியேறிய பின், தமிழ் மாந்தர் புரியுந் தீச்சுடர் வணக்கத்தைக் கண்டு, அதைப்போற ருமுஞ் செய்யத் துவங்கித், தாம் வழக்கமாய் வெட்டித் தின்றுவரும் மாட்டிறைச்சியைத், தாம் வளர்த்த தீச்சுடர்க்கு முன் படைத்துப் பின் அதனை விழுங்கி வரலாயினர். உயிர்க்கொலையைப் பெரிதும் வெறுப்பவரான தமிழ் முதுமக்கள், ஆடு மாடு குதிரைகளை இரக்கமின்றி வெட்டி ஆரியர் வேட்கும வேள்விகளைக் கண்டு மனம்பொறுராய் அவ் வேள்விகளை அழிக்கத்துவங்கினர். அதனல்

ஆரியர் பெரிதுந் தமிழர்கண்மேற் கொடும்பகைமை கொண்டு, ஆற்றலிற் சிறந்த அவர்களை அழித்தல் தம்மால் ஆகாமையின, தாம் வணங்கிப் போந்த தம் படைத்தலைவரின் ஆவிகளான இந்திரன் வருணன் மித்திரன் முதலானவர்களையே நோக்கித் தமதிடரைச் சொல்லித் தமிழரை அடியோடு அழித்து விடும்படி வேண்டினர். ஆரியர் தாம் வேட்ட வேள்விக்களத்தே சோமப் பூண்டின் சாற்றிற் சமைத்த கள்ளைப் பருகிக் களியாட்டயர்ந் தமையிற் றமமைச் 'சுரர்' என உயர்த்துப் பேசிக்கொண்டனர்; ஆரிய மொழியிற் 'சுரா' என்னுஞ் சொல் கள்ளினையே உணர்த்தா நிற்கும். மற்று, அத்தகைய கள்ளினைப் பருகாத தமிழரையோ அவர்கள் 'அசுரர்' என்னும் பெயராற் சுட்டுவாராயினர். சுரர், அசுரர் என்னுஞ் சொற்களின் உண்மைப் பொருள்களை நோக்குங் காற் கள்ளைக் குடிக்கும் ஆரியரை இழிந்தவராகவுங், கள்ளைக் குடியாத தமிழரை உயர்ந்தவராகவுமே அறிவுடையோர் கருதா நிற்பர். ஆனால், ஆரியரோ தம்மைச் சுரர் என உயர்த்தியுந், தமிழரை அசுரர் எனத் தாழ்த்தியுந் தாம் பாடிய பாட்டுகளிற் பேசியிருக்கின்றனர்.

இனித், தமிழரிடமிருந்து கற்றுக்கொண்ட தீ வணக்கத்தை ஆரியர் தமக்கு இசைந்தபடி அருளொழுக்கத்திற்கு மாறான வழியிற் றிருப்பி, அதற்குடம்படாத தமிழரைப் பகைத்து வந்தமையின், நெடுங்காலம வரையில் இரு வகுப்பார்க்கும் பெரும் போராட்டம் நடைபெற்று வந்தது. ஆனாலுங், கல்வியறிவிலுஞ் செல்வ வளத்திலும் பிற நாகரிகத்துறைகளிலும் விழுமியராய் வயங்கி ஆற்றலிலுந் தலைமையிலும் ஈடும் எடுப்புமின்றி வீறி நிற்பவரான தமிழரை எதிர்த்துத் திறப்பாக வெற்றிபெறுதற்கு அவ்வகைகளிலெல்லாம் வறுமைப்பட்டுச் சீர்குலைந்து அழுங்கு வோரான ஆரியர் சிறிதும் இயலாதவராகவே போயினர். அது கண்டு சூழ்ச்சியில் மிக்கவரான ஆரியக்குருமார் சிலர் பலர், தமிழ் மன்னரையுந் தமிழ்ச் செல்வரையும் அண்டிப் பிழைக்க வழி தேடியதுடன், அவர் மறைபொருளாய் வைத்திருந்த மெய்ப் பொருளறிவையுங் கோட்பாடுகளையும் அவர்க்கு மாணக்கராகி அவர்பாலிருந்துங் கற்றுக்கொண்டனர். உத்தாலக ஆருணி என்னும் பார்ப்பன குரு அசுவபதி கைகேயன் என்னுந் தமிழ்

வேந்தன்பாலும், கார்க்கிய பாலாகி என்னும் பார்ப்பன குரு அசாத சத்துரு என்னுந் தமிழ் வேந்தன்பாலும், நாரதன் என்னும் பார்ப்பனன் சனற்குமாரர் என்னுந் தமிழ்க் கடவுளான முருகபிரான்பாலுஞ் சென்று மெய்ப்பொருளறிவு பெற்ற வரலாறுகள் 'சாந்தோக்கியம்,' 'கௌஷீதகி' முதலான பழைய உபநிடதங்களிலே தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக் கின்றன.

இவ்வாறு ஆரியக் குருமார் தமிழ்ச் சான்றோரையடுத்து அவரால் மெய்ப்பொருள் அறிவுறுக்கப்பட்ட பின், தாம் அதற்கு முற் செய்துபோந்த வெறியாட்டு வேள்வியின் புன்மையுந் தீவினையும் நன்குணர்ந்து, அது செய்தலை முற்றுங் கைவிடலா யினர். வேள்வித் தீக்கு எதிரிலே மாட்டை வெட்டி அதன் தசையை அதற்குப் படைத் தெடுத்துத் தின்னல் பெருந்தீவினை யாதலின் அதனைத் தமக்கு மெய்ப்பொருள் அறிவுறுத்திய தமிழாசிரியர் துணைகொண் டொழித்து, வேள்விக் குண்டத்திற்கும் அதன்கண் வளர்க்கப்பட்ட தீச்சுடருக்கும் அறிகுறியாக அமைத்து நிறுத்தப்பட்ட சிவலிங்கத்தின் எதிரிலே அதனைச் சென் றணுகுந் தூய உயிருக்கும் முன் வேள்விக் களத்தே வெட்டப்பட்ட மாட்டுக்கும் அடையாளமாக ஒரு மாட்டினுருவைக் கல்லிற் சமைத்து அதற்கு 'நந்தி' என்னும் பெயர் சூட்டி அதனைச் சிவலிங்கத்தின எதிரே நிறுத்தலாயினர்; அங்ஙனம் அம் மாட்டி னுருவை நிறுத்துங்கால் முன்னே வேள்விக்களத்தில் மாட்டின் தலையை வைத்து வெட்டுதற்கு இடமாயிருந்த மேடையைப் 'பலிபீடம்' எனப் பெயர் தந்து, அதனையும் அம் மாட்டிற்குப் பின் புறத்தே அமைத்து வைக்கலாயினர். முதலில் மரநீழல்களிற் றமிழ்ப் பழமக்களாற் சிவலிங்கவுருவம் மட்டுமே வைத்து வழிபாடு செயப்பட்டு வந்ததாகப், பின்னர் உண்டான ஆரியக் குருமாரின் சேர்க்கையாலோ நந்தியும் பலிபீடமும் அச் சிவலிங்கத் திருவுருவின் எதிரிலே மேலும் மிகுதியாகச் சேர்த்தமைக்கப் பட்டுச் சிவபிரான் றிருக்கோயில்கள் நாடெங்கும் வகுக்கப் படலாயின. இதுவே பழையநாளிற் சிவபிரான் றிருக்கோயில்கள் வரவரப் பிற்சேர்க்கை யுடையனவாய் அமைக்கப்பட்டு வந்த உண்மை வரலாறுகும்.

இங்ஙனம் போந்த திருக்கோயிலமைப்பில் ஆரியர் செய்து போந்த வெறியாட்டு வேள்வியின் அடையாளங்கள் காணப்படுதலைக் கண்டு மனமபுழுங்கிய இடைக்காலத் தமிழ்ச்சான்றோர், அக் கொடிய வேள்வியின் நினைவை அறவே மாற்றிவிடுதற் பொருட்டு, அவ்வடையாளங்களுக்கு அவர் கொண்ட பருப்பொருளை யொழித்து, அவை தமக்கு மேன்முறையிற் செல்லும் நுண்பொருளுரைக்கத் தலைப்பட்டார். சிவலிங்கத் திருவுருவமானது எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுளைக் குறிப்பதாமென்றும பலிபீடமானது அம் முழுமுதற் கடவுளின் திருவருளைப் பெற விழைந்து செல்லும் ஓர் உயிர் தனக்கிருந்த அறியாமையையும் யான் எனது என்னுஞ் செருக்கையும் வெட்டி வீழ்த்தும் ஒருயர்ந்த இடத்திற்கு அறிகுறியாமென்றும், அப் பலிபீடத்தைக் கடந்து சிவலிங்கத்தின் எதிரே வைக்கப்பட்டிருக்கும் நந்தியானது அறியாமையுஞ் செருக்கும் அற்றுத் தூய்தாகிச் சிவத்தின் திருவருட்பேற்றை நாடிச் செல்லுந் தூய உயிருக்கு அடையாளமாமென்றும் உயர்ந்த நுண்பொருள் இடைக்காலத்தாசிரியரால் அவைதமக்குக் கற்பிக்கப்பட்டமை நன்கு புலனாகா நிற்கின்றது. அது கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்தவரான திருமூலர்,

> "ஆய பதிதான் அருட்சிவ லிங்கமாம்
> ஆய பசுவும் அடலே றெனநிற்கும்
> ஆய பலிபீடம் ஆகுநற் பாசம்
> ஆய அரன்நிலை ஆய்ந்துகொள் வார்க்கே"

என்று அருளிச்செய்த திருமந்திரத் திருப்பாட்டால் நன்கு புலனாகா நிற்கின்றது. சைவசித்தாந்தத்தின்கண் உணர்த்தப்படும் பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருளிலக்கணங்களையே சிவாலய அமைப்பு உணர்த்துகின்றதென இச் செய்யுள் நுவலா நிற்கின்றது. மூலத்தானம் என்னுங் கருவறையினுள் நிறுத்தப்பட்டிருக்குஞ் சிவலிங்கம் முழுமுதற் கடவுளாகிய பதியையும், அச் சிவலிங்கத்தினெதிரே வைக்கப்பட்டிருக்கும் மாட்டின் வடிவான நந்தி அப் பதியை நாடிச் செல்லுந் தூய உயிரான பசுவையும், அந் நந்தியின் பின்னே அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பலிபீடம் அப் பசுவினுற் றொடர்பறுத்துக் கழிக்கப்பட்ட ஆணவ மலமாகிய

பாசத்தையும் உணர்த்துமென இடைக்காலத்திருந்த சைவசித்தாந்த ஆசிரியரான திருமூலர் தெளிவுபடுத்திக் கூறுதல் காண்க.

இனித், திருமூலநாயனுர்க்கு ஆயிரமாண்டு பிற்பட்டு வந்த கடைக்காலத்திற் சிவாகமங்களை வடமொழியில் எழுதிய கோயிற் குருக்கள்மார், சிவபிரான் திருக்கோயில்களைச் சிவனடியார்களின் நெஞ்சத் தாமரையின் வடிவாகவும், அவர்களின் பருவுடம்பு நுண்ணுடம்பு மூலவுடம்புகளின் வடிவாகவும் அமைக்கும் முறைகளையும் அவற்றின்கண் வைகுந் தெய்வங்களை வழிபடும் முறைகளையும் வரவரப் பெருக்கி வரையலாயினர். அங்ஙனம் அவர்கள் பிற்காலத்திற் பெருக்கி வகுத்த முறைகளின்படி கட்டப்பட்ட சிவபிரான் றிருக்கோயில்கள் இத்தென்றமிழ் நாட்டின்கட் பற்பல காணப்படுகின்றன. இப் பிற்கால முறைப்படி அமைக்கப்படாமல், இடைக்கால முறைப்படி சிவலிங்கம் நந்தி பலி பீடம் என்னும் மூன்றுமட்டுமே வைத்து அமைக்கப்பட்ட பழைய கோயில்களும் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. இனி, நந்தியும் பலிபீடமும் இல்லாமல் மிகப் பழைய கால முறைப்படி சிவலிங்கம் ஒன்றுமட்டுமே நிறுவி அமைக்கப்பட்ட பழைய கோயில்களும் இடையிடையே அருகிக் காணப்படுகின்றன. இம் முற்கால பிற்காலத் திருக்கோயிலமைப்பின் கருத்தை விரிவாகத் தெரிய வேண்டுவார் எமது சைவசித்தாந்த ஞானபோதத்தை நோக்குவாராக.

உரு. திருக்கோயிற் றெய்வங்கள்

இனிப், பின்றைக் காலங்களில் அமைக்கப்பட்ட சிவபிரான் றிருக்கோயில்களின் கருவறையிற் சிவலிங்கம் ஒன்றுமட்டுமே முதன்மையாக நிறுத்தப்பட்டு வணங்கப்படினும், அக் கருவறையைச் சூழ்ந்துள்ள இடங்களில் வேறு பல தெய்வங்களும் நிறுத்தப்பட்டுப் பராவப்படுகின்றன. அவை தம்மில் முதன்மையான சிலவற்றின் வரலாறுகளை மட்டும் இங்கெடுத்துக் கூறுவாம்.

சிவலிங்கமானது குவிந்து நீண்ட அனற்கொழுந்தின் வடிவையே குறிக்குமென்பதும், அதனையே மிகப் பழைய காலத்திருந்து தமிழ்மக்கள் இறைவனுருவாகக் கருதி வணங்கிவரலாயின ரென்பதும், அவ் வனற்கொழுந்திற் சிவந்து காணப்பட்ட ஒளிவடிவை இறைவனாகவும் அதன்கட் சிறுநீல நிறமாய் அடங்கிக் காணப்படும ஒளி வடிவை இறைவியாகவுங் கருதி அவர் வழுத்திவரலாயினரென்பதும் மேலே தெளிவுபடுத்தப்பட்டன. அனற்கொழுந்தை யொப்பதோர் உருவினைக் கல்லில் அமைத்து நந்தமிழ் முன்னோர் நெடுங்காலம் அதனையே வணங்கி வந்தாராயினுங் காலஞ் செல்லச் செல்ல, அறிவும் நாகரிகமும பெருகப் பெருக, வெறும் பிழம்புவடிவில் வைத்துக் கடவுளை வணங்குவதிற் றமிழறிஞர் மனவமைதி பெறாராய், அப்பனை ஓர் ஆண்மகன் வடிவில் அமைத்தும் அம்மையை ஒரு பெண்மகள் வடிவில் அமைத்தும் வணங்குதற்குப் பெருவிழைவு கொண்டனர். பல திறப்பட்ட பிறவிகளுள்ளும், மக்கட் பிறவியிலும் மக்களுருவிலுஞ் சிறந்தது பிறிதில்லை. ஆகவே, மக்களுட் சிறந்தார் அனைவரும் முழுமுதற் கடவுளைத் தம்போன்ற மக்கள்வடிவில் வைத்து வணங்க ஆவல்கொள்வரே யல்லாமற், றம்மினுங் கீழ்ப்பட்ட விலங்குகள் புட்கள் பாம்புகள் மீன்கள் முதலியவற்றின் வடிவில் வைத்து வணங்க ஆவல்கொள்ளார். இது சிறந்தோர்க்குரிய நெறி.

சிறந்தோரல்லாதார் எத்தகைய உருவையுங் கடவுளாக நம்பும் நீரர் ஆகலான், அவர் குரங்கு பறவை பாம்பு பல்லி மரம் முதலியவை எதனையுந் தெய்வங்களாக வைத்து வழிபடுவர். இவ்வியல்பினரான பேதைமக்கள் தமிழ்நாட்டில் தமிழமாந்தரிடையே மட்டுமல்லாமல், எல்லா நாட்டிலும் எவ்வகையான மக்களிடையிலும் அன்றும் இன்றும் உளர். ஆகையாற், கீழ் மக்களான அவர்கள் கைக்கொண்ட சிற்றுயிர் வணக்கத்தையும் பழக்கவழக்கங்களையும், அவர்களின் பக்கத்தே உறையும் மேன் மக்களுங் கைக்கொண்டவராகப் பிழைபடக் கருதி அவர்மேற் குறைகூறுதல் பகுத்தறிவுடையார்க்குச் சிறிதும் ஆகாது. மேலுங், காலவேறுபாட்டாலுஞ் செல்வக்குறைவாலும ஒரு நாட்டிலுள்ள மேன்மக்களின் பெருமை குன்றியுங் கீழமக்க

ளுள்ளும் அறிவுச்செல்வ மின்றிப் பொருட்செல்வம் மட்டுமே யுடையாரின் தொகையுந் தலைமையும் மிகுந்தும் நிற்குங் காலங் களிற் கீழோர்க்குரிய சிற்றுயிர் வணக்கம் மேலோர் எழுப்பிய சிவபிரான் திருக்கோயில்களுள்ளும் பையப்பைய நுழைந்து ஆங்காங்கு நிலைபெறலாயிற்று. அதனாற், சிற்றுயிர் வணக்கந் தமிழரில் மேன்மக்களுஞ் செய்து போந்தனரென இசைத்தல் பொருந்தாது. அது நிற்க.

இனித், தமிழ்மேன்மக்களே, தாந் துன்புற்று நிலைகலங்கும் நேரங்களில், இறைவனை வெறும் ஒளிப்பிழம்பு வடிவில் வைத்து நினைக்க உள்ளம் ஒருப்படாமற் றமது துன்பத்தின் கொடுமையை அருகிருந்து கண்டு இரங்கி அதனைத் தீர்க்கவல்ல தந்தையுந் தாயுமாகக் கருதி வழிபட்டு ஆறுதல் உறுதற்கே பெரிதும் விரும்பா நிற்பார். அதனாற், றந்தைதாய் வடிவில் அமைத்த அம்மையப்பர் திருவுருவம் நீண்ட காலத்திற்கு முன்னமே சிவபிரான் றிருக்கோயில்களில் வைத்து வழிபாடு செய்யப்படுவதா யிற்று. எனறாலும், இவ்வம்மையப்பர் திருவுருவம் (உமா மகேசுவரம்) அமைக்கப்பட்டது, சிவலிங்கத் திருவுருவம அமைக் கபபட்டதற்குப் பன்னெடுங் காலம் பிற்பட்டதேயாகும். சிவலிங்க வடிவஞ் சிறிதேறக்குறைய ஏழாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே அமைக்கப்பட்ட தொன்மையுடைய தென்றும், அதற்கு ஓர் ஆயிரம் ஆண்டு பிற்பட்டுச் சிறிதேறக்குறைய ஆறாயிர ஆண்டு கட்கு முனனமே அம்மையப்பர் திருவுருவம் அமைக்கப்பட்டு வணங்கப்பட்ட பழமையுடையதென்றும், பண்டிருந்து அழிந்து பட்ட நகரங்களை அகழ்ந்து அவற்றின்கணிருந்த திருக்கோயிற் றிருவுருவங்களை எடுத்துவைத்துக் காட்டும் மேனாட்டா சிரியரின அரிய பெரிய வுதவியினாலும், பண்டைத் தமிழ் நூலாராய்ச்சி யினாலும் நன்கறியப் பெறுகின்றேம்.

இனித், தமிழ்ப் பழ மக்களிலேயே தந்தையைவிடத் தாய்க்கு உயர்வுகூறும் ஒரு குழுவினர் உண்டாகியபின், அம்மைக்குத் தனிக்கோயில்கள் சிவபிரான் றிருக்கோயில்களின் அகத்தும் புறத்தும் அமைக்கப்படலாயின. இதற்குக் குமரிமுனை (கன்னி

யாகுமரி) யிலுள்ள அம்மை திருக்கோயிலுங், கச்சிமாநகரில் (காஞ்சிபுரத்தில்) உள்ள காமக் கண்ணம்மை (காமாட்சி)யின் றிருக்கோயிலுங், காளிகட்டத்தில் (கற்கத்தாவில்) உள்ள காளியம்மை திருக்கோயிலும் பிறவுஞ் சான்றாக நிற்றல் காண்க.

இனித், தெய்வத்தைப் பெண்வடிவில் வைத்து வணங்குதல் இழிவெனக் கருதும் வேறொரு கூட்டத்தார் தமிழரிற் றோன்றிய பின், அம்மையே ஆண்வடிவினரான திருமாலாகத் திரிக்கபபட்டுச் சிவபிரான் திருக்கோயிலின் உள்ளும் வெளியும் வைத்து வணங்கப் படலாயினர். திருமால் வணக்கம் உண்டான வரலாறு இந் நூலின்கண் முன்னும் விரித்து விளக்கப்பட்டது.

இனிக், கிழக்கே விடியற்காலையிற் றோன்றும் ஞாயிறு இளஞ்செவ்வியுடையதாய்ச் செஞ்சுடர் விரிந்து திகழ அதன்கீழ்த் தோன்றுங் கடல்நீர் நீலமும் பசுமையுங் கலந்த நிறத்தினதாய்த் துலங்காநிற்பக் காணப்படும் மிக அழகிய காட்சி, இறைவன் எழில் கிளர் நீலத்தோகை மயின்மேற் றோன்றுங் காட்சியை ஒப்ப தாயிருத்தலின் அவ் விடியற்காலையிற் சிவந்து தோன்றுங் கதிரவனே சேயோனாகவும், அக் கதிரவனுக்குக் கீழ்த் தோன்றும் நீலநிறக் கடலே அவன ஊரும் நீலமயிலாகவுங் கருதி வழுத்தப்பட லாயினவென்க. சேயோனாகிய முருகப்பிரான் விடியறகாலையிற் கிழக்கே மேலெழுந்து கதிர் விரிக்கும் இளவள ஞாயிற்றின் றிருவுருவே யாகலின, அவன் என்றும் இளையோன எனப்பட்டான். கதிர்சாயுஞ் சாய்ங்கால வேளையில் மேற்கே காணப்படுங் கதிரவனே, தன் செவ்வொளி தோய்ந்த முகிற்குழாங்கள் வான்முகட்டின் னாற்புறத்துஞ் செக்கர்ச் சடையெனச் சிவந்து மிளிர, அம் முகிற் குழாங்களின் இடையே தோன்றும் வெள்ளிய பிறை அச் சடைக் கற்றைமேல் நிவந்து விளங்காநின்ற வெண்பிறை யென்னத் துலங்காநிற்பக், கண்ணையுங் கருத்தையும் ஒருங்கே கவருங் காட்சித்தாய்த் தோன்றுநிலையிற் சிவபிரான் என வைத்து நம் பண்டைத்தமிழ் முது மக்களால் வணங்கப்படுவான் ஆயினன். மாலைஞாயிறு இளஞ்செவ்விய தாகலின் முருகவேள் எனவும் மாலைக் காலத்து ஞாயிறு முதிர்ந்த செவ்விய தாகலிற் சிவபெருமா

னெனவுங் கருதப்பட்டமையின் இளமுருகன் சிவபிரானுக்கு மகனெனக் கொள்ளப்பட்டான். என்றாலுங், காலை ஞாயிறும் மாலைஞாயிறுங் கால வேறுபாட்டால் இரண்டாகக் காணப் படினும், பொருளளவில் இரண்டும் ஒன்றேயாதல் எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தமையின் முருகபபிரானுஞ் சிவபிரானும் இருவராக வைத்து வணங்கப்பட்டாலும் இருவரும் ஒருவரே யென்பது ஆராய்ச்சிவல்லாளர்க்கெல்லாம் ஒத்த கருத்தேடாம். இஃது அவ் விருவர்க்கும வழங்குஞ் சேயோன் சிவன் என்னும் பெயர்களாலும் இனிது விளங்கா நிற்கின்றது. சேயோன என்னுஞ் சொல்லுஞ் சிவந்த நிறத்தினன் எனனும் பொருளேயே தருகினறது; சிவன் என்னுஞ் சொல்லுஞ் சிவந்த நிறத்தினன் என்னும் பொருளேயே தருகின்றது. எனவே, பொருளொற்றுமையாலுஞ் சொல் லொற்றுமையாலும் முருகனும் சிவனும் ஒரே முழுமுதற் கடவுளாதல் பெறப்பட்டமை காண்க. முருகப்பிரான் சிவபிரானுக் குப் புதல்வராகக் கொள்ளப்பட்டபின், அவரது திருவுருவமுஞ் சிவபிரான் திருக்கோயில்களி னகத்தும் புறத்தும் வைத்து வணங்கப்படுவதாயிற்று. திருப்பரங்குன்றம், திருவாவினன்குடி (பழனி), திருச்சீரலைவாய் (திருச்செந்தூர்), திருவேரகம் முதலி யன முருகப்பிரானைத் தனிவைத்து நந்தமிழ் முன்னோர் வணங்கும் மிகப்பழைய திருக்கோயில்களாகும்.

இனிச், சிவபிரானை அம்பலத்தில் ஆடுங்கூத்தனை வைத்து வணங்குவதும் மிகப்பழைய காலத்திருந்தே நடை பெறறு வரும் முழுமுதற் கடவுள் வழிபாடாய் நம் பழந்தமிழ் மக்களிடையே காணப்படுகின்றது. இற்றைக்கு ஆயிரத்தெழு நூறாண்டுகட்கு முன்னமே இயற்றப்பட்டதான சிலப்பதிகாரப் பதிகச் செய்யுளில்,

> "அதிராச் சிறப்பின் மதுரை மூதூர்க்
> கொன்றையஞ் சடைமுடி மன்றப் பொதியில்
> வெள்ளியம் பலத்து நள்ளிருட் கிடந்தேன்"

எனப் போந்த பகுதியிற் சிவபிரானும் அவன் திருநடங் குயிற்றும் வெள்ளியம்பலமும் நன்கு குறிபபிடப்பட்டிருத்தல் காண்க. கி. பி. மூன்றும் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலிருந்த

மாணிக்கவாசகப் பெருமான் தில்லைப் பொன்னம்பலத்தே பேரின்பத் தனிக்கூத்தாடுஞ் சிவபிரான் மேலதாக வைத்துத் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் அருளிச் செய்திருத்தல் காண்க. இன்னும் மாணிக்கவாசகர்க்குப் பின்வந்த அப்பர் சம்பந்தர் சுந்தரர் முதலான சமயாசிரியரும் பிறருமெல்லாம் அம்பலக் கூத்தனை நெஞ்சம் நெக்குருகிப் பற்பல பதிகங்கள் பாடியிருக் கின்றனர். இப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடையிலிருந்த இராமலிங்க அடிகள் எடுத்துக் காட்டியவாறு, எல்லா உயிர் களின் நெஞ்சத் தாமரையின் அகத்தும் விளக்கொளி போல் அசைந்துகொண்டிருக்கும் அருளொளியின் இயக்கமே இறைவ னது அருள் நடனமாகும். இவ்வியக்கத்தினால் உந்தப்பட்டே ஓரறிவுடைய உயிர்களிலிருந்து ஆறறிவுடைய மக்கள் ஈறான எல்லா உயிர்களுந் தத்தம் உடம்புகளில் நிலைபெற்று நின்று அறிவும் முயற்சியும் வாய்ந்தனவாய் வாழ்ந்து வருகின்றன. இவ்வாறு நடைபெறும் நெஞ்சத்தாமரையின் இயக்கமே எல்லா உயிர்களின் உயிர்வாழ்க்கைக்கும் இன்றியமையா விழுப்பம் உடையதாயிருத்தலை இஞ்ஞான்றை உடம்புநூல் வல்லாரும் நன்காராய்ந்து காட்டியிருக்கின்றனர். இந்நெஞ்சத் தாமரையில் நிகழுஞ் சிவபிரானது அருளொளியின் இயக்கமே, இற்றைக்கு மூவாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே வடமொழியிற் றமிழாசிரியராற் செய்துவைக்கப்பட்ட 'சாந்தோக்கியம்,' 'தைத்திரீயம்,' 'பிருக தாரணியம்' முதலான பல பழைய உபநிடதங்களிலும், அவற்றின் சார்பாய்ப் பிற்றைநாளிற் றோன்றிய கைவல்யோபநிடதத்திலும் விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே, உயிர்களி னகத்தும் புறத்தும் ஓவாது நடைபெறும் இறைவனது அருளியக்க நிலையினைப் பல்லாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே தவக்காட்சியால் நுண்ணிதின் ஆராய்ந்து கண்ட தமிழ்ச் சான்றோர்கள், அம்பலத் தாடுஞ் சிவபிரானுக்கு ஒரு முதன்மையான இடந் திருக்கோயில்களி னுள்ளே அமைத்து வைத்து வழிபடலாயினர். பண்டைத் தமிழரிற் றவவொழுக்கத்தில் நின்று அகக்கண் திறக்கப்பெற்றோர் தொகை பெருகியபின் நிறுவப்பட்டதே அம்பலவாணர் திருவுருவ மாகும். எங்ஙனமாயினும், அம்பலவாணர் திருவுருவ வழிபாடு தோன்றியது இற்றைக்கு மூவாயிர ஆண்டுகட்குக் குறையாதென்பது திண்ணம்.

இனித், தவவொழுக்கமும் அதனை மேற்கொண்டார் தொகையும் பெருகப்பெருக, ழுழுமுதற் கடவுளை ஒளிப் பிழம் பாகிய பொருள்வடிவிற் கண்டு வணங்கி போந்த பழந்தமி ழாசிரியர், அதனை ஓசைவடிவிலுங் கண்டு வணங்கத் தலைப் பட்டார். பொருள்களைப்பற்றித் தமக்குண்டாந் தெளிவான உணர்ச்சியும், அவ் வுணர்ச்சியைத் தம்மொடு தொடர்புடையார்க் குத் தாந் தெளிவாகப் புலப்படுத்திவைக்குந் திறமும் எல்லாம் எழுத்தோசையொடு கூடிய சொல்லின் உதவிகொண்டே நடை பெறக்காண்டலின் எல்லாப்பொருட்கும எல்லாவுயிர்க்கும் முதலாய் நிற்கும் எல்லாம்வல்ல இறைவனை, எல்லா எழுத்தோசைகட்கும் முதலாய் இயற்கையிலே தோன்றி ஒலியாநின்ற எழுத்தோசை ஒன்றனை ஆராய்ந்தறிந்து, அதன்கண்ணே வைத்து வழிபடத் துவங்கினர் நந்தமிழ் முனேர். எல்லா எழுததோசைகட்கும் முதலாய் இயற்கையிலே ஒலிப்பது எது? கடலோசையைக் கருத்தாய் நோக்குமின்கள்! வெள்ளிய ஒரு சங்கினை எடுத்துக் காதில்வைத்துக் கேண்மின்கள்! அவை யிரண்டிலிருந்தும் இயல்பாகக் கேட்கபபடும் ஓசை யாது? அஃது “ஓ” என்று இரையும் ஓர் ஒலியே யன்றோ? ஆகவே, எல்லா எழுத்தோசை கட்கும முதலாய் இயல்பாகத் தோன்றி ஓவாது ஒலி செய்து கொண்டிருப்பது ஓவென்னும் ஒலியே யல்லாமல் வேறொன் றனறென்பது நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று. இவ்வியற்கை முதலோசை வடமொழியிற் ‘ப்ரணவம்’ என்று வழங்கப்படு கின்றது; ‘ப்ரண’ என்னும் முதல் ‘பழைய’ என்னும் பொருளைத் தருவதாகும; எனவே, வடநூலாரும ‘ஓ’ என்னும் ஓசை ஏனை எல்லா ஓசைகட்கும் முன்னதாய் இயற்கையே தோன்றி இயங்கும் பழமையுடைத்தாதல் பற்றியே அதற்குப் பிரணவம் எனப் பெயர் தந்தாரென்பது அறியப்படுகின்றது.

இனி, ஓ என்னும் இம் முதலோசை தானுங் காதினுற் கேட்கபபடுவதேயன்றிக் கண்ணினுற் காணப்படுவதன்று. மற்றுக், கடவுள் வணக்கமோ கண்ணினுற் காணப்படும் ஒரு பொருளினை நிறுத்தி அதனெதிரே செய்யப்படுவதன்றிக் காதினுற் கேட்கப்படும் ஓர் ஓசைக்குச் செய்யப்படுவதன்று. மக்களெல்லாருந் தம்பால் அன்பு பாராட்டி வணங்கப்படும்

பொருளைத் தங்கண்ணெதிரே காணப் பெருவிழைவு கொள்கின்றன ரன்றிக் காதாற் கேட்குமளவில் தமது அவா அடங்கப்பெறுபவர் களாய் இல்லை. ஆகவே, மக்களின அறிவுவளர்ச்சிக்கும், அவர் ஒருவரோ டொருவர் அளவளாவி ஒருங்கிருந்து வாழ்தற்கும் இன்றியமையாக் கருவியான எல்லா எழுத்தோசைகட்கும் முதலான ஓங்காரமும இறைவனுக்கு ஓர் ஒப்பற்ற வடிவமாதலை நந்தமிழாசிரியர் ஆராய்ந்தறிந்தபின், கட்புலனாகாத அவ்வோங்கார வடிவத்தைக் கட்புலனும்படி வைத்து வணங்குவது எங்ஙன மென்றாராயத் துவங்கினராதல் வேண்டும். ஓசையைக் கவர்தற்குக் கருவியா யிருப்பது யாது? காதே யன்றோ? காதே ஓசையைக் கவருங் கருவியாயிருத்தலை அறிந்தபின், அக் காதின் வடிவத்தை, எல்லா ஓசைகட்கும் முதலான ஓகாரத்திற்கும் வடிவாக எழுதத் தெரிவது இயற்கை யன்றோ? வரிவடிவில் எழுதப்படும் ஓ என்னும் எழுத்தின் உருவத்தையும், மக்களாகிய நஞ்செவியின் உருவத்தையும் ஒத்திட்டுப பார்மின்கள்! ஓவின் உருவுஞ் செவியின் உருவும் ஒன்று யிருத்தலை எளிதில் உணர்வீர்கள். நம் பழந்தமிழ்ச் சான்றோர்கள் ஓசையை யுணருஞ் செவியின் உருவமைப்பை உற்றுநோக்கியே முதலோசையாகிய ஓங்காரத் திற்குக் கட்புலனும் உருவினை அமைத்த நுட்பம் இப்போது யாவரும் எளிதில் அறியற்பாலார்.

இனி, ஓங்கார ஒலிக்குக் கட்புலனும் உருவமைப்பினைத் தெரிந்துகொண்டபின், சிலகாலமெல்லாம் அதனை வரிவடிவில் மணலிலும் பனையேட்டிலும் எழுதி, அதன் ஓசையை வாயினுலும் ஓம் ஓம் எனப் பலகாற்சொல்லித, தங் கட்புலனையும் மனனையும் அவ்வுருவிலே நிலைபெற நிறுத்தி இறைவனைத் தொழுது போந்தனர் நந்தமிழ்த்தவ ஆசிரியர். அதனல் அவர் பெற்ற இம்மை மறுமைப் பயன்கள் பல. இங்ஙனம் ஓங்கார வடிவிலே கண்ணுங் கருத்தும் ஒருவழி உறைத்துநிற்க அவர் ஓவாது கூறிவந்த ஓங்காரஒலி பெறற்கரும் பயன்கள் பலவற்றைத் தமக்குந் தம்மைச் சார்ந்தார்க்குந் தருதல் கண்டு, அவர் அதனை ஒரு தலைசிறந்த மந்திரமாகக் கருதலாயினர். எல்லா ஒலிகட்கும், அவ்வொலிகளை உறுப்பாய்க் கொண்ட எல்லா மந்திரங்கட்கும் மூத்தியதாய், அவற்றின் முதல்நின்று அவற்றை இயக்கிப்

பயன்றருதல் பற்றியே இவ்வோங்காரம் 'மந்திர அரசு' என்று முனிவர்களால் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது.

இனி, ஓங்காரத்தை வடிவில் எழுதியும் வாயினாற் சொல்லியுங் கடவுள் வழிபாடு ஆற்றிவந்த நந்தமிழாசிரியர் தாம் அதனாற் பெரும்பயன் அடைந்தவளவில் அமைதியுறாது, தாம் பெற்ற பயனைத் தம்மோடொத்த மக்களெல்லாரும் பெற்று இன்புறல் வேண்டுமெனக் கருதினவர்களாய் எழுத்தினுருவையும் அவ்வெழுத்தின் ஒலியையுங் கண்டுங் கேட்டுஞ் சொல்லியும் இறைவனை வணங்குமளவுக்குப் பொதுமக்கள் உள்ளம் ஒருப்படாதென உணர்ந்து, அவ்வோங்கார வுருவினை அவர் புலங்கொளக் காணும ஒரு சிறந்த வடிவிலே வைத்துக் காட்டுதற்கு முனைந்து, அவர்க்கேற்றதொரு வடிவு யாதாகலாமென ஆராய்ந்து காணலாயினாராதல் வேண்டும். நாம் அறிந்த உயிர்ப்பொருள்களிலே ஓங்கார வடிவினை நங் கட்புலனெதிரே விளங்கக் காட்டுவது யாது? யானையும பாம்புமே யல்லவோ? யானையின் முகமும அதன்கீழ்த் தொங்கும் நீண்டுசுருளும் புழைக்கையும் ஓ என்னும் எழுத்தின் வடிவத்தை முழுதும் ஒத்திருத்தல் காண்க. அங்ஙனமே, நல்லபாம்பின் படமும் நீண்டுசுருளும் அதன் உடம்பும் ஓங்கார வடிவினை முழுதும் ஒத்திருத்தலும் நினைவுகூரற்பாற்று யானையும் பாம்பும் ஓங்கார வடிவினையொத்திருப்பினும், பாம்பினும யானையின் வடிவமே அதற்கு மிகவும் இயைந்ததொன்றாகத் தமிழச் சான்றோர்களால் எடுக்கப்பட்டது. ஏனெனிற், கூறுதும். எல்லா உயிர்ப்பொருள்களிலும் முழுமுதற் கடவுள் ஒருவரே பெரியராதல்போல, எல்லா உயிர்களிலும் யானையே உருவத்தாலும் வலிமையாலும் பெரியதொன்றாய்க் காணப்படுகின்றது. கடவுள் எந்த உயிரையுந் தனக்கெனக் கொலை செய்யாமைபோல, யானையுந் தனது உணவுக்கென்று எந்த இயங்கும் உயிரையுங் கொலை செய்யாததாய்த் தழைகளையும் நாணற்புல்லையுங் கனிகளையுந் தின்று உயிர்வாழுஞ் சைவவிலங்காய் விளங்குகின்றது. கடவுள் தனனை அன்பினால் உருகி வழிபடும் ஏழை அடியார்க்கு எளியராய் அவர் வேண்டுவனவெல்லாம விருமபிச் செய்தல்போல, யானையுந் தன்னுடன் அன்பினாற் பழகுவாரிடத்தே தனது பெருவலிமையினைக்

காட்டாது அவர்க்கு மிக அடங்கி அவர் வேண்டும் உதவிக ளெல்லாஞ் செய்து அவர்க்குப் பெரிதும் பயன்படுவதொன்றுந் திகழ்கின்றது. இங்ஙனமாக யானையானது பலவகையிற் கடவு ளியல்போடு ஒரு சிறிதாயினும் ஒத்துநிற்றல் கண்டே தமிழா சிரியர் ஓங்கார வடிவினைப் பொதுமக்கள் எல்லாரும் உள்ளம் ஒருவழிப்பட்டு நிற்கக் கண்ணாரக் கண்டு வணங்குதற்குச் சாலவும் ஏற்றதொன்றாய் யானைமுகமுடைய பிள்ளையார் உருவினை அமைத்து வைக்கலாயினரென்று தெற்றென அறிந்துகொள்ளல் வேண்டும். இதுவே யானைமுகமுடைய பிள்ளையார் வழிபாடு உண்டான உண்மை வரலாறாகும்.

ஆனால், வடமொழியிற் புராணநூல்கள் இயற்றினவர், இழிந்த மக்களின் நடையைக் காட்டிலும் அருவருக்கத்தக்க செய்திகளைப் பொய்யாகப் பிணைத்துக்கட்டிச் சிவபிரான்மேலும் உமைப்பிராட்டியார்மேலும அவை தம்மை ஏற்றி, யானைமுக முடைய பிள்ளையார் அவ்விருவர்பால் நின்றுந் தோன்றிய வரலாறுகளைப் பற்பலவாறு ஒன்றோடொன்று மாறுபடப் பகர்ந்திருக்கின்றனர். மேலே யாம காட்டிய உண்மை வரலாற் றினை யுணர்ந்தவர், வடநூற் புளுகர் கட்டிவிட்ட இழிந்த வரலாறுகளைக் கண்டு மனங் கலையார். அதுநிற்க.

இனி, யானைமுகமுடைய பிள்ளையாராகிய முழுமுதற் கடவுள்வணக்கம் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் ஈற்றிலாதல் ஆறாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலாதல் தோன்றியதாதல் வேண்டுமென்பதனைப் பல வலிய சான்றுகள் கொண்டு எமது மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் நூலின்கண் நன்கு விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றேம். அங்கே அதனைக் கண்டு கொள்க.

புறப்பொருளுணர்ச்சியோடு அகப்பொருளுணர்ச்சியும் மிக்க அருந்தவத்தோர் தொகை பெருகத்துவங்கிய பின்னரே, இறை வனை ஒலிவடிவில் வைத்து வணங்கும் வணக்கமும், அதன் வழியே யானைமுகமுடைய பிள்ளையார் வழிபாடும் இவ்விந்திய

னாடெங்கணும் தோன்றி நிலைபெறலாயினவென்று அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். எல்லாவொலிகட்கும் முற்பட்டு ஓங்கார வொலியே இயற்கையாய்த் தோன்றி நிலைக்கொண்டலின், எல்லா வணக்கங்கட்கும் முதலதாய்ப் பிள்ளையார் திருவுருவ வணக்கமே சிவபிரான் திருக்கோயில்கள் எல்லாவற்றிலும் நடைபெறுமாறு அவரது வடிவம் அவற்றின் முகத்தே அமர்த்தி வைக்கப்பட்டது.

இங்ஙனமே காலங்கடோறும் இறைவனை வணங்குதற்குத் திருக்கோயிலினுள் வரும் பலதிறமக்களின் பலதிற நம்பிக்கை களுக்கும் பலதிறக் கொள்கைகளுக்கும் ஏற்பப் பற்பல தெய்வ வடிவங்கள் சிவபிரான் திருக்கோயில்களினுள்ளே நுழைக்கப்பட்டுச் சிவலிங்கப்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள கருவறையைச் சூழவுள்ள சுற்றுகளில் நிறுத்தப்படலாயின. என்றாலும், பண்டைக்காலந் தொட்டுத் தமிழ்மக்களால் வணங்கப்பட்டு வந்ததும் வருவதும் ஒளிப்பிழம்பாய் விளங்கும் ஒரு முழுமுதற் கடவுளே என்பதற்குக், கோயிலின் நெஞ்சம்போன்ற கருவறையிலே சிவலிங்கம் (அருட்குறி) ஒன்றுமே முதன்மையாய் நிறுத்தப்பட்டிருத்தலும், அதனைச் சூழ்ந்த பிற இடங்களின் மட்டுமே பிறதெய்வங்கள் அமர்த்தப்பட் டிருத்தலுமே சான்றாமென்க.

உ௪. திருவிழாக்கள்

மேற்கூறியவாறு சிவபிரான் திருக்கோயில்களுந் திருக் கோயிற் றெய்வங்களும் அமைக்கப்பட்டு, அவை தம்மை வணங்க வருவார் தொகை மிகுதிப்பட்டபின், ஓராண்டிற் பல சிறப்பு நாட்கள் குறிக்கப்பட்டுக், குறிக்கப்பட்ட அந்நாட்களிலே சிவபிரான் திருவுருவத்தையுஞ், சிவபிரானைச் சார்ந்த பிற தெய்வங்களையுங் கோயிலுக்குப் புறத்தே ஊர்வலமாகக் கொணர்ந்து திருவிழாக்கள் கொண்டாடும் வழக்கம் ஆங்காங்குத் தோன்றலாயிற்று. நாடோ றுந் தாஞ்செய்யுந் தொழிலையே செய்துகொண்டும், நாடோறுந் தாம் உடுப்பதனையே உடுத்துக்கொண்டும், நாடோறுந் தாம்

உண்பதனையே உண்டுகொண்டும், நாடோறுந் தாங் காண்பன கேட்பன பேசுவன முதலானவைகளையே கண்டு கேட்டுப் பேசிக் கொண்டும் வாழ்நாட் கடத்தும் மாந்தர்க்கு இடையிடையே தாஞ்செய்யுந் தொழிலினின்று ஓய்வுபெற்றும், இனியன புதியன உண்டும், அழகிய புதியன உடுத்தும், புதிய ஊர் களையுந் தோப்புகள் இளமரக்காக்கள் ஆறுகள் குளங்கள் ஏரிகள் முதலியவைகளையும புதிய மாந்தர்களையுங் கண்டும், அவர் தனித்தனிக் குழுவினராய்த் தத்தம் ஊர்களிலிருந்து கொணர்ந்து பேசும் பல புதிய செய்திகளைக் கேட்டுந், தம மனைவி மக்கள் பெற்றார் உற்றார் உறவினர் நண்பர் முதலாயினருடன் கூடிப் புதிய பல பேச்சுகளைப் பேசியும், இவற்றுடன் வெறும் உலகியலின்பத்தளவில் உள்ளம் மகிழ்ந்து விடாமல், தம்மைப படைத்துத் தமக்கு இத்தனை நலங்களையும் வழங்கியருளிய இறைவன் திருவுருவத்தினைக் கண்ணும் மனமுங் கரையக் கண்டு வணங்கியும் வந்தாலல்லாமல், நம்போன்ற மாந்தர்க்கு வரவரப் புதியவுணர்ச்சியும் மனக்கிளர்ச்சியும், உயர்ந்தவற்றி லெல்லாம் உயர்ந்த கடவுளுணர்ச்சியும் உண்டாக மாட்டா; அவை யுண்டாகா விடின், அவர் மேன்மேற் பெருகும் அறிவும் இன்பமும் பெறாராய்ப், பகுத்தறிவு அற்ற விலங்கினங்களை யொப்ப உண்டு உறங்கிச் சிலநாளில் உயிர்துறந்து போவர்! இவ்வாறு நம்மாந்தர் கிடைத்தற்கரிய இம் மக்கட் பிறவியை இறைவன் திருவருட்டிறத்தாற பெற்றும், அதனாற் பெறு தற்குரிய பெருமபயனைப் பெறாமல், அதனை இழந்து போகின்றா ராதலின், அங்ஙனம அவர் அதனை இழவாமைப் பொருட்டே, நம் நாட்டகத் திருந்த சான்றோர்கள் சிவபிரானுக்குத் திருக் கோயில்கள் எடுப்பித்த வளவில் நின்றுவிடாமல், அறிவிற் சிறியரான பொதுமக்கள் மேன்மேல் அறிவும் இன்பமும் பெற்றுத் தமது பிறவியைக் கடவுளை அகங்குழைந்து வழுத்து முகத்தால் விழுமிதாக்கிக்கொள்ளும் பொருட்டே குறிப்பிட்ட சிறப்பு நாட்களில் ஆங்காங்குத் திருவிழாக்கள் நடைபெறுதற்கும் ஏற்பாடுகள் செய்துவவப்பாராயினர்.

இத்திருவிழாக் காலங்களில், விழா நடைபெறும் ஊரைச் சூழ்ந்துள்ள பற்பல சிற்றூர்களிலிருந்தும், தொலைவிலுள்ள

பற்பல நாடு நகரங்களிலிருந்தும் ஆடவரும மகளிருந் தத்தம் குழந்தை குட்டிகளுடன் உற்றார் பெற்றார் உறவினர் நண்பருடன், கடவுளைத் தொழப்போகும பேரெண்ணந் தமதகத்தே முனைனெழுந்து நிற்க, நீராடிக் கூந்தல் நீவித் தூய ஆடை யுடுத்து நறுமணங்கமழும் மருவு மருக்கொழுந்து பன்மலர்மாலை சூடித் தத்தந் தகுதிக்குத்தகப் பல்வகை அணிகலம் பூண்டு உளளும் புறம்புந் தூயராய்த் தொகுதி தொகுதியாக மனக்களிப்புடன் வருதலை இன்றுங் காண்மின்கள்! திருவிழா நடக்குந் திருக்கோயிலின உள்ளும் புறம்பும் ஓவியந் தீட்டிய ஆடைகளுந் தெய்வ உருக்களுங் கட்டித் தோரணங்கள் நாற்றி ஒப்பனை செய்யப் பட்டிருக்கும் உயர்ந்தகன்ற பந்தர்களின் நீழற்கீழ் அம் மாந்தர்கள் கூட்டங்கூட்டமாக அமர்ந்திருக்குங் காட்சியைப் பார்மின்கள்! கோயிலின் உட்சுற்று புறச்சுற்றுகளிலும் எதிரிலும ஊரிலே ஆங்காங்குள்ள தெருக்களிலும் பல்வகை அறிவுநூல்கள விற்குங் கடைகளும, அறச்சோறு வழங்கும் இல்லங்களும, பருகற்கினிய தேனீர் நீர் மோர் வார்க்குந் தண்ணீர்ப்பந்தர்களும், அப்பங்கள் முறுக்கு வடை தீம்பாகுகள் முதலியன விலைசெய்யுஞ் சிற்றுண்டி விடுதிகளும், ஓவியங்கள் புதுமையான காட்சிகள் அமைந்த நிலையங்களும், பலவேறு மலர்கள் புழுகு நானம் முதலான ஏனை மணப்பண்டங்கள் விற்குங் கடைகளுஞ், செப்புக்கலங்கள் பித்தளைக்கலங்கள் பொன வெள்ளி நகைகள் விலைசெய்யும் ஆவணங்களும், பட்டாடை நூலாடைகள் விற்பனைக்கு விரித்து வைத்திருக்கும் ஒள்ளிய கடைகளும் பிறவும் விளங்குதலும், அவற்றின்கண்ணே மக்கள் திரள்திரளாய் நினறு தத்தமக்கு வேண்டியவைகளை வாங்குதலும், வாங்கிக்கொண்டு வரிசை வரிசையாய் மகிழ்ந்து செல்லுதலுமாகிய காட்சி காணக்காண எவ்வளவு அழகிதாய், எவ்வளவு மனக்கிளர்ச்சியினைத் தருவ தாய்ப் பொலிகின்றது! இன்னும், ஒரு பக்கத்தே தேவார திருவாசகங் கரும்பினுங் கனியினும் இனிக்க இன்னிசையுடன் மிழற்றுவார் குழுவும் மற்றொரு பக்கத்தே இறைவனையும் இறைவனருள் அருள்பெற்ற அடியாரையும்பற்றிச் சொற்பொழிவுகள் செய்யுஞ் செந்தமிழ் நாவலரைச் சூழ்ந்த அறிஞர் குழாமும், பின்னும் ஒருபக்கத்தே சிறுரும் இளைஞரும் மரக்குதிரைகள் ஏறிச் சுற்றுங் கூடாரங்களும், மேலும் ஒருபக்கத்தே மேலுங்

கீழுமாய்ச் சுழற்றப்படும மரத்தொட்டில்களிலே இளைஞர்கள் அமர்ந்து விளையாடும் இராட்டினங்களும் பின்னும் ஒருபக்கத்தே அடியார் வரலாறுகளை ஆடிக்காட்டும் நாடக அரங்குகளும,இன்னும் நஞ் சொல்லளவில் அடங்கா எத்தனையோ பல புதுமைகளுங் காட்சிகளுந் திருவிழா நடக்குஞ் சிவபிரான் றிருக்கோயில் வாய்ந்த ஊர்களிலும் நகரங்களிலும் ஒருகாலத் தோரிடத்தே கண்ணாரக் கண்டு இன்புறுதற்கு வாய்த்தலை உணர்ந்து பார்மின்கள்!

இங்ஙனமாகலின், இம்மை யின்பமும், அதனைத் தொடர்ந்து உயிரோடு உடன் இயைந்து சென்று நிலைபெறுவதான மறுமையின்பமும் ஒருங்கே சேர்ந்து நின்று, மக்களின் உடம்பையும் உயிரையும் ஒருகாலதது ஓரிடத்தே ஊடுருவிக் கனிந்து பெருகித் தித்திக்கச் செய்யும் எளிய இனிய கருவிகளாகவே சிவபிரான் றிருக்கோயிற் றிருவிழாக்கள் தமிழ்ச்சான்றோர்களால் தொன்று தொட்டு வகுக்கப்பட்டிருக்கும் நுட்பம் அனைவரும் நினைவிற் பதிக் கற்பாலார். இம்மையின்பத்தை வெறுத்துப் பேசி இறைவ னின்பத்தையும் இல்லாத தொன்றாக வைத்து இல்வழக்குப் பேசும் புத்தர் சமணர்கள், தமது கொள்கையின் உறைப்புக்கு இணங்க, உடனே ஊண் துறந்து தமதுடலை மாய்த்துவிட்டனரா? ஒரு சிறிதுமில்லையே. அவரும் அவர் தங் கொள்கைகளைத் தழுவினரும் ஊண் உடைகொண்டு ஐம்புல இன்பங்களும் மற்றைமக்களைப் போலவே ஆரத்துய்த்து வருகின்றனரல்லரோ? இனி, இம்மையினபத்தை இல்லாத வெறும் பொய்யெனக் கரைந்து, தன்னைக் கடவுளாக நினைந்திருக்கும் மறுமையின்ப மொன்றே மெய்யென வாய்ப்பறை யறையும் மாயாவாத வேதாந்திகளாவது தமதுடலைப் பொய்யென மாய்த்து, உடனே தம்மைக் கடவுளாக நினைந்து மறுமையின்பத்திற் போய் அமர்ந்து விட்டனரா? அதுவுமில்லையே. ஏனைமாந்தரைப் போலவே, அவரும அவரைச் சார்ந்தாரும் உண்டு உடுத்து உறங்கி ஏனை ஐம்புல நுகர்ச்சிகளையும் நுகர்ந்து, காலங் கழிந்தபின் காலனுக்கு இரையாகின்றன ரல்லரோ? இனி இம்மையின்பத் தைத் தவிர, மறுமையின்பம் வேறில்லையென அறை கூவும் உலகாயதரேனும், தாங்கூறும் இம்மையின்பத்தை நோயுங் கவலையும் அச்சமுமின்றித் துய்க்கமாட்டுவரா? அல்லது, முதலிற்

றமது கொள்கையினைத் தழுவினோர், பின்னர் அதன் பொய்ம்மையுணர்ந்து இறைவனை வழுத்தி மறுமையின்பம் பெறப் போதலைத் தடுக்கமாட்டுவரா? அல்லது எல்லாக் கலைகளிலும் வல்லராய இறைவனிடத்துப் பேரன்புபூண்டு விளங்கும் அறிஞரைத் தமது உலகாயதக் கொள்கைக்குத் திருப்பமாட்டுவரா? அல்லது கடவுளிடத்து மெய்ந்நம்பிக்கையுங் கடவுள்வழிபாட்டில் மெய்யன்புமுடைய பொதுமக்களையேனுந் தமது உலகாயதக் கொள்கைக்குத் திருப்பவல்லுநரா? அல்லது, மிக வியத்தகு தெய்வ அருள் நிகழ்ச்சிகளைப் பட்டப்பகலில் நங் கண் முன்னே இப்போதும் வருவித்துக் காட்டாநிற்கும் மருதூர்த் தெய்வயானையம்மையாரின் அரிய அருட்செயல்களைத் தெய்வச் செயல்கள் அல்லவென்று எந்த உலகாயதரேனும் நிறுவிக்காட்ட முன் வருவரா? இன்னும், மேல்நாட்டிலுள்ள உயிர்நிலை ஆராய்ச்சிக் கழகத்தார்[1] வெளியிட்டுவருந் தெய்வக்காட்சியுடையாரின் உண்மை வரலாறுகளையெல்லாம் பொய்யென்று நாட்ட எந்த உலகாயதரேனுந் துணிந்து முன் வருவரா? மறுமையின்பத்தைத் துய்ப்பவரும் அதனை ஆராய்ந்து காணும் பேரறிஞரும் நாளுக்கு நாள் மிகுந்துவரும் இச் சிறந்தகாலத்தே அதனை இல்லையெனக் கரைவாருரை எத்தகைய பயனையும் பயவாதாகலின், இம்மையிற் றுய்க்கும் இன்பமெல்லாம் மறுமையின்பத்தின் முதற்சுவையாமென்றும், இம்மையின்பத்தின் றன்மையை உண்மையான் ஆராய்ந்து அதனைத் துய்க்குமுறை பிழைபடாமற் றுய்த்து வருவார்க்கு, அதுவே மறுமையின்பமாய் மாறி அவரைப் பேரின்ப நுகர்ச்சியிற் செலுத்தி, அதனோடு தொடர்பு குன்றாநிற்குமென்றும் உணர்ந்துகொள்க. இதுவே, தமிழாசிரியரின் விழுமிய கொள்கையாதல்,

> "பெற்றசிற் றின்பமே பேரின்பமாய் அங்கே
> முற்ற வரும்பரி சுந்தீபற
> முளையாது மாயையென் றுந்தீபற"

என்னும் பழைய திருவுந்தியார் நூற்செய்யுளால் நன்கறியப்படும். இத் திருவுந்தியாரினும் பழமையுடையதாய் இற்றைக்கு ஆயிரத்து

---

1. The Society for Psychic Research.

மூந்நூறாண்டுகட்கு முன் இயற்றப்பட்ட திருமந்திரம் என்னும் மெய்யுணர்வுநூலும்,

"ஐந்தும் அடக்கடக் கென்பர் அறிவிலார்
ஐந்தும் அடக்கும் அமரரும் அங்கில்லை
ஐந்தும் அடக்கில் அசேதன மாமென்றிட்டு
ஐந்தும் அடக்கா அறிவறிந் தேனே"

என நுவலுதல்கொண்டு, ஐம்புலன்களும் ஆரத்துய்க்கும் இம்மை யின்பநுகர்ச்சி விலக்கற்பாலதன்றென்பதே தமிழ்ச் சான்றோர் கொள்கையாதல் தெளியப்படும். ஆனால், இவ் விம்மையின்ப நுகர்ச்சி, இறைவனை அகங்குழைந்து தொழுதலாகிய மறுமையின்பத்துடன் தொடர்புகொண்டு நிகழாதாயின், அது பலவகையிற் பழுதுபட்டுத் துன்ப நுகர்ச்சிக்கட் செலுத்தும் என்பதும், அஃது அங்ஙனம் பழுதுபடாமற் றுய்த்தற்குரிய மெய் வழி இறைவனை எந்நேரமும் நினைந்துருகுதலேயாம் என்பதும் அறிவுறுத்துதற்கே "ஐந்தும் அடக்கா அறிவறிந் தேனே" என்று ஆசிரியர் திருமூலர் மேலைச் செய்யுளில் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். இன்னுந், திருமூலர்க்கு முனனிருந்த தெய்வத் திருவள்ளுவரும் இல்லறந் துறவறம் இரண்டனையுந் தொடர்புபடுத்திக் கூறுதலுந், திருவள்ளுவர்க்கு முனனிருந்த தமிழாசிரியர்களும், ஒல்காப்புலமைத் தொல்காப்பியரும் இம்மை மறுமையின்பங்கள் இரண்டனையும் அகத்திணை புறத்திணையெனப் பெயர்தந்து, ஒன்றனோடொன்று தொடர்புகொண்டு நிற்றலை விரித்து விளக்குதலுங் காண்க. இன்னும் இதன் விரிவைப் பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவசமயம் என்னும் எமது நூலிற் கண்டுகொள்க. எனவே, இம்மையின்பநுகர்ச்சி அத்தனையும் மறுமைப்பெயராப் பேரின்ப நுகர்ச்சிக்கட் செலுத்துஞ் சிவவழிபாட்டுடன் ஒருங்கு பிணைந்து நடைபெறல் வேண்டுமென்னுங் கருத்துப்பற்றியே சிவபிரான் றிருக்கோயிற் றிருவிழாக்கள் ஆங்காங்கு நடைபெறுமாறு செந்தமிழ்ச்சான்றோரால் வகுக்கப்பட்டன. இங்ஙனம் வகுக்கப்பட்ட திருவிழாக்களுட் சிவவழிபாட்டை நோக்கி எடுக்கப் பட்ட மிகப் பழைய திருவிழாக்கள் கார்த்திகை விளக்குத் திருவிழாவுந் திருவாதிரைத் திருவிழாவும் ஆகும்; இவை

இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னே தொட்டு இத்தமிழகத்தே நடைபெற்றுவரும் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தன வாகலின் இவற்றின் உண்மையை இங்கே சிறிது விளக்கிக் காட்டுவாம்.

௨௫. கார்த்திகை விளக்குவிழா

கார்த்திகைத் திங்களில் முழுமதியானது அறுமீனைச் சேர்ந்தநாளின் இராக்காலத்து நடுவிலே, ஊரிற் றெருவெங்கும் விளக்குகளை வரிசை வரிசையாக ஏற்றிவைத்து, மலர்மாலைகளைத் தொங்கவிடுதல் முதலாகிய ஒப்பனைகளைச் செய்து, ஒளிவடிவினனாகிய எல்லாம்வல்ல இறைவனை வழிபடுந் திருவிழாப், பண்டைக்காலந் தொட்டு இன்றைவரையில் தென்றமிழ் நாட்டிலுள்ள தமிழ் மக்களாற் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது. இஃது இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலத்திருந்தே தமிழ்மக்களால் மிக்க சிறப்புடன் கொண்டாடப்பட்டுவரும் பழமையுடைத்தென்பது, ஆசிரியர் நக்கீரனார் பாடிய "அம்ம வாழி தோழி" என்னும் அகநானூற்றுச் செய்யுளில் (௧௪௧)

"மழைகால் நீங்கிய மாக விசும்பிற்
குறுமுயல் மறுநிறங் கிளர மதிநிறைந்து
அறுமீன் சேரும் அகலிருள் நடுநாள்
மறுகு விளக்குறுத்து மாலை தூக்கிப்
பழவிறல் மூதூர்ப் பலருடன் துவன்றிய
விழவுடன் அயர வருகதில் லம்ம"

என இக் கார்த்திகை விளக்குவிழாக் கொண்டாடப்பட்ட செய்தி நன்கெடுத்துக் கூறப்படுதலாற் றெற்றென விளங்காநிற்கும்.

இங்ஙனம் பண்டைத் தமிழமக்கள் கொண்டாடிவரும் விளக்கு விழாவிலிருந்து, அவர்கள் இறைவனை ஒளிவடிவினனாக் கொண்ட கொள்கையின் மாட்சி புலனாகாநிற்கின்றது. நங் கட்புலனெதிரே

விளங்கித் தோன்றும் ஞாயிறு திங்கள் தீ விண்மீன் முதலான ஒளிவடிவுகளெல்லாம் இறைவன் வடிவேயென்பது, சைவசித்தாந்த இரண்டாம் ஆசிரியரான அருணந்திசிவனார்,

"நாயகன் கண்ண யப்பால் நாயகி புதைப்ப எங்கும்
பாயிரு ளாகி மூடப் பரிந்துல கினுக்கு நெற்றித்
தூயநேத் திரத்தி னாலே சுடரொளி கொடுத்த பண்பிற்
றேயமா ரொளிக ளெல்லாஞ் சிவனுருத் தேச தென்னார்"

என்றருளிச்செய்த சிவஞானசித்திச் செய்யுளால் நன்கு விளங்கற்பாலதேயாம். ஒளிவடிவே கடவுள் வடிவாதலுங் கடவுள் உயிர்களின் காட்சிக்குங் கருத்துக்கும் அப்பாற்பட்டவராய் இராமல், அவர் தங் காட்சிக்குங் கருத்துக்கும் எளியராய் அவர்க்கு அணுக்கராயே நின்று அருள்புரிந்து வருதலும், இவற்றோ டினமான ஏனை நுட்பங்களும் யாம் இயற்றிய மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும், சைவசித்தாந்த ஞானபோதம், முதலான நூல்களில் விரிவா யெடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவையெல்லாம் இங்கே விரித்துரைத்தற்கு இடமில்லை.

உகூ. தீபாவலி

இனித், தென்றமிழ் நாட்டுமக்கள கார்த்திகைத் திங்கள் முழுமதி யிரவிலே விளக்குகளை வரிசை வரிசையாக வைத்து அவற்றின் ஒளிவடிவிலே எல்லாமவல்ல முழுமுதற் கடவுளைக் கண்ணாரக் கண்டு வணங்கி வருதல்போலவே, வடநாட்டில் அக்காலத்திருந்த தமிழ் மேன்மக்களும் ஐப்பசித்திங்களில் விளக்குவரிசை வைத்து அவற்றின் ஒளியிலே விளங்காநின்ற முழுமுதற் கடவுளுக்குத் திருவிழாக் கொண்டாடி வந்தனர். அதுதான தீபாவலி என வழங்கிவருகின்றது. வடநாட்டவர் தென்னாட்டிற் குடியேறியபின் தீபாவலித் திருநாள் இங்குள்ள தமிழரது கொள்கைக்கும் ஏற்றதாயிருத்தலின, அஃதிங்குள்ள தமிழ்மக்களாலுங் கொண்டாடபபட்டு வருவதாயிற்று. கண்ணன்

நரகாசுரனைக் கொன்றநாளின் நினைவுக்குறியாகத் தீபாவலித்திரு நாள் கொண்டாடப்படுவதாயிற்று என்னுங் கதை பிற்காலத்திற் பார்ப்பனர் கட்டிவிட்டதொன்றாகும். பார்ப்பனர் தமது உயிர்க் கொலை வேள்விக்கு உடம்படாத நரகாசுரன் என்னுந் தமிழ் மன்னன் ஒருவனைத், தமது உயிர்க்கொலை வேள்விக்கு உடம் பட்டுத் தமக்குத், துணையாயிருந்த மற்றொரு தமிழ் மன்னனாகிய கண்ணனை ஏவிக் கொலைசெய்தனர். இந்நிகழ்ச்சியை, இதற்கு முன்னமே தோன்றி நடைபெற்றுவந்த தீபாவலித் திருநாளில் இயைத்து, அத்திருநாளின் உயர்ந்த கருத்தை மாற்றிவிட்ட தெல்லாம் பார்பபனர் செய்த சூழ்ச்சிச் செயலாகும். தீபாவலி என்னுஞ் சொற்றொடர்ப் பொருளை ஆயுங்கால் அத்திருநாளுக்குங், கண்ணன் நரகாசுரனைக் கொன்ற நிகழ்ச்சிக்கும் ஏதோர் இயைபும் இல்லாமை தெளியப்படும். தீபாவலி என்பது தீப ஆவலி எனப் பிரிந்து விளக்குவரிசை என்றே பொருள் தரும். விளக்குவரிசை வைத்து அதன்கண்ணே இறைவனை வழிபடுங் கார்த்திகை விளக்கு விழாவுக்குந் தீபாவலி விழாவுக்கும் வேறறுமை சிறிதுமே யில்லை. ஆதலால், தீபாவலித் திருநாளுக்குப பார்ப்பனர் பிற்காலத்தே ஏற்றி வைத்த பொருந்தாக் கதையை மறந்து, அஃது இறைவனை ஒளிவடிவில் வழிபடுந் திருநாளாதலைத் தமிழ்மக்களனைவரும் நினைவு கூர்வார்களாக!

திருமயிலாப்பூரில் அறுபத்துமூன்று நாயன்மாரை நினைவுகூர்ந்து வணங்குதற்பொருட்டு நடத்தும், அறுபத்து மூவர் திருவிழாவின் உண்மையறியாக் கீழ்மக்கள் "ஔவையார் அறுபத்து மூன்று பிள்ளைகள் பெற்றும் போதாமற் பின்னும் ஒரு பிள்ளைப்பேற்றிற்கு வரங்கேட்கும் நிகழ்ச்சியாகக்" கூறுங் கதைக்குந், தீபாவலித் திருநாள் நரகாசுரன் இறந்ததை நினைவு கூரும் நிகழ்ச்சியாகக் கூறுங் கதைக்கும் வேறுபாடு சிறிதும் இல்லை. ஆதலால், தீபாவலி, நரகாசுரன் கதைக்குச் சிறிதும் இசைவதன்றாய்க், கார்த்திகைத் திருநாளே போல், எல்லாம்வல்ல சிவபிரானை ஒளிவடிவில் வைத்து வழிபடுந் திருநாளேயாகு மென்று மேன்மக்களனைவருங் கடைப்பிடித்துணர்ந்து, அவ்விரண்டிலும் இறைவனையே வணங்கி உய்வார்களாக!

உஎ. திருவாதிரைத் திருநாள்

இனி, ஆதிரைநாள் சிவபிரானுக்குரிய சிறந்த நாளாகப் பண்டைத் தமிழமக்களாற் கருதப்பட்டமை பழைய பரிபாடலின் எட்டாஞ் செய்யுளிற் போந்த "ஆதிரை முதல்வன்" என்னுஞ் சொற்றொடராலும், அதன் உரையாலும் நன்கறியப்படும். இனி, மார்கழித் திங்களில் வருந் திருவாதிரை நாளில் எல்லாம் வல்ல இறைவனாகிய சிவபெருமானுக்கு இரண்டாயிர ஆண்டு களுக்கு முன்னிருந்தே திருவிழாக் கொண்டாடப்பட்டமை, ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் பாடிய பதினோராம் பரிபாடற் செய்யுளிற் போந்த,

> "கனைக்கும் அதிர்குரல் கார்வானம் நீங்கப்
> பனிப்படு பைதல் விதலைப் பருவத்து
> ஞாயிறு காயா நளிமாரிப் பிற்குளத்து
> மாயிருந் திங்கள் மறுநிறை ஆதிரை
> விரிநூல் அந்தணர் விழவு தொடங்கப்
> புரிநூல் அந்தணர் பொலங்கலம் ஏற்ப"

என்னும் பகுதியால் இனிது புலனாகின்றது.

இனி இவ்விருபெருந் திருவிழாக்களே யன்றி, மதுரையில் ஆவணி அவிட்டம் என்னும் ஒரு திருவிழாவும், உறையூரிற் பங்குனியுத்திரம் என்னும் ஒருதிருவிழாவுங், கருவூரில் உள்ளி என்னும் ஒரு திருவிழாவும் ஆசிரியர் நக்கீரனார் காலத்திற்கு முன்னமே அஃதாவது இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே இத்தென்றமிழ் நாட்டகத்தே நடைபெற்று வந்தமை, அவர் இறையனாரகப்பொருள் என்னும நூலுக் குரைத்த தேனினும் பாகினும் இனிய தெள்ளிய விரிவுரையில்,

> "இனி, ஊர் துஞ்சாமை யென்பது ஊர்கொண்ட பெருவிழா நாளாய்க் கண்பாடு இல்லையாமாகவும் இடையீடாமென்பது. அவை மதுரை ஆவணி அவிட்டமே, உறையூர்ப் பங்குனி யுத்திரமே, கருவூர் உள்ளிவிழாவே

யென இவையும், இவைபோல்வன பிறவும் எல்லாம் அப்பெற்றியான பொழுது இடையீடாமென்பது"

எனக் கூறிய உரைப்பகுதியால் (கசூஆகு சூத்திரவுரை) நன்கறியக்கிடக்கின்றது. எனவே, மெய்யறிவுக்கு ஒரு வரம்பாய் நின்ற நம் பண்டைத் தண்டமிழ்ச் சான்றோர், எல்லா மக்களும் இம்மையின்பமும் மறுமையின்பமும் ஒருங்கே எளிதிற் பெற்றுத், தமக்கு இறைவன்றந்த அரிய மக்கட் பிறவியைத் தூய்தாக்கிக் கொள்ளுதற்கு ஒரு சிறந்த வாயிலாகவே சிவபிரான்றிருக்கோயிற் றிருவிழாக்கள் மிகப் பழைய காலந்தொட்டே இத் தமிழகத்தில் ஆங்காங்கு நடைபெற்று வருமாறு வகுத்த மாட்சி நுண்ணறிவுடையாரெவர்க்குந் தெற்றென விளங்கா நிற்கும்.

உஅ. திருமணச் சடங்கு

இனி, இத் தென்றமிழ்நாட்டில் இப்போது நடத்தப்பட்டு வருந் திருமணச் சடங்கு, ஆரியவழிப்பட்ட பார்ப்பனர்களால் ஆரியமொழியில் நடத்தபபடினும், முதன் முதல் இத் திருமணச் சடங்கை உண்டாக்கி அதனை நடததிக் காட்டினவர் பண்டைத் தமிழாசிரியர்களே யல்லால், ஆரியக்குருமார் அல்லரென்பது, இருக்குவேதம் முதலான பழைய ஆரியநூல்களை நடுவின்று ஆராய்ந்து நோக்குவார்க்கும், வடநாட்டில் இன்றைக்கும நடைபெற்றுவருந் திருமண நிகழச்சிகளை நேரே சென்று காண்பார்க்குந் தெற்றென விளங்காநிற்கும். திருமணச்சடங்குகளை முதன்முதல் வகுத்து அவற்றினபடி திருமணம் நடத்தினவர்கள் ஆரியர்களே யாயின், ஆரியர் கொணர்ந்த பாட்டுகளே பெரும்பானமையாய்க் காணப்படும இருக்குவேத முதல் ஒன்பது மண்டிலங்களிலே திருமணச் சடங்கைப்பற்றிய குறிப்பு ஒரு சிறிதாயினுங் காணப் படுதல் வேண்டும். மற்று, அவையிற்றில அது முழுதுமே காணப்படாமையின் அதனை ஆரியர் அறியாரென்பதை அறிஞர் கருத்திற் பதித்தல்வேண்டும் இனித், திருமணச் சடங்கை துவலும் ஓரேயொரு பதிகம் (அரு) காணபபடுவதெல்லாம்

இருக்குவேதப் பத்தாம் மண்டிலத்தின்கண் மட்டுமே யாகும். இருக்குவேதப் பத்தாம் மண்டிலத்துள்ள பதிகங்களோ, ஆரியர் இவ்விந்திய நாட்டிற்புகுந்து குடியேறி, இவ்விந்திய நாட்டின் பழைய நாகரிக மக்களான தமிழருடன் கூடி உறவாடி அவருடைய பழக்க வழக்கங்களைக் கற்று, அவற்றைத் தாமுந் தழுவிநடக்கத் தொடங்கியபின், தமிழாசிரியராலுந் தம் ஆரியக் குருமாராலும் ஆக்கப்பட்டவைகளேயாகும். ஆகவே, திருமணச் சடங்கை முதன்முதல் வகுத்தவர் செந்தமிழ்ச் சான்றோரே யென்பதும், அச் சடங்கையே ஆரியமொழியில் முதன்முதற் பாட்டாகப் பாடிவைத்தவர் 'சூரியன' எனப் பெயர்பூண்ட ஒரு திராவிட ஆரியரே யாவரென்பதும் துணியப்படுகின்றன.

இன்னுந், திருமணச்சடங்கை முதன்முதல் வகுத்தவர் தமிழ்முனிவரே யென்னும் உண்மை, இப்போதிருப்பவற்றில் மிகப்பழைய நூலாகிய தொலகாப்பியத்திற் சொல்லபபட்டிருப்பது கொண்டுந் தெற்றெனத் துணியபபடுகின்றது. அதனை ஒரு சிறிதெடுத்து விளக்கிக்காட்டுவாம். தொல்காப்பியருக்குப் பலநூற்றாண்டுகள முற்பட்ட காலத்திலெல்லாம, அஃதாவது இற்றைக்கு ஆறுயிர ஆணடுகட்கு முன்னெல்லாம் பண்டைத் தமிழ் மக்களில் ஆடவரும் பெண்டிரும் ஒருவரையொருவர் எதிர்ப்பட்டுத், தங் காட்சியுங் கருத்தும் ஒன்றுபட்டுத் தமக்குள் ஒருவரை யொருவர் உயிர்போற் காதலிக்குங் காதலன்பு நிகழப் பெற்றபின் தமக்குள் திருமணஞ் செய்துகொண்டு இனிது வாழ்ந்து வரலாயினர். இது தமிழகத்தில் அன்பினைந்திணைக் காமக்கூட்டம் என்று கூறபபடுமெனவும், இஃது யாழோர் மணம் எனப் பிறநாடுகளில் உள்ளார் ஒரு வகுபபினராலுங் கைக் கொள்ளபபட்டு வருவது எனவும் ஆசிரியர் தோல்காப்பியனார்,

"இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கிற்
காமக் கூட்டங் காணுங் காலை
மறையோர் தேளத்து மன்றல் எட்டனுள்
துறையமை நல்லியாழ்த் துணைமையோ ரியல்பே"

(களவியல்-க)

என்னும் நூற்பாவில் நன்கெடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றார். முதலிற் காதலிற் பிணைந்தார் இருவரையும் மணங்கூட்டுவோர் அவர்தம் பெற்றாருஞ் சுற்றத்தாருமே யல்லால், இக் காலத்திற் போலப் பார்ப்பனக் குருமார் அல்லரென்பது,

> "கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்
> கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்
> கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக்கொள் வதுவே"

என்னுங் கற்பியற் சூத்திரத்தில் அவர் கூறுமாற்றால் நன்கறியப் படும்.

இனி, மகளிர்க்குரியார், தம் மகளிரால் விரும்பப்பட்ட காதலர்க்குத் தம் மகளிரை மணஞ்செய்து கொடுக்க ஒருப்படா வழிக், காதலர் இருவரும பெற்றார் உற்றார் அறியாமே வேற்று காட்டிற் சென்று தாமே மணஞ்செய்து கொள்ளுதலும் அஞ் ஞான்றை வழக்கமாயிருந்ததென்பது,

> "கொடுப்போர் இன்றியுங் கரணம் உண்டே
> புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான"

என்று ஆசிரியர் பின்னுங் இளக்குமாற்றால் தெளியப்படும்.

இனிப், பெற்றாரும் உற்றாருந் தம் மகளிராற் காதலிக் கப்பட்ட ஆடவர்க்கே தம் மகளிரை மணஞ்செய்துகொடுக்க ஒருப்பட்டாற், பெற்றாரும் உறவினருமே முன் நின்று அவரை மணங்கூட்டி வைத்தமையும், அங்ஙனம் மணங்கூட்டியக்கால் அவர் அம் மணத்தை நடத்திய முறையும் அகநானூறு என்னும் பழம் செய்யுட்டொகை நாலின் அ௬ - வது செய்யுளில் விளக்க மாக நுவலப்பட்டிருக்கின்றது; அது வருமாறு :

> "உழுந்துதலைப் பெய்த கொழுங்களி மிதவை
> பெருஞ்சோற் றமலை நிற்ப, நிரைகாற்
> றண்பெரும் பந்தர்த் தருமணன் ஞெமிரி,

மனைவிளக் குறுத்து, மாலை தொடரிக்,
கனையிரு ளகன்ற கவின்பெறு காலைக்,
கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் டிங்கட்
கேடில் விழுப்புகழ் நாள்தலை வந்தென,
உச்சிக் குடத்தர் புத்தகல் மண்டையர்
பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரத்தரப்
புதல்வற் பயந்த திதலையவ் வயிற்று
வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்
கற்பினின் வழாஅ நற்பல உதவிப்
பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை ஆகென
நீரொடு சொரிந்த ஈரிதழ் அலரி
பல்லிருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க
வதுவை நன்மணங் கழிந்த பின்றைக்
கல்லென் சும்மையர் ஞெரேரெனப் புகுந்து
பேரிற் கிழத்தி யாகெனத் தமர்தர
ஓரிற் கூடிய உடன்புணர் கங்குல்"

ஒரு தலைவியைத் திருமணஞ் செய்துகொண்ட ஒரு தலைமகன் தனக்கு அவள் திருமணஞ்செய்து கொடுக்கப்பட்ட முறையினைப் பின்னர் ஒருகால் அவடன் தோழிக்கு எடுத்துரைத்தமை இச் செய்யுளின்கண் நுவலப்பட்டிருக்கின்றது. "உழுந்து அரைத்த மாவை முதன்மையாகச் சேர்த்துச் செய்த கொழுமையான களியுணவும், மிகுதியாகச் சமைத்த சோற்றுத்திரளையுந் திருமணத்திற்கு வந்தவர் எல்லார்க்கும் ஒரு பக்கத்தே வழங்கப்படா நின்றன; வரிசைப்பட நாட்டிய கால்களின்மேற் கட்டப்பட்ட குளிர்ந்த பெரும் பந்தலின்கீழ் வண்டியில் வந்த ஆற்றுமணல் பரப்பப்பட்டது; வீட்டினிடம் எல்லாம் விளக்குகள் ஏற்றிவைக்கப்பட்டுப், பன்மலர்மாலைகள் தொடர்ந்து பிணைக்கப் பட்டன; மிகுந்த இருள் நீங்கிய அழகிய விடியற்காலையிலே தீய கோள்கள் நின்ற இடம் நீங்கி வெண்மதி சகடு என்னும் விண்மீனை மணந்த கெடுதல் இல்லாத சிறந்த நாள் தோன்றாநின்றது; அந்நேரத்தில் தலையின உச்சியிலே சுமந்த நீர்க்குடத்தினரும், புதிய அகன்ற வாயினையுடைய மண்டையென்னும் மட்பாண்டத்தை

விளக்கேற்றி ஏந்தினருமாய், ஒருங்கொத்த ஆரவார ஓசையினை விளைக்கும் முதிர்ந்த செவ்வி வாய்ந்த பெண்பாலார், முன் கொடுக்க வேண்டியவைகளையும் பின்கொடுக்க வேண்டியவைகளை யும் முறைமுறையே கொடுத்துக்கொண்டிருக்க, ஆண்மகவு பெற்று அழகு தேமல் படர்ந்த வயிற்றினையும் ஒள்ளிய அணிகலன்கள் பூண்ட கோலத்தினையும் உடைய மாதர்கள் நான்கு பேர் ஒன்று சேர்ந்து, 'கற்பொழுக்கத்தினின்றும் வழுவாத திட்பம் வாய்ந்தனையாய், அறவோர்க்கு அளித்தலும் அந்தணரோம்பலுந் துறவோர்க்கு எதிர்தலும் விருந்தெதிர் கோடலுமாகிய நல்ல பல கடமைகளைச் செய்துகொண்டு, நினை மனைவியாகப் பெற்றவனைப் பேணும் மங்கையாகக் கடவாயாக!' என்று வாழ்த்துரை மொழிந்தபடியே ஈரந்தோய்ந்த இதழ்களை யுடைய அலரிப் பூவையும் நெல்லையும் நீருடன் சொரிந்தமையால், அவை மணமகளின் செழுங்கருங் கூந்தலின்கண்ணே விளங்கா நிற்ப, இங்ஙனம் ஆற்றிய வதுவையாகிய நல்ல திருமணச் சடங்கு முடிந்தபிறகு, கல்லென்று ஆரவார ஒலியினைச் செய்யும் உறவினர் சிலர் விரைந்துவந்து, 'பெரிய இல்லக் கிழத்தியாய்ப் பொலிவாயாக!' என வாழ்த்தி, என் கையில் அவளைப் பிடித்துக் கொடுப்ப, ஓர் அறையில் அவளும் யானும் ஒருங்கு புணர்ந்திருந்த இராப்பொழுதில்,'' என மேலைச்செய்யுள் பொருள்பயந்து நிற்றல் காண்மின்கள்.

இங்ஙனம் நடத்தப்பட்ட பண்டைத் தமிழர்தந் திருமணச் சடங்கைப் பார்த்து, வந்தேறுங் குடிகளான பழைய ஆரியர் அதனைப்போல் தாமுஞ் செய்யப் புகுந்து தம்முடைய பழக்க வழக்கங்களுக்கு ஏற்ப அதனை மாற்றிச் செய்யலாயினர். பண்டைத் தமிழ்மக்களில் மேல் வகுப்பினரெல்லாருங் 'கொல்லாமை' 'ஊன் உண்ணாமை' என்னும் அருளொழுக்கத்திற் கடைப்பிடியாய் நின்றவர்களாதலால், அவர்களது திருமணச் சடங்கில் உறவினர்க்கும் விருந்தினர்க்கும் பிறர்க்குஞ் சைவவுணவே யல்லாமல் ஊனுணவு வழங்கப்படுவதில்லை. சடங்கியற்றுங் காலங்களில் மேலோரொழுக்கத்தையே கைப்பற்றி நடக்குங் கீழோருங்கூடத் திருமணம் நடத்தும் நாட்களில் தாமும் ஊனுணவு மிசைவதில்லை, பிறர்க்கும் அதனைத் தருவதில்லை;

இவ் வொழுகலாற்றினை இன்றைக்குந் தமிழ் மக்களின் எல்லா வகுப்பினரிடத்துங் காணலாம்.

ஆனால், பழைய ஆரியரோ திருமணநாட்களிலுங் காளைமாடுகளை ஊன் உணவின் பொருட்டுக் கொலை செய்தன ரென்பது, மாசி மகத்தன்று காளைமாடுகளைக் கொன்று விருந்தாட்டயர்ந்து பங்குனியில் அவர்கள் மணச்சடங்கு நடத்தியதனை விளக்கமாக எடுத்துக்கூறும் இருக்கு வேதப் பத்தாம் மண்டிலத்து அரு ஆம பதிகத்தின் கஃ ஆஞ் செய்யுளாலும், அதர்வ வேதத்துப் பதினான்காம் மண்டிலத்து முதற் பதிகத்தின் கங ஆஞ் செய்யுளாலும் நனகறியக் கிடக்கின்றது. அது மட்டுமோ! அவர்கள் அந்நாட்களிலுஞ் சாராயங்குடித்து வெறியாட்டயர்ந்து சூதாடிக் களித்ததூஉம் அப் பதிகங்களினாலேயே அறியப்படுகின்றது. இத்தகைய பொருந்தா ஒழுக்கங்கள் தமிழர் தந் திருமணத்திற் சிறிதும் நிகழாமை மேலைச் செய்யுளினால் நன்கறியப் படுகின்றதன்றோ? திருமண நாட்களில் உழுத்தங்களியும் பெருஞ்சோறும் பண்டைத் தமிழர் வழங்கிய அருள் அறச்செயலை முதற்கண் மேலைச் செய்யுள் எடுத்துக் கூறுதல் நெஞ்சிற் பதிக்கற்பாற்று.

அதன்மேல், உயர்ந்தகன்ற பந்தல் அமைத்து அதன்கண் வெள்ளிய ஆற்றுமணல் பரப்பி, மனையகமெங்கும் விளக்குகள் ஏற்றிவைத்தும், பூமாலைகள் தொடர்ந்து கட்டி ஒப்பனை செய்த பின், ஆண்டில் முதிர்ந்த மாதர் சிலர் தலைமேல் நிறைநீர்க்குடஞ் சுமந்தவராயும், வேறு சிலர் மண்டையெனப்படும் அகன்ற அகலை விளக்கேற்றிக் கையில் ஏந்தினவராயும், வெள்ளிய மதியம் சகடு (உரோகிணி) என்னும் நாள்மீனைக் கூடியநாளின் விடியற்காலையில் அப் பந்தலின்கண்ணே வந்து நிற்க, அவருள் வேறு சிலர் மணக்கூட்டு மலர் சாந்து சுண்ணம் புகை முளைப்பாலிகை முதலானவைகளில் முன்கொடுக்கவேண்டினவும் பின்கொடுக்க வேண்டினவுங் கொடுத்துக்கொண்டிருக்க, ஆண்மகப்பெற்ற மாதரார் நால்வர் வந்து மணமகளை வாழ்த்தி நெல்லுமலரும் அவளது கூந்தன்மேல் நீரொடு தூவியவுடனே, மணமகளைப் பெற்றார் போந்து அவளை மணமகன் கையிற் பிடித்துக்

கொடுத்துப் 'பெரிய இல்லக்கிழத்தி ஆகக்கடவாய்' என வாழ்த்தித் திருமணத்தை நிறைவேற்றிவைப்பர். பண்டைத் தமிழர்க்குள் நடந்த இம் மணவினை பார்ப்பனர் உதவியில்லாமலே சில வகுப்பினர்க்குள் இஞ்ஞான்றும் நடைபெற்று வருகின்றது. இத்தகைய மணவினை பழைய ஆரியர்க்குள் நடந்ததேயில்லை.

மேற்காட்டிய முறையில் தலைமகளை அவள் தமர் கொடுப்பத் தலைமகன் மணந்துகொள்ளுந் திருமணச்சடங்கினையே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் 'கரணம்' என்னுஞ் சொல்லாற் குறித்தருளினார். இச்சொல் 'கரு' என்னும் முதனிலையினின்றும் பிறந்ததாகும். இம் முதனிலைப் பொருள் நினைவுகூர்தல் என்பது இப்பொருளிற் கருது கருத்து என்னுஞ் சொற்கள் வருதலுங் காண்க. இனி, உள்ளத்திற் கருதியதனை வெளியே செய்து முடித்தற்கு உதவிசெய்வதுங் கருவி எனப் பெயர் பெறலாயிற்று; கரணம் என்னுஞ் சொல்லுங் காதலிருவரைப் பலர் அறிய இல்வாழ்க்கைப் படுப்பித்தற்குக் கருவியாய் நிற்குந் திருமணச் சடங்கிற்குப் பெயராய் நிற்றலை உற்று நோக்குங்கால், அதுவுங் கரு என்னும் முதனிலையிற் பிறந்த தமிழ்ச் சொல்லாகுமேயன்றி, வடசொல்லாதல் செல்லாது. மேலுங், கரணம் என்னுஞ் சொல் திருமணச் சடங்கிற்குப் பெயராகப் பழைய இருக்குவேதம் முதலான நூல்களில் வழங்கப் படுதலையுங் கண்டிலம். அதுவேயுமன்றித், தமிழுக்கு இலக்கணங் கூறுந் தொல்காப்பியர் தமிழருடைய வழக்க வொழுக்கங் களைத் தமிழ்ச்சொற்களாற் கூறக்காண்டுமேயன்றி வடசொற் களாற் கூறுதலை அவரது நூலுள் யாண்டுங் கண்டிலேம்; அதனாலுங், கரணம் என்பது பழந்தமிழ்ச் சொல்லேயாதல் ஒருதலை; கரண்டி, கரம் முதலான சொற்களுங் கருவி எனப் பொருள்படுந் தமிழ்ச்சொற்களேயாதலாற், கரணம் என்பதுந் தமிழ்ச் சொல்லேயாதல் தேற்றமாமென்க.

முன்னெல்லாம், ஒருவரையொருவர் எதிர்ப்பட்டுக் காதல் கொண்ட ஆடவரும் மகளிருந், தம்மவர் நடுநின்று கூட்டாமல், தாமே ஒன்றுசேர்ந்து இல்வாழ்க்கையை நடத்திவந்தனர். அக் காலத்தில் ஒருவரையொருவர் வஞ்சித்தொழுகுதலும் பொய்யுங்

தலைக்காட்டவில்லை. பின்னர் நாட் செல்லச்செல்லச் சொன்ன சொற் பொய்த்தொழுகலுங் களவொழுக்கமுங் காதலொழுக்கத் திடையே தோன்றி வாழ்க்கையைச் சீர்குலைக்கலாயின. அம் மாறுதலைக் கண்ட பிறகே பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோர் முதலிற் காதல்கொண்ட இருவரைப் பலர் அறியத் தமராற் கூட்டுவித்து இல்வாழ்க்கைப் படுப்பிக்குந் திருமணச் சடங்கை வகுக்கலாயினர். இஃது ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரே,

> "பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்னர்
> ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப"

எனக் கூறுதலாற் றெற்றென விளங்காநிற்கும். காதலொழுக் கத்திற் பிழைபாடும் பொய்யும் பின்னாளிற் றோன்றினமைக்குத், துடியந்தமன்னன முதலிற் சகுந்தலையைக் காதலிற் கூடிப், பின்னரவளைத் தான் கூடியதில்லையெனப் பொய்புகன்றமையே சான்றாம். எனவே, காதற் களவொழுக்கமும், அதில் ஈடுபட் டாரை அவர்தம் பெற்றாரும உற்றாரும் இடைநின்று புணர்த்தி இல்லறத்தின்பாற் படுப்பிக்குங் கற்பொழுக்கமும் பணடைத் தமிழர்க்குள் நிகழ்ந்த முறையினையே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் களவியல் கற்பியலில் நன்கு விளக்கித தூய செந்தமிழ் நூலாகிய தொல்காப்பியப் பொருளோதத்தினை அருளிச் செய்தனரன்றி, தமிழரதுவாழக்கைக்குப புறமபான ஆரியமுறையினையோ அல்லது வேறறுநாட்டு மக்கள் முறையினையோ எடுத்து அவற்றிற்கு இலக்கணங் கூறப்புகுந்தாரல்லர். தாங்கூறப்புகுந்த தமிழரின் களவொழுக்கததோ டொப்பது பிறநாட்டின்கண்ணும் உண் டென்றும், அஃதங்கே "யாழோர் மன்றல்" எனப் பெயர்பெறு மென்றுங் கூறினாரல்லது, அவ்வியாழோர் மன்றலைப்பற்றி வேறேதுங் கூறினாரல்லர். மேலும், தமிழரின் களவொழுக்கத் தோடு ஒப்பது வேற்று நாட்டகத்தும் உண்டென்று கூறிய ஆசிரியர், தமிழரின் கற்பொழுக்கத்தைக் கூறுகின்றுழி அதனையொப்பது வேற்றுநாட்டகத்தும் உண்டென்று கூறாமை யால், அவர்காலத்தில் வடக்கேயிருந்த ஆரியர்க்குள்ளும் பிறர்க்குள்ளுங் கறபொழுக்கம் நடைபெறவில்லையென்பதே துணி பொருளாம். அஞ்ஞான்றை ஆரியமாந்தர் கற்பொழுக்கத்தை

ஒரு பொருட்டாகக் கருதவில்லையென்பது எமது மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் நூலில் வலிய சான்றுகளுடன் காட்டப்படுகின்றது (பக்கம் ௬௭௭-௬௮௦). ஆனால், தமிழ் மக்களோ தம்மகளிரின் கற்பொழுக்கத்தைத் தம் உயிரினுஞ் சிறந்ததாகப் பாராட்டி வந்தனரென்பதற்கு,

> "உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நாணே, நாணினுஞ்
> செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்றெனத்
> தொல்லோர் கிளவி புல்லிய நெஞ்சமொடு"
>
> (களவியல்-௨௨)

என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரமே உறுபெருஞ் சான்றுமென்க.

ஈதிங்ஙனமாகவுந் திருமணச்சடங்கை உண்டாக்கி அதனாற் றமிழ்மாதர்க்குக் கற்பொழுக்கத்தைக் கற்பித்து வைத்தவர் ஆரியமுனிவர்களேயென ஒரு பார்ப்பனத் தமிழ்ப்புலவர் கூறினார். இவர் இவ்வாறு கூறுதற்கு 'ஐயர்' 'கரணம்' என்னும் இரு சொற்களையுங் கருவியாய்க் கொண்டனர் போலும். இவரது கருத்து ஐயர் என்னுஞ் சொல் ஆரியர் என்னுஞ்சொல்லின் சிதைவு என்பதே போலும். ஆனால், இவர் அங்ஙனங் கருது தற்குச் சான்றேதுமுண்டோவெனின்; ஒரு சிறிதுமில்லை. ஆரியர் என்னுஞ் சொல்லே தொல்காப்பியத்துள் யாண்டுங் காணப்படா ததாக, அதன் சிதைவே ஐயர் எனக் கருதுதல் முயற்கொம்பு ஒருசாண் நீளம் உள்ளதெனச் சிலரும் அரைச்சாண் நீளம் உள்ள தென வேறு சிலருங் கூறி வழக்கிடுவதற்கே ஒப்பாயிருக்கின்றது. உண்மையான் ஆராயுங்கால், ஐயர் என்னுஞ்சொல் முதலில், "ஐ வியப்பாகும்" என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அறிவுறுத்தி யாங்கு, "வியக்கத்தக்க குணமுஞ் செயலும் உடைய முனிவரையே" குறிக்குந் தனித்தமிழச் சொல்லாய் வழங்கிற்று; பின்னர் அஃது ஒரு குடும்பத்திற் றலைவராய்க் குணத்திலுஞ் செயலிலுஞ் சிறந்தாரை யுணர்த்துதற்கு வழங்கலாயிற்று. இஃது, "இளமா எயிற்றி இவைகாண் நின் ஐயர்" என்னுஞ் சிலப்பதிகார வேட்டுவ வரிச் செய்யுளில் அப் பொருள் தந்து வருதலால் நன்கறியப்படும். எனவே, அக்காலத்தில் தமதுயர்குடிப்பிறந்த விடலையரும்

மடந்தையருங் காதற் கற்பொழுக்கம் பிழைத்து நடவாமற் பலரறியக் கூடி இல்வாழ்க்கையினை இனிது நடத்தல் வேண்டும் என்பதிற் கண்ணுங்கருத்தும் உடைய குடும்பத்தலைவராலும், அவர்க்குத் துணைநின்ற சான்றோராலுமே திருமணச்சடங்கு வகுக்கப்பட்டதன்றி, வடக்கிலிருந்து போந்து குடியேறிக் காதற் கற்பொழுக்கம் இன்னதென்றே அறியாத ஆரிய மாந்தரால் வகுக்கப்பட்டதன்று. தமிழரும் ஆரியருங் கலந்த கலப்பிற் றோன்றிய இருஞான்றைப பார்ப்பனர் தம்மைத்தாமே உயர்த்துக் கொள்ளுதல் வேண்டி 'ஐயர்' எனனுஞ் சொல்லைத் தமக்குப் பட்டப்பெயராக வைத்துக்கொண்டதுபோல, அஞ்ஞான்றிருந்த விண்ணந்தாயன், மாடலன், உருத்திரங்கண்ணன், கபிலன முதலான பார்பபனர் தமிழறிஞராயிருந்தும் அவர் ஐயர் என்னும் பட்டப்பெயரைச் சூடிக்கொண்டார் அல்லர். ஆகவே, 'ஐயர்' என்னுஞ் சொற்கொண்டு, தமிழர்க்குத் திருமணச்சடங்கை வகுத்து அவரைக் கற்பொழுக்கத்தில் நிறுத்தினவர் ஆரிய முனிவரேயென்றும், அங்ஙனம் அவர் வகுத்த ஆரியமணச் சடங்கே 'கரணம்' எனப் பெயர் பெறலாயிற்றென்றும் பார்ப்பனப் புலவர் சிலர் கூறு முரை பொருந்தாவுரையேயாதல் தெற்றென விளங்காநிற்கும். தொல்காப்பிய நூலுக்கு உரைவகுத்த இளம் பூரணர், நச்சினார்க்கினியர் முதலான உரைகாரரெல்லாந், தொல் காப்பியருக்கு நாலாயிர ஆண்டு பிற்பட்டகாலத்தே யிருந்தவர்; அல்லாமலும், இவ்வுரைகாரர் காலத்தே பார்ப்பனர்தம் பொருந் தாக் கொளகைகள் இத்தமிழ் நாட்டின்கட் பரவி விட்டமையால், அக்கொள்கைகளிற் சிக்குண்ட அவ்வுரைகாரர் அக்கொள்கை களுக்கு ஏற்பத் தொல்காப்பிய நூலுக்கு இடையிடையே பொருந்தாவுரை யுரைத்து, அதன் ஆசிரியர் கருத்தினைப் பெரிதும் பிறழ்த்திப் பிழைபட்டனர். மேலும், நச்சினார்க்கினியர், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரை ஓர் ஆரிய முனிவராக்க விழைந்து அவர் ஜமதக்கி புதல்வரென்றும், அவரது இயற்பெயர் 'திரண தூமாக்கி' என்றும், அவர் அகத்திய முனிவர்க்கு மாணாக்கரென்றும் ஒருபெரும் பொய்க்கதை கட்டி அதனைத் தமது உரைமுகத்தில் விரித்துவைத்தார். இக் கதைக்குத் தினையளவு சான்றுதானும் பழைய செந்தமிழ் இலக்கி யங்களிலாதல், தொல்காப்பிய நூற்பாவிலாதல் காணப்

படவில்லை. அகத்திய முனிவரைப்பற்றிய குறிப்பு இறைய னாரகப்பொருளுரைப்பாயிரத்தில் முதன்முதல் நீலகண்டனா ரென்பவரால் நுழைக்கப்பட்டது. இறையனாரகப் பொருளுரைக்கு முற்பட்ட எந்தப் பழந்தமிழ்நூலிலும் அகத்தியரைப்பற்றிய குறிப்புமில்லை, அவர்க்குத் தொல்காப்பியர் மாணாக்கரெனவாதல், தொல்காப்பியரின் இயற்பெயர் திரணதூமாக்கி எனவாதல் அப் பழைய செந்தமிழ்நூல்களில் யாண்டும் நுவலப்படவுமில்லை. அதனால், இவையெல்லாந் தமிழ்மொழியின் சிறப்பைக் குலைத்துத் தமிழாசிரியரின் தனிப்பெருமாட்சியினைச் சிதைக்கப் பார்ப்பனப் புலவர் சூழ்ச்சிசெய்து கட்டிய முழுப்பொய்யும் புரட்டுமாதலை உண்மைத்தமிழராவார் அனைவருங் கருத்திற்பதிக்கற்பாலார்.

இனி, மிகப்பழைய காலத்தே குடும்பத்தலைவராலும் அவர்க்குதவியாயிருந்த தமிழாசிரியராலும் நடத்திவைக்கப்பட்ட திருமணச்சடங்கு இக்காலத்துந் தமிழ் வகுப்பினர் சிலர்பாற், பார்ப்பனர் உதவியின்றியே நடத்தப்பட்டு வருதலால், உண்மைத் தமிழ்மரபிற் றோன்றிய மற்றை வகுப்பாரும் அப் பழைய திருமணச்சடங்கின்படி, தங்குலமுதல்வரைக் கொண்டாவது, தம்மிற் கற்று வல்லராய் விளங்கும் ஆசிரியரைக் கொண்டாவது தம் மக்களுக்குத் திருமணத்தை நடத்திவைக்கக் கடமைப்பட்டவரா யிருக்கின்றனர். பார்ப்பனரைக் கொண்டு நடத்திவைக்கும் பிற்கால வழக்கத்தை அறவே ஒழித்து விடல்வேண்டும். தமிழர்கள் தம்மைச் சார்ந்த பார்ப்பனர்க்கு எவ்வளவோ உயர்வு கொடுத்து அவர்களைப் பலவகையிற் பாராட்டியும், பார்ப்பனர், தமிழர் எல்லாரையும் வேசிமக்கள் தொழுத்தைகள் எனப் பொருள்படுஞ் சூத்திரர் என்னுஞ் சொல்லால் அழைத்து இழிவு படுத்தியே வருகின்றனர். அதுமட்டுமோ! தமிழர்களைத் தொடுதலும் ஆகாது; அவர்களோடு உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்தலும் ஆகாது என்னுங் கொள்கையில் விடாப்பிடியாய் நின்று, தமிழரெல்லாரையுந் தம்மினின்றும் விலக்கியே பார்ப்பன ரெல்லாரும் ஒழுகிவருதலை நேரே கண்டிருந்தும், அவரைத் தமது திருமணச்சடங்கு தென்புலத்தார் வழிபாடு முதலியவைகளுக்கு ஆசிரியராக வருவித்து வைத்து, அவரது காலில் விழுவதினும் மானக்கேடான செயல் தமிழர்க்கு வேறு வேண்டுமோ சொன்

மின்கள்! ஆரியர் முதலான எல்லா மாந்தர்க்கும் பண்டைநாளி லிருந்தே கடவுள் வழிபாடு அருளொழுக்கம் உழவு வாணிகம் அரசியல் கற்புமணம் முதலான நாகரிக நடைகளைக் கற்பித்துக் கொடுத்து அவரெல்லார்க்கும் மேலான விழுமிய இம்மை மறுமை வாழ்க்கையிற் றனியரசு செலுத்திய தமிழர் இஞ்ஞான்று அத்தனிப்பெருஞ் சிறப்பெல்லாம் இழந்து, பார்ப்பனர்க்கு அடிமைகளாகி, அவர்கள் தம்மை வேசிமக்களென அழைக்கவும் ஒருப்பட்டிருப்பது கலிகாலச்செயலோ! கருத்தழிந்த பிழைப்போ! இன்னதென் றறிகிலம். உண்மைத் தமிழராவார் இனி இம்மானங்கெட்ட பிழைப்பை விட்டுத், தம் முன்னோர் சென்ற மானவாழ்க்கையைப் பின்பற்றி, நனகினிது வாழ முன்னிற்பாராக!

உகூ. பழைய திருமணச்சடங்கை இப்போது நடத்தும் முறை

இனிப், பந்தரும் வீடும் ஒப்பனை செய்யவேண்டும் முறையிற் செய்வித்துப், பண்டைநாட் டமிழர் திருமணம் வெண்டிங்கள் சகடு (உரோகிணி) என்னும் விண்மீனையணைந்த நாளின் விடியற்காலத்தே நடத்தப்பட்டமையால், இப்போதும் அதேநாளின் வைகறை விடியலில் தமிழராவார் அனைவருந் தம்மக்கட்குத் திருமணம் நடப்பித்தல் வேண்டும். வேறு நாளுங் கோளும் ஓரையும் பொருத்தமும் பார்த்தல் ஆகாது. திருமணத்தை நடத்திவைத்தற்குக் கற்றுவல்ல தக்கார் ஒருவரைத் தம்மவரிலிருந்தேனும் பிறரிலிருந்தேனுந் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டு அவரது சொற்படி அதனை நடத்துக. விடியற்காலையில் எல்லாம்வல்ல இறைவனைத் தொழுதே இம் மங்கல வினையைத் துவங்கல் வேண்டுமாதலால், நம் சமய முதலாசிரியராகிய மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிச்செய்த,

"கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி
குருகுகள் இயம்பின இயம்பின சங்கம்

ஓவின தாரகை ஒளியொளி யுதயத்
தொருப்படு கின்றது விருப்பொடு நமக்குத்
தேவநற் செறிகழற் றளிணை காட்டாய்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே,
யாவரும் அறிவரி யாய்எமக் கெளியாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே"

என்னும் விடியற்காலை வணக்கச்செய்யுளை மணமகன் மணமகட் குரியார் அனைவரேனும், அல்லாதவரிற் சிலர் பலரேனும் ஆசிரியருடன் ஒத்து மெல்லிய குரலில் இனிதாகமிழற்றுதல்வேண்டும்.

அதன்பின் ஒருமங்கை தன் தலைமீது நெல்முதலான வித்துகள் இட்ட நிறைநீர்க்குடஞ் சுமந்தவராயும், மற்றொரு மங்கை அகனற அகல்விளக் கேந்தியவராயும் வந்து இணைந்து நிற்கும்படி செய்க; அங்ஙனம் அவ்விருவரும் வந்து நிற்கும்படி செய்கையில்,

"முத்துநற் றாமம்பூ மாலைதூக்கி
முளைக்குடந் தூபநற் றீபம்வைம்மின்
சத்தியுஞ் சோமியும் பார்மகளும்
நாமக ளோடுபல் லாண்டிசைமின்
சித்தியுங் கௌரியும் பார்ப்பதியுங்
கங்கையும் வந்து கவரிகொண்மின்
அத்தன்ஐ யாறன்அம் மானைப்பாடி
ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே"

என்னுந் திருவாசகச் செய்யுளை ஓதுக.

அதன்பின் ஆண்மகப்பெற்ற மாதரார் நால்வர், நீராட்டிப் புத்தாடை அணிகலம்பூட்டி மலர்மாலை சூட்டப்பட்ட மணமகன் மணமகளைப் பந்தரிற் கொணர்ந்து, நிறை நீர்க்குடமும் அகல் விளக்கும் ஏந்தி நிற்கும் மங்கையர் இருவர் எதிரே அவரை நிறுத்தி, மணமக்கள் அவ்விருவர் மேலும் மலர்தூவி வழிபடுமாறு செய்க; அவ்வாறவர் செய்கையிற்,

"பேதம் இல்லதோர் கற்ப ளித்த
  பெருந்து றைப்பெரு வெள்ளமே
ஏத மேபல பேச நீயெனை
  ஏதி லார்முனம் என்செய்தாய்
சாதல் சாதல்பொல் லாமை யற்ற
  தனிச்ச ரண்சர ணாமெனக்
காத லால்உனை யோத நீவந்து
  காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே"

என்னும் திருவாசகச் செய்யுளை அவரும் பிறரும் ஓதுமாறு செய்க. இங்ஙனஞ் செய்யும் வழிபாட்டின் கருத்து என்னையென்றால், நிறை நீர்க்குடமானது எல்லாவுயிர்க்குந் தாயாகிய உமைப் பிராட்டிக்கு அடையாளமாகும்; அகல் விளக்கானது எல்லாவுயிர்க்குந் தந்தையாகிய சிவபிரானுக்கு அடையாளமாகும். நீரின் றன்மையானது குளிர்ந்த அருட்பெருங் களஞ்சியமான அம்மையினியல்பை ஒப்பதென்றும், அகல்விளக்கி லெரியுந் தீச்சுடரானது ஒளிவடிவினனான அப்பனியல்பை ஒப்பதென்றும் முன்னரே விளக்கிக் காட்டினோம். அம்மையும் அப்பனுஞ் சேர்ந்த சேர்க்கையினாலேயே இவ்வுலகுயிர்கள் அத்தனையுந் தோன்றி அறிவும் இன்பமும் மேன்மேற் பெருகி வாழுமாறுபோல், பெண்ணும் ஆணுமாகிய மணமகளும், மணமகனும் அவரது திருவருளியக்கத்தாற் காதலன்பிற் பிணைந்து, தம்போல் இறைவனுதவியாற் பிறவிக்கு வர வேண்டிய சில உயிர்களைத் தம்மினின்றுந் தோற்றுவித்து, அவ்வாற்றால் இறைவனது அருட்பெருஞ் செயலுக்குத் தாமும் ஒரு சிறு கருவியாயிருந்துதவித் தமது பிறவியைப் புனிதமாக்கிக் கொள்ளுதலை வேண்டிச் செய்வதே அவ் வழிபாட்டின் கருத்தாகும். நிறைநீர்க்குடத்தில் இடப்படும் நெல் முதலான வித்துகள், அப்பனது சேர்க்கையால் அம்மையின் அகட்டினின்றும் உண்டாக இருக்கும் உயிர்களுக்கு அடையாளமாகும். அங்ஙனமே தன் காதலனது சேர்க்கையால் மணமகளுந் தன் னகட்டினின்றும் மக்கள் பலரைப் பிறவிக்குக் கொண்டுவரல் வேண்டுமென்பதும் அதனாற் போதரும் உள்ளுறை பொருளாகும்.

ஆசிரியர் திருவள்ளுவநாயனாரும்,

"மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி மற்றதன்
நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு"

என்று அருளிச்செய்தன ரன்றே?

மேற் சொல்லியவாறு அம்மையப்பர் வழிபாடு நடந்த பின், அம்மையப்பரெதிரே ஒரு தட்டத்திற் பூ மஞ்சள் திருநீறு குங்குமத்துடன் தாலி கோத்துவைத்த மங்கல நாணை ஆசிரியன் அம்மாதரார் நால்வர் கையில் எடுத்துக்கொடுக்க, அவரதனை மணமகன் கையிற் கொடுக்க மணமகன் அதனை மணமகள் கழுத்திற் பூட்டல்வேண்டும்; அப்போது அம்மாதரார் நால் வரும்,

"கற்பினின் வழாஅ நற்பல உதவிப்,
பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை ஆகுக!"

என வாழ்த்தி நீரும் பூவும் நெல்லொடு சேர்த்து மணமகள் கூந்தன்மேற் சிதறல்வேண்டும். அதன்பிற், பெற்றார் சுற்றத்தார் நண்பர் முதலாயினரெல்லாரும் மஞ்சளரிசியும் பூவுங் கையில் ஏந்திக்,

"காதலற் பிரியாமே கவவுக்கை நெகிழாமே
அறவோர்க் களித்தும் அந்தணர் ஓம்பியுந்
துறவோர்க் கெதிர்ந்துந் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கொண்டும் வியன்றமிழ் வளர்த்தும்
அம்மை யப்பரை அடிபணிந் தேத்தியும்
நன்மகப் பயந்து பொன்வளம் பெற்று
ஊழி யூழியும் வாழியர் பெரிதே!"

என வாழ்த்தி மணமகள் மணமகன்மேல் அவற்றைத் தூவுக.

அதன்பின், மணமக்கள் இருவரும் ஆசிரியனையும் பெற்றார் சுற்றத்தார் நண்பர் முதலான எல்லாரையும் வணங்கியபின், அவரை மணப்பந்தரி னின்றும் அழைத்துப்போய், ஒரு தனி யிடத்தில் அமர்த்தி, அவ்விருவரும அருந்தப் பாலும் பழமுந் தருக.

அதன்பின், திருமணத்திற்கு வந்தார் அனைவர்க்கும் காலையிற் சிற்றுண்டியும், பின்னர்த் தீஞ்சுவை யுணவும் வழங்குக.

அதன்பின், மாலையில் மணமக்களைத் திருமணப் பந்தரிற் கொணர்ந்து அமர்வித்து, எல்லாரும் ஒருங்கு குழுமி அவர்க்கு வாழ்த்துரை பகர்ந்து, இசைவல்லாரை வருவித்து வைத்துத், தேவார இசையரங்கு நடாத்தி, எல்லாரும் இறைவன் மேலதான இன்னிசை கேட்டு மகிழ்க.

அதன்பின், இராப்பொழுதில் உண்டாட்டு நடந் தேறியபின், மணமகளைப் பெற்றாரும் அவர்க்கு மிக நெருங்கிய உறவினர் சிலரும் மணமகளைக் கொணர்ந்து மணமகனிடஞ் சேர்ப் பித்து,

"ஆனந்த வெள்ளத் தழுந்துமொ ராருயிர் ஈருருக்கொண்
டானந்த வெள்ளத் திடைத்திளைத் தாலொக்கும் அம்பலஞ்சேர்
ஆனந்த வெள்ளத் தறைகழ லோன்அருள் பெற்றவரின்
ஆனந்த வெள்ளம்வற் றாதுமுற் றாதிவ் வணிமிலமே"

என்னுந் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார் திருப்பாட்டையும்,

"மண்ணின்நல் லவண்ணம் வாழலாம் வைகலும்
எண்ணின்நல் லகதிக்கி யாதுமோர் குறைவிலை,
கண்ணினல் லஃதுறுங் கழுமல வளநகர்ப்
பெண்ணினல் லாளொடும் பெருந்தகை யிருந்ததே"

என்னுந் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான்றன் திருப்பாட்டையும்,

"பொன்னு மெய்ப்பொரு ளுந்தரு வானைப்
போக முந்திரு வும்புணர்ப் பானைப்
பின்னை யென்பிழை யைப்பொ றுப் பானைப்
பிழையெ லாந்தவி ரப்பணிப் பானை
இன்ன தன்மைய னென்றறி யொண்ணா
எம்மா னையெளி வந்தபி ரானை
அன்னம் வைகும்வ யற்பழ னத்தணி
ஆரு ரானை மறக்கலு மாமே"

என்னுஞ் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருப்பாட்டையும் ஓதிப் "பேர் இற்கிழத்தி ஆகென" வாழ்த்தி, அவ்விருவரும் ஒருங்குகூடிக் காதலின்பம் நுகர்ந்து துயில் கொள்ளுமாறு செய்து திருமண வினையை நிறைவு செய்திடுக.

இங்ஙனமாகப் பண்டைத் தமிழர்தந் திருமணச் சடங்கைப் பண்டைமுறைப்படி மணமக்களின் தமரைக்கொண்டே மேற் காட்டியவாறு செய்துவைத்தல் தமிழ் மக்களனைவர்க்கும் இன்றிய மையாத கடமையாமென்க.

௩௦. திருமண வேள்விச் சடங்கு

இனி, ஒளி வடிவினனாகிய இறைவனை ஞாயிறு திங்கள் தீ யென்னும் ஒளியுடைப் பொருள்களில் வைத்துச் செய்யும் வழி பாட்டை முதன்முதற் கண்டறிந்தவர்கள் பண்டைத் தமிழ் மக்களே யாவர் என்னும் உண்மையினை மேலே விரித்து விளக்கி யிருக்கின்றேம். அவ்வுண்மையைக் கண்டறிந்தபின், ஞாயிறு திங்கள் தீ யென்னும் மூன்றும், அனற்பிழம்பே யாதலால், அம்மூன்றையும் அனல்வடிவில் அருகே வைத்து, அன்பிற் கடையாளம ஆவனவெல்லாஞ் செய்து வழிபடுதலிற் பெருவிழைவு கொண்ட தமிழ்ச்சான்றோர் பண்டை நாளிலேயே முத்தீவேள்வி வேட்டு இறைவனை வழிபட்டு வரலாயினர். இது, பாண்டவருந் துரியோதனன் முதலியோரும் போர்செய்த வழி அவ்விருவரது படைக்கும் பெருஞ்சோறு வழங்கிய உதியஞ்சேரலாதனை முரஞ்சி யூர் முடிநாகராயர் என்னும் நல்லிசைப்புலவர் பாடிய ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட மிகப் பழைய செய்யுளாகிய "மண்டிணிந்த நிலனும்" என்பதன்கண்,

"சிறுதலை நவ்விப் பெருங்கண் மாப்பிணை
அந்தி யந்தணர் அருங்கடன் இறுக்கும்
முத்தீ விளக்கிற் றுஞ்சும்
பொற்கோட் டிமயமும் பொதியமும் போன்றே"

(புறநானூறு, ௨)

எனப்போந்த பகுதியால் நன்கு விளங்காநிற்கும். தமிழ் நாட்டு அந்தணர் செய்துபோந்த இம் முத்தீ வேள்வியினையே, பின்னர்த் திராவிட ஆரியராகிய பார்ப்பனர் தமக்குரியதாக் கைக்கொண்டு, அவ்வேள்விக்கண் எருத்து மாடுகளைக் கொன்று அவற்றை வேட்கலாயினர். தமிழந்தணர் வேட்ட முத்தீவேள்வி உயிர்க் கொலை இல்லாதது; இறைவன் வழிபாடு ஒன்றே நுதலியது; தீப்பிழம்பு வடிவாம அஃது இறைவனுருவாயே திகழ்வது. பார்ப்பனர் வேட்ட வேள்வியோ உயிர்க்கொலை கட்குடியொடு கூடியது; தீவடிவோ இறைவ னுருவாய்க் கருதப்படாமற், பார்ப்பனர் தாம் வணங்குஞ் சிறுதெய்வங்களாகிய இந்திரன் வருணன் மித்திரன் முதலியோர்க்குத் தாங் கொடுக்கும் பலியுணவை ஏற்றுக்கொடுக்கும் ஓர் ஏவலனது வடிவாக அவராற் கருதப் படுவது. இன்னும் இதன் விரிவெல்லாம் மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் எமது பெருநூலிற் கண்டு கொள்க.

மேற்கூறியவாறு, தமிழ் அந்தணர் இறைவன் வழிபாடாக வேட்டுவந்த முத்தீ வேள்வியைத், தமிழ்நாட்டிற் குடிபுகுந்து வைகிய திராவிட ஆரியப்பார்ப்பனர் தமது சிறுதெய்வ வெறியாட்டுக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டதுமல்லாமல், தமிழ்மக்களிற் செல்வரா யிருப்பார் செய்த திருமணச் சடங்கிலும் அதனை மெல்லமெல்ல நுழைத்து, அவ்வாற்றால் தாமே அத் திருமணச் சடங்கினைச் செய்து வைக்கும் ஆசிரியராகவும் அமர்ந்து, அவரது செல்வத்தைத் தோலிருக்கச் சுளைவிழுங்குதல் போல் நயமாகக் கவர்ந்து கொள்ளுதற்கும் வழி பிறப்பித்து விட்டனர். இஃது இற்றைக்கு ஆயிரத்து எண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே நிகழத் தொடங்கிவிட்டமை சிலப்பதிகாரம் என்னுஞ் செந்தமிழ்ப் பொருட்டொடர் நிலைச்செய்யுளால் நன்கறியப்படுகின்றது. மாசாத்துவான் என்னுஞ் செல்வத்திற் சிறந்த வணிகரின் புதல்வனான கோவலனுக்கும், அங்ஙனமே செல்வவளம் மிக்க மாநாய்கன் என்னும் வணிகரின் புதல்வி கண்ணகிக்கும் நடந்த திருமணத்தை ஒரு திராவிட ஆரியப் பார்ப்பனனே ஆசிரியனும் அமர்ந்து முத்தீ வேள்வி வேட்டு நடத்தி வைத்தமை,

"நீல விதானத்து நித்திலப்பூம் பந்தர்க்கீழ்
வானூர் மதியஞ் சகடணைய வானத்துச்
சாலி யொருமீன் தகையாளைக் கோவலன்
மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிடத்
தீவலஞ் செய்வது காண்பார்கள் நோன்பென்னை"

என்னுஞ் சிலப்பதிகார 'மங்கலவாழ்த்துப் பாடற்' பகுதியால் தெற்றெனப் புலனாகின்றதன்றோ? கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் ஈற்றில் இயற்றப்பட்ட சிலப்பதிகாரத்தும் அதற்குப பிற்பட்ட நூல்களிலுமே திராவிட ஆரியப்பார்ப்பனா தமிழ்ச் செல்வர் குடியிற் றிருமணம் நடத்தி வைத்த நிகழ்ச்சி சொல்லப பட்டிருக்கின்றது. மற்றுச், சிலப்பதிகாரத்திற்கு முற்பட்ட நூல்களிலோ பார்ப்பனர் செய்துவைத்த திருமண நிகழ்ச்சி ஒரு சிறிதுங் குறிக்கப்படவில்லை. முன்னே அகநானூற்றுச் செய்யுளில் நுவலப்பட்ட வண்ணம் மணமக்களின பெற்றாரும் உற்றாரும அவர்தம் திருமணத்தை நடத்தும் முறையே இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட பழையகாலத்திற் றமிழ் மக்களாற் கையாளபபட்டு வந்தமை நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று.

அங்ஙனம் திராவிட ஆரியப்பார்ப்பனர், தமிழர்க்குரிய முத்தீ வழிபாட்டை நுழைத்துத தமிழ்ச்செல்வர் தம் திருமணத்தை நடத்தியவழிப் பண்டைத் தமிழர்தம் திருமணமுறையினை முற்றும் மாற்றிவிட இயலாமல், அதிற் பெருமபகுதியைத் தாந் தழுவிக்கொண்டு, தமக்குரிய சிலவற்றைமட்டும் அதிற் புதிது புகுத்தி அதனைச் செய்துவரலாயினர். தூண்களை வரிசையாக நிறுத்திச் சமைத்த பந்தரிற் பூமாலைகளைத் தொடர்ந்துகட்டி ஒப்பனைசெய்து அதன்கீழ்ப் பண்டைத் தமிழர் தந் திருமணத்தை நடத்திறாற்போலவே, சிலப்பதிகாரகாலத்துத் தமிழர்களுந் திருமணம் நடத்தினமை,

"மாலைதாழ் சென்னி வைரமணித் தூணகத்து
நீல விதானத்து நித்திலப்பூம் பந்தர்க்கீழ்"

என அந்நூல் நுவலுமாற்றால் அறியப்படும். இங்ஙனமே இன்றுகாறுந் தமிழர்தந் திருமணம் பந்தர்க்கீழ் நடைபெற்றுவருதல்

யாவரும் அறிந்ததே யாகும். இன்னும், நந்தமிழ் முன்னோர் முழுமதியானது சகடு என்னும் வான்மீனை யணைந்த நாளிலே திருமணம் நடத்தியவாறுபோலவே, சிலப்பதிகார காலத்துத் தமிழ்மக்களும் அதனை நடத்தி வந்தமை "வானூர் மதியஞ் சகடு அணைய" என அந்நூல் கூறுமாற்றால் இனிது விளங்கா நிற்கும். பழந்தமிழர் அம்மையப்பர் வழிபாட்டிற்கு அடையாள மாக நிறைநீர்க்குடஞ் சுமந்த மாதரையும் அகல்விளக்கேந்திய மாதரையும் வருவித்து நிறுத்தி மணமக்கள் அவரை வழிபடு மாறு செய்ததுபோலவே, சிலப்பதிகார காலத்துத் தமிழரும் அவ்விரண்டுந் தாங்கிய மாதரைத் திருமணபபந்தரில் வருவித்து நிறுத்தினமை,

"விளக்கினர் கலத்தினர் விரிந்த பாலிகை
முளைக்குட நிரையினர்"

என அந்நூல் புகலுமாற்றாற் புலனும். இன்னும் மகளிர் நால்வர் கூடி மணமக்களை வாழ்த்தவும், அதன்பின் அவர்தந் தமர் போந்து மணமக்களைப் புணர்த்தவும் பண்டைத் தமிழர்தந் திருமணம் நடைபெற்றவாறு போலவே, சிலப்பதிகார காலத்துத் தமிழர்தந் திருமணமும் நடைபெற்றமை,

"போதொடு விரிகூந்தற் பொலன்நறுங் கொடியன்னார்
காதலற் பிரியாமற் கவவுக்கை ஞெகிழாமற்
றீதறு கெனவேத்திச் சின்மலர் கொடுதூவி
அங்கண் உலகில் அருந்ததி யன்னாளை
மங்கல நல்லமளி ஏற்றினார்"

என அந்நூல் கிளக்குமாற்றால் தெளியப்படும். எனவே, பண் டைத் தமிழர்தந் திருமணச் சடங்கிற் பெரும்பகுதி சிலப்பதிகார காலத்தும் அதற்குப்பின் இற்றைநாள்வரையும் பார்ப்பனரே ஆசிரியரா யிருந்து நடத்துந் திருமணச் சடங்கிலும் புகுந்து அதற்குச்சிறப்பளித்துவருதல் ஐயுறவின்றித் துணியப்படுமென்க.

அங்ஙனமாயிற், றமிழரது திருமணச்சடங்கிற் பார்ப்பனராற் புதிது புகுத்தப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் யாவையோவெனிற், கூறுதும்:

இருக்குவேதப் பத்தாம் மண்டிலத்தில் திருமணச் சடங்கினை நுவலும் அ௫ ஆம் பதிகத்தில், முத்தீ வேள்வி வேட்டு அதன் முன்னிலையில் திருமணம நடத்தப்பட்டதாக ஏதொரு குறிப்புங் காணப்படவில்லை; அங்கே நுவலப்படுவ தெல்லாம் மணமகளுக்கு முன்னமே மூன்று கணவர் உளரென்றும், அம் மூவருள் முதற் கணவன் சோமன் என்றும், பின்னர் அச் சோமன் அவளைக் கந்தருவர்க்குக் கொடுக்க அவர் அவட்கு இரண்டாங் கணவராயின ரென்றும். அதன்பின்னர்த் தீக்கடவுள் அவட்கு மூன்றாங் கணவன ஆயின னென்றும், அதன்பின் மக்கட் பிறவியினளான ஒரு மாதின் வயிற்றிற் பிறந்த ஓர் ஆடவன் அவட்கு நான்காங் கணவனாயின னெனறுங் கூறுங் குற்றமான குறிப்புகளே யாம். மக்கள் வயிற்றிற் பிறந்த ஒரு பெண்மகளுக்குத் தேவர்கள் தந்தையர் ஆவரேயல்லாற், கணவர் ஆகார். அவ்வாறிருக்கப் பார்ப்பனர் அத் தேவர்களையெல்லாம் அவட்குக் கணவராகக் கூறுவது அவடன் கற்புக்கு இழுக்காமன்றோ? ஆனால், ஆரிய நடையைத் தழீஇய பார்ப்பனர்க்கு அவர்தம் மகளிரின் கற்பைப் பற்றிய கவலை சிறிதுமேயில்லை யென்பது முன்னமே காட்டப் பட்டது. மற்றுத். தமிழ்மக்கட்கோ தம் மகளிரின் கற்பொழுக் கத்திற் கண்ணுங்கருத்தும் மிகுதியாயிருந்தன. தமிழ்க்குல மகளிர் தாங் காதலித்த கணவனையன்றித் தெய்வத்தையுந் தொழார்; ஆடவர் பிறரைத் தங் கனவிலுங் கருதார். இஃது உணர்ந்தன்றே தெய்வத்திருவள்ளுவர்,

> "தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
> பெய்யெனப் பெய்யும் மழை"

என அருளிச்செய்தார். ஆகவே, பண்டைத் தமிழர்தந் திருமணச் சடங்கைப் பார்த்துத், தமக்குள்ளும் அதனை யொப்பதாகத் திருமணம் நடத்தப் புகுந்த திராவிட ஆரியப்பார்ப்பனர் முத்தீ வேளாமலே, தமர் முன்னிலையில் மணமகன் தன் மணமகள் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு தேவர்களை வேண்டி அவளைத் தனக்குரியளாகச் செய்து கொண்ட அவ்வளவே இருக்குவேதப் பதிகத்திற் சொல்லப்பட்டிருத்தல் நினைவுகூரற்பாற்று. இது கொண்டு, இருக்குவேத இறுதிக்காலத்தில் திராவிட ஆரியர்க்

குள் நடத்தப்பட்ட திருமணச்சடங்கில் முத்தீ வேள்வி வேட்கப் படவில்லை யென்பது திண்ணமாய்ப் பெறப்படுதல் காண்க.

இனி அதர்வவேதப் பதினான்காம் மண்டிலத்திற்போந்த முதற்பதிகத்திலோ வேள்விவேட்டுத் திருமணம் நடத்தப் பட்டமையும், அவ்வேள்வித்தீயைச் சூழ மணமகள் வலம் வந்தமையும் விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இதனால், இருக்குவேத இறுதிக்காலத்தில் நிகழாத வேள்வியை, அதர்வ வேத காலத்திற் பார்ப்பனர் புதிதாக வகுத்துத் திருமணம் நடத்தலானமை தெற்றெனவிளங்கா நிற்கும்.

இன்னும், இருக்குவேதப் பதிகத்திற் கூறப்படாத அம்மி மிதிக்கும் நிகழ்ச்சி, அதர்வவேதப் பதிகத்திற் கூறப்பட்டிருக் கின்றது. அங்ஙனம் மணமகள் அம்மி மிதித்த பிறகே மண மகன் அவளது கையைப் பற்றிக்கொண்டு தேவர்களுக்கு வேண்டுகோளுரை மொழிந்தனனென்றும் அதர்வவேதப் பதிகம் நுவல்கின்றது. இதுகொண்டு, மணமகள் அம்மி மிதிக்கும் நிகழ்ச்சியானது, அதர்வவேத காலத்துப் பார்ப்பனர்களாற் திருமணச் சடங்கிற் புதிது புகுத்தப்பட்டமை தெளியப்படும். ஆயினும், அது சிலப்பதிகாரத்திற் சொல்லப்படவில்லை.

இனி, அம்மி மிதித்தபின் அருந்ததி என்னும் வான்மீனை மணமகன் தன் மணமகளுக்குக் காட்டுஞ் சடங்கு பார்ப்பனர் நடத்துந் திருமணத்தில் இப்போது புதிது புகுத்தப்பட்டு நடை பெற்று வருகின்றது. இவ்வாறு அருந்ததி காட்டுஞ் சடங்கு இருக்கு வேதத்திலாதல் அதர்வவேதத்திலாதல் சிலப்பதிகாரத் திலாதல் குறிக்கப்படாமையால், அது முற்காலத்தில் நடந்த திருமணத்திற் சேர்ந்த தன்றென்றுஞ், சிலப்பதிகார காலத்தும் அது நடைபெறவில்லை யென்றுந் தேர்ந்தறிதல் வேண்டும். வைணவ ஆழ்வார்களில் ஒருவரான ஆண்டாள் அம்மை பாடிய ஆறுந்திருமொழியின் முதற்பத்துச் செய்யுளும் அவ்வம்மையார் தமக்குங் கண்ணனுக்குந் திருமணம் நடந்ததாகக் கனாக்கண்டு, அத்திருமணம் நடந்த முறைகளை அடைவே கூறும் வகையிற் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. அவர் கூறிய திருமணச்சடங்குகளிெ

தீ வலம்வருதல், அம்மி மிதித்தல் முதலியன சொல்லப்பட்டிருப்பினும், அருந்ததி காட்டுஞ் சடங்கு குறிப்பாலாயினுஞ் சொல்லப்படவே யில்லை. ஆகவே, இற்றைக்குத் தொள்ளாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த ஆண்டாளம்மையார் காலத்தும் அருந்ததிகாட்டும் நிகழ்ச்சி நடைபெறவில்லையென்பது தெற்றென உணரப்படும்.

மேலே ஆராய்ந்து காட்டியபடி, முத்தீ வேள்வியைத் தவிர, அம்மி மிதித்தல் அருந்ததி காட்டல் முதலிய சடங்குகளெல்லாம் பார்ப்பனர்களாற் காலங்கடோறும் புதியவாய்ப் புகுத்தப்பட்டவைகளே யாதலாலுங், காதலாற் கற்பொழுக்கத்தில் நிலைபெற்ற நந் தமிழ் மாதரார்க்குக் கல்லைப்போற் கற்பொழுக்கத்திற் றிண்ணியையாய் இருவென்றும், அருந்ததி யென்னும் ஆரிய மாதைப்போற் கற்பொழுக்கத்திற் சிறந்து திகழ என்றுங் கற்பித்தல் மீன் குஞ்சுக்கு நீச்சுக் கற்பித்தல்போல் மிகைப்பட்ட செய்கையாய்த் தமிழ்மாதரை இழிவுபடுத்தும் நீரதாய் இருத்தலின், அவையிரண்டுந் தமிழர்தந் திருமணச்சடங்குகளிற் சேராவண்ணம் அவையிற்றை அறவே விலக்கிவிடல்வேண்டும்.

இன்னும், முனிவர்களிற் சிறந்தவர் வசிட்டரென்றுங் கற்புடைமாதரிற் சிறந்தவள் அவர்தம் மனைவி அருந்ததியென்றுங் கதை கட்டிவிட்டவர்கள் பார்பபனரே யாவர். தமிழர்களையுந் தமிழ்மாதரையுந் தமிழ்த் தெய்வமாகிய சிவபிரானையுந் தாழ்த்துதற் பொருட்டே இக்கதை அவர்களாற் கட்டிவிடப்பட்டது. யாங்ஙனமெனிற், காட்டுதும். வடக்கிருந்து வந்த ஆரியர்க்குக் குரு வசிட்டரேயாவர். அவர் இவ்விந்திய நாட்டுள் வருதற்கு முன்னேதொட்டு, இங்கிருந்த தமிழர்களிற் சிறந்த குடியினரான பரதர்கட்குக் குரு விசுவாமித்திரரே யாவர். பரதவகுப்பினரிற் சேர்ந்த வியாசமுனிவரால் இருக்குவேதப் பாட்டுகள் ஒருங்கு கோத்து ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டஞான்று, அவர் விசுவாமித்திரராற் றீக்கடவுண்மேலும் பகலவன்மேலும் உருத்திரன்மேலும் இயற்றபபட்ட பாக்களுக்கு முதன்மை தந்து, வசிட்டராலும்அவர்தம் இனத்தவராலும் இந்திரன் வருணன்

முதலான சிறு தெய்வங்கண்மேற் பாடப்பட்ட பாக்களுக்குப் பாட்டினமிகுதி பற்றியதொரு பெருமைதந்து அவ் விருக்கு வேதத்தை ஒரு முறைப்படுத்தினர். தமிழ்முனிவரான வியாசர் நடுநிலை வழாதுநின்று, பிறப்பு இறப்பு இல்லா முழுமுதற் கடவுளான உருத்திரர்க்கும் அவரது பேரொளி விளக்கமான தழற்பிழம்புக்கும் பகலவற்கும் முதன்மை தந்தது கண்டு மனம்பொறாத வசிட்டரும் அவரைக் குருவாய்க் கருதிய பார்ப்பனரும் விசுவாமித்திரர் பாடிய இருக்குவேதப் பதிகங்களைத் தம்மவருள் எவரும் ஓதுதல் ஆகாதென ஒரு பெருந்தாக் கட்டுப்பாடு வைத்துக்கொண்டிருப்பதுடன், தமிழர்களைச் சூத்திரர்களென இழித்துப்பேசி, அச் சூத்திரர்க்குரிய தெய்வம் உருத்திரனே யாவனென்றும், உருத்திரன பார்ப்பனர்களால் வணங்கத்தக்கான் அல்லனென்றுங் கரைந்து, பார்ப்பனர்களால் வணங்கப்படுதற் குரியான் நாராயணனேயென வற்புறுத்தி, அந்நாராயணன்றன் பிறவிகளான இராமனையுங் கண்ணனையுமே இன்றுகாறும் வழிபட்டு வருகின்றார்கள். இதன் விரிவை எமது மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் நூலிற் காண்க.

அதுமட்டுமோ, அவ் வசிட்ட முனிவரின் மனைவி அருந்ததியைச், சிவபெருமானைப் பார்க்கிலும், அச் சிவ பெருமான்றன் புதல்வரான முருகபபிரானைப் பார்க்கிலும் உயர்ந்தவளாக்குதற்குச் சூழ்ச்சிசெய்து, சிவபெருமான் முருகக் கடவுளைத் தோற்றுவித்தல் வேண்டி வெளிப்படுத்திய விந்து வொளியை, அருந்ததியொழிந்த மற்றை முனிவரின் மனைவியரே ஏற்றுக் கருக்கொண்டு, அறுமுகக் கடவுளை ஈன்றனரென்றும் அப் பார்ப்பனர் ஒரு பொய்க்கதை கட்டிவிட்டார் இக்கதை பொய்யே யாயினும் இதனாற் போதரும் உண்மை யாதோவெனின்; வசிட்டரும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களுஞ், சிவபிரானுக்கும் அவர்க்குப் புதல்வரான முருகக்கடவுளுக்கு மாறானவரென்பதூஉம், வசிட்டரொழிந்த மற்றை முனிவர்கள் அறுவரும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களுஞ் சிவபிரானிடத்தும் முருகவேளிடத்தும் மெய்யன்புடையவர்களென்பதூஉமேயாம் என்க. எனவே, தமிழ்மக்கட்கும் அவர் தந் தெய்வத்திற்கும் பெரும் பகைவர்களான வசிட்டரும் அவர் தம் ஆரிய இனத்தாரும் அவர்தம்

மகளிருமே, தமிழர்க்குத் திருமணச் சடங்கினையும், தமிழ்மகளிர்க்குக் கற்பொழுக்கத்தினையுங் கற்பித்துக் கொடுத்தவர் என, அவ் வெண்ணத்தைத் தமிழ்மக்களுள்ளத்திற் பைய நுழைத்துவிடற் பொருட்டே, அருந்ததிகாட்டுஞ் சடங்கினை இஞ்ஞான்றைப் பார்ப்பனர் தமிழர்தந் திருமணச் சடங்குகளில் நுழைத்து விடலாயினரென்று தெரிந்துகொள்க. காதன் மணமுங் கற்பொழுக்கமும் இன்னவென்றே அறியாத ஆரியமாதர், காதற் கற்பொழுக்கத்தையே தமக்குயிராய்க்கொண்ட தமிழ் நங்கைமார்க்கு அவ்விரண்டையும் கற்றுக்கொடுத்தா ரெனக் கட்டியுரைப்பது, கட்குடியன் ஒருவன கட்குடியே அறியாத மேன்மகன் ஒருவனுக்குக் கள்ளருந்தலாகாதெனக் கழறியுரைக்கும் உரையோடொப்பவைத்து நகையாடி விடுக்கற் பாலதாமன்றி மற்றென்னை? இங்ஙனமெல்லாங் கதை கட்டித் தமிழர்களையும், அவருள் அறிவிற்சிறந்த சான்றோரையுங்கூட ஏமாற்றிவிட்ட பார்ப்பனர்தஞ் சூழ்ச்சித்திறனை என்னெனபேம்! சிலப்பதிகார ஆசிரியரான இளங்கோவடிகள் அறிவிற்சிறந்த சான்றோரா யிருந்தும், அவர் தாமும் பார்ப்பனரின் சூழ்ச்சியில் ஏமாந்து, கற்பிற் சிறந்த கண்ணகிக்கு அருந்ததியை உவமையாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கின்றனர்! இனி, ஆராய்ச்சியறிவுமிக்க இக் காலத்திற் பார்ப்பனர் தஞ் சூழ்ச்சியிற் சிறிதும் ஏமாறாது அவர் தங் கட்டுகளையெல்லாந் தகர்த்தெறிந்து, தமது பண்டைச் சிறப்பினையுந், தமிழ்மாதர் தங் காதற் கற்பொழுக்கத்தினையும் பண்டுபோல ஒளிரச்செய்தல் தமிழர்க்குந் தமிழ்ச்சான்றோர்க்கும் இன்றியமையா மான வாழ்க்கையாமென்க.

இனி, அம்மி மிதித்தல் அருந்ததி காட்டல் என்னும் ஆரியப்பார்ப்பனச் சடங்கையும், பார்ப்பன ஆசிரியனையும் ஒழித்தபின், தமிழாசிரியர் ஒருவரையே திருமணம் நடத்து தற்கு அமர்த்தி, அவர் கீழ்க்காட்டியவாறு முத்தீ வேள்வி வேட்டுத் திருமணச் சடங்கை நடத்தும்படி செய்க:

முதலில், மணமக்களிருவர்க்குந் தீயோராலுந் தீய ஆவிகளா லும் ஏதுந் தீங்கு நேராமைப் பொருட்டுத் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிச்செய்த,

"பேயடையா பிரிவெய்தும் பிள்ளையினோ டுள்ளமினை
வாயினவே வரம்பெறுவர் ஐயுறவேண் டாவொன்றும்,
வேயனதோள் உமைபங்கன் வெண்காட்டு முக்குளநீர்
தோய்வினையா ரவர்தம்மைத் தோயாவாந் தீவினையே"

என்னும் திருப்பாட்டை ஓதித், தருப்பைப் புல்லைத் திரித்து இருவர்தங் கைகளிலுங் காப்பாகக் கட்டுக. இதற்குமுன் செய்யவேண்டிய காலைக்கடன் மாலைக்கடன் கடவுள் வழிபாடு முதலியவைகளைத் தமிழ்மந்திரம் ஓதிச்செய்யும் முறைகள் எமது மணிதவசியம் ,அல்லது மணக்கவர்ச்சி என்னும் நூலில் விரிவாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவையிற்றை அதிற் காண்க.

அதன்பின், அம்பலவாணர் அம்மை அல்லது முருகப்பிரான் வள்ளிதெய்வயானை திருவுருவமும், யானைமுகப் பிள்ளையார் திருவுருவமுங் கிழக்குநோக்க நிறுத்தி, அவற்றின் எதிரே ஒத்த நீளமுள்ள மூன்று கோடுகளின் முனைகளும் ஒன்றையொன்று தொடுமாறு முக்கோண வரையொன்று நிலத்தே வரைந்து கொள்க. பின்னர் அம் முக்கோணக் கோடுகளின மையத்தைச் சிறிது தொடுமாறு ஒரு வட்டவடிவை அம் முக்கோணததி னுள்ளே வரைக. பின்னர் அவ் வட்டத்தினுள்ளே வில்வடிவான வரை ஒன்றும் அமைத்திடுக. பிறகு அம முக்கோணவட்டத்தின் மேல் தூய ஆற்றுமணலையும், அவ்வாற்று மணன் மேற் பச்சரிசி உமியையும் பரப்புக. அவ்வுமிமேல் அத்தி இத்தி ஆல் அரசு மா ஙளா பலா என்னும் பால்மரங்கள் எல்லாவற்றின் சுள்ளிகளை யேனும் அல்லதவற்றிற் கிடைப்பனவற்றின் சுள்ளிகளையேனும் அடுக்கிவைக்க. ஒரு கிண்ணததில் நெய்யும், அந் நெய்யை முகந்தெடுக்கும் ஒரு கரண்டியுங், கற்பூரம், நெற்பொரி, பூ, பழம், சந்தனம், மணத்தூள், மஞ்சள், குங்குமம், பச்சரிசி, திருநீறு முதலியனவும் அம முக்கோணத்தின் அருகே வைத்துக் கொள்க. இன்னும அம் முக்கோணத்தின் அருகே நூல் சுற்றிய நிறைநீர்க் குடம் இரண்டு, வாழையிலைமேற் பரப்பப்பட்ட பச்சரிசிமேற் கிழக்கு நோக்க நிறுத்தி, அக் குடங்களின் உள்ளே அவரவர் தகுதிக்குத் தகப் பொன்னும் மணியும் பெய்து, அவையிற்றின் வாயில்

ஐந்திலேயுள்ள மாங்கொத்து ஒவ்வொன்றைச் செருகி, அம் மாங் கொத்துகளின் மேல்மஞ்சள் திருநீறு குங்குமம் சந்தனம் இடப் பட்ட இரண்டு முழுத்தேங்காயைக் குடுமி மேல்நோக்கும் நிலையில் வைத்திடுக. நிறை நீர்க் குடங்களின் இருபக்கங்களிலுந் தூண்டா அகல் விளக்குப் பெரியவாய் இரண்டு அமைத்திடுக.

அதன்பின், திருவுருவங்களின் பக்கத்தே அல்லது எதிரே வேள்வி வேட்கும் ஆசிரியன் தெற்கு அல்லது வடக்கு நோக்கிய முகமாய் அம் முக்கோணத்தின் அருகே ஒரு மணைமேல் அமர்ந் திருத்தற்கும், மணமக்கள் இருவரும் வேள்வி ஆசிரியனுக்கு வலதுகைபபுறத்தே அமர்ந்திருத்தற்கும் இடங்காணும்படி, ஓர் ஓங்காரவரை அம் முக்கோணத்தையும் வேள்வியாசிரியன இருக்கை மணமக்களின் இருக்கை நிறைநீர்க்குடம் அகல்விளக்கு முதலிய வற்றின் இருக்கைகள் எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கி நிற்பதாக நுழைவாயில விட்டுப் பச்சரிசி மாவால் வரைந்து கொள்க.

அதன்பின், வேள்வியாசிரியன் நுழைவாயில் வழியே ஓங்கார வரையின் உட்புகுந்து முக்கோணத்தின் அருகே தன்னிருக்கை மேல் அமர்ந்து, நீராடிப் புதிது உடுத்த மணமகன் மணமகளை வருவித்து வாயில் வழியே ஓங்கார வரையினுட் புகச்செய்து அமர்விக்க.

அதன்பின், "பிடியதனுரு உமைகொள" என்னுந் தேவாரச் செய்யுளை ஓதிக்கொண்டே யானைமுகப்பிள்ளையார்க்கும் முருகப் பிரான் அம்பலவாணர் அம்மை முதலான இறைவன் இறைவி திருவுருவங்கட்கும் பால், தயிர், நெய், இளநீர், தேன், தண்ணீர் முதலியவற்றால் திருமுழுக்குச் செய்து, மணப்புகைகாட்டித் திருநீறு சந்தனங், குங்குமம் அட்டி, நறுமணப்பூமாலை அணிந்து ஒளிகாட்டி, வழிபாடு செய்க; இங்ஙனம் வழிபாடு செய்கையில் ஓதவேண்டிய தேவார மந்திரச்செய்யுட்கள் அறிஞர் ஒருவரால் சிவபூசைத்திரட்டு என்னும் பெயரால் முன்னமே வெளிப் படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அந்நூலிற் குறிப்பிட்டவண்ணங் கடவுள் வழிபாட்டை விரிவாகச்செய்ய விருமபுவோர் அவ்வாறே செய்யலாம். அவ்வாறின்றித் தத்தமக்கேற்றபடி செய்யவேண்டு

பவர்கள் அன்புடன் அவ்வாறுஞ் செய்யலாம். கடைசியில் மலர் தூவி வழிபாடு செய்யுங்கால், 'நமச்சிவாயவா அழ்க நாதன்றாள் வாழ்க' என்னுந் திருவாசக மந்திரச் செய்யுளை ஓதித் திருவுருவ வழிபாட்டை முடித்துக்கொள்க.

அதன்பிற், "கற்றுங் கெரியோம்பிக் கலியை வாராமே' என்னுந் தேவாரத் தில்லைச்சிற்றம்பலத் திருப்பதிக மந்திரச் செய்யுட்கள் எல்லாவற்றையுமாதல் அல்லது முதற்செய்யுளுங் கடைச்செய்யுளுமட்டுமாதல் ஓதிக் கொண்டே கர்ப்பூரத்தைக் கொளுத்தி முக்கோணத்தின் மேல் அடுக்கிய சுள்ளிவிறகில் இட்டு அவை எரியத்தொடங்கியபின் திருவாசகம் போற்றித் திருவக வலின் இடையில் "தாயே யாகி வளர்த்தனை போற்றி" எனத் துவங்கும் மந்திரத்திலிருந்து "போற்றி போற்றி சயசய போற்றி' என முடியும் மந்திரம் ஈறாகவுள்ள எல்லா மந்திரங் களையுமாதல், அல்லதவற்றுட் சில பலவற்றை யாதல் ஓதியபடியே நெய்யைச் சொரிந்து முத்தீவேள்வி வேட்க. அங்ஙனம் வேட்குங் கால், மணமக்களிருவரும் பூ நெற்பொரி மணத்தூள் சந்தனம் முதலியவைகளை வேள்வித் தீயில் இட்டு வணங்குமாறு செய்க.

அதன்பின், திருநீறு மஞ்சள் குங்குமம் இட்ட பொற்றாலி கோத்த சரட்டை ஒருதட்டிற் பூமாலை பூ மஞ்சளரிசியுடன் இறைவன் எதிரே வைத்து, மேற்காட்டிய "மண்ணின் நல்ல வண்ணம் வாழலாம்" என்னுந் தேவார மந்திரச்செய்யுளையும், "பொனனுமெய்ப் பொருளுந் தருவானைப் போகமுந் திருவும் புணர்ப்பானை" என்னுந் தேவாரமந்திரச் செய்யுளையும் ஓதிக் கொணடே வேள்வியாசிரியன் தாலிச்சரட்டை யெடுத்து மணமகன் கையிற கொடுத்து, அதனை அவன் மணமகள் கழுத்தில் அணியுமாறு செய்க. அங்ஙனம் அவன் அதனை அணிகையில், மகப்பெற்ற மாதரார் நால்வர் கூட இருந்து உதவி செய்து, முன்னே காட்டியபடி "காதலற் பிரியாமே கவவுக்கை நெகிழாமே" என்னும் வாழத்துரை சொல்லிப் பூவும் மஞ்சளரிசியும் மணமக்கள்மேற் சிதறிவாழ்த்துமாறு செய்க.

அதன்பின், மணமக்கள் ஓங்கார வரையினுள் எழுந்து நின்றபடியே ஒருவர் கழுத்தில் அணிந்திருந்த பூமாலையைக் கழற்றி

மற்றவர் கழுத்தில் மாற்றி மாற்றி அணிவிக்குமாறு மும்முறை செய்க. பின்னர் மணமக்கள் இருவரும் ஓங்காரவரையின் வெளியே வந்து, அதனுள் வளர்ந்தெரியுந் தீப்பிழம்பையும் ஓங்கார வரையையும் மூன்றுமுறை வலமாகச் சுற்றிவந்து, இறைவன் இறைவி திருவுருவங்களையுந் தீயையும் ஆசிரியனையும் வணங்கி விடைபெற்று, மனையகத்தே சென்று பாலும் பழமும் அருந்தி இனிதுறைவாராக.

இனி, மணஞ்செய்வித்த அன்றிரவே மணமகன் மணமகளைக் கூடியுறையுமாறு செய்தலே நன்று. இதுவே நம் பண்டைத் தமிழமுன்னோர் செய்த முறை. இக்காலத்தவர் அங்ஙனம் அவரை உடனே ஒன்று கூட்டாமற் பல நாட்கள் கழித்தோ, அல்லது பலதிங்கள் கழித்தோ அவரை ஒருங்கு கூட்டுகின்றனர். திருமணம் நடந்தபிற் சில திங்கள் கழித்து அங்ஙனம் அவரை ஒன்றுகூட்டுதற் கிடையிற் பல பிழைபாடுகள் நேர்ந்துவிடுதலுங் காணப் படுதலால், அங்ஙனம் அவரை இடைவிட்டுக் கூட்டுதல் ஆகாது.

இனி, பெண்மக்கள் மங்கைப்பருவம் அடையாமற் பேதை பெதும்பைப் பருவத்தினராய் இருக்கையிலேயே மணஞ்செய்து விடும் பார்ப்பனர்தம் பொருந்தாச் செயலைப் பார்த்துத், தமிழரிற் சிலரும் பேதைமணஞ் செய்கின்றனர். இது மிகவுங் கடியற்பாலதாகும். இறைவன் திருவருளியக்கத்தால் அரசியலாரே பேதை மணத்தைத் தடுத்துச் சட்டம் செய்திருத்தலால், அச் சட்டத்திற்குக் கட்டுப்பட்டாவது நந்தமிழர் தமது பொருந்தாச் செயலை ஒழித்துவிடுவாராக. அதுகிடக்க.

இனி, மேற்காட்டிய முத்தீவேள்விச் சடங்கின் கருத்து அறியாதார்க்கு அதனை ஒருசிறிது விளக்கிக் காட்டுதும்: எத்தொழிலைச் செய்தாலும், இறைவனை நினைந்தபடியாய் அதனைச் செய்து தம்மையுந் தாஞ்செய்யுந் தொழிலையுந் தூய்மை செய்து கொள்ளுதலே ஆறறிவுடைய மக்கட் பிறவி யெடுத்தார்க் குரிய மாண்பாகும். இறைவனை நினையாது செய்வோர், இறைவனை நினையமாட்டாத விலங்குகளையே ஒப்பர். ஆதலால்,

ளந்தமிழ் மக்கள் தொன்றுதொட்டு இன்றுகாறும் இறைவனை நினைந்து வழிபட்டே இம்மை மறுமைக்குரிய எத்தகைய செயலை யுஞ் செய்து வருபவராய்த் திகழுகின்றனர். அதுபற்றியே, முத்தீவேள்வி தொடங்கும் முன், காணவுங் கருதவும் அரியனை இறைவனைக் காணவுங் கருதவும் எளியவான திருவுருவங்களின் நிறுத்தி அவற்றின் வாயிலாக அவனை நெஞ்சுருகி வழிபடுதல் மரபாயிற்று. இறைவன் றிருவுருவங்களில், அம்பலவாணர் அம்மை திருவுருவம் மிகச் சிறந்தன; ஏனென்றால், தோற்றம் நிலை இறுதி மறைப்பு அருள் என்னும் ஐந்தொழில்களும், உயிர்களினிடத்தும் உலகங்களினிடத்தும் ஓவாது நடைபெறு மாறு செய்யும் இறைவனது ஐந்தொழில் ஆட்டத்தைக் காட்டு வது அம்பலவாணரம்மை திருவுருவமே யாதலாலென்க. அதற் கடுத்தபடியாய், ஆடுமயின் மீதமர்ந்த முருகப்பிரான் அம்மை திருவுருவமும் அங்ஙனமே ஐந்தொழிலாட்டத்தை அறிவிக்கும் அடையாளமாய் இருத்தலாலும், அப்பனும் அம்மையுங்கூடிய கூட்டத்தில் முருகப்பிரான பிள்ளையாய்த் தோன்றினாற்போல மணமகனும் மணமகளுங் கூடுங் கூட்டத்தில் நன்மகப்பே றுண்டாதற்கு அஃதோர் அடையாளமாய் அமைதலாலுந் திருமண வேள்விக்கு முருகப்பிரான் நாச்சிமார் திருவுருவ வணக்கமும் இன்றியமையாத தாயிற்றென் றுணர்ந்து கொள்க.

இனித், தீ ஒன்றேயாயினும், அது தனியேயும் ஞாயிறு திங்களிலேயும் விளங்குதல்பற்றி மூன்றாக வழங்கப்படுகின்றது. தீயே இறைவன், அல்லது இறைவன்றன் றிருவுருவம் ஆகும் என்பதனை மேலே விரிவாக விளக்கியிருக்கின்றேம்; இவ்வுண்மை யைச் சைவசமயாசிரியரான திருநாவுக்கரசு நாயனாரும்,

> "எரிபெ ருக்குவர் அவ்வெரி ஈசன
> துருவ ருக்கம தாவ துணர்கிலார்
> அரிய யற்கரி யானை அயர்த்துப்போய்
> நரிவி ருத்தம தாகுவர் நாடரே"

என வற்புறுத்தி விளக்கியிருத்தல் காண்க. இங்ஙனமே பகல வனும் இறைவன்றன் றிருவுருவ மாவன் என்பதனைத் தேற்றும் பொருட்டே அந்நாயனார்,

"அருக்கன் பாதம் வணங்குவர் அந்தியில்
அருக்க னுவான் அரனுரு அல்லனோ
இருக்கு நான்மறை ஈசனை யேதொழுங்
கருத்தி னைநினை யார்கள் மனவரே"

என அருளிச் செய்திருத்தல் நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று. ஆகவே, மூவகையாக விளங்கும் ஞாயிறு திங்கள் தீ என்னும் மூன்றனையும் ஒருகாலத்து ஓரிடத்து ஒருங்கு கூட்டி வழிபடுதலே முத்தீ வேட்டலாகும். தீயானது எரியுங்கால் அடியில் அகன்று நுனியிற் குவிந்து நிற்பது; அதனால் அது முக்கோண வடிவின தென்று நுவலப்படும். சிவஞான சித்தியாரும் (உ, சுஎ)

"மண்புனல் அனல்கால் வான்பால் வடிவுநாற் கோண மாகுந்
தண்பிறை மூன்று கோணந் தகும்அறு கோணம் வட்டம்"

என மண்ணுக்கு நாற்கோணவடிவும், நீருக்குப் பிறை வடிவும், நெருப்புச்சுடருக்கு முக்கோண வடிவுங், காற்றுக்கு அறுகோண வடிவும், வான்வெளிக்கு வட்டவடிவும் நிறுத்த முறையே கூறுதல் காண்க. அதனால் அனலுக்கு அறிகுறியாக ஒத்த நீளம் உள்ள மூன்று கோடுகளால் ஒரு முக்கோண வடிவு வரையப்பட்டது. அதன்பின் ஞாயிறு மண்டிலத்திற்கு அறிகுறியாக ஒரு வட்ட வடிவும் அம் முக்கோணத்தின் உள்ளே வரையபபட்டது; ஞாயிறு என்றும் வட்டவடிவாகவே விளங்குதலால் அதற்கு வட்டக்கோடு அடையாளமாயிற்று. இனி, அவ் வட்டவடிவினுள்ளே ஒரு வில்வடிவு தீட்டியது திங்களுக்கு அஃதோர் அடையாளமாதல் பற்றியேயாம். முழுமதியும் வட்டமாகவே விளங்குதலால், அதற்கு வில்வடிவு தீட்டுதல் பொருந்துமோவெனின், முழுமதி வட்டமாய் விளங்கும் நேரம் பதினைந்து நாட்களுக்கு ஒருகால் ஒரு நொடிப்பொழுதேயாம்; மற்ற நாட்களிலும் மற்ற நேரங்களிலுமெல்லாம் அதன் வடிவு பல அளவாம் வளையும் வில்வடிவினையே ஒத்திருத்தல் நுண்ணுணர்வாற் கண்டுகொள்க. ஞாயிறுந் திங்களுந் தீயின்கூறும் அடங்க, எங்கும் நிறைந்துள்ள தீ அவ்விரண்டிலும் ஏனை ஒளிப்பொருள்களிலும் அடங்காமையின், தீயின் அடையாளமாகிய முக்கோண வடிவினுள்ளே, ஞாயிறு திங்களின் அடையாளங்களாகிய வட்ட வடிவு வில்வடிவுகள் அடக்கி வரையப்பட்டன.

இனி, அம் முக்கோணத்தின்மேற் பரப்பப்பட்ட ஆற்று மணல் இடத்தின் தூய்மையை அறிவிப்பது. பச்சரிசி யுமி வளர்க்குந் தீக்கு ஒரு பற்றுக்கோடு. புழுங்கலரிசி யுமி முன்னமே நெருப்பில் வெந்ததாகலிற், புதுவதாக வேட்கப்படுந் திருமண வேள்விக்கு அதுபோல் முன் வேகாத புதுப் பச்சரிசியுமியே வேண்டப்பட்டது.

இனி, நெருப்புக்குப் பற்றுக்கோடாக எடுத்த சுள்ளிகள் பாற்பசையுள்ள மரங்களிலிருந்து வந்தனவாகும். பாற்பசை யில்லாத மரங்கள், காதலனபாகிய பாற்பசையினையுடைய திருமண வேள்விக்கு ஆகாதன ஆயின.

இனிக், கற்பூரச்சுடர் வேள்வித் தீயினை மூட்டுதற்குப் பயன் படுதலுடன், தூய உயிர் இறைவனொளியிற் கரைந்து அதனோடு ஒன்றி ஒன்றுதும் நிலையினையும்; மண்வடிவு கல்வடிவு செம்பு வடிவுகளில் அமைக்கப்பட்ட இறைவன் இறைவி திருவுருவங்கள் அவர் தம் உண்மை ஒளியுருவுக்கு அடையாளங்களே யாகுமல்லால் அவை தாமே இறைவனுருவம் ஆகா; மற்று ஒளியே கடவுளின் மெய்யுருவம் ஆகும் என்னும் வாய்மையினையும் அஃது அறி வுறுத்துதல் காண்க.

இனி நெய்யும் நெற்பொரியும் நமதுணவில் இன்றியமையாத பண்டங்களுக்கு அடையாளமாகும். உணவின் கொழுமையால் உடம்புசெழிக்க, உடம்பின் கொழுமையால் மக்கள் 'எமக்குமேல் யார்!' எனச் செருக்கி நிற்கின்றனர். அச்செருக்கினால் அவர் தம்மைப் படைத்த இறைவனையும் மறந்து, தம்போன்ற மற்றை மக்களுக்கும் பலதீங்குகள் செய்து, தாமும் பாழாய்ப் போகின்றனர்! அங்ஙனம் அவர்கள் கெட்டழியாமல் தமது செருக்கை இறைவ னாகிய தீயில் இட்டுத் தூய்மைசெய்து, அவ்வாற்றால் இறைவ னிடத்தும் ஏனை எல்லா உயிர்களிடத்தும் மெய்யன்புடையராய் ஒழுகுதலை அவர்கள் கடைப்பிடித்தல் வேண்டுமன்றோ? இவ்வொழுகலாற்றைத் தெரித்தற் பொருட்டே நெய்யும் நெற் பொரியும் பெய்து முத்தீவேள்வி வேட்க வேண்டுவதாயிற்றென்க. இங்ஙனமே, பூ பழம் சந்தனம் முதலான பண்டங்களெல்லாந் தாமே

பயன்படுத்திக்கொண்டு தங்களைப் பாராட்டாமல், அவற்றைப் படைத்து வைத்த எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுளுக்கு முதலில் ஏற்பித்துப், பின்னர் அவன் தந்த அருட்கொடையாகத் தாம் பணிவுடன் ஏற்று அவற்றை வழங்குதல்வேண்டும் என்பதனை நினைவுறுத்தல் வேண்டியே அவையும் பிறவும் இறைவன் திருவுருவின் முன்னே படைக்கப்படலாயின என்க.

திருநீறானது கடவுளாகிய தீயினால் உயிர்களும் ஏனை யெல்லாப் பொருள்களுந் தூய்மைசெய்யப்பட்டுத் தூயவாய் விளங்குமாற்றை அறிவிக்கும் அடையாளமாகும். குங்குமம் இறைவனது நெற்றிக்கண்ணுக்கு அடையாளமாக நெற்றியிற் பொறிக்கப்படுவதாகும். இறைவனது நெற்றிக்கண் செந்நிறத்த தான தீயை உமிழ்வதாகலின், அதற்கு அடையாளமாக நெற்றியில் இடப்படுங் குங்குமமும் சிவந்த நிறத்தினதாக இருக்கவேண்டு மேயல்லாமல், நீலங் கறுப்பு முதலான நிறங்களை யுடையதாக இருத்தலாகாது.

இனி, முக்கோணத்தின் அருகே நிறுத்தப்படும் மட்குடங்கள் இரண்டும் அம்மையையும் அப்பனையுங் குறிக்கும் அடையாளங்கள் ஆகும். அக் குடங்கண்மேற் சுற்றப்படும் நூல் நரம்புகளுக்கும், அவற்றின் உட்பெய்த நீர் உடம்பினுள் ஓடுங் குருதிக்கும், அக் குடங்களுள் ஒன்றின் நீரிலே இட்ட செம்மணி சிவபெருமா னுயிருக்கும், மற்றொன்றின் நீரிலே இட்ட நீலமணி அம்மையின் உயிருக்கும், அக் குடங்களின் வாயிற் செருகிய ஐந்திலை மாங்கொத்து 'ஓம் சிவம்' என அவையிற்றின் வாயில் எல்லா எழுத்தொலி கட்கும் முதலாய் ஒலிக்கும் ஐந்தொலிகட்கும், அம் மாங்கொத்து களின் மேல் வைக்கப்பட்ட குடுமித் தேங்காய்கள் இரண்டும் குடுமித் தலைகட்கும் அடையாளங்களாதல் கண்டுகொள்க.

இனிக், கண்ணாற் காணப்பட்டுக் கையாலுந் தொடப்படுதற் கிசைந்த பருப்பொருள்களான நிறைநீர்க்குடங்களிரண்டும் நமது வழிபாட்டின் பொருட்டு நாம் செயற்கையாக அமைத்துக்கொண்ட அம்மையப்பரின் அடையாளங்களே யல்லாமல், அவை இயற்கையா யுள்ள இறைவன் இறைவியின் திருவுருவங்கள் அல்ல ; ஆதலாற்,

கண்ணுற் காணப்படும் அத்துணையே யன்றிக் கையிற் பிடிபடாத அனற்பிழம்பான ஒளியோ இறைவன் இறைவிக்கு இயற்கையாயுள்ள திருவுருவாமென்பதனை முன்னமே விளக்கியிருக்கின்றேம். அதுபற்றியே, இயற்கைச் சுடரொளி துலங்கும் இரண்டு அகல்விளக்குகள் செயற்கைக்குடங்கள் இரண்டின் பக்கங்களில் அம்மையப்பரின் உண்மைத் திருவுருவங்களாக அமைக்கப் பட்டனவென்க.

இனி, முக்கோணம் முதலியவைகளை உள்ளடக்கிய ஓங்கார வரை வரைந்துவைத்தது, எல்லா ஒலிகட்கும் முதலாம் இயற்கையே தோன்றி ஒலிக்கும் ஓங்கார ஒலியின இயக்கத்தால் அருவநிலையில் நின்ற எல்லாப்பொருள்களும உருவநிலையைப் பெற்று, அவ்வோங்கார வட்டத்தினுள்ளே நிற்கும உண்மையினையும், இறைவன் ஒளியுருவிலே மட்டுமன்றி ஒலியுருவிலும் நின்று எல்லாப் பருப பொருள்களையுந் தோற்றுவித்துத், தன்னுள் அடக்கிக்காக்கும் அருட்பெரு நிகழ்ச்சியினையும் அறிவித்தற் பொருட்டேயா மென்க.

இங்ஙனம் விளக்கிய முத்தீ வேள்வியின் நுண்பொருள் கொண்டு, விளக்காமல் விடப்பட்ட அதன் ஏனையுறுப்புகளின் நுண்பொருள்களையும் நுனித்தறிந்து கொளக. அவையெல்லாம் முற்றும் எடுத்து இங்கு விளக்கலுறின் இது மிகவிரியும் என உணர்தல்வேண்டும்.

௩௧. பிணச்சடங்கு

இனி, இக்காலத்தே நடத்தப்படும் பிணச்சடங்கானது திராவிடஆரியப் பார்ப்பனர் உதவியில்லாமலே நடைபெற்று வருகின்றது. ஆனாற், பதினாறும் நாள் நடத்தப்படுங் கல்லெடுப்புச் சடங்கிலும், ஆண்டுதோறும வரும் இறந்தநாட் கொண்டாட்டத்திலும் பார்ப்பனர் பெரும்பாலும் வந்து கலந்துகொண்டு அவை தம்மை வடமொழியில் நடத்திவைக்கின்றனர். ஆயினுஞ், சைவ வேளாள வகுப்பினரில் இச் சடங்குகளை நடத்திவைக்குஞ் சைவக்

குருக்கண்மாரும் இருக்கின்றனர். ஏனைத் தமிழ் வகுப்பினரிலும் இவற்றைத் தமிழிலே நடத்திவைக்குந் தமிழ்க்குருக்கண்மார் இருக்கின்றனரெனவுஞ் சிலர் பலர் அறிவிக்க உணர்ந்தேம். எங்ஙனமாயினும், தமிழ் வகுப்பினர் அனைவருந் தத்தம் வகுப்பிலுள்ள தமிழ்க் குருக்கண்மாரைக்கொண்டு தமிழிலேயே இச் சடங்குகளை நடத்திக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றார்களென்பதனை ஈண்டு வற்புறுத்துகின்றேம்.

இனித், தமிழர்க்குள் இப்போது நடத்தப்படும் பிணச் சடங்குகள் இரண்டுவகையாய் நடத்தப்படுகின்றன. ஒன்று பிணவுடம்பைக் கழுவிக், கைகால்களைக் கட்டிக், கோவணம் உடுத்து, மேலே புதிய ஆடைபோர்த்துப் பாடையிற் கிடத்திப் பிணப்பறை முக்காற்கொட்டியவுடன், பாடையை நால்வர் தூக்கிக் கொண்டு ஏகக், கொள்ளிவைத்தற் குரியார் நெருப்புச்சட்டியுடன் போதத், தாரைஊதத் தம்பட்டங் கொட்டச் சுடுகாடுசென்று, விறகும் வறட்டியும அடுக்கி, அவ்வடுக்கின்மேற் பிணத்தை வளர்த்திச் சுட்டுவிட்டுத் தலைமுழுகிச் செல்கின்றனர். இதுவே பெரும்பாலும் எல்லா வகுப்பினருளளுந் தொன்றுதொட்டு நடைபெற்று வரும் பிணச்சடங்காகும். இது,

"உயிரினை யிழந்த உடலது தன்னைக்
காலும் ஆர்த்துக் கையும் ஆர்த்துக்
கூறை களைந்து கோவணங் கொளுவி
ஈமத் தியை ரியெழ மூட்டிப்
பொடிபடச் சுட்டுப் புனலிடை மூழ்கிப்
போய்த்தம ரோடும் புந்தினைந் தழுவது
சலமெனப் படுமோ சதுரெனப் படுமோ"

என்னும் கபிலரகவற் பகுதியாலும்,

"சென்றே எறிப ஒருகாற் சிறுவரை
நின்றே எறிப பறையினை - நன்றே காண்
முக்காலைக் கொட்டினுள் மூடித்தீக் கொண்டெழுவர்
செத்தாரைச் சாவார் சுமந்து"

என்னும் நாலடியார் நூற்செய்யுளாலும் (௩, ௪) நன்கறியக் கிடக்கின்றது.

இனிச், சைவ வைணவச் சிறப்பொழுக்கம் வாய்ந்த குடிமக்களுள்ளே, தாரை தப்பட்டம் இல்லாமற் சங்கு ஊதிச் சேமக்கலம் அடித்துத் திருவாசகம், திருவாயமொழி ஓதிய படியாய்ப் பிணத்தை எடுத்துச்சென்று சுடுதலும், அல்லது புதைத்தலும், அல்லது கல்லறைகட்டி அதனுட் பிணத்தையோ பிணஞ்சுட்டபின் எஞ்சிய எலும்பையோ இறக்கி மூடி அதன்மேற் சிவலிங்கத்தை இருத்தி வழிபாடு புரிதலும் ஆங்காங்கு நடை பெற்றுவருகின்றன. ஆரவார மின்றி அமைதியாய நடத்தப்படும் இப் பிணச்சடங்கு உறவினர்க்கும் பிறர்க்கும மனவுருக்கத்தைத் தந்து, நிலையாத இம்மைவாழக்கையின் இயல்பையும் நிலையான மறுமைவாழ்க்கையின் சீர்மையையும், அம்மறுமை வாழ்க்கையை அளிக்கும் அம்மையப்பராகிய முழுமுதற்கடவுளின் ஒப்பற்ற உதவியையும் நினைவில் வருவித்தலின் இப் பிணச்சடங்கு அறிஞர்க்குச் சிறந்ததொன்றாகவே காணப்படுகின்றது. இத்தகைய பிணச்சடங்கைத் தமிழரில் நடத்தும் ஒரு தமிழ்வகுப்பினர் 'பண்டிச்சவர்' என்று சொல்லப்படுகின்றனர். இவர்கள் 'திருவாசகம்' 'பட்டினத்துப்பிள்ளையார் பாடல்' முதலியவைகளை ஓதிக்கொண்டு பிணச்சடங்கு நடத்துதலைக் காணுங்காற் காண்பார் நெஞ்சங் கல்லாயிருப்பினும் அது கரையாதிராது. ஆதலால், தாரையூதித் தப்பட்டம அடித்துப் பேர் ஆரவாரஞ் செய்யும் பழைய முறையை நீக்கிப், பண்டிச்சவரைக் கொண்டு அமைதியாக உருக்கமாக நடத்தும் இம்முறையை எல்லோருங் கைக் கொள்ளுதலே நலமுடைத் தெனக.

௩௨. ஊழ்வினை

இனிப், பண்டைக்காலந்தொட்டு இன்றைவரையில் உள்ள தமிழ்மக்கள் அனைவரும், உயிர்களுக்கு முற்பிறவி பிற்பிறவி பல உண்டென்றும், அவ்வப்பிறவிகளில் அவ்வவ்வுயிர்கள் அடுத் தடுத்துச் செய்த செயல்கள் அவ்வுயிர்களின் நினைவில் மிக

அழுத்தமாய்ப் பதிந்து பின்னர் அவ்வுயிர்களால் எளிதில் நீக்கமுடியாத பழக்கமாக நிலைத்து விடுகின்றனவென்றும், அப் பழக்கத்தால் அவ்வுயிர்கள் அப் பிறவியிலும் அடுத்துவரும் பிறவிகளிலும் நல்வினை தீவினைகளைச் செய்து அவற்றின் பயனாக இன்பதுன்பங்களை நுகர்ந்து வருகின்றனவென்றும் ஆராய்ந்து கண்டு, ஆராய்ந்துகண்ட அக்கொள்கையில் விடாப்பிடியாய் நின்று வாழ்க்கைசெலுத்துபவர்களாய் இருக்கின்றனர். உயிர்கள் பல பிறவிகளினூடு சென்று, தாஞ்செய்த ஊழ்வினைவயத்தால் இன்பதுன்பங்களை நுகராநிற்கும் எனனும் இக்கொள்கையை முதன்முதற் றமிழ்மக்களே ஆராய்ந்து கண்டு, அதனை ஏனை மக்கட்குழுவினர்க்கும் வழங்கினோர் ஆவர். தமிழரல்லாத ஆரியரும் அவ்வாரிய இனத்திற் சேர்ந்த ஏனையோரும் இக்கொள்கையின் உண்மையைச் சிறிதுமே யறிந்தவரல்லர். இருக்குவேதத்தில் ஆரியராற் பாடப்பட்ட பதிகங்களில், மறுபிறவியுண்மையும் ஊழ்வினையுண்மையும் எள்ளளவுதானுங் குறிப்பிடப்படுதலைக் காணேம். ஆரிய இருக்குவேதப் பதிகங்களுக்குப் பின், தமிழாசிரியருந் தமிழாசிரியர்க்கு மாணக்கராகி மெய்யுணர்வு பெற்ற ஆரியக் குருமாரும் ஆக்கிய வடநூல்களில் மட்டுமே மறுபிறவியுண்மை ஊழ்வினையுண்மையைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இது வடநூலாராய்ச்சியிற் பெரும்புலமை வாய்ந்தவரான மாக்டனல்[1] என்னும் ஆசிரியராலும் பிறராலும் நன்கெடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. மறுபிறவியும் ஊழ்வினையும் உயிர்கள்பாற் றொடர்ந்துநிகழும் உண்மையை முதன்முதற் கண்டவர்கள் இவ்விந்திய தேயத்தின் பழங்குடிகளான தமிழ்மக்களே ஆவரெனபதுந், தமிழர்பாலிருந்தே ஆரியர் இவ்வுண்மையைத் தெரிந்துகொண்டாரென்பதும், இவ்வாசிரியரா லேயே ஆராய்ந்து விளக்கப்பட்டிருக்கினறன.

இஞ்ஞான்று உலகம் எங்கணும் இருந்து உயிர்வாழும் பலகோடி மக்களின் பலகோடிவகையான வாழ்க்கை நிலைகளை உற்றுநோக்கி உணருங்கால் இவர்கள் எல்லாருடைய உயிர்களும்

---

1. See Dr. A. A. Macdonell's Sanscrit Literature, pp. 387-389.

இந்த ஒரு பிறவியுடன் அவிந்து இல்லையாய்ப்போம் என்றோ அல்லது இந்த ஒரு பிறவிக்குப்பின் நல்லன செய்த உயிர்கள் துறக்கவுலகத்தை அடைந்து இன்புற்றிருக்கத் தீயனசெய்த உயிர்கள நிரயத்தழுந்தி எக்காலுந் துன்புற்றே இருக்குமென்றோ, அல்லது இவ்வுயிர்கள் இந்த ஒரு பிறவியிலேயே குறைபாடு அனைத்தும நீங்கி நிறைவுற்றிருக்குமென்றோ கூறுதற்கு மெய்யறிவு பெற்றார் எவரும் ஒருபபடமாட்டார். ஏனென்றால், அதன் காரணத்தைச் சிறிது விளக்குதும்.

இப்போது நாம் அடைந்திருக்கும் இப் பிறவியானது நமக்கு எதற்காக வந்திருக்கின்றதென்பதை நாம் ஆராய்ந்து பார்ப்பமானால், இது நமக்கு மேன்மேல் அறிவையும் மேன்மேல் இன்பத்தையுந் தருதற்பொருட்டாகவே வந்திருத்தல் தெற்றெனப் புலனாகின்றது. ஈன்றணிய மகவினைப் பாருங்கள்! உயிரற்ற ஒரு மரப்பாவைக்கும் உயிருள்ள அக் குழந்தைக்கும் வேற்றுமை மிகுதியாயில்லை. பசியெடுத்தக்கால் அழுவதும் பால் பருகுவதும் உறங்குவதும் மலநீர் கழிப்பதுமாகிய சில செயல்களைத் தவிர, மற்றவகைகளிலெல்லாம் பிறந்த மகவு மரப்பாவையினையே பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றது. ஆனால், பின்னர்ச் சிலநாட் செல்லச்செல்ல அக் குழந்தை கண்விழித்துத் தன் தாயையுஞ் சுற்றியுள்ள பொருள்களையும் பார்க்கின்றது. தன் தாயின் குரலொலியையும் பிறருடைய குரலொலியையுங் கேட்டுப் பகுத்துணர்ந்து கொள்கின்றது. இங்ஙனமே அது வளர வளர மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறிகளின் வாயிலாக அஃது அறியவேண்டுவனவெல்லாம் பையப்பைய அறிந்து வருகின்றது; அவ்வறிவின்வாயிலாக இன்பத்தையும் அடைகின்றது, துன்பத்தையும அடைகின்றது. இன்னும் நாட்செல்லச் செல்லத் தவழவும் உட்காரவும் நடக்கவும் ஓடவும் பாடவுமெல்லாங் கற்றுக்கொள்கின்றது. பிறகு ஐந்தாண்டு சென்று சிறுவனாவுடன் பள்ளிக்கூடஞ் சென்று மொழியறிவு பெறுகின்றது; அதன் பிற் பொருளறிவும், இளைஞனானவுடன் கலையறிவும், பெற்று அவற்றின்வாயிலாக வாழ்க்கையில் வந்து கவியும் பல துன்பங்களையும் நீக்கிப் பல்வகை யின்பங்களையுந் துய்த்தற்குத் தெரிந்துகொள்கின்றது. ஆகவே, இப் பிறவி

வந்திருப்பது உயிர்களுக்கு மேன்மேல் அறிவையும் இன்பத்தையுந் தருதற்கே யென்பது நன்கு விளங்குகின்றதன்றோ? மேலும் இப்பிறவியிலேயே பேரறிவும் பேரின்பமும் பெறுதற்கியலாமல் இடையிலே உயிர்கள் மாய்ந்துபோகுமானால், அவைகட்கு முதன்முதற் பிறவியைக்கொடுத்த முதல்வன் அவை பேரறிவும் பேரின்பமும் பெறுமளவரையில், அவைதமக்கு அடுத்தடுத்துப் பிறவிகளைப் படைத்துக் கொடுத்தபடியாய் இருப்பன் அல்லனோ? பாருங்கள்! சில பல உயிர்கள் தாயின் கருப்பையிற் சிலநாட் கருவாய்த் தங்கியபின் அழிந்துவிடுகின்றன! சில பல பிறந்தவுடனும் பிறந்து சிலநாட் கழிந்தபின்னும் அல்லது சில திங்களோ சில ஆண்டுகளோ கடந்தபின்னும் மாண்டு போகின்றன! இன்னும் இளம்பருவத்தே இறக்கும் உயிர்கள் எத்தனை! காளைப்பருவத்தே இறக்கும் உயிர்கள் எத்தனை! நடுப்பருவத்தும், முதுமைப்பருவத்தும் அறிவும் இன்பமும் பெருகப்பெறாமல் இறக்கும் உயிர்கள் எத்தனை! இத்தனை கோடி யுயிர்களும் இவ்வொரு பிறவியுடன் முடிந்துபோகுமானாற், பிறவிகளின் வாயிலாகவே அறிவும் இன்பமும் உயிர்களுக்கு வழங்கக் குறித்த எல்லாம்வல்ல ஆண்டவன் நோக்கம் நிறைவேறுவதெப்படி?

இன்னும் "பார்மின்கள்! எத்தனைபேர் கண்ணில்லாக் குருடர்களாய்ப் பிறக்கின்றார்கள்! எத்தனைபேர் செவிடர்களாய்ப் பிறக்கின்றார்கள்! எத்தனைபேர் ஊமர்களாயும் எத்தனைபேர் கைகாலற்ற முடவர்களாயும் எத்தனைபேர் தொழுநோய் கொண்டவர்களாயும், எத்தனைபேர் ஒருவேளையுணவுகூடக் கிடைக்கப் பெறாத வறியவர்களாயும், எத்தனைபேர் எவ்வளவு அறிவு புகட்டினும் அது புகப்பெறாத முழு மடையர்களாயும் பிறவியெடுத்து அலைக்கழிகின்றனர். இத்தனை கோடி பேரும் இவ்வொரு பிறவியுடன் மாய்ந்து இல்லையாய்ப் போவதானால், இவர்கள் ஏன்றான் அவ்வாறெல்லாம் பிறந்து அளவிலாத் துன்பத்திற் கிடந்துழலல் வேண்டும்? இவர்கட்கெல்லாம் ஒரு நல்வழி யில்லா தொழியுமாயின் இவர்கள் பிறந்ததற்கும் அங்ஙனந் துன்புற்றதற்கும் ஒரு காரணம் வேண்டுமன்றோ? அக்காரணம் இன்னதென்றறிந்தாலன்றி நமதுள்ளம் அமைதிபெறக் காண்கிலமே.

இன்னும், ஒரு வகுப்பிலிருந்தே பெருமுயற்சியுடன் கல்விபயிலும் மாணக்கருள் ஒருவன் கூரிய அறிவினனாயும், மற்றொருவன் மழுங்கிய அறிவினனாயும், வேறொருவன் அறிவில்லாப் பேதையாயும், ஒருவன் கற்றவைகளை என்றும் நினைவு கூர்பவனாயும், பிறனொருவன் ஓயாது பயின்றும் பயின்றவைகளை மறந்துவிடுபவனாயும் இருத்தல் என்னை? இவர்களெல்லாரும் இவ்வொரு பிறவியுடன் மாண்டு மறைந்துபோவதானால், இவர்கள் பிறவிக்குவந்த நோக்கந் தான் யாது? காரண காரியத் தொடர்பாய் எல்லாம் நிகழப்பெறும் இம் மாப்பேருலகில், இவர்கட்குமட்டுங் காரணம் இல்லாமலே அறிவின் ஏற்றக்குறைவுகள் உண்டாயினவென்றால், ஆராய்ச்சி யுணர்வு சிறிதுடையாரும் அதனை ஒப்புவரோ? உணர்ந்து பார்மின்கள்!

இங்ஙனமே, மக்கள் ஒவ்வொருவருடைய குணங்களிலுஞ் செயல்களிலும் பலவகையான வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. ஒருவன் இரக்கநெஞ்சமும் ஈகைக்குணமும் உடையனாயிருக்க, மற்றொருவன் வன்னெஞ்சமுங் கையிறுக்கமும் உடையனாயிருக்கின்றான். ஒருவன் ஈ எறும்புகளையும் அழிக்க மனம் நடுங்குபவனாயிருக்கப், பிறனொருவன் ஆடு மாடு முதலான பேருயிர்களையுங் கொன்று அவற்றின் ஊனைத் தின்பதில் அவாவுடையவனாயிருக்கின்றான். ஒருவன் தன்போன்ற மக்களைத் தன்னுயிர் போற் கருதி அவர்களுக்குத் தன்னாலியன்ற உதவிகளையெல்லாஞ் செய்ய முன் நிற்பவனாயிருக்க, ஏனையொருவன் பொய்வழக்காடிப் பிறருடைமைகளைக் கவரவும் அதன்பொருட்டு அவருயிரை மாய்க்கவும் முன் நிற்கின்றான். ஒருவன் பாலும் நீரும் பருகித் தூயனாய் உயிர்வாழப், பிறனொருவன் கள்ளுஞ் சாராயமுங் குடித்து இயற்கையறிவும் மழுங்கி மாள்கின்றான். ஒருவன் குழல் யாழ் இசைத்துப் பொழுதை மகிழ்வுடன் கழியாநிற்ப, மற்றொருவன் சூதுகாய் உருட்டித் தன் பொருளை யிழந்து வறியனாகின்றான். ஒருவன் தனக்குரிய மாதரை மருவி இம்மை யின்பத்தை இனிது நுகராநிற்க, வேறொருவன் பொருட்பெண்டிரை முயங்கி நோயும் வறுமையும் எய்துகின்றான். இன்னும் இங்ஙனமே மக்கள் குணத்தாலுஞ் செயலாலும் பெரிதும் வேறுபடுதலை நாடோறும் நாம் நங் கண்ணெதிரே கண்டு வருகின்றனம் அல்லமோ?

இத்தனைபேருந் தத்தங் குணங்களாலுந் தத்தஞ் செயல்களாலும் விளையும் நன்மை தீமைகளை நுகர்தற்கு இவ்வொரு பிறவி போதுமோ?

மக்களின் உடம்பும் அவ்வுடம்பில் அமைந்த அகக்கருவி புறக்கருவிகளும் இன்பதுன்பங்களை ஒரு வரம்பில் வைத்துத்தான் நுகர்தல் கூடுமேயன்றி, வரம்புகடந்து நுகர்தல் ஏலாது. ஒருவன் சுவை மலிந்த தேமாங்கனி யருந்தி இன்புறல் வேண்டின், அதிற் சில கனிகளே அவன் அருந்தல் இயலும்; அச் சிலவற்றிற்குமேற் சிறிது அருந்துதற்கும் அவனது வயிறு இடங்கொடாது. ஒருவன் கணணுற் பல அழகிய ஓவியக்காட்சிகளைக் கண்டு மகிழ்வதிலும், அரிய பெரிய நூல்களை ஓதி யுணர்வதிலும் பெரு விருப்புடையனுயினும், அவன் தன் கண்கள் தாங்கும் அளவுக்கு மேல் அவை தமமைக் கண்டும் ஓதியும் வருவனுயின அவன் கண்கள் பழுதுபட்டுக் குருடாதல் திண்ணமன்றோ? ஒருவன் தனக்குரிய மாதருடன்ருனும் அளவுக்குமேல் இன்பந் துய்த்தலில் மூழ்ந்து நிற்பனுயின், அவனதுடம்பு சிறிது காலத்தில் வலி விழுந்து நோய்வாய்ப்பட்டு மடிதல் திண்ணமனறோ? இந்நிகழ்ச்சி களை உற்றுணருங்கால், மக்கள் யாக்கையானது இவ்வொரு பிறவியிலேயே பேரறிவு விளங்குதற்கும் பேரின்பம் நுகர்தற்கும் இடந்தராத அத்துணை நொய்ம்மை யுடைத்தென்பது நனகு விளங்காநிற்கினறது. ஆகவே, அறிவு பெருகப்பெருக, இன்ப நுகர்ச்சி வளரவளர, அவை தமக்கேற்ற நுண்ணிய உடம்புகளும் மேன்மேற் பிறவிகளில் வந்துகொண்டிருக்குமென்பதூஉம் இது கொண்டு உணரப்படுவதாகும் என்க.

இனி, அறிவுவளர்ச்சிக்கும் இன்பமிகுதிக்குந் தக்கபடி மேன் மேல் நுட்பம் வாய்ந்த கருவிகளும் அக்கருவிகள் பொதிந்த உடம்புகளும் உயிர்களுக்கு உடன் பொருந்தி வருதலை நாம் நங் கண்ணெதிரே என்றுங் காணலாம். வைக்கோலைத் தின்னும் மாட்டின் நாவுணர்வினையும், அழுகிய ஊனைத் தின்னும் நாயின் வாயுணர்வினையும் எண்ணிப் பார்மின்கள்! தித்திக்கத் தேன் ஒழுகும் பழமுந் தெவிட்டாத் தெள்ளமிழ்தாம் பாலுங் கற்கண்டும் நெய்யடிசிலும் அருந்துங் கலைவல்லான் ஒருவனையும் எண்ணிப்பார்

மின்கள்! முன்னைய இரண்டும் அறிவிலும் இன்பநுகர்ச்சியிலும் எவ்வளவு தாழ்ந்த நிலையினவாய், அத் தாழ்ந்த நிலைக்கேற்ற வல்லுறுப்புகளும் அவை பொருந்திய வல்லுடம்புகளும் வாய்ந்தனவா யிருக்கக், கலைவல்ல அறிஞனின் உடம்புங் கருவிகளுமோ எத்துணை மெல்லியவாய் எத்துணை நுண்ணுணர்வு மிக்கனவாய்த் துலங்காநிற்கின்றன! இன்னும், மக்கட்பிறவி யெடுத்தாரிலும் ஒரு பானைச் சோற்றை ஒருமிக்கத் தின்று, ஒரு சட்டி காரக்குழம்பை ஒருங்கே குடித்துவிட்டுக், கூர்த்த அறிவின்றி எந்நேரமுந் தூக்கத்திலேயே காலங்கழிப்பாரின் உடம்பையும் உறுப்புகளையுஞ் சிறிது உன்னிப்பாய்ப் பாருங்கள்! எந்நேரமும் நூலாராய்வதிலுங், கடவுளைக் கண்ணீர் ஒழுக நெஞ்சங் கரைந்து தொழுவதிலும், எல்லார்க்கும் நன்றே செய்வதிலும் உறைத்து நிற்கும் பெரியோன் ஒருவனின் உடம்பையும் உறுப்புகளையும் உணர்வின் தெளிவையும் உன்னித்துப் பார்மின்கள்! அப்போது இவ்வொரு மக்கட் பிறவியிலேயே அறிவின் ஏற்றக்குறைச்சலுக்கும் இன்பவுணர்வின் உயர்வுதாழ்வுக்கும் ஏற்றமுறையிலே எத்தனை வகையான உடம்புகள் எத்தனை வகையான வேற்றுமையுடன் மென்மை வன்மைகள் வாய்ந்து இப் பிறவிக்கு வந்திருக்கின்றன வென்பது நன்கு விளங்காநிற்கும். இங்ஙனமாக மக்கட்பிறவிக்கு வந்திருக்கும் உயிர்களிலேயே அறிவின் ஏற்றத்தாழ்விற்கும் இன்பவுணர்வின் ஏற்றத் தாழ்விற்கும் இசையப் பலவேறு வகையான உடம்புகளும் அவற்றிற் பலவேறு வகையான கருவிகளும் மென்மை வன்மை வாய்ந்து நிற்றலை ஆழ்ந்தாராய்ந்து நோக்குங்கால், மக்கட்பிறவி யெடுத்த ஒருயிரே தனதறிவுந் தனதின்ப வுணர்வும் மேன்மேல் விரிந்துவிளங்குந் தகைமைக்கு ஏற்ப மேன்மேலுயர்ந்த பல மக்களுடம்பைப் பெற்றுப் பல பிறவிகளினூடு செல்லும் நிகழ்ச்சி இனிது புலனாகாநிற்கின்றது. இதன் உண்மைக்கு வழக்கத்தில் நாங் காணும் உடைமாற்றை இங்கெடுத்துக் காட்டுவாம். ஒரு சிறுவன் பள்ளிக்கூடஞ் சென்று கல்விபயிலத் துவங்குங்கால், அவனது அந்நிலைக்குத்தகக் கீழே ஒரு சிறு துணியுடுத்து மேலே ஒரு சிறு சட்டையிட்டுச் செல்கின்றான்; அந்நிலையிலும் அவன் ஓர் ஏழையாயிருந்தால் விலைகுறைந்த உடுப்புகளை உடுத்துச் செல்லுதலும், அல்லதவன் ஒரு செல்வனாயிருந்தால் விலையுயர்ந்த உடுப்பு

களை மேற்கொண்டு செல்லுதலும் நாங் காண்கின்றோம், பிறகு, அவன் மேன்மேற் கல்வியுணர்விற் சிறந்து மேன்மேல் வகுப்புகளுக்கு மாற்றப்படுங்கால், அவ்வந்நிலைகளுக்கு ஏற்பப் பழைய உடைகளைக் களைந்தெறிந்து, தனதுடம்பின் வளர்ச்சிக்கும் அறிவின் வளர்ச்சிக்கும் ஏற்ற உடைகளையே அணிந்துகொள்கின்றான். கல்வி பயின்று கல்லூரியைவிட்டு அரசன்கீழ் ஓர் அலுவலில் அமருங்கால் அதற்கேற்ற உடைகளை அணிந்து செல்கின்றான். அலுவல்களிலும் அறிவினாற்றலுக்குஞ் செய்கைத்திறத்திற்கும் ஏற்ப ஊர்காவற் றலைவனையும், அமைச்சனையும், படைத்தலைவனையும் மேன்மேலுயர்ந்த நிலைகளைப் பெறுங்கால் அவ்வந்நிலைகளுக்கேற்ற உடைகளை அவன் மேற்கொண்டு திகழ்தலையும் நாங் காண்கின்றேம் அல்லேமோ? இங்ஙனமே உயிர்கள் தமதறிவுந் தமதின்பவுணர்வும் மேன்மேற் கிளர்ந்தெழுந் நிலைகளுக்கேற்ப வெவ்வேறுடம்புகளைப் பெற்று வெவ்வேறு பிறவிகளை எடுக்குமென் றுணர்ந்துகொள்க.

ஒருடம்பில் நின்ற ஓர் உயிர் அவ்வுடம்பைக் கருவியாய்க் கொண்டு எத்துணை அறிவும் உணர்வும் பெறுதல் கூடுமோ அத்துணைக்கே அவ்வுடம்பில் நிற்கும். அந்நிலையின் மேற்பட்ட அறிவும் உணர்வும் விளங்குதற் கேற்ற தகுதியும் நேரமும் வருங்கால், அதற்குத்தகத் தான நின்ற பழவுடம்பு இடந்தாராமையின் அவ்வுயிர் அதனைவிட்டு ஏகும்; இங்ஙனம் ஒருயிர் தான் மேற் கொண்டுவந்த ஒருடம்பைவிட்டு ஏகுதலையே 'இறத்தல்' என்று வழங்கி வருகினறார்கள். இறத்தல் என்னுஞ் சொல்லுக்குக் கடத்தல் என்பதே பொருள். அங்ஙனம் எடுத்த ஒருடம்பை விட்டுப் பிறிதோருடம்பை அடுத்தலையே பிறத்தல் என்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள்.

இன்னும், எடுத்த உடம்பைச் செவ்வனே பயன்படுத்தி மேன்மேல் அறிவும் இன்பமும் பெருகப்பெற்ற உயிர்கள் மேன்மேற் பிறவிகளிற் செல்லுமென்றும், அங்ஙனம் அதனைப் பயன்படுத்தி அறிவும் இன்பமும் வளரப்பெறாத உயிர்கள் கீழ்க்கீழ்ப் பிறவிகளிற் செல்லுமென்றும் அறிதல்வேண்டும். தமதுடம்பையும் அவ்வுடம் பின் கருவிகளையும் பயன்படுத்திக் கொள்ளத்தக்கதொரு தன் முயற்சி எத்துணைக் கீழான சிற்றுயிர்களுக்கும் உண்டென்றும் அவை அம் முயற்சியால் உடம்பின் உறுப்புகளைப் பயன்படுத்திக்

கொள்ளாவிட்டால் அவ்வுறுப்புகள் சிறிது காலத்திற் செயலிழந்து மறைந்துபோகின்றன[1] வென்றும் உயிர்நூல் வல்லாரும் ஆராய்ந்துரைக்கின்றனர்.

இனிக், கருப்பையின் கருவானது படிப்படியாய் வளரும் வகைகளை ஆராய்ந்தளந்துகண்ட கருநூலார்[2] ஓர் ஆடவன துடப்பு மக்கள் யாக்கையில் வரும்முன் என்பில்லாத மிகச் சிறு புழுவடிவிலிருந்து எத்தனையோ வகையான சிற்றுயிர்களின் உடம்புகளினூடே பிறவியெடுத்து வந்திருக்கின்றதென்பதனை ஓவியம் எழுதிக்காட்டி நன்கு விளக்கியிருக்கின்றனர். இதனால் ஒருவனதுயிர் என்பில்லாத மிக நுண்ணிய புழு[3] விலிருந்து எத்துணைச் சிற்றுயிர்ப்பிறவிகளை எடுத்தெடுத்திறந்து, மக்கள் யாக்கையிலும் எத்துணைப் பல பிறவிகளை எடுத்தெடுத்திறந்து செல்லா நிற்கின்றதென்னுமுண்மை அங்கையங்கனி போல் நன்கு விளங்கா நிற்கின்றதன்றோ?

எனவே, இப்பிறவியில் ஒருவனிடத்தே காணப்படுங் குணஞ் செயல்களைக்கொண்டும், அவனிருக்கும் மேனிலை கீழ்நிலைகளைக் கொண்டும், அவன் நுகரும் இன்ப துன்பங்களைக்கொண்டும், அவனுக்கு முனவந்த பிறவிகளின் இயல்பும் பின் வரப்போகும் பிறவிகளின் இயல்பும் ஒருவாறு உய்த்துணர்தல் கூடுமென்பது. இன்றைக்கிருந்து உயிர்வாழும் ஒருவன் நேற்றும் இருந்தானென்றும் நாளையும் இருப்பானென்றும உய்த்துணரும் உணர்ச்சியினாலேயே, மக்களெல்லாரும் ஒருவரோடு ஒருவர் தொடர்புடையராய் வாழ்க்கை செலுத்தா நிற்கின்றனர். இறந்தகால எதிர்கால நிகழ்ச்சிகளை நிகழ்கால நிகழ்ச்சிகொண்டு உய்த்துணரும் உணர்வு மக்களிடம் அத்துணை வேர் ஊன்றி நில்லாவிட்டால், இவ்வுலகில் மக்கள்வாழ்க்கை ஒருசிறிதுமே நடவாது. ஒரு மனைவி இன்று காணுந் தன் கணவன் நேற்றுந் தனக்குக் கணவனாய் அமர்ந்தவனே என்று கருதாவிட்டாலும், நாளையும் அவனே தன் கணவன் ஆவன என்று கருதாவிட்டாலும் அவள் அவனோடு ஒருமித்து வாழ்தல் இயலுமோ? அங்ஙனமே பிள்ளைகளைத் தாய்

1. Atrophy. 2. Embryologists. 3. Protoplasm.

தந்தையரும், தாய் தந்தையரைப் பிள்ளைகளும், ஆசிரியர் மாணுக்கரையும் மாணுக்கர் ஆசிரியரையும், பலரொடு பண்டம் மாற்றி வாணிகம் புரிவோர் தம்முள் ஒருவர் மற்ருெருவரையும், அரசன்கீழ் நின்று அரசியல் நடத்துவோர் தம்முடன் தொடர்புற்று நிற்பாரையும் 'நேற்றிருந்தவரே இவர்' என்றும் நாளையும் இவர் இருப்பர் என்றும் உறுதியாய்க் கருதி யொழுகிவராவிடின் எல்லாவுயிர்கட்கும், அவ்வுயிர்களுட் சிறந்த மக்கட்கும் இவ்வுலக வாழ்க்கையானது சென்ற பல்லாயிர மாண்டுகளாகத் தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்திருக்குமோ? ஒரு சங்கிலியின் இடைநின்ற ஒரு கண்ணனது தனக்கு முன்னும் பின்னும் ஒரு வரிசையாய்த் தொடர்ந்து நிற்கும் ஏனைப்பல கண்களினிருப்பையும் அறிவித்தல் போல், உயிர்கட்கு நிகழ் காலத்தில் நிலவும் ஒரு பிறவியானது, அவைகட்கு முன்னும் பின்னுந் தொடர்பாயுள்ள ஏனைப்பல பிறவிகளின் இருப்பையும் நன்கு நினைவுறுத்தல் அறிவிற் பதிக்கற்பாற்று நிகழ்கால வுணர்வை இறந்தகால எதிர்கால நிகழ்ச்சிகளுடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கும் அறிவாற்றல் உடையராயிருத்தலினுற்ருன், மக்களென்போர் விலங்குகளினுஞ் சிறந்த பிறவியினராயினர். அங்ஙனம் நிகழ்கால நிகழ்ச்சியைத் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கமாட்டாமல் நினைவுபிறழ்ந்து போனவர்களே கிறுக்குப்பிடித்தவராகித் துன்புற்றிறக்கின்றனர். ஆகையால், முற்பிறவி பிற்பிறவிகளுடன் இப்பிறவியைத் தொடர்புபடுத்தி ஆராய்ந்து பார்த்து, அவ்வாற்ருல் ஊழ்வினையால் வரும் நன்மையைப் பெருக்கி, அதனுல் வருந் தீமையை யொடுக்கி இப்பிறவியைத் தூய்மைசெய்பவர்களே இம்மை மறுமை வாழ்க்கையின் நலங்கள் முழுமையும் பெறுதற்குரியாரென்பதூஉம் பண்டைத் தமிழரின் விடாப்பெருங் கோட்பாடாகுமென்க.

இவ்வூழ்வினையினையே தொல்லாசிரியராகிய தொல்காப்பியனுர் "பால்வரை தெய்வம்" என்பர் (சொல், ருஅ). காதலிற் சிறந்த ஓர் ஆண்மகனையும் ஒரு பெண் மகளையும் ஒருங்கு தலைப்பெய்வித்தற்கு ஒரு துணைக் கருவியாயிருந்துதவுவது ஊழ்வினையேயாம் என்னுங் கொள்கையிற் பண்டைத் தமிழாசிரியர் திட்பமாய் நின்றமை பற்றியே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுரும் 'களவியலில்,'

"ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்
ஒன்றி யுயர்ந்த பாலது ஆணையின்
ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப
மிக்கோ னாயினுங் கடிவரை யின்றே"

என்றருளிச் செய்தார். மேற்சென்ற பிறவிகளிற் காதலன்பு பாராட்டிவந்த ஆண்பெண் பாலாரே கீழ்க்கீழ்ப் பிறவிகளிலும் காதலராய் ஒருவர்மீ தொருவர் அயரா அன்புசெலுத்துநேராய் ஒழுகுவரென்பதே பண்டைத் தமிழாசிரியரது நம்பிக்கையாகும். கோவலன் புதல்வியான மணிமேகலையைச் சோழமன்னன் புதல்வனான உதயகுமரன் காதலிக்க, மணிமேகலை துறவொழுக் கத்தில் விருப்ப முடையளா யிருந்தும் அவளது நெஞ்சம் அவள்வய மின்றியே அவ்வரசிளைஞனைக் காதலிக்கவும் அவர்தங் காதலின் விளைவாக அவர் ஒன்றுகூடப்பெறுமல், உதயகுமரன் ஒரு விஞ்சையனுல் வெட்டுண்டு வீழ அதுகண்டு நெஞ்சந்துடித் தலறியழுத மணிமேகலையை நோக்கிக் கந்திற்பாவை கூறுங் கூற்றுகப்போந்த,

"இனக்கிவன் மகனுத் தோன்றிய தூஉம்
மனக்கினி யாற்குநீ மகளாய தூஉம்
பண்டும் பண்டும் பல்பிறப் புளவால்"

(உக உகூ—ருக) இவ்வுண்மை இனி தறியப்படும்; இங்கே மகன் மகள் என்றது மணமகன் மணமகளை இதுவே, பழந்தமிழ்க் கொள்கையினை முழுதுந் தழீஇநின்ற மாணிக்கவாசகப் பெருமான் திருவுள்ளக் கிடையுமாதல்,

"வளைபயில் கீழ்கடல் நின்றிட மேல்கடல் வான்நுகத்தின்
துளைவழி நேர்கழி கோத்தெனத் தில்லைத்தொல் லோன்கயிலைக்
கிளைவயின் நீக்கியிக் கெண்டையங் கண்ணியைக் கொண்டுதந்த
விளைவையல் லால்விய வேன்நய வேன்தெய்வம் மிக்கனவே"

எனவும்,

"ஏழுடை யான்பொழி லெட்டுடை யான்புயம் என்னை முன்னுள்
ஊழுடை யான்புலி யூரன்ன பொன்இவ் வுயர்பொழில்வாய்ச்

சூழுடை யாயத்தை நீக்கும் விதிதுணை யாமனனே
யாழுடை யார்மணங் காண்அணங் காய்வந் தகப்பட்டதே"

எனவும்,

"சொற்பால் அமிழ்திவள் யான்சுவையென்னத் துணிந்திங்ஙனே
நற்பால் வினைத்தெய்வந் தந்தின்று நான்இவ ளாம்பகுதிப்
பொற்பார் அறிவார் புலியூர்ப் புனிதன் பொதியில்வெற்பிற்
கற்பா வியவரை வாய்க்கடி தோட்ட களவகத்தே"

எனவுந் தொடர்பாகத் திருக்கோவையார் மூன்று திருப்பாட்டுகளிற் காதலரின் சேர்க்கைக்கு ஒரு துணைக்காரணமாய் நிற்பது ஊழ்வினையேயென அவர் வற்புறுத் துரைத் தருளுமாற்றால் நன்கு பெறப்படாநிற்கும்; மூன்றாந் திருப்பாட்டிற் போந்த 'நற்பால் வினைத்தெய்வம்' என்னுஞ் சொற்றொடர் தொல்காப்பியத்திற் போந்த 'பால்வரை தெய்வம்' என்னுஞ் சொற்றொடரைப் பெரிதொத்து நிற்றலும் நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று.

அற்றேற், காதலர் தம்மகத்தெழுந்த காதலாற் கூடாமற் றமக்குப் புறம்பான ஊழ்வினையாற் கூட்டப்படுவரெனின், அது மக்கட்செயலாகாமல் ஊழ்வினைச் செயலாய் முடிந்து, மக்கள் தமக்கென வோர் அறிவுந் தமக்கென ஒரு முயற்சியும் உடையர் என்னும் பண்டைத் தமிழர்தங் கொள்கைக்கு முரணுமாலெனின்; அற்றன்று, மக்கள் நாகரிக வாழ்க்கைக்கு வந்தபின்னரே ஆண்மகனும் பெண்மகளுந் தமக்குரிய உறவினரின் பல கட்டுபாடுகளுக்குள்ளடங்கி ஒருவரை யொருவர் நெருங்கிப் பழகல் இயலாதாயிற்று. மற்று, அவர் நாகரிக வாழ்க்கைக்கு வராத மிகபபழைய காலத்திலெல்லாம், ஒருவரோடொருவர் நெருங்கிப் பழகுதல் எளிதாயும் இயல்பாயும் இருந்தமையின் அழகிய ஓர் ஆண்மகனும் அழகிய ஒரு பெண்மகளும் ஊழ்வினையின் துணையின்றியே யொருவரை யொருவர் உயிர்போற் காதலித்து ஒருங்கு கூடி வாழ்ந்துவரலாயினர். அங்ஙனம் நாகரிகங் குறைந்த முன்னைப்பிறவிகளிற் காதலிற் குழைந்துருகி ஒன்றுபட்ட

அவருடைய உள்ளங்களிற் காதற்கிழமையும் ஒழுக்கமும் உயிர்க் குணமாய் ஒரு பழக்கமாய் வேரூன்றி நிலைபேறுற்றமையின், அப்பழக்கமே அவர்க்கு ஊழ்வினையாய் நின்று, நாகரிக காலத்தில் எடுத்த பிற்பிறவிகளில், அவர் ஒருவரையொருவர் கண்ட துணையானே, அவர் தம் உறவினர் கட்டிய கட்டுப்பாடுகளைப் பிளந்தெறிந்து, அவரைக் காதலன்பில் ஒருங்கு பிணைத்து வைப்பதாயிற்றென்க. இதனை இப்பிறவியில் நிகழும் ஒரு நிகழ்ச்சியில் வைத்து விளக்கிக் காட்டுதும். ஒரு பள்ளிக் கூடத்திற் கல்விபயிலுஞ் சிறுர் தமக்குள் உண்டாகும் நேயமானது, அவர்தம் உறவினர் அறியாமலே, அவர்தம்மில் இயற்கையாய் உண்டாகின்றது; அவருள் ஒருவரையொருவர் உயிராய்க்கருதி அன்புபாராட்டுகின்றனர். அத்தகையவருள் ஒருவன் உயர்குல வேளாள குடும்பத்திற்குரியவன்; மற்றொருவன் தாழ்ந்த பறைக் குடும்பத்திற் குரியவன; ஆனாலும், அவர் குலவேற்றுமை சிறிதுங் கருதாமலே தம்மிற் பேரனபு பாராட்டிவிட்டனர். இருவருங் கலைபயின்று கல்லூரியைவிட்டுப் பிரிந்துபோய், வெவ்வேறு தொழின்முயற்சியிற புகுந்து, ஒருவரை யொருவர் காணப் பெருமலே நெடுங்காலம் கழித்துவிட்டனர். அதனபின் ஒருநாட் பறைக்குடும்பத்திற் குரியவன் பெரியனுய் வளர்ந்து தற்செயலாய்த் தன் நண்பனுன வேளாளனை ஓர் ஊரில் எதிர்ப்படலானன். அவனைக் கண்ட துணையானே தான் உயர்குலத்தவன் என்பதனை யும் அறவே மறந்து அப் பறைமகனைத் தழுவிக்கண்ணீர் சிந்திக் கரைந்தழுது, அவனைத் தானிருந்த உறையுளுக்கு அழைத்துச் சென்று, அவனுக்கு வேண்டுவனவெல்லாம் ஆரா அன்புடன் செய்து, அவனேடொருங்கிருந் துணவுகொண்டு, அவனே டொருங்கு துயில்கொண்டு ஒருங்குறைவானுனன். அவ் வேளாளனின் பெற்ருரும் உற்ருரும் அவன் ஒரு பறையனெடு நட்புக்கொண்டு அளவளாவுதலைக் கண்டு மிகச்சினந்தும் அவன் அதனை ஒரு பொருட்படுத்திற்றிலன். இந்நிகழ்ச்சியில் வைத்துக் காதலரின் உறவும் அறியற்பாற்று. பெற்ருருற்ருர்தங் கட்டுப் பாடுகள் நெருங்காத பள்ளிக்கூடத்திற் பயிலுஞ் சிறுர்தம் இயற்கைநேயம் போல்வதே, நாகரிகங் குறைந்த பண்டைக் காலத்தில் ஓராண்மகனும் ஒரு பெண்மகளும் ஏதொரு கட்டுப் பாட்டினுலுஞ் சிறைசெய்யப்படாமல் எளிதிலே யொருவரை

யொருவர் கண்டு காதல்கொண்ட இயற்கை நேயமும் ஆகும். அச் சிறுர் பெரியராகிக் கல்லூரியை விட்டுச்சென்று வேறுவேறு தொழின் முயற்சியிற் புகுந்து நெடுங்காலம் ஒருவரை யொருவர் காணுதிருந்தமை போல்வதே, பண்டைக் காதலர் பண்டைப் பிறவியொழிந்து நெடுங்காலஞ் சென்று பின்றைப்பிறவியிற் புகுந்து ஒருவரை யொருவர் காணுதிருந்தமையாகும். இனி, அப் பள்ளிக்கூட நண்பர் ஒருவரை யொருவர் தற்செயலாய் எதிர்ப்பட்டு மனங்கரைந் தாற்றுராய்த் தம்மவர் சினத்தையுங் கருதாது ஒன்றுகூடி வாழ்ந்தமைபோல்வதே, பண்டைக்காதலரும் பின்றைப் பிறவியில் தற்செயலாய் ஒருவரை யொருவர் எதிர்ப் பட்டுக் காதற்கெழுதகைமை யுட்கொண்டு தம்மவரது ஒறுப்பினைக் கருதாது ஒருங்கு கூடி வாழ்வதாகும் என்க. எனவே, காவலுங் கட்டும் இல்லாப் பண்டைப்பிறவியில் ஓராண்மகனும் ஒரு பெண் மகளும் ஒருவரையொருவர் இன்றியமையாராய்க் கருதியொழுகிய ஒழுக்கமே அவரால் நீக்க முடியாத ஊழ்வினையாய் அவ்விருவர் தம் உள்ளத்தே அமைந்து கிடந்தமையின், அஃது அவர் காவலுங்கட்டும் மிகுந்த பிற்பிறவிகளிலும் ஒருவரையொருவர் எதிர்ப்பட்டவுடனே அத் தடைகளைக் கீழ்ந்து அவரை ஒன்று படுவிக்குந் துணைக்காரணமாயிற்று. அறிவாலும் ஆள்வினை யாலும் அவ்விருவர் மாட்டும் முதன்முதற் றோன்றிய காதலொழுக் கமே அவர்பாற் றொடர்ந்து நடைபெற்று அவர்க்கு ஊழ் வினையாயிற்று. ஒருவர்பாற் றொடர்ந்து நடைபெறும் வினையே பழக்கமென்றும், அப் பழக்கமே அவரைப் பிற்பிறவிகளில் முனைத்துநின்று, தனக்கிசையச் செலுத்துங்கால் ஊழ்வினையா மென்றுஞ் சொல்லப்படும். இத்துணையேயன்றி ஊழ்வினை யென்பது உயிர்களுக்குப் புறம்பாய் நின்று அவரைச் செலுத்துவ தென் றுரைப்பாருரை சிறிதும் பொருந்தாது. குடி, களவு, சூது முதலான தீயசெயல்களிற் பழகினவன் அப் பழக்கமாகிய ஊழ்வினையால் உள்ளம் உந்தப்பட்டுத் தன்னேடொத்த குடியர் கள்வர் சூதர் முதலானவர்தம் நேயத்தை நாடிச்செல்லுதல் போலவும், கற்ருரும் அறம்புரிவாருஞ் செல்வரும் அடியாருந் தாந்தாம் பழகிய நற்பழக்கமாகிய ஊழ்வினையால் உள்ளம் ஊக்கப்பட்டுத் தம்மோடொத்த கலை வல்லாரையும் அறவரையுஞ் செல்வரையுந் தொண்டர்களையும் நாடித்தொடர்தல்போலவுங்

காதற்கிழமையால் நெஞ்சம் ஈர்க்கப்பட்டு விழுப்பெருங் கேண்மை கொண்டொழுகிறூரும் அவ்வொழுக்கமாகிய ஊழ்வினையால் உய்க்கப்பட்டுப் பிற்பிற் பிறவிகளிலும் காதல் கொண்டொழுகுவ ரென்றுணர்தல்வேண்டும். இவ்வாறு பிறவிதோறுங் காதலால் இணைக்கப்பட்டு இன்பவாழ்க்கையில் நிலைப்படுவாரின் அன்பே 'உழுவலன்பு' ஆகும் என்று பழைய தமிழ்நூல்கள பகரா நிற்றலுங் காண்க.

ஊழ்வினையின் உண்மையிலக்கணம் இங்ஙனம் யாங் கூறியவா றுள்ளதனை ஆய்ந்துணர வல்லார்க்குப, பிற் பிறவிகளிற் காதலரின் கூட்டம் அவரகத்திருந் தெழூஉம் ஊழ்வினையாகிய முற்பிறவிப் பழக்கத்திறைல் நிகழும எனபதே ஆசிரியர் தொல் காப்பியனூர் தங் கருத்தாதல் நன்கு விளங்காநிற்கும். இப்பொருள் காணமாட்டாமையின், ஆசிரியர் "பாலது ஆணை" என்று மேலைச் சூத்திரத்திற் கூறிய சொற்றொடர்க்கு. ஆணனது பெண்ணையும், பெண்ணனது ஆணையுங் காமுறுதலாகி "பாலின் ஏவல்" என்று பொருளுரைத்தாரும் இஞுஞான்றுளர். அவருரை பொருந்தாது; என்னை ? ஆணனது பெண்ணமைப்பைக்கண்டு விழைதலும், பெண்ணனது ஆணமைப்பைக் கண்டு விழைதலும் வெறுங் காமமே யாகுமல்லாமல், எழிலுங் குணமும் அறிவுங் கண்டு வியக்கும் விழுமிய உணர்வின் [1]வழித்தாகிய காதலொழுக்கமாதல் செல்லாமையானும், அன்பினைந்திணைப் பாற்பட்ட காதலொழுக் கத்தை விளக்குவான் புகுந்த ஆசிரியரின் கூற்றுக்குப் புல்லிய காமவொழுக்கத்தைப் பொருளாகக் கூறுதல் அவரது சாலவுயர்ந்த கருத்துக்கு முழுமாறு மாகலானும், சொல்லோத்தில் ஆசிரியர் ஊழ்வினைமைப் "பால் வரை தெய்வம்" எனக் கூறினூற்போலவே களவியற்சூத்திரமாகிய "ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்" என்னு மிதன் கண்ணும் ஊழ்வினையின் ஏவற்றன்மை தேற்றிப் "பாலதாணை" என்று நுவலுதலானும், ஆசிரியர் தொல்காப்பிய னூரது இலக்கணத்தை யொட்டியே காதலொழுக்கத்திற்கு ஊழ் வினையை யொரு துணைக்காரணமா உரைக்கும் நக்கீரனூர் மாணிக்க வாசகப் பெருமான் முதலான தொல்லாணை நல்லாசிரிய ருரைக் கெல்லாம் அவருரை மாறுமாகலானும் என்க.

---

1. Aesthetic Sense.

அற்றாயின், "இவனோடு இவளிடை உண்டாய அன்பிற்குக் காரணம விதியல்லாமை ஈண்டுப பெறறாம்" என்று பேராசிரியர் திருக்கோவையாருரையிற் கூறிய தென்னையெனின்; முற்பிறவியிற் காதலரிருவரிடத்துந் தோன்றிய காதலன்பு ஊழ்வினையின் றொடர்பாற்றோன்றிய தன்று என்பதே எமது கருத்துமாகும். முற்பிறவியிற்றோன்றிய காதலொழுக்கம் இருவர்மாட்டும் நிலைபெற்ற பழக்கமாகிய பிற்பிறவியில் அவர்க்கு ஊழ்வினையுமாய் நின்று, அவரைக் கட்டுக்காவலினின்றும் விடுவித்து, அவரை ஒருங்கு கூட்டுதற்கு ஒரு துணைக்காரணமாமென்பதே பேராசிரியர்க்குங் கருத்தாகும். இது, திருக்கோவையார் ஏழாந் திருப்பாட்டுரையில் அவருரைக்கு முரையால் வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்கிக்கிடக் கின்றது; அவ்வுரை வருமாறு :

> "பாங்கற்கூட்டந் தோழியிற்கூட்டம் என்றிவற்றில் அவர் துணையாய வாறுபோல், விதியும் இவரை ஆயத்தின் நீக்கிக் கூட்டினமாத்திரையே யன்றி அன்பிற்குக் காரணம் அன்றென்பது. அல்லதூஉம், விதியாவது செய்யப்படும் வினையினது நியதியன்றே, அதனானே அன்பு தோன்றிப் புணர்ந்தாரெனின், அதுவுஞ் செயற்கைப் புணர்ச்சியாய் முடியும்; அது மறுத்தற் பொருட்டன்றே தொல்லோர் இதனை இயற்கைப்புணர்ச்சி யென்று குறியிட்டது. *** பலபிறப்பினும் ஒத்த அன்பென்றாகலின், பல பிறப்பினும் ஒத்துநிற்பதோர் வினை யில்லையென்பது. அஃதேல், மேலைச் செய்யுளில் வினைவிளைவே கூட்டிற்றாக விசேடித்துச் சொல்ல வேண்டிய தென்னையெனின்; இம்மையிற் பாங்கனையுந் தோழியையுங் குறையுற, அவர்கள் தங்களினாகிய கூட்டங் கூட்டினார்கள். உம்மை நல்வினையைக் குறையுற்று வைத்து, இம்மை யதனை மறந்தான்; மறப்புழியும், அதுதான் மறவாது. இவர்களையுங் கண்ணுறுவித்து," இவர்க்குத் துப்புமாயிற்றாகலான் விசேடிக்கப்பட்டது.

இவ்வுரைப்பகுதியிற் பேராசிரியர் பண்டைப்பிறவியில் உண்டாய நல்வினையே காதலிருவரை ஒருங்குகூட்டும் ஊழ்வினையாமென்றும், ஊழ்வினையாவது 'செய்யப்படும் வினையினது நியதியன்றே' என்றும்

உரைத்து விளக்கினமை, மேலேகாட்டிய எமது உரைவிளக்கத் தினையே முழுதொத்துநிற்றல் கண்டுகொள்க.

இங்ஙனந் தொல்லாசிரியரான தொல்காப்பியனாரும், அவரது மரபு கடைப்பிடித்து அதனொடு மாறுபடாதுவந்த நக்கீரனார், மாணிக்கவாசகர் முதலான சான்றோருமே முற்பிறவியும் ஊழ்வினையும் உண்டென்னுங் கொள்கையில் ஒத்து ஒருமுகமாய் நிற்கவும், அவர்க்கெல்லாம் முற்றும் மாறாய் ஊழ்வினை இல்லையெனறும், அது காதலன்புக்குத் துணைக்காரணமாதல் செல்லாதென்றும் இஞ்ஞான்றை அறிஞர்சிலர் கூறுதலுடன் அமையாத, தொல் காபபியனார் கூறியருளிய "ஒன்றே வேறே" என்னும் நூற்பாப் பொருளினையுந் திரித்து அதற்குத் தாமோர் ஏலாவுரையினையும் வரைந்திட்டார். ஒருநூலுக்கோ, அல்லததன்கணுள்ள பாவுக்கோ உரைகாணப் புகுவார், அவற்றை இயற்றிய ஆசிரியன்றன் கருத்துக்குங் கொளகைக்கும் மாறுகாமல் உரைகாணலே வாய்மை யாகுமன்றித், தமது கொள்கைக்கிசைய ஆசிரியன் கருத்தை மாற்றி உரைகாணல் வாய்மையாகாது; அவர் தமது கொள் கையை நாட்டல் வேண்டினாராயின் தாம் அதற்கென்றொரு புது நூல் எழுதுதலே முறையாம். அது கிடக்க.

இனி,

"ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்
ஒன்றி யுயர்ந்த பால தாணையின்
ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப
மிக்கோ னாயினுங் கடிவரை யின்றே"

என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின் உண்மைப் பொருள் தான் யாதோவெனின்; அஃது யாம் மேலே விரித்து விளக்கிய பகுதி யால் நன்கு விளங்குமாயினுஞ் சூத்திரத்தோடு ஒட்டி அதற்குச் சிறிது உரை கூறுவாம்:

ஒன்றே வேறே என்ற இருபால்வயின் - மேற்பிறவிகளிற் கட்டுங்காவலுமின்றி ஓர் ஆடவனும் ஒரு மங்கையுந்

தாம் ஒன்றுங் கலந்தொழுகிய பகுதியுங் கட்டுங்காவலுந் தோன்றிய பிற்பிறவிகளில் அவர்தாம் வேறுயிருந்தொழுகிய பகுதியும் என்ற ஈரிடத்தும், ஒன்றிஉயர்ந்த பாலது ஆணையின் - அவர்தம் உள்ளத்தே காதலுணர்வாய்ப் பிணைந்து நின்று பிறவிதோறும் மேன்மேல் வளர்ந்த பழக்கமாயுயர்ந்த ஊழ்வினையின் ஏவுதலாலே, ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப - எல்லா நலங்களாலுந் தம்முள் ஒத்த தலைமகனுந் தலைமகளுந் தமக்கிடை நின்ற கட்டையுங் காவலையுங் கடந்து ஒருவரையொருவர் எதிர்ப் படுவர், மிக்கோனாயினுங் கடிவரை இன்று - சில நலங்களில் தலைமகன் தலைமகளைவிட மிக்கவனாயினும் அவரது கூட்டங் கடியப் படும் அளவினை யுடையதாமாறில்லை என்பது; ஏ : அசைநிலை.

முதலடியில் நின்ற 'பால்' என்னுஞ் சொல் பகுதி என்னும் பொருளிலும், இரண்டாமடியில் நின்ற 'பால்' ஊழ்வினையென்னும் பொருளிலும் வந்தன; 'பால்' ஊழ்வினைப் பொருட்டாதல், "பால்வரை தெய்வம்" என ஆசிரியர் சொல்லோத்திற் கூறியவாற்றல் அறியப்படும். 'ஆணை' என்பது மேலோர் கீழோரைத் தஞ் சொல் வழி வைத்து நடப்பிப்பது; ஊழ்வினையுந் தெய்வம்போல் நின்று உயிர்களை ஏவுதலிற் "பாலது ஆணை" என்றார். உயிர்கள் மேற் பிறவிகளிற் செய்த வினைத்தொகுதியாகிய ஊழைத் தெய்வ மென்றால் ஒக்குமோவெனின்; அறமன்றத்தில் அவ்வவர் செய் வினைக்குத் தக்கபடி இன்பதுன்பங்களை வகுக்கும் ஒரு நடுவன் போல, இறைவனும் உயிர்கள் செய் வினைகட்குத் தக்கபடி பிறவி களையும் அப் பிறவிகளில் இன்பதுன்பங்களையும் உயிர்கட்கு வகுத் தளிக்கின்றானாகலின், இறைவன் செயலுக்குத் துணையாய் நிற்கும் ஊழ்வினையும் இறைவனென்று ஒப்பித்தோதப்பட்டது. எனவே, மிகப் பழைய முற்பிறவியிற் காதலரிருவர் தம் உள்ளத்தே முதன் முதற் றோன்றி அவர்தம் உயிரையும் உடம்பையும் ஒருங்கு பிணைத்த காதலன்பே, இறைவன் றரும் பிற்பிற்பிறவிகளிலும் அவர் கட்டுங்காவலுங் கடந்து ஒருவர்மீ தொருவர் காதலன்பு பாராட்டுதற்கு ஒரு துணைக்கருவியாய் நிற்குமென ஆசிரியர் இச் சூத்திரத்தோதிய கொள்கையே பண்டைத் தமிழ் மக்களின் கோட்பாடாதல் பெறப்படுமை காண்க.

இனி, முற்பிறவிகள் பல ஒவ்வோருயிர்க்கும் உண்டென்பதும், அம் முற்பிறவிகளில் உயிர்கள் தொடர்ந்து செய்த வினைகள் அவர்களின் நினைவிலேறி அழுத்தமாய்ப் பதிந்து அவர்கள் பிற்பிறவிகளை யெடுத்து இன்பதுன்பங்களை நுகர்வதற்கு ஒரு துணைக்கருவியாய் நிற்குமென்பதும், தவத்தான் மனந்தூயராய்ச் சான்றோர்க்குப் பழம்பிறவிகளிற் றாம் வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் வரலாறுகள் நன்கு நினைவுக்கு வருமென்பதும், இஞ்ஞான்றும் பழம் பிறவிகளின் நினைவு நன்கு வாய்க்கப் பெற்றார் சிலர் எல்லா நாடுகளிலும் இடையிடையே காணப்படுகின்றன ரென்பதும் மேனாட்டாசிரியர் பலரால் நன்காராய்ந்து ஆங்கில மொழியில் நூல்கள் வாயிலாக வெளியிடப்பட் டிருக்கின்றன. அவை தம்முள் சார்லஸ் ஜான்ஸ்டன்[1] என்னும் ஆசிரியர் வரைந்த பழம் பிறவிகளின் நினைவு[2] என்னும் நூலும், லுதோஸலாஸ்கி[3] என்னும் ஆசிரியர் ஆக்கிய முற்பிறவி பிற்பிறவி[4] என்னும் நூலும், தியோபில் பாஸ்கல்[5] என்னும் ஆசிரியர் இயற்றிய மறுபிறவி[6] என்னும் நூலும் இத்துறையில் உள்ளதை உள்ளவாறே கண்டு தெளிய விழைவார்க்குப் பெரிது பயன்படும் அரிய ஆராய்ச்சி நூல்களாகும். இந்நூல்களை ஊன்றிப் பயில்வார்க்குப் பழம் பிறவிகளை நன்கு நினைவு கூர்வார் இஞ்ஞான்றும் ஆங்காங்கு உளராதல் ஐயுறவின்றி யறியப்படும். அங்ஙனம் அவ்வாசிரியர்களாற் காட்டப்பட்ட பல மெய் வரலாறுகளுள், 'லுதோஸலாஸ்கி என்பார் காட்டியதொன்றை இங்கே மொழிபெயர்த்து வரைகுவாம்.

"இந்த நூற்றாண்டின் துவக்கத்திற் பாரிஸ்மாநகரத்தில் உறைந்த 'லாரிரேனுட்'[7] என்னும் ஓர் அம்மையார் தாங் குழந்தையாயிருந்த பருவந் தொட்டே தாம் முற்பிறவியில் வெயில் மிகுந்த ஒரு நாட்டின்கண் ஒரு வீட்டில் உயிர்வாழ்ந்து வந்ததனை நினைவு கூர்ந்து வந்தார். தாம் இருந்த அவ் வீட்டின் அடையாளங்களையும் தாம் அருகே இளம் பருவத்தில் இறந்துபோன வகையினையும் விளக்கிச்சொல்லக்கூடியவராயு மிருந்தனர். 1913 ஆம் ஆண்டில் தமது நாற்பத்தைந்தாம் அகவையில் அவ்

1. Charles Johnstone. 2. The Memory of Past Births.
3. Lutoslawski. 4. Pre-Existence & Reincarnation.
5. Theophile Pascal. 6. Reincarnaton. 7. Laure Raynaud.

வம்மையார் முதன்முதலாக இத்தாலி தேசத்திற்குச் சென்ற போது, ஜினோவா நகரத்தைச் சூழவிருந்த நாட்டுப்புறமே தாம் முற்பிறவியில் உயிர்வாழ்ந்த இடமாதலைத் தெரிந்து கொண்டார். அவ்வம்மையார் அந்நாட்டுப்புறத்தில் தாம் இருந்த இல்லத்தின் அடையாளங்களைத் தம் நண்பரொருவர்க்கு எடுத்துச் சொன்ன போது, அவர் அதுதகைய இல்லம் இருக்குமிடத்தைக் குறிப் பிட்டுக் கூறினர். அம்மையாரும் அவ்வில்லத்திற்குச் செல்லும் வழியைத் தாமே தெரிந்து கொண்டதுடன், அவ்வில்லத்தையுந் தாமாகவே போய்க் கண்டுபிடித்தார். அதனோடு அவ்வீட்டில் நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சியினையும் அம்மையார் நினைவுகூர்ந்திட்டார். அந்நிகழ்ச்சி அறிஞர் சிலரால் ஆராய்ந்து பார்த்து மெய்யெனவுந் துணியப்பட்டது. தாம் இறந்துபோனபோது தம்மை அடக்கஞ் செய்த இடம் இடுகாடு அன்றென்றும், மற்று அது குறிப்பான ஒரு மாதாகோயிலின் கண்ணதாகுமென்றும் அம்மையார் எடுத் துரைத்தார். அவர் குறிப்பிட்ட அவ்வில்லத்தின் கண்ணே ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன் ஓர் இளமாது உயிர்வாழ்ந்து வந்ததும், அவர் தாம் இளமையாயிருந்த பருவத்திலேயே 1809 ஆம் ஆண்டு, அக்டோபர், 21 ஆம் நாள் இறந்துபோயதும், ரேனுட் அம்மையார் குறித்துக்காட்டிய அந்த மாதாகோயிற் புறத்தே தான் அவ்விளைய மாதரார் அடக்கஞ் செய்யப்பட்டதும் எல்லாம் எளிதாக ஆராய்ந்து உண்மையெனக் காணப்பட்டன வென்பது.[1]

இவ்வாறு தமது முற்பிறவியின் வரலாற்றை நன்கு நினைவு கூர்ந்த ரேனுட் அம்மையாரைப் போலவே, தத்தம் பழம்பிறவி நிகழ்ச்சிகளை நன்கு நினைவுகூர்ந்துரைத்தாரும் உரைப்பாரும் இன்னும் பலர் உளர். அவரையும் அவர் கண்ட காட்சிகளையு மெல்லாம் ஈண்டு எடுத்துக் காட்டப்புகின் இது மிக விரியுமென அஞ்சி விடுத்தாம் என்க.

இனித், தம் பழம்பிறவிகளை நினைவுகூர்வாரைப்போலவே தமக்கு வரப்போகும் பிறவிகளை முன்னறிந்துரைப்பாரும் ஆங்காங் குளர். அதற்குச் சான்றாக, மேற்குறித்த நூலிலிருந்தே மற்றுமோருண்மை நிகழ்ச்சியினை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுவாம்:

---

1. Read "Pre-Existence & Reincarnation," P. 59.

இத்தாலியா தேயத்தின்கட் பாலர்மோ என்னும் ஊரி லிருந்த சமோனு என்னும் ஆசிரியர் ஐந்தாண்டுள்ள அலெசாந் திரா என்னுந் தம் மகளை 1910 ஆம் ஆண்டு இழந்துபோனார்; பெற்றோர்கள் அடைந்த துயரமோ மிகப் பெரிது. ஆனால், ஒரு நாள் இரவில் அப்பிள்ளையின் தாய் இறந்துபோன அம்மகளைத் தனது கனவிலே காண, அதுதான் மற்றுமொரு தங்கையுடன் தன் தாயின் வயிற்றிலே வந்து பிறக்கப் போவதாக உறுதி மொழி புகன்றது. இக்கனவானது பலமுறை தோன்றியது. ஆனால், 1909 ஆம் ஆண்டில் அப்பிள்ளையின் தாய்க்குக் கருப் பையை அறுத்து மருத்துவஞ் செய்யப்பட்டமையாற் கனவிற் றோன்றிய அப் பெண்பிள்ளையின உருவம் மொழிந்தபடி நடக்கு மென்பது எதிர்பார்க்கக்கூடியதாயில்லை. எனினும், 1910 ஆகிய அதே ஆண்டின் நவம்பர்த் திங்கள் 22 ஆம் நாள் அவ் வம்மையார் இரண்டு பெண் மகவுகளை ஒருங்கே ஈன்றனர். அம் மகவுகளில் ஒன்று வளர்ந்தபின், அது முன்னே இறந்துபோன பெண் பிள்ளையின் வடிவத்தையுஞ் சாடைகளையும் முழுதும் ஒத்திருத்தல்கண்டு எல்லாரும் வியப்படைந்தனர். இந் நிகழ்ச்சி யானது புதினத்தாள்களில் வெளியிடப்பட்டபோது, இதைப் பற்றியதொரு வழக்கு அறிவாராய்ச்சி வல்லாருள் நடைபெற லாயிற்று. அப்போது சமோனு என்னும் ஆசிரியர் 1905 ஆம் ஆண்டிலும் 1910 ஆம் ஆண்டிலுந் தமக்குப் பிறந்த அப் பெண் குழந்தைகள் இரண்டும் ஒன்றேயென நிலைநாட்டினர்.[1]

இம் மெய்ந் நிகழ்ச்சிகொண்டு, எதிர்காலத்திற் றமக்கு வரப்போகும் பிறவி இன்னதெனத் திட்டமாய் எடுத்துரைக்கக் கூடியவர்களும் உளரென்பது நன்கு புலனாகின்றதன்றோ? என் றிதுகாறும் விளக்கியவாற்றால், ஒவ்வோருயிர்க்கும் முற்பிறவி பிற்பிறவிகள் பல உண்டென்பதும் முற்பிறவியிற் றொடர்ந்து செய்த வினைகளே பிற்பிறவிக்கு ஊழ்வினையாகி அவ்வவ்வுயிர்க்கும் இன்பதுன்பங்களை விளைத்தற்குக் காரணமாய் நிற்குமென்பதும் பெறப்பட்டமை காண்க.

---

1. Ibid, P. 61.

௯௯. தவவொழுக்கம்

இனி, இம்மையின்பங்களைத் துய்த்து வரும்பொழுதும் நம் தமிழ் முதுமக்கள் அவ்வின்பத்திலேயே மூழ்கித், தமது நிலையினையுந் தாம் பிறவிக்கு வந்ததன் நோக்கத்தினையும், தமக்குப் பிறவிகொடுத்த தலைவன்றன் திருவுளக் கருத்தினையும் மறந்து போனவர்கள் அல்லர். மற்று, அவர் இம்மையின்பங்களை நுகர்ந்து வருகையிலேயே, நிலையில்லா இவ்வின்பநுகர்ச்சி, நிலைபேருயுள்ள மறுமை யின்பத்திற்கு ஒரு சிறு முதற்சுவையாம் அதன்கட் செலுத்தும் வழியேயா மென்ற எண்ணந் தலைப்பட்டவ ராயே வாழ்ந்து வந்தனர். ஈது அவர் எந்த உயிர்க்குந் தீங்கு இழையாக் கொல்லா அறத்தைத் தம் வாழ்நாள் முற்றுங் கடைப் பிடித்தொழுகிவந்தமையால் தெற்றென விளங்காநிற்கின்றது. இம்மையின்பம் உடம்பும் உடம்பிலமைந்த கருவிகளுஞ் செவ்விய நிலையிலிருக்குஞ் சிறிதுகாலம்வரையிற்றான் ஓர் எல்லைக்குள் நின்று நுகர்தல் கூடுமே யன்றி, என்றும் அதனை நுகர்தல் எவர்க்குமே இயலாது என்னும் இவ்வுண்மையினை நந் தமிழ் மேன்மக்கள் தமது வாழ்நாளின் முதலிலிருந்து முடிவுவரையிலுமே உணர்ந்தவர்கள் என்பது, அவர்களிற் பேர் அரசர்களா யிருந்த வர்களுங்கூட இளமை நிலையாமை யாக்கை நிலையாமை செல்வம் நிலையாமை முதலான மெய்ம்மைகளை அடுத்தடுத்துப் பாடி மாந்தர்க்கு அறிவு கொளுத்தி யிருப்பதனால் நன்கறியப்படும். இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இருந்த தமிழ் வேந்தர்கள் கல்வியறிவிலும், தம்போன்ற மக்களிடத்தும் பிறவுயிர்களிடத்தும் பாராட்டும் பேரன்பிலும், மெய்ப்புகழ் வேட்கையிலும், பழியஞ்சிய அறவாழ்க்கையிலும் மிக்கு விளங்கின ரென்பது இளம்பெருவழுதி என்னும் பாண்டிய மன்னன் பாடிய,

"உண்டால் அம்மஇவ் வுலகம் இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவ தாயினும் இனிதெனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே, முனிவிலர்
துஞ்சலும் இலர்பிறர் அஞ்சுவ தஞ்சிப்
புகழெனின் உயிருங் கொடுக்குவர், பழியெனின்
உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளலர், அயர்விலர்,

அன்ன மாட்சி அனைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்றாட்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே''

(புறநானூறு, கஅஉ)

என்னும் அரிய செய்யுளால் நன்கறியப் படுகின்றதன்றோ? இதனகண், "தேவர்கட்குரிய அமிழ்தத்தைப் பெற்றாலும் அதனைப பிறர்க்குப் பகுத்துக்கொடாமல் தாமாகவே அருந்துவார் இல்லாமையாலும, அன்பின்றித் தமபோன்ற மக்களை வெறுபபவர் இல்லாமையாலும், பிறர் அஞ்சத்தக்க தீயசெயலுக்குத தாமும் அஞ்சி அதனை நீக்கமுயல்வார் உண்மையாலும், மெய்யான புகழை நிலைநிறுத்துதற்குத் தமமுடைய உயிரையுங் கொடுப்பார் இருத்தலாலும, புகழுக்கு மாறான பழிச் சொல் வருவதானால் உலகமுழுதும் தமக்குடைமையாகக் கிடைப்பினும் அதனைக் கொள்ளாதார் நிலவுதலாலுங், தங் கடமையை மறவாதவருந் தமது நலததிற்கெனறே முயலாமற் பிறரது நலமே கருதி உழைபபாரும் உலவுதலாலுமே இவ்வுலகம் அழியாது நடைபெறுகின்றது" எனனும் மிகவிழுமிய அறவுரை பகரப்படுதல்காண்க. இவ்வறவுரை பகர்ந்த பாண்டி மன்னன் இருந்த பழைய காலததிற் றமிழமக்கள் பெருமபாலும் இவ்வுயர்ந்த அறவொழுக்கத்திற் றலைநின்றாரென்பது தெற் றெனப பெறபபடுகினறதனறோ? இம்மையின்பங்கள் எல்லா வற்றையும் எஞ்சாமல நுகர்தறகேற்ற பெருஞ்செல்வ வாழ்க்கை யிலிருந்த தமிழவேநதாகளே தவவொழுக்கத்தில் நிலைபெற்ற நினைவினரா யிருந்தன ரென்றால், ஏனைமக்களுங் கலைவல்ல புலவர்களும் இலலறததி னுள்ளுந் துறவற வொழுக்கமே கைக் கொண்டிருந்தனரென்று கூறுதல மிகையாமோ? மனைவாழ்க்கை யில் நினற பண்டை நந் தமிழமக்களும் நிலையாமைபுணர்ந்து மறுமையின்பத்தை நோக்கிய நினறனரென்பதற்குப் பல சான்றுகளும் மேற்கோள்களும எமது முற்கால பிறகாலத் தமிழ்ப் புலவோா என்னும் நூலுள யாம விரிவாக எடுத்துக் காட்டி யிருத்தலால், மீணடும் அவற்றை இங்கே விரித்திலம்.

இங்ஙனமாக இம்மையின்பந் துய்த்துவரும் வாழ்க்கையிலேயே நம் பழந்தமிழ்மக்கள் பற்றற்ற துறவுளளம் வாய்ந்தவரா யிருந்தாற்

போல, இருக்குவேத காலத்தாரியர் எட்டுணையேனும் பற்றற்ற தூய அருள்நெஞ்சம் வாய்ந்தவராய் இருந்தனரோவென்றால், இருந்திலர். அதனால், "ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்குந்"[1] தவவொழுக்கத்தினைப் பழைய ஆரியர் சிறிதுமே யுணர்ந்த வரல்லாமை நன்கறியப்படுகின்றது இந்திரன், வருணன் முதலான தேவர்கட்கு வேள்விகள் வேட்டு, அவ்வேள்விக்கண் எருதுகள், எருமைகள், ஆக்கள், செம்மறியாடுகள் முதலான விலங்கினங்களை இரக்கமின்றிக் கொன்று அவற்றின் ஊனையுஞ், சோமப்பூண்டில் இறக்கிய கள்ளையும் அவர்கட்குப் படைத்துத் தாமும் அவற்றை அருந்தி வெறியாட்டு அயர்ந்த ஆரியரது புலையொழுக்கமே அவ் வாரியர் பாடிய இருக்குவேதப் பதிகங்கள் பலவற்றினுள்ளும் அடுத்தடுத்துப் பாராட்டிச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஒருகால் இந்திரனுக்கு நூறு எருமைகள் வெட்டிப் பலியாக இடப் பட்டமையும், மற்றொருகால் முந்நூறு எருமைகள் வெட்டி அவனுக்குப் படைக்கப்பட்டமையும் இருக்குவேத ஆறும் மண்டிலத்துப் பதினேழாம் பதிகத்திலும், ஐந்தாம்மண்டிலத்து இருபத்தொன்பதாம் பதிகத்திலும் முறையே விளக்கமாக எடுத் துச்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன; அங்ஙனமே மூன்றேரியளவு சோமக்கள்ளை இந்திரன் பருகிவிட்டமையும் பிற்சொன்ன உகூ ஆம் பதிகத்தில் நுவலப்பட்டிருக்கின்றது இன்னோரன்ன இரக்கமற்ற கொடுஞ்செயல்களைத் தவிர வேறு அருட்செயல் எதனையும் ஆரியர் செய்தனரென்பது அவர் பாடிய அவ்விருக்குவேதப் பாட்டுகளாற் சிறிதும் அறியக் கூடவில்லை மற்று ஆசிரியர் திருவள்ளுவ நாயனார் அருளிச் செய்த திருக்குறளிலோ,

> "அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்
> பிறவினை யெல்லாந் தரும்"

என்றும்,

> "தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான்பிறி
> தின்னுயிர் நீக்கும் வினை"

என்றும்,

1. திருக்குறள், கஉ௬.

"அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று"

என்றும்,

"பொருளாட்சி போற்றாதார்க் கில்லை அருளாட்சி
ஆங்கில்லை ஊன்றின் பவர்க்கு"

என்றுங் கொல்லாமை புலாலுண்ணாமை என்னும் அருளறம் வற்புறுத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

இனி, இந்திரன் முதலான தேவர்களை ஆரியர் வேண்டிப் பாடிய பாட்டுகளிலுந், தமக்கு ஊணும் உறையுளும் உதவிய தமிழர்கள் செய்த நன்றியை மறந்து அவர்களை அழித்துவிடல் வேண்டுமென வேண்டும புல்லியவேண்டுகோண்மொழியுந் தமிழர்களுடைய விலங்களும் ஆடுமாடுகளும், அரண்களும் பொன்னும் மணிக்கலன்களு மெல்லாந் தமக்கே வந்துவிடல் வேண்டுமென அத் தேவர்களை இரக்கும் இரப்புரைகளுமே நிரம்பிக் காணப்படுகின்றன.

"எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு"

என்று தமிழ்மறை கூறிய அறிவுரையினை ஆரியரிடத்தும், அவர் பாடிய பழைய வேதப்பாட்டுகளிலும, ஆரிய நடையினை இஞ்ஞான்று தழீஇ நடக்குந் தனிக்குழுவினர் மாட்டும் ஒரு சிறிதுங் காண்டல் இயலாது. இவ்வாறு அருளொழுக்கமே சிறிதும் இல்லா ஆரியர்க்கும், அருளொழுக்கத்தினையே தமக்குயிராய்க் கொண்ட தமிழரின தவவொழுக்கத்திற்குந் தொடர்பு காணப்புகுதல் கல்லில் நார் உரிக்கப் புகுதலுக்கே ஒப்பாகும்.

அற்றேல், வடமொழியில் ஆக்கப்பட்டிருக்கும் உபநிடதங்களுஞ், சாங்கியம் யோகம் முதலான விழுமிய நூல்களும் அருளையும் அறத்தையுந் தவத்தையும் மெய்யுணர்வினையும் அடுத்தடுத் தெடுத்து வற்புறுத் துரைத்தல் என்னையெனின்;

அந் நூல்களெல்லாம் ஆரியரைத் திருத்தும்பொருட்டுத் தமிழாசிரியர்கள் வடமொழியில் ஆக்கிவைத்தனவே யன்றி அவை ஆரியராற் செய்யப்பட்டன அல்ல. இவ்வுண்மை எம்முடைய மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும என்னும் நூலிலும், முற்கால பிற்காலத் தமிழ்ப் புலவோர் என்னும் நூலிலும், விரிவாக எடுத்து விளக்கப்பட்டிருத்தலின் அதனை அவற்றிற் காண்க.

இனி, இல்லிருந்து இம்மையின்பந் துய்த்துவருகையிலேயே தவவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டுவந்த பண்டைத் தமிழர், நிலையில்லா இம்மையின்ப நுகர்ச்சியை உவர்த்து வரவரக் கைவிட்டு, நிலையுள்ள மறுமையின்ப நுகர்ச்சியினைப் பயக்குந் தவவொழுக்கத்திலேயே தம வாழ்நாள் முடியுங்காறும் உறைத்து நிற்கலாயினர். இஃது ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

> "காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
> ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
> அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ்
> சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே"

என்றருளிச்செய்த நூற்பாவால் நன்கறியக்கிடக்கின்றது; இச் சூத்திரப்பொருள் யாதோவெனிற் கூறுதும்: காமம் சான்ற கடைக்கோள்காலை - இம்மையின்பம் நிரம்பத் துய்த்து முடிவு கொண்ட காலத்தில், ஏமம் சான்ற மக்களொடு துவன்றி தமக்குக் காவலாய் அமைந்த புதல்வருடன் பொருந்தி, அறபுரி சுற்ற மொடு - தாஞ் செய்தல் தவிர்ந்த இல்லறவொழுக்கத்தை நடாத்துஞ் சுற்றத்தாருடன் கூடியிருந்து, கிழவனுங் கிழத்தியும் - தலைவனுந் தலைவியும், சிறந்தது பயிற்றல் - வீட்டுநெறிக்கான தவத்தில் இடையறாது தமமைப் பழக்குதல், இறந்ததன் பயன் - மேற் செய்துபோந்த இல்லறத்தின் பயன் ஆகும்; ஏ: அசை நிலை. "கனைப்பெருங் காம மீண்டு கடைக்கொள" எனக் குறுந்தொகையிலும் (௩௨), "ஆடலுங் கோலமும் அணியுங் கடைக்கொள" எனச் சிலப்பதிகாரத்திலும் (௬, ௭௪) வந்தாற் போற் 'கடைக்கோள்' என்பது முடிவு என்னும் பொருளில் வந்தது.

நேரே காணப்படும் இச் சூத்திரப் பொருளால், தலைவனுந் தலைவியும் இம்மையின்பம் முற்றத் துய்த்து முடித்த தமது பிற்பருவத்தே தம் மக்களுஞ் சுற்றத்தாருந் தாஞ்செய்துபோந்த இல்லறவொழுக்கத்தை இனிது நடாத்திக் கொண்டு தமக்குந் தமது தவவொழுக்கத்திற்கும் உதவியாய் நிற்கத், தாந் தவப் பயிற்சியில் மட்டுமே ஈடுபட்டு நிற்பரென்பது தெளிவுறப் புலனா கின்றது. ஆகவே, மனைவிமக்கள் சுற்றத்தாரை விட்டுப்போய்த் தாந் தனியிருந்து நோற்கும் புத்த சமண் துறவும், மாயாவாத வேதாந்தத் துறவும், அவரைப் பார்த்து மேற்கொண்ட சைவ மடத்தலைவர் துறவும், அன்பும் அருளும நிறைந்த நம் பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோர்க்கு உடம்பாடாகாமை பெற்றாம். பிள்ளைமைப் பருவம் முதற்கொண்டே தம்மோடு உடலும் உயிருமாய் அன்பு பூண்டொழுகித் தம்மைப் பெற்று வளர்த்த தாய்தந்தையரையுந், தமது கட்டிளமைப் பருவந் தொட்டே கரும்புஞ்சுவையுமாய்த் தம்மைக் காதலித்துக் கண்ணுங்கருத்துமாய்த் தம்மைப் பாது காத்து மாணிக்கம்போல் மக்களைப் பெற்றுக்கொடுத்துத் தமக் குயிர்போற் சிறந்து உடன் பழகிய மனைவியரையும், பிற்பருவத்தே தமக்கோர் ஊன்றுகோலாய்த் தமக்கு எல்லாவகையிலும் உதவத் தக்க தம் புதல்வர்களையும், இவர்களின் தொடர்பால் தம்மாட்டு மெய்யன்பு பூண்டொழுகுஞ் சுற்றத்தாரையும், பிள்ளைமைப் பருவந்தொட்டே தம்மோடுடன் பிறந்து உடன்வளர்ந்த தமையன் தம்பி தமக்கை தங்கைமாரையும் அன்பும் அருளும் இன்றிக் கைவிட்டு அவரெல்லாம் ஏங்கி யலற மனையகந் துறந்துபோய்ப், பிறரிடும் எச்சிற்சோறறிற்கு ஏமாந்தலையுந் துறவுவாழ்க்கை சீசீ அறவே கடியற்பாலது! அறவே கடியற்பாலது! தமது தவ வாழ்க்கைக்கு வேண்டுவனவெல்லாங் குறைவற நல்கித், தமக்கு அன்புடன் பணிபுரியும் மனைவியும் மக்களுஞ் சுற்றத்தாருமெல் லாம் உவப்ப அவரிடையிருந்து, அவருந் தவவாழக்கையினை நாடுமாறுசெய்து, தாமுந் தவவொழுக்கத்தை முட்டின்றி முடிக் கும் பண்டைத்தமிழரின் தவவாழ்க்கையே ஆ சாலச்சிறந்தது! சாலவேண்டற்பாலது! தவவேந்தரான திருமூலநாயனார்,

"நான்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்"

என்றுந், தாயுமான அடிகள்,

"எல்லாரும் இன்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே,
அல்லாமல் வேறொன் றறியேன் பராபரமே"

என்றும் அருளிச்செய்தபடி, இறைவன் றிருவருளால் தமக்கு நெருங்கிய தொடர்பினராய் வந்து வாய்த்த பெற்றோர் உற்றார் மனைவிமக்கள் முதலாயினார்க்கு முதலிலும், ஏனையோர்க்கு அதனை யடுத்தும் அன்பும் இன்பமும் பெருகச்செய்து, அவரை அல்லற் படாமல் ஐயன திருவடித் தொண்டில் தம்மோடு உடனுய்க்கும் நம் பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோரின் அருந்தவ வாழ்க்கையே விழுமிது! விழுமிது!

அங்ஙனமாயின், தம் உற்றார் உறவினரோ டுடனிருந்து துறவுநடத்தல் இயலுமோவெனின்; இயலு மென்பதற்கு அறுபத்துமூன்று நாயன்மாரிற் பெரும்பாலார் இல்லிருந்தே இறைவன் றிருவடித்தொண்டை ஒரு சிறிதும் வழுவாது நடாத்தி, மறுமையின்பத்தை முற்றப்பெற்றமையே உறுபெருஞ் சான்றும் மேலும், இல்லந் துறந்தேகி இடர்ப்படுந் துறவிகள் பலருந் தாஞ்செய்த பிழையினை நெஞ்சந் திறந்து இஞ்ஞான்றுங் கூறுதல் கொண்டும், இஞ்ஞான்றைத் துறவு தவவொழுக்கமாகா மையும், இல்லிருந்து ஏதொரு குறையுமின்றித் துறவு நடாத்திய பண்டையோர் ஒழுகலாறே உண்மைத் தவவொழுக்கமாதலுந் தெளியப்படுமென்க

இச் சூத்திரப் பொருள் வெள்ளிடைமலைபோல் இவ்வாறு இனிது விளங்கிக் கிடப்பவும், இஞ்ஞான்றைத் தமிழறிஞர் ஒருவர், மக்களுஞ் சுற்றமுந் தம்மைப் புடைசூழ இருந்து மனையறம் நடத்தும் மாண்பினையே இச் சூத்திரமும் உணர்த்துகின்றதென ஆசிரியன் கருத்தொடு மாறுபட்டொரு பொருந்தாவுரை கூறினார். கற்பியலின் துவக்கத்திருந்து ஐம்பது சூத்திரங்கள் வரையிற் றலைவனுந் தலைவியுந் திருமணஞ்செய்துகொண்டு வாழுங் கற்பொழுக்கத்தின் வகைகளை நன்கெடுத்துக் கூறியபின், அவ்வாறெல்லாம் நடைபெற்ற காதற் கற்பொழுக்க மனையறத்தின் பயன் மறுமையின்பம் நோக்கித் தவத்தின்கண் அமர்தலே யாம் என அறிவுறுத்துதலே ஆசிரியன் கருத்தாகுமன்றிக்,

கூறியது கூறலாய் முன்சொன்ன கற்பொழுக்க மாட்சியினையே கற்பியலின் முடிவிடத்தும் ஆசிரியன் கூறினனென்றல் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாதென்க. மறுமையின்பம் நோக்குந் தவ வாழ்க்கையிற் றமக்கு நம்பிக்கையின்மையாற் போலும், அவ்வறிஞர் தமது கருத்துக்கிணங்குமாறு வேண்டி ஆசிரியன் கருத்தை மாற்றியுரைத்தார். ஆனால், ஆசிரியனோ மறுமை நோக்கிய தவவாழ்க்கையிலே நம்பிக்கை மிகவுடையனென்பது,

"காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே
பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பல்லாற் றானும்
நில்லா வுலகம் புல்லிய நெறித்தே"

எனப் புறத்திணையியலில் யாக்கையும் இளமையுஞ் செல்வம் முதலியனவும் நிலையாமையின் வீடுபேறு நோக்கித் தவம்புரிதலை வற்புறுத்துங் காஞ்சித்திணையி னிலக்கணத்தை அவன் எடுத்தோதினமையாற் பெறப்படுதல் காண்க. எனவே காதலொழுக்கம் முகிழ்த்தலர்ந்த களவொழுக்கங் கூறி, அதன்கட் காய்த்த கற்பொழுக்கம் அதன்பிற் கூறி, அக் கற்பொழுக்கத்திற் கனிந்த தவவொழுக்கங் கடைப்படியாய்க் கூறலே ஆசிரியன்றன் உள்ளக்கிடையாதல் தெள்ளிதிற் பெறப்படுமென்க.

அற்றேற், கற்பியலின் இறுதிச் சூத்திரமாய் நிற்கற்பாலதான "காமஞ் சான்ற" என்னுஞ் சூத்திரத்திற்குப் பின், "தோழி தாயே" எனவும், "வினைவயிற் பிரிந்தோன்" என்றும் வேறிரண்டு சூத்திரங்கள் இயைபின்றி நிற்றல் என்னையெனின்; அது பிற்காலத்தே ஏடெழுதுவோரால் நேர்ந்த பிழையாமென்க. "தோழி தாயே" என்னுஞ் சூத்திரம் வாயில்களாவார் இவர் என்றுணர்த்துகின்றது. இது வாயில்களினிலக்கணங் கூறும் "கற்புங் காமமும் நற்பா லொழுக்கமும்" என்னும் பதினோராஞ் சூத்திரத்தை யடுத்து நிற்கற்பாலதாகும். "வினைவயிற் பிரிந்தோன் மீண்டுவரு காலை" என்னுஞ் சூத்திரம் வேந்தன் ஏவிய வினைமேற் சென்றோன் அதனை முடித்துத் திரும்பி வருதலை யுணர்த்துவதாகும். இது வேந்தர்க் குற்றுழிப் பிரிதலை யுணர்த்தும் "வேந்துறு தொழிலே யாண்டின தகமே" என்னுஞ்

சூத்திரத்தை யடுத்து நிற்கற்பாலதாகும். தங் காலத்திற்கு முன்னமே ஏடெழுதுவோரால் மாற்றி வைக்கப்பட்ட இச் சூத்திரக் கிடையினை யுணராமல் நச்சினார்க்கினியர் இச் சூத்திரக் கிடக்கை முறைக்குப் பொருந்தாக் காரணஞ் சில கூறினர். "காமஞ் சான்ற" என்னுஞ் சூத்திரத்திறகுப் பொருந்தாவுரை வரைந்த தமிழறிஞரும், பிழைப்பட்ட பின்னிரண்டு சூத்திரக் கிடக்கையினை யுந் தமக்கொரு பற்றுக்கோடாகக் கொண்டார். அது கிடக்க.

கஉ. தவப்பயிற்சி

மேலே விளக்கியவாறு பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோர் இம்மை வாழ்க்கையும், அதன்கண் நுகரும இன்பமும, மறுமை வாழக்கை யினையும் அதன்கண நுகரும் பெயராப் பேரின்பத்தினையும் உயிாகள் அடைதற்கு முதற்சுவையாய்ச் சிலகால் நிற்பதன்றி, மறுமையின்ப வாழ்க்கையைப் போல் நிலையாய் இருப்பன அல்ல வென்றுணர்ந்து, இம்மையின்பந் துய்த்துவரும இளமைப்பருவத் திலேயே சிறிது சிறிதாத் தவமுயற்சியிலும் புகுந்து, இளமை கழிந்தபின் உலகியன் முயற்சிகளை அறவே யொழித்துத் தவப் பயிற்சியிலேயே நிலைபெறறு நிற்கலாயினர். அதனல் அவர்கள் முதுமைப்பருவத்தும் இளமைத தன்மை வாயந்தவர்களாய், நரை திரை மூபபுப பிணி யின்றி நூருண்டும் நூருண்டுக்கு மேலும் நீண்டகாலம் உயிர்வாழ்ந்து வந்தனர். பிசிராந்தையார் என்னும் புலவர்பெருமான் தமது முதுமைப் பருவத்திற் கோப்பெருஞ் சோழன் என்னுந் தம் ஆருயிர் நண்பனைக் காணப்போன காலத் தில், ஆண்டில் மிக முதியராயிருந்தும் அவர் வடிவில் மிக இளைஞ ராய்த் தோனறிய வியப்பினை எமது முற்கால பிற்காலத் தமிழ்ப் புலவோா என்னும் நூலில் விரிவாக எடுத்து விளக்கியிருக் கின்றேம். அதுகொண்டு, இம்மைவாழ்க்கையினையும் அதன்கண் நுகரும் இன்பத்தினையும் அவற்ருேடு ஊடுருவி நிகழுந் தவவுணர் வுந் தவமுயற்சியுமாகிய மருந்து ஊட்டி மிக நீளச் செய்து கொள்ளும் நுண்ணிய முறையினை நம் பழந்தமிழாசிரியர் நன்கறிந் திருந்தமை தெளியடபடுதல் காண்க.

தவவுணர்வுந் தவமுயற்சியுமின்றி இம்மை வாழ்க்கையை நடாத்துவோர், இம்மையின்பத்தையே இனிது நுகரமாட்டாமையோடு; இளமை கழியும் முனமே பிணி வாயப்பட்டு மூத்து இவ்வுடம்பையும் இழந்து கூற்றுவனுக்கிரையாய் ஒழிவர். இவ்வுண்மை தேற்றுதற்கே ஆசிரியர் திருவள்ளுவ நாயனார்,

> "வேண்டி னுண் டாகத் துறக்க துறந்தபின்
> ஈண்டியற் பால பல"

என்றும்,

> "நெஞ்சிற் றுறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து
> வாழ்வாரின் வன்கணார் இல்"

என்றுங்,

> "கூற்றங் குதித்தலுங் கைகூடும் நோற்றலின்
> ஆற்றல் தலைப்பட் டவர்க்கு"

என்றும் அருளிச் செய்தார். அற்றேலஃதாக, பண்டையோர் கண்ட தவமுயற்சியைச் சிறிது விளக்குகவெனின்; விளக்குதும். இறைவன் ஒளியுருவினனாய் எல்லா உயிர்களின் அகத்தும் புறத்தும் என்றும விளங்கியபடியாய்த் திகழ்கின்றனனென்னும் உண்மையினை மேலே விரித்து விளக்கிப்போந்தாம். அவனது ஒளியுருவினை நமது புறக்கண்ணாற் புறத்தேமட்டுங் கண்டு வருகின்றனமன்றி, மற்று அதனை நமதகக்கணணால் நமதகத்தேயுங் கண்டு வருகின்றனம இல்லையே. இனிப, புறத்தே அவனதொளியுருவினைத் தெளியக் காணுமாப்போல், அகத்தேயும் அதனைத் தெளிவுறக் காண்டற்குச் செய்யும் முயற்சியே தவப்பயிற்சி யாகுமென் றுணர்தல் வேண்டும்.

இனி, இறைவனதொளி புறத்தே பகலவன் மண்டிலங்கள் பலவற்றின் வாயிலாக விளங்கித் திகழ்தல்போல அது நமதுடம்பினகத்தேயும் ஆறிடங்களில் விளங்கித் திகழாநிற்கின்றது. அவ்வாறு இடங்களாவன: எருவாய் 'கருவாய், கொப்பூழ், நெஞ்சம்,

அடிநா, நெற்றி என்பனவாகும். இவற்றுள், எருவாய் கருவாய்க்கு நடுவே முக்கோண வடிவாயுள்ள இடத்தின்கண்ணே தான் இறைவன தருளொளி விளங்கத் துவங்கி, அதற்கு மேலுள்ள ஏனை ஐந்து வட்டங்களையும் ஊடுருவிக்கொண்டு மேற்சென்று தலையினுள் ளமைந்த மூளையில் அஃது ஆயிர இதழ்த் தாமரை போற் கதிரொளி விரித்துத் துலங்காநிற்கின்றது. இங்ஙனமாக இறைவனொளி தலையில் மூளையினிடத்தே பல்கதிர் விரித்துத் துலங்குதலாலன்றோ, நமதுணர்வு அதனால் விளக்கம் அடைந்து கண் நாக்கு மூக்கு செவி மெய் என்னும் ஐம்பொறிகளின் வாயிலாகப் புறப்பொருட்டன்மைகளை யுணர்ந்து அறிவும் இன்பமும் மேன்மேல் அடைவதாகின்றது?

மண்டையி னகத்தேயுள்ள மூளையானது, புறத்தே காணப் படும் பருப்பொருட்டன்மைகளை யுணர்ந்து, அவற்றின்வழியே நுண்ணறிவு சிறிது சிறிதாக் கூடி, ஏனை மிக நுண்ணிய பொருள் களான கடவுள் உயிர் முதலியவற்றின றனமைகளை நாம் உய்த் தறிதற் கருவியாய்ப் பயன்பட்டு வருகின்றது. மற்றுக், கரு வாயில் எருவாயில்கட்கு இடையேயுள்ள மூலத்தினகண்ணுள்ள மூளையோ, மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி எனனும் ஐமபொறி களின் உணர்வுக்கும் எட்டாத நுண பொருள் இயல்புகளையும் அப் பொருள் நிகழ்ச்சிகளையும் பிற கருவிகளின் உதவி வேண்டாது நேரே நாங் காண்டற் குதவி செயகின்றது. ஒருவர் நினைக்கும் நினைவுகளை அவர் நமக்குச் சொல்லக்கேட்டாலன்றி நாம் அவற்றை நேரே அறிதல இபபோது சிறிதும் இயலவில்லை. மற்று மூலத் துள்ள அடிமூளையைப் பயன்படுத்தத் தெரிந்தவர்களுக்கோ, அண்மையிலுள்ளார் நினைக்கும் நினைவுகளையுஞ் சேய்மையிலுள் ளார் நினைக்கும நினைவுகளையும, மறுமையுலகிற் சென்றார் நினைக் கும் நினைவுகளையும, அவரும பிறருந் தெரிவிக்க வேண்டாமலே ஒரு நொடிப்பொழுதில் தெரிந்துகொள்ளும் ஆற்றல் தானே யுண்டாகின்றது அங்ஙனமே, மேலையுலகங்களின நிகழ்ச்சிகளுங், கடவுளின்நிலை உயிர்களின் நிலைகளும் அத்தகையோர் கண்களுக்கு எளிதிற் புலனாய்த் தோனறிவிடுகின்றன. இன்னோரன்ன ஆற்றல்கள் மூலத்துள்ள அடிமூளையில் அமைந்து கிடத்தல்

கண்டு இதற்குக் 'கதிரொளி முடிச்சு'[1] என்றும் 'அடிவயிற்று மூளை'[2] என்றும் வெள்ளைக்கார ஆசிரியர் பெயர் அமைத்திருக்கின்றார்கள். [3]நம் தெய்வத்திருமூலரும், நமதுடம்பின் மூலத்துள்ள முக்கோண வரையிற் புலனாய் விளங்கும் இறைவனொளியுருவினை அகக்கண்ணால் நோக்கியுருக வல்லார்க்கு இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்துநிற்கும் நிலை வாய்க்குமெனத் தெரிப்பார்,

"எருவிடும் வாசல் இருவிரன் மேலே
கருவிடும் வாசல் இருவிரற் கீழே
உருவிடு சோதியை யுள்கவல் லார்க்குக்
கருவிடு சோதி கலந்துநின் றானே"

என்றருளிச் செய்தார்.

இன்னும், இம் மூலத்தின் கண்ணதான முக்கோண வரையே கடவுளும உயிரும புலனாய் விளங்கி ஒன்றுபடுதற்கான இடமாம் என்னும் மெய்ம்மையினை அமெரிக்கா தேயத்திற புகழ் ஓங்கிய அறிவுநூல் ஆசிரியராய்த் திகழ்ந்த உவில்லியம ஜேம்ஸ் என்னுந் துரைமகனாரும் பல்சமயப்பழக்கங்கள்[4] என்னுந் தமதரிய பெரிய நூலின்கண் நனியெடுத்து விளக்கியிருக்கின்றார். ஆதலால், மூலத்தின்கட் புலனாய் விளங்கும் இறைவனொளியுடன் உயிரின் உணர்வு ஒருங்கு தோய்ந்து, அதனை மேலெழுப்ப முயன்று முறுகி நின்ற அளவானே, அவ்வொளி மூலத்தினின்றுந் தலையின் மூளைவரையிற் றொடர்ந்து நிற்கும நரப்புக்குழாய் வழியே மேலேறித் தலையின் உச்சிக்கு மேலுஞ் சுடர்விரிந்து ஒளிராநிற்கும். அங்ஙனம் மூலத்து அருளொளியைத் தலையின் உச்சிக்கு மேலுஞ் சுடர்ந் தெரியச் செய்யும் முனிவனின் தவவுடம்பைச்சூழக் கணணையுங்

---

1. Solar Plexus. 2 The Abdominal Brain. 3. Read Dr. T. J. Hudson's "The Law of Mental Medicine" pp. 195-205.

4. Varieties of Religious Experience (Library edition of 1904, p. 511.)

கருத்தையுங் கவருங் கதிரொளி வட்டம்[1] ஒன்று எந்நேரமுந் துலங்கிக்கொண்டேயிருத்தல், பொதுமக்கள் எல்லார் கண்களுக்கும் புலனாகாவிடினும்[2] தெளிவுக்காட்சியுடைய சிலர் தங் கண்களுக்கு நன்கு புலனாய்த் தோன்றுகின்றது. இவ்வாறு மூலத்து நிற்கும் அருளொளியானது, உடம்பும் உயிரும் உணர்வும் நிறைந்து அவற்றைத் தன்னுருவாக்கிவிடுமாறு சான்றோர் செய்யும் அரும்பெரு முயற்சியே தவமுயற்சியாம் என்றுணர்தல் வேண்டும்.

அற்றேற், கருத்தை மூலத்தொளியிற் பதித்தற்கு வழி யாதெனின்; அது, புறத்தே கழிந்துபோகும் நமது மூச்சை அடக்கிக், கருத்தை மூலத்தொளிமுகமாய்த் திருப்பி இடையறாது பழகிவருதலே யாகும்; அங்ஙனம் இடையறாது பழகிவரும் அருந்தவனுக்கு மூலத்தொளியில் உணர்வு முற்றுந் தோய்ந்துவிடும்; அங்ஙனம் தோய்ந்த அளவானே அவ்வொளி உடம்பின் நடுநரம்பின் புழையூடெழுந்து, தலைக்குமேலுஞ் சென்றொளிர்ந்து அவனதுடம்பு உயிர் உணர்வெல்லாந் தன்வண்ணமாக்கிவிடும்; அவ்வாறு இறைவனது ஒளியுருவாய்த் திரிபெய்தினான் உடம்பு மாற்றற்ற பொன்போல் ஒளிவிட, அவனைக் காண்பாரெல்லாம் அவன்பாற் கருத்தழிந்து ஈர்க்கப்படுவர்; அத்தகைய அருந்தவத் தோனைக் கூற்றுவன் அணுகான். இவ்வியல்பினைத் தாமே நன்கு துய்த்துணர்ந்த மாணிக்கவாசகப்பெருமான்,

"புன்புலால் யாக்கை புரைபுரை கனியப்
பொன்னெடுங் கோயிலாப் புகுந்தென்
என்பெலாம் உருக்கி எளியையாய் ஆண்ட
ஈசனே மாசிலா மணியே,
துன்பமே பிறப்பே இறப்பொடு மயக்காந்
தொடக்கெலாம் அறுத்தநற் சோதீ,
இன்பமே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே"

1. Aura. 2. Clairvoyant vision.

என்று கன்னெஞ்சமும் கரைந்துருகப் பாடியருளியவாற்றால், இறைவன்றிருவருளொளியால் விழுங்கப்பட்டார் தம் உடம்புமுயிருமெல்லாம அதனவண்ணமாய் விளங்கும் நிலை இனி துணரப்படும். மாறிமாறி யியங்கும் நமது மூச்சை மூலத்தே அடக்கி வைக்கப் பழகிய அளவானே, இதற்குமுன் மூத்துப்போன வுடம்புந் திரும்ப இளமை எய்திப் பளிங்குபோல் விளங்காநிற்கும்; இது தெய்வத்திருமூலர்,

> "வளியினை வாங்கி வயத்தில் அடக்கிற்
> பளிங்கொத்துக் காயம் பழுக்கினும் பிஞ்சாந்,
> தெளியக் குருவின் றிருவருள் பெற்றால்
> வளியினும் வேட்டு வளியனு மாமே"

என்றருளிச் செய்தல்கொண்டு தெளியப்படும்.

இனி, இடதுமூக்கினும் வலதுமூக்கினும் மாறிமாறி ஓடும் மூச்சினை மூலத்தின்கண்ணே அடக்கும் வகையும, அவ்வழியே உயிரின உணர்வு அங்குத் திகழும் இறைவன தருளொளியிற் றோய்ந்து அதனுடன் உடம்பின் நடுநிற்கும நரப்புக்குழாயினூடு மேலேறிக் கொப்பூழினும நெஞ்சத் தாமரையினகத்தும் அடிநாவின்கண்ணும் நெற்றிநடுவிலும் வரவரச் சுடர்ந் தொளிரா நின்ற அவ்வொளியினாலேயே தானும் மேன்மேல் விளக்கமுடையதாகி உச்சிக்கண்ணே சுரந்தொழுகும் எல்லாம வல்ல சிவத்தின் கரை கடந்த பேரினபப பெருக்கிற் றிளைத்துப் போக்குவரவு அற்று நிற்கும் நிலையும் மெய்க்குரவனையடுத்து அவன் அறிவுறுத்த அறியற்பாலனவாகும். எமது சைவசித்தாந்தஞான போதத்தின் இரண்டாம் பாகத்திற் 'பிராணாயாமம்,' 'பத்தி யோகம்,' 'சிவராசயோகம்' எனனும் விரிவுரைகளிலும் இவ்வுண்மைகள் புறத்தார்க்குத் திறபபாகச் சொல்லவேண்டு மளவுக்கு விளக்கிச் சொல்லபபட்டிருக்கின்றன. என்றாலும், அகமுகமாகச் செய்யப்படும் இத் தவப்பயிறசி நல்லாசிரியனை அடுத்து அவன் அறிவுறுத்தும் அறிவுரை வழிநின்று செய்யாவிடிற் பேரிடர் பயக்குமாதலால், தவபபயிற்சியில வேட்கையுடைய நன் மாணவர் அதனை ஆசிரியன் நுவலும் உரைவழிநின்றே பயிறற்பாலார்.

அதுகாறுந் தவப்பயிற்சியின் கூறுபாடுகளையும் முறைகளையும் உணர்ந்தார் நூல்களில் ஐயந்திரிபறக் கற்றுவருதலே எல்லாருஞ் செய்தற்குரியதாம் என்பது.

௬௫. சீர்திருத்தக் குறிப்புகள்

இனிப்,

> "பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
> வழுவல கால வகையி னானே"

என்ற மேலோருரைப்படி, காலம் ஊர்ந்து செல்லச் செல்லப் பழையவாய்ப் போன பொருள்களும் பொருட் பகுதிகளும் அழிந்து போதலும், புதியவாய்த் தோன்றும் பொருள்களும் பொருட் பகுதிகளும் மேன்மேற் கிளர்ந்தெழுதலும், இவ்வுலகத் துயிருள் பொருள் உயிரில்பொருள் என்னும் இருவகைத் தொகுப்பின் பாலும் இடையறாது மாறி மாறி நிகழும் நிகழ்ச்சிகளாயிருக்கின்றன. இன்றைக்கு மேடாயிருக்கும் ஒரு நிலப்பகுதி அந்நிலையழிந்து பின்னொரு நாள் பெரும்பள்ளமாய் மாறுகின்றது. அங்ஙனமே பள்ளமாயிருப்பது மேடாய்த் திரிகின்றது. இன்னும், மரஞ்செடி கொடிகளும் முன்னே தம்பாலிருந்த இலைகள் காய்ந்து சருகாய்ப் போக, பின்னே புத்திளந்தழைகள் தழைத்துப் பூத்துக்காய்த்துப் பழங்களைத் தருகின்றன; ஆண்டு முதிர முதிர அவை முற்றுமே பட்டுப் போதலுங் காண்க. அங்ஙனமே, மக்களுள் முதிர்ந்தோரும் இறந்தொழிய அவர்தம் மகார் வளர்ந்து சிலகாலம் இளைஞராய் நுகர்வன நுகர்ந்து பின்னர் மாண்டுமறைந்து போகின்றனர்.

மேலுங், காலஞ் செல்லச்செல்ல மக்களுக்கு அறிவும் முயற்சியும் வரவரப் பெருகாநிற்கின்றது. அதனால் அவர் காலந்தோறும் புதிய புதிய கருவிகளைப் படைத்துத் தமது வாழ்க்கையில் முன்னிருந்த அல்லல்களை யொழித்து மேன்மேல் இன்பநுகர்ச்சியினைப் பெருகச் செய்து வருகின்றனர். முன்னாளில்

அகல்விளக்குகளை வைத்துக்கொண்டு காற்றிலும் மழையிலும் பெரிதும் இடர்ப்பட்ட நம்மனோர் இப்போது பலதிறப்பட்ட கண்ணாடி விளக்குகளைப் பெற்று எவ்வளவு இன்புற்று வாழ்கின்றனர்! முன்னே, மெல்லச் செல்லுங் கட்டை வண்டிகளில் மிகவுந் துன்பம் உழந்து ஊர்ப்பயணஞ் சென்றவர்கள் இப்போது காற்றினுங் கடுகிச் செல்லும் நிலவூர்திகளிற் சென்று சிறந்த பல தேயக் காட்சிகளையும் எத்துணை இனிதாய்க் கண்டு இன்புற்று வருகின்றனர்! முன்னே பனையேடுகளில் எழுதிவைத்த நூல்கள் எளிதிற் கிடைக்கப்பெறாமையால் கல்விமணம் வீசப்பெறாதிருந்தவர்கள் இப்போது அச்சுப்பொறிகளின் வாயிலாக வெளிவரும் எத்தனையோ பல நூல்களை எளிதிலெய்தி எத்துணை அறிவு விளக்கம் வாய்ந்து திகழுகின்றனர்! இங்ஙனமே, இன்னும் நுண்ணிய ஆராய்ச்சி யறிவாற் கண்டறியப்படுங் கருவிகளையும் அவற்றால் விளையும் இன்பங்களையும் எடுத்துரைக்கப் புகுந்தால் இஃது அளவின்றி விரியும். ஆகவே, காலங்கடோறுந் தொடர்ந்து நிகழும் மாறுதல்களை நன்காராய்ந்து பார்த்து, அவற்றிற் கேற்ப நமது வாழ்க்கையின் பழையநிலைகளை அறவே யொழித்தோ அல்லதவற்றுட் சீர்திருத்தற் பாலனவற்றைச் சீர்திருத்தியோ ஒழுகினாலன்றி மக்கள் வாழ்க்கை இனிது நடவாது. ஆதலால், இக்காலத்திற் கின்றியமையாது வேண்டப்படுஞ் சீர்திருத்தக் குறிப்புகளை இந் நூற்பொருள் துவக்கத்திலிருந்து செல்லும் முறையே வைத்து நுவல்வாம்.

அ. தமிழர் தம்மை யறிந்தொழுகல் வேண்டும்

முதலில் தமிழர் தம்மை இன்ன இனமென்று தெளிவாய் உணர்ந்து, அவ்வினத்தின் இயல்புஞ் செயலும் நல்லனவா யிருக்கக் கண்டால் அவற்றைத் தழுவி நடத்தலிற் கடைப்பிடியாய் நிற்றல்வேண்டும்; அவையிற்றிற் சில நல்லனவா யில்லா விட்டாலும், அல்லதவை எல்லாமுமே நல்லனவாய் இல்லா விட்டாலும் அவையிற்றை யொழித்து, வேறு நல்லன கைக்கொண்டு நடத்தலிலும் முனைப்பாயிருத்தல் வேண்டும். இந்நூலின் துவக்கத்திற் காட்டி விளக்கியபடி இற்றைக்கு ஐயாயிர

ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே, அஃதாவது ஆரியர் இவ்விந்திய நாட்டுள் நுழைதற்கு முன்னமே தமிழர் தம் முன்னோர் நாகரிகத்திற் சிறந்தாராயிருந்து, நாகரிகமில்லா ஆரியர்க்கு நாகரிக வாழ்க்கையினைக் கற்றுக்கொடுத்தாராதலால், அத்தகை முன்னோரின மரபில்வந்த தமிழர்கள் தமது பழம்பெருமையை யுணர்ந்து அதற்கேற்ப நடத்தல்வேண்டும்.

தமிழ்முன்னோர் தமது தமிழ்மொழியைப் பிறமொழிக் கலப்பின்றித் தூய்தாய் எல்லா வளனும் நிரப்ப வளர்த்து வழங்கி வந்தவாறுபோல, இஞ்ஞான்றைத் தமிழரும் தமிழ்மொழியைத் தூய்தாய் வளனுற வளர்த்து வருதல் வேண்டும். ஒவ்வொரு மக்கட்குழுவினரும் தமது மொழியைத் தம்முயிரினுஞ் சிறந்ததாக வைத்துப் பேணி வருகையில், இஞ்ஞான்றைத் தமிழர்மட்டுந் தமிழ்மொழி யுணர்ச்சி சிறிதுமில்லாக் கயவர்களாய் இருக்கின்றனர். அவருள் அத்தி பூத்தாற்போற் றமிழ் கற்பார் சிலருந் தமது மொழிப்பெருமையை யுணராமல், இறந்துபோன வடமொழிச் சொற்கள் சொற்றொடர்கள் கதைகளையும், நேற்றுண்டான நாகரிகமில்லா மொழிகளின் சொற்கள் சொற்பொருள் வழக்குகளையும் ஒரு வரைதுறையின்றி யெடுத்துத் தமிழிற் புகுத்தி அதனைப் பாழ்படுத்தி அவ்வாற்றால் தம்மை அப் பிறமொழியாளர்க்கு அடிமைப்படுத்திக் கொள்ளுதலுடன், அவ் வடிமை வாழ்க்கையையே தமக்கொரு பெருமைவாழ்க்கையாகவும் பிழைபட நினைந்து இறுமாந்து ஒழுகுகின்றனர். தன்னைப் பெற்ற தாயைக் கொல்லுந் தறுகணன்போலத், தன்னை அறிவு பெற வளர்த்துப் பெருமைப் படுத்திய தமிழைச் சீர்குலைக்கும் போலித் தமிழ்ப்புலவரைப் பின்பற்றி நடவாமல் தமிழை யுள்ளன்புடன் ஓம்பித் தூய்தாய் வழங்கும் உண்மைத் தமிழாசிரியர்களைப் பின்பற்றி நடத்தலிற் றமிழ நன் மாணவர் அனைவருங் கருத்தாயிருத்தல்வேண்டும். தமிழர் அனைவரும் பண்டுபோல் தமக்குந் தம் இல்லங்களுக்குந் தமவூர்களுக்கும் பிறவற்றிற்கு மெல்லாந் தூய தமிழ்ப் பெயர்களையே அமைத்தல் வேண்டுமன்றி, வடமொழி முதலான வேற்றுமொழிச் சொற்களைப் பெயர்களாக அமைத்தல் ஆகாது.

இன்னும், தமிழரெல்லாருந் தம்மைத் தமிழரென்றே வழங்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றனர். தம்மை ஆரியரென்றுவது, ஆரிய நூல்களில் வகுத்துச் சொல்லப்பட்ட 'பிராமணர்,' 'க்ஷத்திரியர்,' 'வைசியர்,' 'சூத்திரர்' என்றுவது சொல்லிக்கொள்ளலாகாது. மேலும், இப்போது தம்மை ஆரியராகவும், தமக்குரிய மொழி 'சமஸ்கிருதமே' யாகவும் பிழைபடக் கருதி மயங்கியிருக்கும் பார்ப்பனர் அனைவருந், தம்மவரல்லாத தமிழரெல்லாரையும் 'வைப்பாட்டிமக்கள்' எனப் பொருள்தருஞ் 'சூத்திரர்' எனனுஞ் சொல்லால் வழங்குவது மல்லாமல, தமிழரில் ஏழை எளியவர்களா யிருப்பவர்களை 'அடே' 'அடி' என்றும இழித்தழைக்கின்றார்கள். இங்ஙனந் தம்மை இழிவுபடுத்திவரும பார்ப்பனர் எல்லாரையும், அவர்கள் உயர்ந்தவராயிருப்பினும் இழிதொழில் புரிபவராயிருப்பினும், அவர்களெல்லாரையுந் தமிழர்களோ 'சாமி சாமி' என்று மிகவுயர்ந்த சொல்லால் அழைக்கின்றார்கள் இனிமேலுந் தமிழர் தமது மேன்மையுணர்ந்து, தம்மை எவருஞ் சூத்திரரெனனும் இழிசொல்லால் அழைக்கவும், தம்மை 'அடே' 'அடி' என விளிக்கவுஞ் சிறிதும் இடந்தரலாகாது. 'கீழோராயினுந் தாழ உரை" எனனும் ஔவையாரின் பொன்மொழியினைப் பார்ப்பனர்க்கும் பிறர்க்கும் எடுத்துச் சொல்லித், தாழ்மையாக நடத்தலின் மேன்மையினை எங்கும பரவச் செய்தல வேண்டும். தமிழருந் தமக்குத் தாழ்ந்த வகுப்பினரா யிருப்பவரை இழித்துப் பேசுதலும் அழைத்தலும் ஒரு சிறிதுங் கூடா. எல்லாரிடத்தும் அன்பாயும் வணக்க ஒடுக்கத்துடனும் நடத்தலே சீருஞ் சிறப்புந் தரும்.

"ஒழுக்கம் உடையவர்க் கொல்லாவே தீய
வழுக்கியும் வாயாற் சொலல்"

என்னுந் தெய்வத் திருவள்ளுவர் அறவுரையினை எல்லாரும் எப்போதும் நினைவிலிருத்தி யொழுகுதலே வாய்மையாகும்.

இன்னும், தமிழரில் நூல் ஓதுவாரை 'ஓதுவார்' எனவும், நூல் கற்பிப்பாரை 'ஆசிரியர்' எனவுந், துறவொழுக்கம் உடையாரை 'அந்தணர்' எனவும், அரசியல் நடத்துவாரை 'மன்னர்' எனவும், உழவுத்தொழில் செய்விப்பாரை 'வேளாளர்' எனவும்,

கொண்டு விற்றல் செய்வாரை 'வணிகர்' எனவும், தச்சு, கொல், முதலான பதினெண்டொழில் புரிவாரைத் தச்சர், கொல்லர் எனவும் இப்போது வழங்குமாப்போல் எப்போதும் வழங்கிவருதலே செயற்பாலது. இத் தமிழ வகுப்பினரையெல்லாம் ஆரிய மிருதி நூல் வகுப்பான 'பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திர' குலங்களிற் சேர்த்துக் கூறுதல் மானக்குறைச்சலுடைய ஏதமுமாம் எனக.

இவ்வாறு தொழில் வேற்றுமையால் உண்டான குல வேற்றுமையையே பெரிது பாராட்டித் தமிழ்மக்கள் தம்முள் உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்யாமல், தனித்தனி வெவ்வேறினங்களாய்ப் பிரிந்து வலிவிழந்து துன்ப வாழ்க்கையிற் கிடந்துழல்வது நிரம்ப வருந்தத் தக்கதா யிருக்கின்றது. இனி, அங்ஙனம் வெவ்வேறாமல் எல்லாருந் தங்குலத்தடையின்றித் தத்தமக்கியைந்த குணநலஞ் செயல்நலம் அறிவுநலங் கல்விநலம் அழகுநலம் வாய்ந்தாருடன் கலத்தலில் மனத்திட்பத்துடன் முன்னிற்றல் வேண்டும். ஆனால் ஊன் உண்ணாச் சைவவொழுக்கம் உடையவர் அச் சைவவொழுக்கம் உடையாருடன் ஒன்று கலத்தலே வேண்டற்பாலது; ஒரோவொருகால் பிறநலம் பற்றி அவர் ஊன் உண்பாருடன் கலக்கவேண்டிவரின், அவரைச் சைவவொழுக்க முடையராக்கிப் பின் அவருடன் கலக்கவேண்டுமே யன்றி, ஊன் உணாச் சைவவொழுக்கத்தினின்றுந் தாஞ் சிறிதும் வழுவுதல் ஆகாது

"ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன்
பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று"

என்றும்,

"கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
எல்லா உயிருந் தொழும்"

என்றும் ஆசிரியர் திருவள்ளுவ நாயனார் அறிவுறுத்திய கொல்லாமை, புலாலுண்ணாமை என்னுந் தலைமைய அறங்கள் இரண்டும் பண்டுதொட்டுத் தமிழ் மேன்மக்கட்கே உரியவை

என்பதைத் தமிழர் எவரும் எக்காலமும் எவ்விடத்தும் மறவாமல் நினைவு கூர்ந்து நடத்தல் வேண்டும்.

ஆ. காதல்மணம்

இனி, ஆறறிவுவாய்ந்த மக்கட் பிறவியும் பிற சிற்றுயிர்ப் பிறவிகளும் இம்மாநிலத்தில் தொடர்ந்து வருவதெலலாம் ஆண் பெண் சேர்க்கையினாலன்றோ? மக்களல்லாத பிறவுயிர்களிலோ அச் சேர்க்கையானது பெண்ணின் விருப்பத்திற்கு இணங்கியே நடைபெறுகின்றது. பறவையினங்களிற் பெணபறவையானது தனக்கிசைந்த ஓர் ஆண் பறவையுடனே மட்டுங் கூடி வாழும்; தனக்கிசையாத ஆணுடன் கூடாது; தனக்கிசைந்த ஆண் ஒன்றையேயன்றி வேறோர் ஆண் பறவையையும் நாடாது. பறவைகளின் மாட்டுக் காணப்படும இந்த உயர்ந்த காதலொழுக்கம் மக்களிடத்தும் பிறழாது அமையுமானால், மக்கள் வாழ்க்கையில் ஏதோர் அல்லலும் உண்டாகமாட்டாது. ஆனாற், பெண்ணின் கருத்தையுங் காதலையும் அறியாமற் பிறர் புணர்த்தப் புணரும் போலிமணமே அன்புமு இன்பமும இன்றி இந்நாளில் நடைபெற்று வருகின்றது இதனாற், பெண்ணுக்குக் கற்பொழுக்கம் நிலையாமை யோடு, ஆணும் பலவாறு பிழைபட ஒழுகிப் பிணிப்பட்டு வாழ்நாள் குறுகப்பெறுகின்றது. ஆகவே, சாதி குலம் பிறப்புப் பொருள் பட்டம நிலை முதலான காரணங்களைப் பெரிது பாராட்டிக், காதலன்பைக் கருதாமற் செய்யும் போலிமணத்தை அறவே ஒழித்துவிடல் வேண்டும். வேறெந்தக் காரணத்தையும் ஒரு பொருட்டாக நினையாமற் பெண்ணும் ஆணுங் காதலன்பாற் கூடுங் கூட்டத்திற்கே முதன்மை தரல் வேண்டும்.

இ. புதல்வர்க்கு ஆக்கம்

இனித், தாம் பெற்ற புதல்வர்க்குக் கல்வியறிவு புகட்டி, அவர் அதுகொண்டு தமது வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருள் தேடிக் கொள்ளுமாறு செய்து, பின் அவரை இல்லற வாழ்க்கையில் நிலைப்பிக்கும் அவ்வளவே பெற்றோர் மக்கட்குச் செய்யக் கடமைப்பட்டவராவர். அவர்க்குச் செல்வப்பொருளைத் தேடித்

தொகுத்துவைக்கும் பெற்றோர் அவர்க்குத் தீமையே செய்பவ ராவர். தமது குடும்பச் செலவுக்கு மேற்பட்ட பொருளைத் தனித் தமிழ்க் கல்லூரி வைத்துத் தனித்தமிழும், பயன் மிகுதியும் உடைய ஆங்கிலமும் அதனையொத்த சில மொழிகளுங் கற்பித் தற்குதவியாகக் கொடுத்தல்வேண்டும்.

இக்காலத்திற்கு வரைதுறையின்றி உணவளிக்கும் அறம் பயன் றாமையுடன் அரச்சோறு தின்பார் பல தீயசெயல்கள் புரியுமாறும் அவரை ஏவுகின்றது. உறுப்பறைகட்கும், பிணிப் பட்ட ஏழைகட்கும் கல்விபயிலும் எளிய மாணவர்க்கும், நூல் ஓதுவிக்கும் வறிய ஆசிரியர்க்கும், புதியன பழையன ஆராய்ந்து பலதுறைகளிற் பயன்படும் நூல்கள் இயற்றும் நூலாசிரியர் கட்கும், சொற்பொழிவு நிகழ்த்தும் நாவலர்க்கும், தவவொழுக்கத் தில் நிற்குந் துறவிகட்கும் உணவும் பொருளும் வேண்டுமட்டும் உவந்து நல்குதலே உண்மையான அறமாகும்.

௬. மறுமைவாழ்விற் கருத்து

இனி, இம்மைவாழ்க்கையில் ஈடுபட்டிருக்கையிலேயே இதன் நிலையாமையும், இது மறுமைவாழ்க்கைக்கு வாயிலாதலும் உணர்ந்து, இம்மை மறுமையை வகுத்து எல்லாவுயிர்கட்கும் உயிராய்த் துணைநின்று உதவிவரும் எல்லாம் வல்ல இறைவனை எல்லோரும் மனக்கசிவுடன் நினைந்து வருதல் வேண்டும்.

"இருக்கினும் நிற்கும் போதும் இருந்துகண் துயிலும் போதும்
பொருக்கென நடக்கும் போதும் பொருந்துபூண் துய்க்கும் போதும்
முருக்கிதழ்க் கனிவா யாரை முயங்கிநெஞ் சழியும் போதுந்
திருக்களா வுடைய நம்பா சிந்தையுன் பால தாமே"

என்ற அதிவீரராமபாண்டியருரையினை எண்ணிப் பார்க்குங்கால், அரசவாழ்க்கையிலிருந்த அப்பெருந்தகைக்கேஎக்காலுஞ் சிவபிரான் திருவடிக்கண் அயரா அன்பு இருந்தாற்போல, ஏனைமக்கள் எல்லார்க்கும் இவ்வுலக வாழ்வில் அறிவும் முயற்சியும் நிகழ்கையி

லேயே இறைவன்பாலும் ஒரு தொடர்பான அன்பு நிகழப் பெறுதல் இயல்வதே யாமென்பது தெற்றென விளங்காநிற்கும். இவ்வுலக வாழ்வு முழுதுமே இறைவனருளால் நடைபெறுவதென உணர்ந்துணர்ந்து உருகிவருதலே அனைவருஞ் செயற்பாலது. இங்ஙனம் நினைந்துருகவல்லார்க்கு இம்மையும் மறுமையும் இரண்டல்லவாய் ஒன்றேயாய் உறுதிபயத்தல் திண்ணம்.

இன்னும், முழுமுதற்கடவுள் ஒன்றேயன்றிப் பல இல்லை எனனும் உறுதியில் ஒருசிறிதும் நெகிழலாகாது. அம் முழுமுதலும் ஒளிவடிவாய் என்றும் எவ்விடத்தும் எல்லாவுயிர்களின அகத்தும் புறத்தும விளங்கியபடியாய் நிற்கும் நிலையினைக் கருத்தூன்றி நினைந்துவரல்வேண்டும். மக்களாவார் தம்போன்ற மக்கள் வடிவில் வைத்தே முழுமுதற் கடவுளை வாழ்த்தவும் வணங்கவும விழைவு மீதூர்ந்து நிற்றலால், ஒளிவடிவிற் காணபபடுஞ் சிவந்த நிறமே அப்பன் வடிவெனறும், அதிற காணப்படும நீலநிறமே அம்மைவடிவெனறும் உணர்ந்து, அவையிரண்டும் பிரிவின்றி ஒருங்கு விரவி நிற்கும் அம்மையப்பர் உருவிலே கருததைப் பதிய வைத்து, அதனையே எக்காலும் வாழ்த்தியும் வணங்கியும் வருதல் வேண்டும்.

இங்ஙனஞ் சிவபிரானையும் அம்மையையுமேயன்றி, அவரின் வேறாகாமல் அவர் தம் புதல்வராகக் கருதப்படும் முருகவேளையும் யானைமுகப் பிரானையும், அம்மையின நீலவுருவே வாய்ந்து அவளின் வேறாகாத திருமாலையும் முழுமுதற் கடவுளுக்கு அடுத்தபடியில் வைத்து வணங்குதல் இழுக்கன்று. இத் திருவுருவங்களைத் தவிர, நமபோற பிறபபு இறப்புகளிற் கிடந்துழனற சிறுதெய்வங்களையுங் கண்ணன இராமன முதலான அரசர்களையுங் கடவுள் நிலையில்வைத்து வழிபடுதல் மன்னிக்கப் படாத பெருங்குற்றமாய் முடியும்.

"சென்றுநாஞ் சிறுதெய்வஞ் சேர்வோ மல்லோஞ்
சிவபெருமான் றிருவடியே சேரப் பெற்றோம்"

என்றும்,

"உள்ளேன் பிறதெய்வம் உன்னையல்லா தெங்கள் உத்தமனே" என்றும், நம் சமயாசிரியர் அறிவுறுத்திய மெய்யுரைகளைத் தமிழராவார் அனைவருங் கடைப்பிடித்தொழுகல் வேண்டும்.

இன்னுஞ், சிறுதெய்வ வணக்கத்தைச் செலுத்தும் வரையில அறிவற்ற கீழ்மக்கள் உயிர்க்கொலையும் ஊனுணவு மாகிய கொடுந்தீவினைகளைக் கைவிடமாட்டார். ஆதலாற், றமிழரில் மேன்மக்களா யிருப்பாரெல்லாம் அல்லும் பகலும் இடையறாது முயன்று சிறுதெய்வ வணக்கத்தையும் உயிர்க்கொலை ஊனுணவையும் அறவே யொழித்துவிடல் வேண்டும். இதனினுஞ் சிறந்த அறமுஞ் சிறந்த தெய்வக் கொள்கையும் வேறில்லை.

௨. திருக்கோயிற் சிறப்பு

இனி, அல்லல் மிகுந்த இம் மக்களின் சிறுவாழ்நாளில், அவர் தம் நினைவைப் பலவாறு சிதற அடித்துப் பல தீய தகாத வழிகளிற் செலுத்தும் பொருள்களும் இழிஞருமே எங்கும் நிறைந்திருத்தலால், அவர் தமக்கு நல்லெண்ணத்தையும் நல்வினையையும் இடையிடையே வருவிக்கத்தக்க உயர்ந்த பொருளுஞ் சிறந்த அறிஞரும் ஊடே ஊடே இல்லாவிட்டால், மாந்தரிற் பெரும்பாலார் தீவினைகளிற் பெருகிப் பாவப்படுகுழியில் வீழ்ந்து விரைவில் மாய்ந்துபோவரென்பது திண்ணமன்றோ? மக்களின் இம் மனநிலையினை நன்குணர்ந்தே நம் செந்தமிழ்ச் சான்றோர், எல்லார் செய்யும் நல்வினை தீவினைகளையும் அருகிருந்து கண்டு, அவ் வினைகளுக்குத் தக்கபடி இன்பதுன்பங்களை வகுப்பானான இறைவன் ஒருவன், அவரெல்லார்க்கும் மேற்பட்ட அறிவும் ஆற்றலும் உடையனாய் என்றும் எவ்விடத்தும் நந்தா மணிவிளக்காய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றனன் என்னு முண்மையினை எல்லார்க்கும் எளிதில் நினைவின்கண் வருவித்தற்கு ஒப்பற்ற கருவிகளாகவே திருக்கோயில்களைத் தொன்றுதொட்டுத் தமிழமக்கள் உயிர்வாழ்ந்த இவ்விந்திய நாடெங்கணும், அவர் போய்க் குடியேறிய எகுபதி சாலடி மெகுசிகம் பேரு முதலான மிகப்பழைய நாடுகளெங்கணும் அமைத்து வைக்கலாயினர். இத்

திருக்கோயில்களை மிகச் சிறிய அளவிலிருந்து மிகப்பெரிய அளவினவாகப் பழந்தமிழ்ப் பெருமக்கள் ஆங்காங்கு அமைத்து வைத்திருத்தலை நோக்குங்கால், அவர்கள் அவற்றிற்காக எவ்வளவு அறிவாராய்ச்சி செய்து எவ்வளவு அரும்பாடுபட்டுக் கோடி கோடியாக எவ்வளவு பொருளைச் செலவுசெய்து அவற்றை நூறுயிரக்கணக்காய் இந்நிலவுலகின் நடுப்பகுதி நெடுக அமைத்து வைத்திருக்கவேண்டுமென்பது தெற்றெனப் புலனாகாநிற்கின்றது. இறைவன் சிறியதிற் சிறியதான சிற்றணுவிலும், பெரியதிற் பெரியவான வானமண்டிலங்களிலும் விளங்கும் இயல்பினை நினைவிற் பதித்தல் வேண்டியே, சிறிய கோயில்களும் பெரிய கோயில்களும் ஆங்காங்கு அமைக்கப்படலாயின. மிகப்பெரிய கோயிலமைப்புகளை நோக்குங்கால், மக்களின் நினைவானது இறைவனது மிகப்பெரிய நிலையினையுணர்ந்து தன்னையறியாத ஒரு பெருமகிழ்ச்சியும் வியப்பும் அடைந்து தானும் விரிந்தகன்று விளங்காநிற்கின்றதென ஆசிரியர் உவில்லியம் ஜேம்ஸ் இதனுண்மையினை உள்ளவாறெடுத்து மொழிந்திருக்கின்றார்.* ஆதலாற், கோயில்களின் அமைப்பு, தன்னைக் காணும்போதெல்லாம் மக்களுக்கு இறைவனைப்பற்றிய எண்ணங்களை எழுப்பி, அவர்துள்ளத்தைத் தூய்மை செய்து, அவரது நினைவு இறைவனியல்பிற் சிறிது நேரமேனுந் தோய்ந்திருக்க உதவி புரிதலால், திருக்கோயில்களைவிட மக்களுயிர்க்கு உறுதி பயக்கவல்லது வேறேதும் இல்லையெனக் கடைப்பிடித் துணர்ந்து கொள்க.

சிவபிரான் திருக்கோயில்களுந் திருமால் திருக்கோயில்களும் இந்நாளில் வடநாட்டைவிடத் தென்னாட்டின் கண்ணேதான் மிகுதியாய் இருக்கின்றன. அக் கோயில்களிலுள்ள திருவுருவங்களை வழிபடுமுறைகளும் வடநாட்டைவிடத் தென்னாட்டின் கண்ணேதான் சிறந்தனவாய் நடைபெறுகின்றன. வடநாட்டுக் கோயில்களில் உள்ள திருவுருவங்களை வணங்கச் செல்லும் மக்கள் தாமே அவற்றிற்கு நீரும் பூவும் இட்டு வணங்குகிறார்கள்; கூட்டம் மிகுதியாய் இருக்குங் காலங்களில் ஒருவரோடொருவர் இடித்துக் கொண்டு மிகவுந் தொல்லைப்படுகிறார்கள்; கூட்டத்தில் முரடர்

*Prof. W. James 'Varieties of Religious Experience' PP. 459-462.

களின் தொகையே மிகுதி; அதனால், அமைதியானவர்கள் அக் கூட்டத்திற்குப் புறமபே நெடுநேரங் காத்திருந்து, பிறகு அத் திருவுருவங்களுக்கு வழிபாடு செய்ய வேண்டியவர்களாய் இருக்கின்றார்கள் மற்றுத் தென்னாட்டுக் கோயில்களிலோ, வழிபாடு நடத்துங் குருக்களமார் நாடோறுந் திருவுருவங்களுக்குத் திருமுழுக்குச் செய்து, ஆடை அணிகலன்கள் மலர்மாலைகள் சாத்தி வணங்கவருவார் கூட்டம் எவ்வளவு மிகுதியாயிருப்பினும் அவர்களைத் திருவுருவத்தின் அருகே நெருங்கவிடாமல் அகல நிறுத்தி, அவர்களுக்காகத் தாமே வழிபாடு நடாத்தி, அவர்கட்குத் திருநீறு குங்குமம் முதலியன அளித்து, அவர்களை வெளிச்செல்ல விடுகின்றார்கள். இத் தென்னாட்டு முறை வணங்கச் செல்லும் மாந்தர்க்கு எவ்வளவோ நலந்தருவதாய்க் காணப்படுகின்றது. அவர்கள் புறத்தே இறைவன் திருவுருவினை அகன்றிருந்து கண்டுகளிப்பதுடன், செயலற்றுத் தமது நினைவை அகத்தே திருப்பி ஆங்கும் இறைவனது ஒளியுருவினை அமைதியாய்க் கண்டு இன்புற்றிருத்தற்கும் அஃது இடஞ் செய்கின்றது. ஆகலால், இத் தென்னாட்டு முறையினைச் சிறிதும் மாற்றாமல், இன்னும், அதனைச் சிறப்புற நடப்பித்தலே வேண்டற்பாலது.

ஊ. திருக்கோயிற் காணிக்கைகள்

இனி, இத் தென்னாட்டின்கண் உள்ள நன்மக்கள் திருக்கோயிற் றிருவுருவங்களுக்கு ஏராளமான விலையுயர்ந்த அணிகலன்களும், திருவுருவ வழிபாட்டிற்கு அளவிறந்த காணிகளும் பொருட்டிரளும் காணிக்கைகளாகப் பண்டுதொட்டுக் கொடுத்து வந்திருக்கிறார்கள் இன்னுங் கொடுத்தே வருகிறார்கள். தாம் மிகச் சிறந்தனவாகக் கருதும் பொருள்களைத், தம்மாற் பேரன்பு பாராட்டப்பட்டார்க்கு மனம் உவந்து வழங்குதல் மக்களுக்கு ஒரு சிறந்த இயற்கையாகவே யிருக்கின்றது.

ஆனால், கோயிலுக்கு இங்ஙனம் பெரும்பொருள் வழங்குதல் அறிவில்லாத மடையர் செயலென்று புதுச் சீர்திருத்தக்காரர் சிலர் இஞ்ஞான்று கூறிவருகின்றார்கள்.

கோயிலுக்கு வழங்குவது உண்மையில் வீணாகுமா? எத்தனை கோடிக்கணக்கான பொன்னை நாடோறுஞ் செலவு செய்து எத்தனை கோடிக்கணக்கான ஆடு மாடு கோழி பன்றி முதலான உயிர்களை ஊன் உணவிற்காகக் கொன்று நம இந்தியமக்கள் பணத்தைப் பாழாக்குவதுடன் பாவத்தையுந் தேடிக்கொள்ளுகின்றார்களே! இதனைப் புதுச் சீர்திருத்தக்காரர் கருதிப்பார்ப்பதுண்டா? இன்னும் ஏழை யெளியவர் உரிமைகளைக் கவர்ந்து கொள்ளவும், கடன் தந்து உதவின பொருளைத் தராது விழுங்கிவிடவும், கொலை களவு காயம் கட்குடி சூது முதலான குற்றங்களைச் செய்யவுஞ் செய்த குற்றங்களை அழிவழக்காடி மறைத்துவிடவும் எத்தனை கோடிக்கணக்கான பொருள் நம மிந்துமக்களாற் செலவுசெய்யப்படுகின்றன! இதனைப் புதுச்சீர்திருத்தக்காரர் கருதிப்பார்ப்பதுண்டா? இன்னும் இப்போதும் இதற்குமுன்னும் நடைபெற்று வரும் நடைபெற்று வந்த மேலைநாட்டரசர் தம் பெரும் போரிற் செலவான பொருட் குவியலுக்கும் மடிந்து போன மக்கள் உயிர் விலங்கினுயிர்க்கும் ஒரு கணக்குண்டோ! இதனையாவது புதுச்சீர்திருத்தக்காரர் கருதிப் பார்ப்பதுண்டா? இத் தீய நெறிகளிற் செலவாய்ப் போன பெரும்பொருட் குவியலை மீளக் காணல் முடியுமா? சிறிதும் முடியாதே! மற்று, நந்திருக்கோயில்களுக்குக் காணிக்கையாகச் செலுத்தப்பட்ட பொருள்களுந் திருக்கோயில் வழிபாட்டிற்கென்று விடப்பட்ட நிலங்களுமோ அங்ஙனம் அழிந்து போயினவா? இல்லை, இல்லை. திருக்கோயிற் பொருள்கள் நிலங்களை இக்காலத்திற் கேற்ற சமயக்கல்வி தொழிற்கல்விகளிற் பயன்படுத்த அரசியலார் முனைந்தால் அவை பெரிதும் பயன்படுதற் கிசைந்த நிலையிலேயே இன்னும் அழியாதிருக்கின்றன.

மேலும், பழையநாளிற் கோயில்களுக்கு வழங்கப்பட்ட பொருள்கள் வழிபாட்டிற்கு மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டன அல்ல. அவற்றுள் ஒரு பெரும்பகுதி சமய நூற் கல்விக்கும், பல்சமயக் கொள்கைகளை வழக்கிட்டு விளக்கும் ஆசிரியர்க்கும் பயன்படுத்தப் பட்டன. சமய நூலாராய்ச்சி செய்து அவற்றின் பொருளைப் பிறர்க்கெடுத்து விளக்கும் ஆசிரியர்க்கென்று 'பட்டி மண்டபம்' எனப் பெயரியதொன்று ஒவ்வொரு பெரிய திருக்கோயிலிலும்

அஞ்ஞான்று அமைக்கப்பட்டிருந்தமை மணிமேகலை, திருவாசகம் முதலான பழைய நூல்களால் இனிதறியப் படுகின்றது.

இன்னும், திருக்கோயில்களில் இறைவனைத் தொழ வரும் ஏழையடியார்களுக்குந் தொண்டர்களுக்கும் அறச் சோறு அளித்தற் பொருட்டுப், பேரளவினவான நெய்ப்பொங்கல் அக்கார அடிசில் வடை பாயசம் முதலியனவும் இறைவனுக்குப் படைக்கப் பட்டு வருதலும் பலரும் அறிந்தனவேயாம்.

மேற்கூறிய சிறந்த அறங்களும் பிறவுந் திருக்கோயில்களின் வாயிலாக நந்தமிழ்மக்கள் நனகு செய்துவந்திருக்கவும் அரசியல் மாற்றத்தாலுஞ் செவ்வனே மேற்பார்ப்பவர் இல்லாதொழிந்தமை யாலும் இவை யெல்லாம இந்நாளில் நடைபெறாதொழிந்து விட்டன. தமிழ்மக்கட்கே யுரிய சிவபிரான் திருக்கோயிலகளிலுந் திருமால் திருக்கோயில்களிலும். ஆரிய நடையைத்தழுவிய பார்ப்பனர் புகுந்து, மேற்காட்டிய அறஙகள் நடைபெறுமற செய்து கோயிலின் வருவாய்ப் பொருளையெல்லாந் தமக்கே உரிமையாக்கி வருகின்றார்கள்! தமிழப் பொதுமக்கள இனியும் உறங்கியிராமல் உடனே விழித்தெழுந்து, கோயில்களின் வாயிலாக நம பழந்தமிழ் மக்கள செய்து போந்த அறங்களை மீணடும் உயிர்ப்பித்து, அவற்றை நனகு நன்கு நடைபெறச் செய்தல் வேண்டும்.

எ. வழிபாடு நடத்தும் வகை

இன்னும், நந்தமிழ்நாட்டுத் திருக்கோயில்களில் இறைவனுக்கு வழிபாடு ஆற்றுங் காலங்களில ஓதுதற்குத் தேவார திருவாசகங்களும் நாலாயிரப் பிரபந்தங்களும இருக்கின்றன. இவ் வருள் நூல்களால் நுவலபபடுந் திருக்கோயில்களுக்கே எல்லாச் சிறப்புந் தெய்வத்தனமையும உளவன்றி, ஏனையவற்றிற்கு அவை இல்லாமை நம் இந்து மக்கள் எல்லாரும் இனிதுணர்ந்த ஒரு பேருண்மையாகும் இவ்வாறிருந்தும், இறைவனுக்கு வழிபாடு புரியுங்காலங்களில், எவரோ தெய்வத்தனமை இல்லாத சிலரால் வரைந்து வைக்கப்பட்டனவும் வணங்கும் மக்கட்கு விளங்காதனவும் ஆன வடமொழிச் சொற்கள் சொற்றொடர்களைச் சொல்லிக்

கோயிற்குருக்கள்மார் இந்நாளில் வழிபாடு புரிகின்றார்கள். கடவுளை நேரே கண்டு, அவனருளாற் பல செயற்கருந் தெய்வநிகழ்ச்சிகளைச் செய்துகாட்டி, இறைவனருளை நாம் எளிதிற் பெறுமாறு செய்த அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் முதலான தெய்வ அருளாசிரியர்களும், பொய்கையாழ்வார் பேயாழ்வார் முதலான உண்மையடியார்களும் அருளிச்செய்த தமிழ்ச்செம் பாடல்களே நம் நெஞ்சை நெகிழ்த்தி நம்மை இறைவன்பால் உய்க்குமன்றி, அருள் பெறாத ஏனோர் வடமொழியில் ஆக்கிய உரைகள் நம்மை இறைவன்றன் பேரருளுக்கு உரியராக்கமாட்டா. ஆதலால், இனியேனும் நந்தமிழ்மக்கள் ஏமாந்து கிடவாமல் தேவார திருவாசகம் முதலான செந்தமிழ் மாமறைகளை எல்லாரும் அறிய நெஞ்சம் நெக்குருக ஓதி இறைவற்கு வழிபாடு ஆற்றுமாறு உடனே செய்தல் வேண்டும்.

ஏ. கோயில்மடங்களின் பொருளைப் பாதுகாத்துப் பயன்படுத்தும் வழி

இனித், திருக்கோயில்கள் திருமடங்கள் முதலியவற்றிற்குத் தொன்றுதொட்டு அரசர்களாலுஞ் செல்வர்களாலும் பொதுமக்களாலுங் காணிக்கையாக அளிக்கப்பட்டுள்ள பொருளுங் காணிகளுந் திருக்கோயில் வழிபாட்டுக்குமட்டுமேயன்றி அவற்றை அவ்வப்போது புதுப்பித்து வருதற்கும் அவற்றின் வாயிலாகச் சமயக் கல்வி வளர்த்தற்கும் அடியார்க்கு அறச்சோறு தருதற்கும் இன்னும் பல நன்மைகளைப் புரிதற்குமே கொடுக்கப்பட்டவையாகும். ஆனால், இவற்றைச் செவ்வனே நடப்பித்தற்குத் தலைவர்களாகத் தேர்ந்து வைக்கப்பட்டவர்களோ, தம்மிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்ட அவற்றின் உடைமைகளைப் பொதுமக்கள் பொருளென்று கருதாமலும், அவ்வுடைமைகளைக்கொண்டு நடத்த வேண்டிய அறங்களை நடத்தாமலும், அவைதமைத் தம்முடையவைகளாகவே கருதியுந் தாஞ்செய்யுந் தீயசெயல்களுக்கே அவற்றைச் செலவாக்கியும் வருதல் எவரும் அறிந்தனவேயாம். இவ் வட்டூழியங்களைச் சீர்திருத்தும்பொருட்டு அரசியலார் சார்பிற் சில ஆண்டுகளாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் 'அறநிலைய பாதுகாப்புக்

கழகத்தா' ராவது திருக்கோயில் திருமட உடைமைகளைச் செவ்வனே கணக்கெடுத்துப் பாதுகாத்து, அவை தம்மை மேற் காட்டிய அறங்களுக்குப் பயன்படுத்துகின்றார்களா வென்றால், இல்லை இல்லையென்றே பலருங் கூறக் கேட்கின்றேம். அதுமட்டுமோ! ஏழைக் கோயில்களில் வரும் மிகக்குறைந்த வரும்படியைக் கொண்டு வழிபாடு நடாத்திக் கொண்டு தாமும் வருந்தி உயிர் பிழைக்குங் கோயிற் குருக்கள்மார்களைத் துன்புறுத்தி அவ்வறநிலைப் பாதுகாப்புக் கழகத்தார் அவர்களிடம் வரி வாங்குகின்றன ரென்றும், அங்ஙனம் ஏழைக் குருக்கள்மாரைத் துன்புறுத்தியும் வருவாய் மிகுதியுமுள்ள கோயிற்குருக்கள்மாரை நெருக்கியுந் திரட்டும் பெருந்தொகைப் பொருளிலிருந்து அக்கழகத்தில் வேலை பார்க்குந் தலைவர்கள் ஐந்நூறு ஆயிரம் இரண்டாயிரம் ஆகத் தமக்குப் பெருஞ் சம்பளம் எடுத்துக்கொள்கின்றனரென்றும் பலரும் பலகால் வந்து கூறக் கேட்கின்றேம். இங்ஙனம் 'அறநிலைப் பாதுகாப்புக்கழகம்' என ஒன்றுவைத்து, அதன் வாயிலாகவும் பொதுமக்களின் அறப்பொருளைப் பாழ்படுத்துதல் பெரிதும் வருந்தற்பாலது. இத்தகைய கழகம் எற்றுக்கு? அரசியலாரே தமது வெள்ளைக்கார இனத்தவரில் ஒருவரைத் தலைவராக வைத்துத் திருக்கோயில் திருமடங்களின் வருவாய்ப் பொருளைச் செவ்வனே பயன்படச் செய்வார்களானால், அது நன்கு பயன்படுமென்பதே யாம் நாற்பதைந்தாண்டுகளுக்கு மேலாகக் கண்டறிந்த உண்மையாகும். நம்மக்கள் பல்லாயிரஞ் சாதி வேறுபாடுகளாலும் பல்லாயிரஞ் சமய வேறுபாடுகளாலும் பல்லாயிரஞ் சிறு சிறு வகுப்புகளாகப் பிரிந்து சிதறுண்டு, ஒவ்வொரு வகுப்பாருந் தம்மவரல்லாத பிறவகுப்பினரை வெறுத்தும் பகைத்தும் இழிவுபடுத்தியும் வருகையிற் பெரும்பாலுங் கல்வியறிவில்லா நம் இந்து மக்களிடையே நம் இந்து மக்களே அரசியலில் நடுநிலை பிறழாது நின்று எல்லார்க்கும் பொதுவாக முறைசெய்ய மாட்டுவாரா? ஒரு சிறிதும் மாட்டார். இதனை யாமே நெடுகக் கண்டு வந்திருக்கின்றேம். நம் இந்து மக்களிடையே நடுநின்று அரசியல் நடத்தத் தக்கவர்கள், கல்வியறிவும் ஆராய்ச்சியறிவும் மிக்குச், சாதி வேற்றுமை சமயவேற்றுமை பாரா ஆங்கில நன்மக்களேயாவர் என்பது எமது கருத்து. "நாட்டாண்மை"[1] என்றுங் 'குடியரசு"[2]

1. Self-Government. 2. Democratic Government.

என்றும் வைத்து நடத்த முயல்வது, இந்து மக்கள் மேன்மேற் சீர்குலைவதற்கே இடஞ்செய்யும். இரண்டரையாண்டுகளாகப் பார்ப்பனர் ஒருவரை அமைச்சராக அமைத்து அரசியல் நடாத்தியதில், இத் தென்னாட்டவர்க்கு விளைந்த தீமைகளும் பெருஞ்செலவுமே யாங் கூறுவதற்கு ஒரு பெருஞ் சான்றாம். ஆகவே, அரசியலின் எல்லாத் துறைகளிலும் வெள்ளைக்கார நன்மக்களே தலைவர்களாயும், அவர்களின் கீழ் மேற்பார்ப்பவராயும் அமர்ந்து அரசியலை நடாத்துவார்களாயின், மிகுதியான வீண்செலவு குறைய எல்லா நலங்களும் நம் நாட்டவர் எய்துவரென்பது திண்ணம்.

ஆதலால், திருக்கோயில்கள் திருமடங்களின் திரண்ட செல்வத்தில் ஒரு பெரும் பகுதியைக் கொண்டு ஆங்கில அரசினரே முனைந்துவந்து தமிழ் ஆங்கிலக் கல்லூரிகள் நிறுவி, அவற்றில் ஏழை எளிய தமிழ் மாணவர்க்கு உணவும் உடையும் உறையுளும் நூல்களும் அளித்து, அவர்க்கு ஒரு குறையும் நேராமற் பாதுகாத்துத், தமிழ் ஆங்கில மொழிக்கல்வியுஞ் சமய நூற்கல்வியுந் தொழிற்கல்வியுங் கற்பித்து வருதல்வேண்டும்; தமிழாசிரியர்க்குந் தமிழ் ஆங்கிலநூல் ஆராய்ந் தெழுதும் நல்லிசைத் தமிழ்ப்புலவர்க்குஞ் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தும் நாவலர்க்கும் அங்ஙனமே மிகுதியாகப் பொருளுதவியும் பிறவுதவிகளுஞ் செய்துவரல்வேண்டும்.

இன்னுந், திருக்கோயில்கள் திருமடங்கள் கல்லூரிகள் சத்திரஞ் சாவடிகளில் முறையே இறைவனைத் தொழவுஞ் சமயநூல் ஓதவுங் கலைகள் பயிலவும் உணவும் இடமும் பெறவும் வருவாரைச், சாதி வேறுபாடு சமய வேறுபாடு கருதாமல், எல்லாரையும் அன்பாக நடாத்தி அவரவர்க்கு வேண்டுவன உவந்து அளிக்க ஒழுங்குசெய்தல் வேண்டும்.

இனித், திருக்கோயில்களுக்கு இன்றியமையாத் திருப்பணிச் செலவுக்கும் வழிபாட்டுச் செலவு திருவிழாச் செலவுக்குமன்றி, இக்காலத்திற்கு இயையாத பிறவழிகளில் எவரும் வீணே பெரும் பொருளைச் செலவிடலாகாது. ஆயிரத்து முந்நூறாண்டுகளுக்கு முன்னமேயிருந்த தெய்வத்திருமூலர்,

"படமாடக் கோயிற் பகவற்கொன்று ஈயில்
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு அங்கு ஆகா;
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கொன்று ஈயில்
படமாடக் கோயிற் பகவற்கு அஃது ஆமே"

என்றருளிச்செய்த திருப்பாட்டாற், கோயிலுக்குச் செலவு செய்யும் பொருள் அடியார்க்குப் பயன்படாமற் போதலும், அடியார்க்குத வும் பொருள் சிவபிரானுக்கே செய்ததாக ஏற்கப்படுதலும் நன்கு வலியுறுத்தப்பட்டமை காண்க.

இன்னுஞ், சத்திரஞ்சாவடிகள் கட்டி அவற்றிற் பார்ப் பனரையே மேற்பார்ப்பவராக அமர்த்துகின்றனர் அறஞ் செய் வோர். ஆனால், அங்ஙனம் அவற்றில் அமர்த்தப்படும் பார்ப் பனரோ, தமிழரில் உயர்ந்தோரான சிவனடியார்கள் வரினும் அவர்க்கு அச் சத்திரஞ் சாவடிகளிற் சிறிதுநேரமுந் தங்க இடந் தருவதில்லை; அடியார்க்கே அங்ஙனமானால், ஏனைத் தமிழ்ப் பொதுமக்களுக்கு அப் பார்ப்பனர் அவற்றில் இடந்தராமல் அவரைத் துரத்துதலை யாம் விண்டுவிளம்புதலும் வேண்டுமோ? பொதுவாகப் பார்ப்பனர் ஈரநெஞ்சமில்லாதவராயுந், தமிழரிற் சிவனடியார்கள் அருளமெருந்த ஈரநெஞ்சமுடையராயும் இருத்தல் நன்கு கண்டே திருமூலர் எத்தகைய அறமும் பார்ப்பனர்க்குச் செய்தலாகாதென்றுஞ், சிவனடியார்க்கே எத்தகைய அறமுஞ் செய்தல் வேண்டுமென்றும் வற்புறுத்தி,

"அகரம் ஆயிரம் அந்தணர்க்கு ஈயில்என்?
சிகரம் ஆயிரஞ் செய்து முடிக்கில்என்?
பகரும் ஞானி பகல்ஊண் பலத்துக்கு
நிகரில்லை என்பது நிச்சயந் தானே"

என்றும்,

"ஆறிடும் வேள்வி அருமறை நூலவர்
கூறிடும் அந்தணர் கோடிபேர் உண்பதில்,
நீறிடுந் தொண்டர் நினைவின் பயன்நிலை
பேறெனில் ஓர்பிடி பேறுஅது வாகுமே"

என்றும் அருளிச்செய்தார். எனவே, கோயில்களுக்கு அளவுக்கு மேற்செய்யுஞ் செலவும், பார்ப்பனர்க்குச் செய்யும அறமும் பயன் இலவாதலும், எல்லாம்வல்ல சிவபிரானுக்கு அகங்கரைந்துருகித் தொண்டு புரியும் அடியார்க்கும், அறிவுநூல் வல்ல சான்றோர்க்குஞ் செய்யும அறங்களே மெய்ப்பயன் றருதலும் நம் செந்தமிழ்ச் சான்றோர் அருளிய மெய்யுரைகளால் நன்கு விளங்காநிற்றல் கண்டு கொள்க.

ஐ. சடங்குகள்

இனி, மணச்சடங்கு பிணச்சடங்குகள் முதலியனவெல்லாந் தமிழர்கள் தம்முடைய தமிழ்மறைகளைக் கொண்டே நடத்துவதில் விடாப்பிடியாய் நிற்றல் வேண்டும். அவற்றைத் தம்முள் தமிழறிந்த ஒரு பெரியாரைக்கொண்டே நடப்பித்தலும் வேண்டும். ஒருகாலும் பார்ப்பனரைக்கொண்டு இறந்துபோன வடமொழியில் அவற்றை நடத்துதல ஆகாது. மணஞ்செய்துகொண்டு எல்லா வளனும் நிரம்ப நீடுவாழ விழைவோர், எல்லா வளனுங் கெழுமி எத்தனையோ ஆயிர ஆண்டுகளாக நந் தமிழ்மக்களை நாகரிக வாழ்க்கையில் வளர்த்து இன்னும் அவர்களை வாழச்செய்யும் வகையில் உயிரோடு உலவிவரும் நமதருமைச் செந்தமிழ்மொழியில் அதனை நடத்திக்கொள்ளல் வேண்டுமேயன்றிப், பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே இறந்துபட்டு எவர்க்கும் பயன்படாதாய் ஒழிந்துபோன சமஸ்கிருதம, இலத்தீன் முதலான மொழிகளில் அதனை நடத்திக்கொளளுதல் ஆகாது.

இனி, மணச்சடங்கு பிணச்சடங்குகளை வாளா பெருக்கி, அவற்றிற்காகப் பெருமபொருளைச் செலவிட்டுப், பின் நிராக்கடனுக்கு ஆளாகி வாணாள் முழுதும் அல்லற்பட்டு அலைக்கழிதல் நந் தமிழர்கட்குச் சிறிதும ஆகாது. ஆதலால், இச் சடங்குகளை மிகக் குறைந்தசெலவில் ஒன்றிரண்டு நாட்களில் நடாத்தி முடித்து விடுதலே அனைவருஞ் செயற்பாலதாகும். அறஞ்செய்தற்கு ஏற்ற அளவு பொருள் படைத்தவர்கள் இச் சடங்கு நாட்களில் ஏழை எளிய தமிழ்மாணவர் தமிழாசிரியர்க்குந் தமிழ்நூல் இயற்றும்

புலமையோர்க்கும், தக்கார் பிறர்க்கும் அவரவர் விரும்புந் துறைகளிற் பொருளுதவியும் பிறவுதவியுஞ் செய்தல் வேண்டும் என்பது.

௯. துறவொழுக்கமுந் தவப்பயிற்சியும்

இனி, இல்லறத்தார் வேறு துறவறத்தார் வேறு என்னுந் தவறான கருத்தை நந்தமிழமக்கள் அறவே ஒழித்துவிடல் வேண்டும். பண்டைத் தமிழர்க்குள் இத்தகைய வேறுபாடு சிறிதுமே இருந்ததில்லை பௌத்தர் சமணர் இந்நாட்டிற்கு வந்த பிற்காலத்திலேதான் இவ்வேறுபாடு உண்டாயதூஉம், அதனைத் தமிழ்மக்கள் ஒருவாறு தழுவியதூஉம் ஆகும் என்பதனை முன்னரே விளக்கியிருக்கின்றேம். ஆயினும், பிற்காலத்துப் புகுந்த இவ்வறம் இரண்டையுந் தழீஇச் சில சீர்திருத்தவுரைகள் பகர்வாம்.

ஆசிரியர் திருவள்ளுவர், அகப்பற்று நீங்கி இறைவன் திருவடிக்கட் பதிந்த அன்பு ததும்பும் நெஞ்சமுடையவரையே துறவிகள் எனக் கொண்டார்! இங்ஙனமாகாமற் புறத்தே துறவு கோலம்மட்டுந் தாங்கியவரை அவர் துறவிகளெனக் கொண்டிலர்; இது,

> "நெஞ்சிற் றுறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து
> வாழ்வாரின் வன்கணார் இல்"

என்றும்,

> "மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம்
> பழித்த தொழித்து விடின்"

என்றும் அவர் அருளிச் செய்திருத்தலால் தெற்றென விளங்கா நிற்கின்றது. உலகியன் முயற்சிகளை நடாத்தி இம்மையின்பந் துய்த்து வந்த ஓர் ஆண்மகனும் அவன்றன் மனைவியும் தமது வாழ்நாளின் பிற்பகுதியில் அவ்வுலகியன் முயற்சிகளையும் அறத்தையும் தம் புதல்வர் மேலும் சுற்றத்தார் மேலுஞ் ஏற்றிவைத்துத்

தாம் அவரால் ஓம்பப்பட்டபடியே ஒருங்கிருந்து, இறைவன் திருவருளின்பத்திற் றோய்ந்த கருத்தினராய்த் தவஞ்செய்தல் வேண்டுமென ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் திருவள்ளுவர் காலத்திற்கு மூவாயிரமாண்டு முன்னமே "காமஞ்சான்ற" என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கூறியிருப்பதனை முன்னமே விளக்கிக் காட்டினும். ஆகவே, அன்பும் அருளும் இன்றித் தம் மனைவி மக்களைத் துறந்து சென்று தவத்திலமர்தல் தமிழாசிரியர்க்கு உடம்பாடாகாமை நன்கு பெற்றாம். பெறவே, தமிழ்மக்கள் அனைவரும் தவக்கோலம் பூண்டோ பூணாமலோ தம்மில்லத்தே தனியிடம் வகுத்துக்கொண்டு அதன்க ணிருந்தவாறே தவமுயற்சியைச் செய்தலே சிறந்த முறையாகும்.

இனித், தம்மனைவிமக்கள் முதலாயினார் தமது தவமுயற்சிக்கு மாறாய் நிற்றலினாலோ, தமது தவமுயற்சிக்கு முழுதும் இசைந்து துணையாய் நின்ற அல்லது நிற்கவல்ல தம் அன்புள்ள மனைவி இறந்து பட்டமையினாலோ, தம் புதல்வர்கள் உயர்ந்த நோக்கமின்றிப் பொருட்பற்று நிரம்ப உடையராய்த் தமக்குந் தமது தவத்திற்கும் இடையூறு இழைப்பவரா யிருத்தலினாலோ, இன்னோரன்ன பிற வலிய காரணங்களாலோ தங் குடும்பத்தாருடன் கூடியிருந்து தவஞ்செய்தல் இயலாதெனக் கண்டு, இவ்வெல்லாரையும் நீத்தகன்று தனித்துறவு வாழ்க்கை நடாத்த விரும்புவோர் அவ்வாறே செய்தலிலும் இழுக்கொன்றும் இல்லை. ஆனாலுந் தனித்துறவிலும் பல அல்லல்கள் இருக்கின்றன. பாலும் பழனுந் தான் வேண்டும்போதெல்லாம் அருந்தத் தக்கவாறு அருகேயிருக்கப்பெற்றானுக்கு அவற்றை அருந்துதலில் வேட்கை மிகுதியாய்ச் செல்லாது; மற்று அவை கிடைக்கப்பெறாதானுக்கே அவற்றின்கண் வேட்கை மிகுதியும் உண்டாதல் இயற்கை. அது போலவே, இம்மையின்ப நுகர்ச்சிக்கேற்ற பொருள்களும் மனைவியும் என்றுந் தன்பால் இருக்கப் பெற்றானுக்கு அப் பொருள்களையும் நுகர்தலிற் கருத்து மிகுதியாய்ச் செல்லாது; மற்று, அவற்றையும் அவளையுந் துறந்து சென்றானுக்கோ அப் பொருள்களையும் மனையாளையும் நுகர்தலில் விழைவு மீதூர்ந்து நிற்கும்; அதனால், அவன் தான் மேற்கொண்ட துறவொழுக்கத்திற் பெரிதும் இழுக்குவன். இவ்வியல்பினைத் தனித் துறவு பூண்டார்

பெருமபாலாரிடம் எல்லாரும் இன்றுங் காண்கின்றனர். ஆதலால், ஐம்புல அவாக்களும் முழுதும் அடங்கப்பெற்ற அல்லது முழுதும் அடக்கவல்ல நிலையினரே தனித்துறவிலமர்தல் நன்றென்றறிதல் வேண்டும்.

தனித்துறவி லமர்ந்தாரும் பெருங்காயமிருந்த பாண்டம் போல இம்மையின்ப வேட்கை எழப்பெறுவரேல் தமக்கேற்ற ஒரு மாதரைத் துணையாகப்பெற்றோ, அல்லது மீண்டும் ஒரு மாதரை மணந்தோ துறவுநடாத்துதலே முறையாம். வடநாட்டிலிருந்த முனிவர்களுந் தத்தமக்கேற்ற மனைவிமாருட னிருந்தே தவம் புரிந்தமையுந், தென்னாட்டிலிருந்த திருவள்ளுவர் சுந்தரமூர்த்திகள் பெரிய புராணத்தில் ஓதப்பட்ட நாயன்மார்களில் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், சிறுத்தொண்டர், நமிநந்தியடிகள் முதலாயினோர் பலருந் தத்தம் மனைவிமாருடன் ஒருங்கிருந்தே தமது தவ வொழுக்கத்தை நடாத்தினமையுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று. பிற சமயத்தாரிலுந், தனித் துறவுபூண்ட கத்தோலிக் குருமார் ஐம்புல அவா அடங்கப்பெறுமையால் மறைவில் மாதர் பலரை மருவி அவர்பாலுண்டான கருக்களைச் சிதைத்தும் மகவுகளைக் கொன்றும் இழைத்த கொடுந் தீவினைகளைக் கண்டு உளம் நடுங்கிய லூதர் என்னும் முனிவர் அக் குருமார் குழாத்தினின்றும் பிரிந்து போய்த், தாம் ஒரு மாதரை மணந்துகொண்டு தவத்தில் அமர்ந்ததுடன், தங் கொள்கையைத் தழீஇய குருமார் அனைவரும் மணஞ்செய்துகொண்டே சமயவொழுக்கத்தை நடத்துதல் வேண்டுமெனவுங் கற்பித்துப் புரோடஸ்டாண்டு கிறித்துவ மதத்தை யுண்டாக்கினர். துலுக்கமதத் தலைவரான மகமது முனிவருந் தாம் மாதர்பலரை மணந்துகொண்டு தவவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டதுடன் தாம் வகுத்த மகமது மதத்தின் குருமாருந் தமக்கியைந்த மனைவியரொடு கூடியிருந்தே ஆண்டவன் திருவடித் தொண்டு புரிதல் வேண்டுமெனவுங் கற்பித்தார். நஞ் செந்தமிழ்த் தொல்லாசிரியரும் அங்ஙனமே கற்பித்திருத்தலால், தனித்துறவிற் புகுந்தவர் அதில் உறுதியாய் நிற்றல் தம்மால் இயலாதெனக் கண்டால் மீண்டும் மணஞ்செய்துகொண்டு தவஞ் செய்தலையே மேற்கொளற்பாலார். ஏனென்றால், இறைவன் வகுத்த உலகியலொழுக்கத்திற்கு மாறாய் நடத்தல் எத்தகைய

ஆற்றலுடையார்க்கும் இயலாததேயாம் ஆகலின் என்பது. இனிக்,

> "கரவா துவந்தியுங் கண்ணன்னார் கண்ணும்
> இரவாமை கோடி யுறும்"

என்று தெய்வத் திருவள்ளுவர் பணித்தமையால், துறவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டார் எவரும் எவரையும் இரந்து உணவும் உடையும் பொருளும் பிறவும் பெறுதல் சிறிதும் ஆகாது. அற்றேல், "முனிவரும் மன்னரும் முன்னுவ பொன்னால் முடியும்" என மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிச்செய்தபடி தவவொழுக்கத்தை நடத்துதற்கும் பொருள் வேண்டுமாகலின் அதனைப் பெறுமாறு யாங்ஙனமெனின்; மாணுக்கர்க்கு நூல் கற்பித்தலாலும், நூல் எழுதுதலாலும், நூல் வெளியிடுதலாலும், அவைகளிற் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்துதலாலும், நோய்தீர்த்தலாலும், இறைவனை நோக்கித் தமக்கு வேண்டுவனவெல்லாம் அகங் குழைந்து வேண்டுதலாலுந் தமக்கு இன்றியமையாது வேண்டுவனவெல்லாங் குறைவறப் பெற்றுத் தமது தவமுயற்சியை இனிது நடத்தலாம் என்க. ஓம் சிவம்.

பல்லவபுரம் பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியர்
சுவாமி வேதாசலம் என்னும் மறைமலையடிகள்
இயற்றிப்போந்த 'தமிழர் மதம்'
என்னுந் தனித்தமிழ்நூல்
அம்பலவாணர் அம்மை திருவருளால்
இனிது முற்றுப்பெற்றது.

மறைமலையடிகளாரின்

தனிச் செந்தமிழ் நூல்கள்

பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை	கலிக்காக்கட்டு	3	50
முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை	,,	2	75
திருவொற்றி முருகர் மும்மணிக்கோவையுரை	,,	10	00
சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம்	,,	1	50
சிந்தனைக் கட்டுரைகள்	,,	4	00
இளைஞர்க்கான இன்றமிழ்	,,	4	00
சிறுவர்க்கான செந்தமிழ்	,,	4	00
முற்கால பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவோர்	,,	3	50
கடவுள் நிலைக்கு மாறான கொள்கைகள் சைவம் ஆகா		3	50
சாதி வேற்றுமையும் போலிச் சைவரும்	,,	4	00
சைவசித்தாந்த ஞானபோதம்		8	75
தமிழர் மதம்	,,	8	00
திருவாசக விரிவுரை		10	00
சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி	,,	5	00
மாணிக்கவாசகர் வரலாறும் காலமும் (இருபகுதிகள்)	,,	25	00
சோமசுந்தர நாயகர் வரலாறு	,,	2	25
வேளாளர் நாகரிகம்	,,	2	75
பண்டைக்காலத் தமிழரும் ஆரியரும்		2	00
மக்கள் நூறாண்டு உயிர் வாழ்க்கை I	,,	5	00
,, II	,,	10	00
பொருந்தும் உணவும் பொருந்தா உணவும்	,,	2	50
மரணத்தின்பின் மனிதர்நிலை	,,	5	00
யோகநித்திரை அல்லது அறிதுயில்	,,	6	00
தொலைவிலுணர்தல்	,,	5	00
கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள்	,,	9	50
குமுதவல்லி நாகநாட்டரசி	,,	6	25
சாகுந்தல நாடகம் விளக்க உரைக் குறிப்புகளுடன்	,,	5	00
சாகுந்தல நாடக ஆராய்ச்சி		4	00